

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

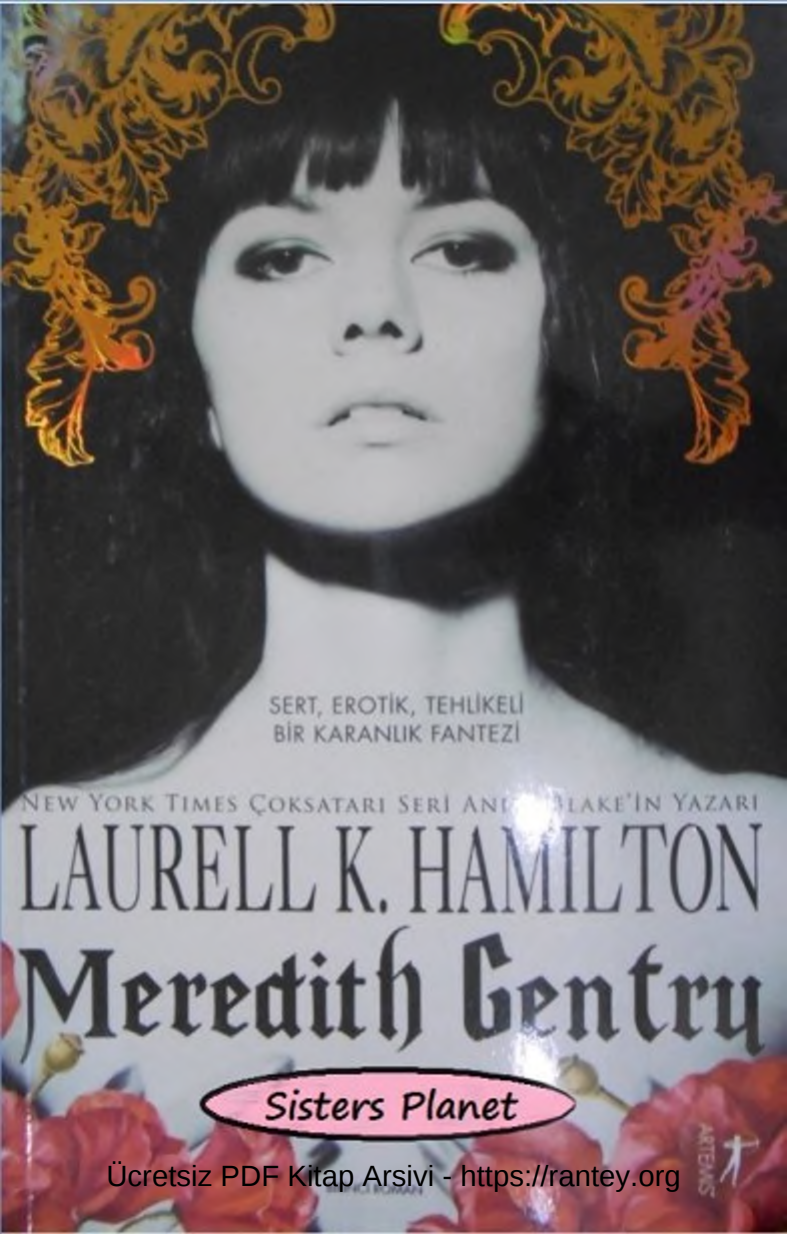
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERT, EROTİK, TEHLÜKELİ
BİR KARANLIK FANTEZİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI SERİSİ ANDER BLAKE'İN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

Meredith Gentry

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

AB/473
ABG/211
AÇ/370
A/55

MEREDITH GENTRY

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı: *A Kiss of Shadows*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Can Besen

Türkçe Düzenleme: dramaRepublic

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ekim 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 542 - 9

Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2000

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LAURELL K. HAMILTON
Meredith Gentry

Secretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://reklamci.com.tr>

“Peri arpması” tabiri, Larry Hammer’ın henüz basılmamış bir kitabından izin alınarak kullanıldı. Kitabı bitir Larry, geri kalanını okumayı çok isterim.

Eski hikâyeleri küçük odalarda ve büyük evlerde, ateşin başında veya elektriğın ışığında yaşatan herkes için, inancını yitirmeyenler ve iyi hikâyelerden hoşlananlar için.

1

Yirmi üçüncü kattan görebildiğim tek şey gri sisti. Buraya Melekler Şehri diyebilirlerdi ama dışarıda melekler varsa kör kör uçuyor olmalıydılar.

Los Angeles, kanatlı veya kanatsız insanların gizlenmeye geldiği yerdı. Başkalarından veya kendilerinden gizleniyorlardı. Ben de saklanmaya gelebilir ve bunu başarabilirdim ama puslu ve kirli havaya bakarken evime gitmek istiyordum. Evimin olduğu Cahokia, Illinois'de hava her zaman mavi olurdu ve çimenlerin uzaması için bahçenizi sulamanız gerekmezdi. Fakat oraya geri dönemezdim. Çünkü bunu yaparsam akrabalarım ve dostlarım beni öldürürlerdi. Herkes büyüyünce bir peri prensesi olmak ister. Bana güvenin, peri prensesi olmak gereğinden fazla abartılıyor.

Ofisin kapısı çalındı. Ben bir şey diyemeden de açıldı. Patronum Jeremy Grey, kapının eşiğinde dikildi. Kısa boy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lu bir adamdı. Bir metre kırk sekiz santimetre boyunda, benden birkaç santimetre kısaydı. Koyu Armani takımından gömleğine ve ipek kravatına kadar griler içerisindeydi. Sadece ayakkabıları siyah ve parlaktı. Teni bile soluk griydi. Bunun sebebi hastalık veya yaşlılık değildi. Hayır, hayatının baharındaydı. Dört yüz yaşından biraz fazlaydı. Gözlerinin etrafında ve ince ağzının kenarlarında çizgiler vardı ama bunlar sayesinde daha olgun görünüyordu. Fakat yaşlı denemezdi. Ölümlü kanı ve ciddi bir büyü devreye girmezse Jeremy sonsuza kadar yaşayabilirdi. Teorik olarak. Bilim adamları beş milyar yıl sonra güneşin büyüüp dünyayı içine alacağını söylüyordu. Periler böyle bir felaketten sağ çıkamaz, ölürdü. Beş milyar yıl sonsuzluğa karşılık geliyor muydu? Hiç sanmıyordum. Gerçi geriye kalan herkesin kıskanacağı kadar uzun bir süreydi.

Sırtımı pencereye yasladım. Yoğun sisi arkama aldım. Gün de patronum kadar griydi ama adamın saçları havalı ve canlı bir griydi. Bahar yağmurundan önceki bulutlara benziyordu. Pencerenin dışındaki ise ağır ve kalın bir renkti. Yutmayı denesem asla yutamayacağım bir şey. İnsanı boğan bir gündü ya da ruh hâlim böyleydi.

Jeremy, “Kasvetli bir hâlin var, Merry,” dedi. “Sorun nedir?” Kapıyı arkasından kapattı, kapandığından emin oldu. Mahremiyet, bize bir parça mahremiyet veriyordu. Belki de benim iyiliğim içindi ama ben öyle olduğunu sanmıyordum. Gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. Yetenekli ellerden çıkmış takımının içindeki omuzları da kötü bir gün geçirenin sadece ben olmadığımı söylüyordu. Belki de hava veya havasızlık yüzündendi. Güzel bir yağmur veya iyi bir rüzgâr dumanı temizlerse, şehir yeniden nefes alabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evimi özledim,” dedim. “Senin neyin var, Jeremy?”

Hafifçe gülümsedi. “Seni kandıramıyorum, değil mi, Merry?”

“Hayır,” dedim.

“Güzel elbise,” dedi.

Jeremy, kıyafetlerime iltifat ediyorsa çok ateşli görünüyor olmalıydım. Jeremy bir kot pantolon ve tişört bile giys kusursuz görünürdü, ki bunları sadece gizli görevlerde giyerdi. Bir defasında Jeremy’nin Gucci makosenlerle bir şüpheliyi takip ederken üç dakikada bir buçuk kilometre koştuğuna şahit olmuştum. Gerçekten birini kovalamam gerekeceğini düşünüyorsam, nadir bir olay da olsa yüksek topuklularımı evde bırakır spor ayakkabılarımı giyerdim.

Jeremy’nin gözlerindeki bakış, erkeklerin karşılardakini takdir ettikleri zaman takındıkları bakıştı. Kişisel bir şey değildi ama periler içerisinde çekici görünmeye çalışan birini görmezden gelmek hakaretti. Başarısız olduğunu söyleyip yüzüne bir tokat atmak gibiydi. Görünüşe göre, başarısız olmamıştım. Uyanıp puslu havayı görünce neşelenmek için her zamankinden parlak renkler giymiştim. Üzerimde kruvaze ve gümüş düğmeli koyu mavi ceket ve ceketle uyumlu pileli bir etek vardı. Etek, ceketin altında kalçama kadar iniyordu. Bu kadar kısa bir etekle yanlış şekilde bacak bacak üzerine atarsam jartiyerim görünürdü. Yüksek topuklu deri botlarım bacaklarımı açığa çıkarıyordu. Benim kadar kısa boylu bir kadınsanız bacaklarınızı uzun göstermek için bir şeyler yapmak zorunda kalırsınız. Benimkilerin topukları genelde yedi santimetre olurdu.

Saçlarım aynalardaki yansımadaki koyu ve zengin bir kırmızıydı. Kumraldan daha kırmızı, birçok kızılınki gibi

kahverengi yerine siyah saç telleriyle güzelliği vurgulanan bir renkti. Sanki birisi koyu kırmızı yakutlar alıp saçlarına serpmişti. Bu sene çok popüler bir renkti. Peri kraliyetinin davetlerinde buna kan kırmızı deniyordu. Bir kuaföre giderseniz ismi Peri Kırmızısı veya Sidhe Kızılı'ydı. Bu, aslında benim doğal rengimdi. Bu sene çok popüler olunca, doğru renk tutturulana kadar gerçek saç rengimi gizlemek zorunda kalıyordum. Benim ten rengime sahip birinde kırmızıdan daha doğal durduğu için siyahı tercih ediyordum. Saçlarını boyatanların büyük bir çoğunluğu Sidhe Kızılı'nın doğal kızıl rengi olduğunu iddia ediyordu. Fakat değildi. Saf ve soluk beyaz bir ten rengine uyan tek gerçek kırmızı tonuydu. Siyahlar, kırmızılar veya koyu maviler içerisinde güzel görünenlerin rengiydi.

Hâlâ gizlemek zorunda olduğum şeyler, gözlerimin canlı yeşili ve tenimin altın rengi parlaklığıydı. Gözlerim için koyu kahverengi lensler kullanıyordum. Tenimin parlaklığını azaltmak için de büyü yapıyordum. Kafamın içinde sürekli çalan bir şarkı gibi konsantrasyona sahip olmam gerekiyordu. Bu sayede gardım düşmüyor ve tenim parlamaya başlamıyordu. İnsanlar gerçekte parlamazdı. Tenlerinin parlak olduğunu iddia edenler bile. Gözlerime lens takmanın bir sebebi de parıldamalarına engel olmaktı. Tanıdık bir ceket gibi üzerime geçirdiğim bir büyü daha vardı; geçmişinde az miktarda peri kanı barındıran, gerçekten iyi bir dedektif olmasını sağlayacak psişik ve gizemli güçlere sahip sıradan bir insan gibi görünmeme sebep olan bir illüzyondu. Bu sayede çok özel biri gibi görünmüyordum.

Jeremy, benim ne olduğumu bilmiyordu. Ajanstaki kimse bilmiyordu. Kraliyet ailesinin zayıf halkalarından

biriydim ama bir sidhe olmak terazinin hafif tarafında bile olsanız çok şey ifade ederdi. Demek ki, gerçek benliğimi, gerçek yeteneklerimi şehrin, belki de ülkenin en iyi büyücüler ve medyumlarından başarılı bir biçimde gizlemiştim. Bunu yapmak kolay bir şey değildi ama bütün bu yeteneklerim bile sırtıma bir bıçağın saplanması veya bir büyünün kalbimi parçalamasını engelleyemezdi. Bunun için sahip olmadığım yeteneklere ihtiyacım vardı ve gizlenmemin sebeplerinden biri de buydu. Sidhe ile savaşmazdım, savaşış canlı kalamazdım. Yapabileceğim en iyi şey gizlenmekti. Jeremy'ye ve diğerlerine güveniyordum. Onlar benim dostlarımdı. Güvenmediğim şey ise, kimliğim açığa çıkarsa veya akrabalarım, arkadaşlarımdan sırrımı bildiğini öğrenirlerse sidhenin onlara ne yapacağıydı. Yanımdakiler gerçekten bir şey bilmiyorsa onları rahat bırakıp sadece bana zarar verirdi. Bu konuda cehalet bir lütuftu. Gerçi en iyi dostlarımdan bazıları bunu bir tür ihanet gibi görebilirdi. Ama seçeneklerim onları canlı, tek parça ama kızgın görmek veya bana öfkeli olmayıp işkence edilerek öldüklerini görmekse ilkinin tercih ederdim. Öfkeleriyle yaşayabilirdim. Ölümleriyle yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Biliyorum, biliyorum. Neden İnsan ve Peri ilişkileri Bürosu'na gidip derdimi anlatmıyordum? Akrabalarım beni bulursa öldürebilirlerdi ama bildiklerimi halkla paylaşıp kirli çamaşırlarımızı gözler önüne serersem beni kesinlikle öldürürlerdi. Ve bunu yavaş yavaş yaparlardı. Bu yüzden polise veya yetkililere gidemezdim, sadece saklambaç oynamaya devam edebilirdim.

Jeremy'ye gülümsedim ve adama istediğini verdim: Mükemmel takımının altındaki potansiyeli takdir ettiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

belli ettim. İnsanlara göre bu yaptığım flört etmek sayılabilirdi ama periler için flörtle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. “Teşekkürler Jeremy, ama buraya kıyafetlerime iltifat etmeye gelmedin, değil mi?”

Odanın içine doğru yürüdü, manikürlü parmaklarını masamın üzerinde gezdirdi. “Ofisimde iki kadın var. Müşterimiz olmak istiyorlar.”

“İstiyorlar?”

Yana döndü, masama yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Aynadaki görüntümü taklit etti. Bunu bilinçli mi yoksa bilinçsiz mi yapmıştı bilmiyordum. Jeremy, “Normalde boşanma davalarına bakmayız,” dedi.

Gözlerimi biraz daha açtım ve pencereden uzaklaştım. “Birinci ders, Jeremy: Gri Dedektiflik Ajansı asla ama asla boşanma davalarına bakmaz.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. Masadan uzaklaştı ve gelip yanımda dikildi, dışarıya baktı. Benden daha mutlu görünmüyordu.

Yüzünü daha iyi görmek için sırtımı cama yasladım. “En önemli kuralımızı neden çiğniyorsun, Jeremy?”

Bana bakmadan başını iki yana salladı. “Gel onlarla tanış, Merry. Senin kararlarına saygım var. Bu işe karışmayalım dersin karışmayız. Ama sanırım sen de benim gibi hissedeceksin.”

Omzuna dokundum. “Endişeli olmanın dışında ne hissediyorsun, patron?” diye sordum. Elimi koluna değdirdim ve kafasını yana çevirip bana baktı.

Öfkelenince gözleri koyu gri kömürlere benzemişti. “Gel onlarla tanış, Merry. Sonrasında sen de benim kadar kızarsan bu piçin canına okuruz.”

Kolunu tuttum. “Jeremy, sakinleş. Sadece bir boşanma davası.”

“Sana bunun cinayete teşebbüs olduğunu söylersem ne dersin?” Sesi sakindi. Gözlerindeki yoğunluk veya kolundaki gerginlikle uyumlu değildi.

Geri çekildim. “Cinayete teşebbüs mü? Sen neden bahsediyorsun?”

“Ofisime adım atan en uğursuz ölüm büyü.”

“Kocasını öldürmeye mi çalışıyor?”

“Birisi. Kadın bunun kocası olduğunu iddia ediyor. Metresi de eşiyle aynı fikirde.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Adamın eşiyle metresinin ofisinde olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Başıyla onayladı, çok öfkeli olmasına rağmen yine de gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık verdim. “Bu, bizim için bir ilk olmalı.”

Elimi tuttu. “Boşanma davası alırsak bu da bir ilk olacak,” dedi.

Başparmağı ile parmaklarımı ovaladı. Tedirgindi yoksa bana böyle dokunmazdı. Kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Elimin dudaklarına götürdüm ve parmaklarımın üzerine sakın bir öpücük kondurdu. Sanırım ne yaptığını fark etmişti. Ruh hâlini açıkça belli ediyordu. Beyaz gülümsemesini gösterdi. Paranın satın alabileceği en güzel dişlere sahipti. Kapıya doğru yürüdü.

“Önce bir soruya cevap ver, Jeremy.”

Takımını düzeltti, sanki düzeltilmeye ihtiyacı varmış gibi. “Sor.”

“Bu seni neden korkutuyor?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzündeki gülümseme soldu ve yerini ciddi bir ifade aldı. “İçimde kötü bir his var, Merry. Kehanetlerde bulunmak yeteneklerimden biri değildir ama bunun kötü bir kokusu olduğunu hissediyorum.”

“O zaman vazgeç. Biz polis değiliz. Biz, bu işi insanları korumak zorunda olduğumuz için değil iyi bir ödeme alacağımız için yapıyoruz.”

“Sen onlarla tanışıp bu işi almamaya karar verirsen, almayız.”

“Neden benim oyum bu kadar önemli? Kapıdaki isim Grey, Gentry değil.”

“Çünkü Teresa kimseyi geri çeviremeyecek kadar empati sahibi. Roane gözü yaşlı kadınları geri çevirmez çünkü kendi kalbi de yaralı.” Gri kravatını düzeltti, parmakları elmas kravat iğnesinin üzerinde dolaştı. “Diğerleri işlerinde iyi olabilir ama karar vermekte iyi değiller. Geriye sadece sen kalıyorsun.”

Gözlerine baktım. Öfkesinin ardındakini görmeye çalıştım. Kafasının içinde neler olduğunu anlamak için uğraştım.

“Sen empati kurmakta çok iyi değilsin, kalbin de kırık değil, kusursuz kararlar verirsin. Bunu neden kendin vermiyorsun?”

“Çünkü onları geri çevirsek gidecek başka yerleri yok. Bu ofisten yardımımız olmadan çıkarlarsa ikisi de ölür.”

Gözlerimi üzerine diktim ve sonunda ne demek istediğini anladım. “Bu davayı almamamız gerektiğini biliyorsun ama bu kararı vermekte zorlanıyorsun. İnsanları ölüme mahkûm etmek istemiyorsun.”

Başıyla onayladı. “Evet.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Senin yapamadığını benim yapabileceğimi düşünmene sebep olan şey ne?”

“Birimizin aptallık etmeden akli başında kararlar verebileceğini ümit ediyorum.”

“Yabancıların iyiliği için kendimizi riske atamam Jeremy. Bu yüzden bu davayı almamaya hazırlıklı ol.” Sesim kendime bile çok sert ve soğuk geldi.

Yeniden gülümsedi. “İşte benim soğuk kalpli fahişem.”

Başımı iki yana salladım ve kapıya doğru yürüdüm. “Beni sevmenin bir sebebi de bu, Jeremy. Benim asla geri çekilmeyeceğimi biliyorsun.”

Ofislerimizin arasındaki koridora çıktım. Kadınları geri çevireceğime emindim. Jeremy’nin iyi niyetine karşı bizi güvende tutacak duvarın ben olduğumu düşünüyordum. Tanrı biliyor ya, daha önce de yanıldığım olmuştu ama hiç bu kadar kötü yanılmamıştım.

Sisters Planet

2

Sebebini bilmiyordum ama içeriye adım attığım anda kimin adamın eşi, kimin metresi olduğunu anlayabileceğimi düşünüyordum. Ama ilk bakışta ikisi de çekici kadınlardı. Öğle yemeğine veya alışverişe giden iki arkadaş gibi sıradan kıyafetler giymişlerdi. Kadınlardan biri kısa boyluydu ama benden veya Jeremy'den daha uzundu. Sarı saçları omuzlarına düşüyordu. Gelişigüzel dalgalanışı, doğal hâli olduğunu ve bu sabah özel bir şey yapılmadığını gösteriyordu. Yan evdeki kız tadında sıradan bir güzelliği vardı. Sıra dışı mavi gözleri, yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor gibiydi. Kaşları kalın ve siyahtı. Gözlerini dramatik bir biçimde çerçeveleyen siyah kirpikleriyle dengeli bir görüntüsü vardı. Gerçi, siyah kaşları bana sarışınlığının ne kadarının doğal olduğunu düşündürdü. Makyaj yapmamıştı ama yine de çok doğal bir güzelliği vardı. Biraz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

makyaj ve çabayla nefes kesen bir kadın olurdu. Yine de makyajdan veya üzerine daha güzel oturan giysilerden fazlasına ihtiyacı olabilirdi.

Müşteri sandalyesinde oturuyordu. Her an düşecekmiş gibi omuzları çöküktü. Güzel gözlerini arabanın ışıklarına bakan bir geyiğinkiler gibi kırıştırdı. Sanki yaşadıklarına karşı güçsüzdü ve çok kötü günler geçirmişti.

Diğer kadın uzundu. Bir metre yetmiş iki santimetre boyundaydı, incedi, soluk kahverengi parıltılı saçları beline kadar iniyordu. İlk bakışta yirmili yaşların başında gibi görünüyordu. Sonra gözlerine baktım ve kahverengi gözlerindeki yoğunluğu görünce üzerine bir on yaş daha ekledim. Böyle bir bakışa otuzdan önce sahip olmak imkânsızdı. Görünümü sarışından daha fazla kendine güvendiğini belli ediyordu fakat tedirgin bir hâli vardı. Omuzları gergindi. Sanki içinde bir şeyler acıyordu. Kırılgan bir görünümü vardı. Sanki derisinin altındakiler, kemikten daha zayıf bir malzemedен yapılmıştı. Böylesine uzun boylu ve otoriter birine, böyle bir zarafet verecek tek şey vardı: Sidhe'nin bir parçası olmalıydı. Ah, birkaç nesil önceye dayanıyordu ve benim kraliyet ailesiyle bağlarım gibi değildi fakat birkaç nesil önce büyük büyükannelerinden biri, insan olmayan biriyle birlikte olmuş ve bir çocuk doğurmuştu. Her tür peri kanı ailede kendini belli ederdi ama sidhe kanı genlerde sonsuza kadar kalırdı. Sanki karışma bir kez dâhil oldu mu bir daha asla temizlenemezdi.

Sarışının adamın eşi, diğerininse metresi olduğunu düşündüm. İki kadına bakınca sarışın daha fazla acı çekmiş gibi görünüyordu. Kocalarının kötü davrandığı kadınlarda genellikle bu sezilirdi. Bu tür erkekler, hayatlarındaki bütün

kadınlara kötü davranırlardı ama genelde en iyisini veya en kötüsünü yakın aileleri için saklarlardı. Büyükbabam hep böyle yapmıştı.

Gülümseyerek içeri girdim. Tokalaşmak için elimi uzattım, kadınlara sıradan birer müşterilerim gibi davrandım. Jeremy, beni kadınlarla tanıştırdı. Küçük sarışın, Frances Norton, adamın eşiydi; uzun boylu kahverengi saçlı olan Naomi Phelps de metresiydi.

Naomi'nin tokalaşması sağlamdı. Teni dokununca soğuktu. Sıra dışı kemikleri teninin altında kıpırdıyor gibiydi. Elini biraz daha uzun süre sıktım, dokunuşunun keyfini çıkardım. Son üç senedir sidhe ile bundan daha yakın olmamıştım. Bir başka perinin dokunuşu bile aynı değildi. Kraliyet ailesinin kanında uyuşturucu gibi bir şey vardı. Tadını alınca özlenen bir şeydi.

Şaşkın gözlerle bana baktı, çok insani bir şaşkınlıktı. Elini bıraktım ve insan gibi davranmaya çalıştım. Bazı günler bunda daha iyiydim. Bazı günler daha kötüydüm. Psişik olarak kadını tartıp biçebilir, içinde kemik yapısından fazlası olup olmadığına bakabilirdim ama ilk tanışmada karşındakinin büyüsel yeteneklerini okumaya çalışmak kabalık sayılırdı. Sidhe içerisinde bu hareket açık bir meydan okumaydı. Karşındakinin buna karşı kendisini koruyamayacağına inanarak yapılan bir hakaretti. Naomi, muhtemelen bunu bir hakaret olarak algılamazdı fakat onun bu umursamazlığı benim kabalık etmem için bahane değildi.

Frances Norton, kendisine dokunulmasından korkuyormuş gibi elini uzattı. Sanki elini hemen geri çekmek istiyormuş gibi kolu büküktü. Diğer kadına yaptığım kibar uygulamanın aynısını Frances'e de yapabiliirdim ama par-

maklarım tenine değmeden büyüyü hissettim. Hepimizi çevreleyen enerji çizgisi, kadının aurası, kendisine dokunmama engel olmak istercesine tenimi itti. Başka birinin büyüü bedeninde o kadar yoğundu ki, aurasını temiz bir suyun içindeki çamur gibi bulandırıyordu. Bir şekilde, kadın artık kendisi değildi. Cin çarpması değildi ama yakın bir kuzeniydi. Birkaç insan kanununun açıkça çiğnendiği belliydi ve bunu yapmak ağır suçtu.

Elimi bu enerjinin içinden geçmeye zorladım ve elimi tuttum. Büyü elimden koluma tırmanmaya çalıştı. Gözlerimle görebileceğim bir şey yoktu ama rüyalarda görülen cinsten belli belirsiz bir karanlığın koluma doğru çıktığını hissettim. Enerjiyi dirseğimde durdurdum ve bir eldiveni çıkartır gibi kolumdan çekip aldım. Kalkanlarımı, sanki orada değillermiş gibi, geçmişti. Bunu çok az şey yapabiliirdi ve hiçbirisi insan değildi.

Gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı. “Sen... Ne yapıyorsun?”

“Size bir şey yapmıyorum, Bayan Norton.” Sesim biraz dalgın, uzaktan geliyor gibiydi çünkü büyüyü üzerimden atmaya odaklanmıştım. Elim geri çektiğimde üzerinde bir şey kalmasını istemiyordum.

Elini geri çekmek istedi ama buna izin vermedim. Elim çekiştirdi, zayıf bir çabaydı ama paniğe kapıldı. Diğer kadın, “Frances’i bırak, şimdi,” dedi.

Elimi neredeyse kurtarmıştım. Kadını bırakmaya hazırdım ama diğer kadın omzumu tuttu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve elimdeki konsantrasyonu kaybettim çünkü şimdi Naomi Phelps’i hissediyordum. Büyü yeniden elime yayıldı ve ben durdurana kadar koluma kadar

çıktı. Ama tek yapabildiğim şey durdurmaktı. Büyüyü geri itemiyordum çünkü bütün dikkatimi diğer kadına odaklamıştım.

Başka birine, büyü yaparken veya psişik güçlerinizi kullanırken asla dokunmazdınız. Tabii eğer bir şeyler olmasını istemiyorsanız. Bu bile bana iki kadının da aktif bir psişik veya büyücü olmadığını söylüyordu. Azıcık bir eğitim almış biri bile bunu yapmazdı. Naomi'nin bedenine tutunan bir ayinden arda kalanları hissettim. Karmaşık bir şeydi. Bencil bir şey. Aklıma destursuz gelen kelime oburluk oldu. Bir şey enerjisiyle besleniyor ve geride psişik yaralar bırakıyordu.

Elini birden geri çekti, göğsüne koydu. Enerjimi hissetmişti. Demek ki, yetenekliydi. Büyük bir sürpriz değildi tabii bu. Şaşırtıcı olan eğitimsiz olmasıydı. Bugünlerde okul öncesi bile insanlar psişik veya mistik yetenekleri olup olmadığını anlamak için testlere tabi tutuluyordu ama 60'larda devreye giren bir programdı. Naomi, fark edilmeyi başarmıştı ve şimdi otuzlu yaşlardaydı. Yetenekleriyle yüzleşmemişti. Eğitimsiz psişiklerin büyük bir çoğunluğu otuzuna ulaştığında deli, suçlu veya intihara meyilli olurdu. Göründüğün gibi güçlü olmak çok güçlü bir karakter gerektiriyordu. Ama bu güçlü kadın şimdi bana yaşlarla dolu gözlerle bakıyordu.

“Buraya istismar edilmeye gelmedik.”

Jeremy aramıza girdi, ikimize de dokunmamaya özen gösterdi. Bu konuda bilgiliydi. “Kimse sizi istismar etmiyor, Bayan Phelps. Bayan Norton'un üzerindeki büyü, meslektaşına akmaya çalıştı. Bayan Gentry, ona dokunduğunuzda büyüü itmeye çalışıyordu. Büyü yaparken kim-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

seye dokunmamalısınız, Bayan Phelps. Sonuçları önceden tahmin edilemez.”

Kadın önce bana, sonra Jeremy’ye baktı. Yüzü bize inanmadığını belli ediyordu. “Gel, Frances. Buradan sık-tirip gidelim.”

Frances, “Yapamam,” dedi. Zayıf ve itaatkâr bir ses to-nuyla konuştu. Bana bakıyordu, gözlerinde korku vardı, benden korkuyordu.

Ellerimizi kuşatan enerjiyi hissetti. Bizi birbirimize bağ-lıyordu ama bunu benim yaptığımı düşündü. “Sizi temin ederim Bayan Norton, bunu ben yapmıyorum. Sizin üzeri-nizde nasıl bir büyü varsa benim lezzetli olduğumu düşün-dü. Büyüyü üzerimden atıp size geri göndermeye çalıştım.”

Kadın, “Bundan kurtulmak istiyorum,” dedi. Ses to-nundan kontrolünü kaybetmek üzere olduğu belliydi.

“Büyüyü üzerimden atmazsam, bunu yapan her kimse izimi sürebilir. Beni bulabilir. Benim doğaüstü sorunlar ve büyü-lü çözümler üzerine uzman bir dedektiflik ajansında çalıştığım-dan haberdar olur.” Sloganımız buydu. “Yardım istemeye geldiğinizi öğrenir. Bunu isteyeceğinizi sanmıyo-rum, Bayan Norton.”

Ellerinde hafif bir titreme başladı ve kollarına yayıldı. Üşüyormuş gibi bütün bedeni titremeye başladı. Belki de üşüyordu ama fazladan bir süveterin engel olacağı türden bir üşüme değildi. Dışarıdan gelen sıcaklık, içindeki so-ğukluğu iyileştiremezdi. Zarar görmüş ruhunun, özünden parmak uçlarına kadar ısıtılması gerekiyordu. Birinin, içine gücünü, büyü-sünü akıtması gerekiyordu. Fakat bu yavaş yavaş yapılmalıydı. Buzda donmuş bir cesedin çözülmesine benziyordu. Çok hızlı çözülürse, yalnız bırakılsa göreceğin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

den daha fazla zarar görürdü. Böylesine hassas bir güç kullanımı beni aşıyordu. Tek yapabileceğim şey kadının içine sakinlik vermek, korkusunun bir kısmını almaktı. Fakat büyüü yapan her kimse bunu yaptığımı anlardı. Bana kadar izleri takip edemezdi ama kadının bir pratisyene gözüktüğünü bilir, birisinin psişik olarak kadına yardım etmeye çalıştığını fark ederdi. Bu bir altıncı his olabilirdi ama bu durumun büyüü yapanın hoşuna gideceğini sanmıyordum. Aceleci bir karar verebilir, süreci hızlandırabilirlerdi.

Büyünün enerjiyi emişini hissedebiliyordum. Benim savunmamı da geçmek, benimle de beslenmek istiyordu. Büyülü bir kanser gibiydi ama yakalanması grip kadar kolaydı. Bu kadın kaç kişiyi hasta etmişti? Kaç kişinin, farkına varmadan enerjilerini emmişti? Biraz psişik güçleri olan biri, bir şeyler olduğunu anlar ama tam olarak ne olduğunu söyleyemezdi. Kendilerine acı verdiği için Frances Norton'dan uzak dururlar ama yorgunluk, ümitsizlik ve depresyona bir büyüün sebep olduğunu haftalarca, belki de aylarca fark etmeyebilirlerdi.

Kadına ne yapmaya çalıştığımı söyleyebilirdim ama fal taşı gibi açılmış gözlerine bakınca bundan vazgeçtim. Gerilecek, daha da korkacaktı. Yapabileceğim en iyi şey bunu mümkün olduğunca belli etmeden yapmaktı. Gücün içine geri aktığını hissetmediğinden emin olabilirdim ve yapabileceğim en iyi şey buydu.

Büyü daha da kalınlaşmış, kararmıştı. Şimdi daha gerçektir. Sadece tenime değerek güçlenmişti. Gücü kolumdan soymaya başladım. Koluma tutundu ve biraz odaklanarak geri itmeyi başardım, kalın bir kumaş gibi kendi üzerine katladım. Büyünün etkisinden kurtulan tenim sanki ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fifledi, temizlendi. Bu şeyin etrafımı tamamen kuşattığını hayal bile edemiyordum. Hayatımın geri kalanını yetersiz oksijen ile karanlık bir odada, ışığın asla girmeyeceği bir yerde geçirmek gibi bir şey olurdu.

Kolumu, elimi kurtardım ve yavaşça parmaklarımı da geri çektim. Kadın çimenlerin arasına saklanan bir tavşan gibi hareketsizdi. Yerinden kıpırdamazsa tilkinin kendisini fark etmeden geçip gideceğine inanıyor olmalıydı. Frances Norton'un fark etmediği şey ise tilkinin boğazına kadar girmiş olduğuydu. Sadece bacakları dışarıda sallanıyordu.

Parmaklarımı çekince büyü parmaklarıma tutundu ama sonra bir lastik gibi kadının eline geri çekildi. Elimi ceketime sildim. Büyüden kurtulmuştum ve içimden elimi sıcak su ve sabunla yıkamak geliyordu. Sıradan su ve sabunun faydası olmazdı ama biraz tuz ve kutsal su işimi görürdü.

Kadın sandalyeye çöktü. Yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları titremeye başladı. Önce hiç ses çıkartmadan ağladığını düşündüm. Ama Naomi sarılınca yüzünü kaldırdı ve gözünde yaş yoktu. Frances titriyordu, sadece titriyordu. Sanki artık daha fazla ağlayamazdı. Bunu yapamamasının sebebi istemiyor oluşu değil, dökecek daha fazla gözyaşının kalmamasıydı. Kocasının metresine sarıldı. O kadar kötü titriyordu ki, dişleri takırdamaya başladı ama hiç ağlamadı. Ağlayamadığı için de hâli daha kötü gibiydi.

“Bize biraz izin verin, bayanlar. Dışarıda olacağız,” dedim. Jeremy’ye baktım ve kapıya yöneldim. Beni takip edeceğini biliyordum. Koridora çıkınca kapıyı arkasından kapattı.

“Özür dilerim, Merry. Ben elini sıktım ve hiçbir şey olmadı. Büyü bana tepki vermedi.”

Başımla onayladım. Adama inanıyordum. “Belki de ben daha lezzetliyim.”

Bana bakıp sırtıttı. “Bizzat deneyimlemedim ama bahse girerim öylesindir.”

Gülümsedim. “Fiziksel olarak belki ama mistik olarak sen de en az benim kadar güçlüsün. Lord ve Leydi, sen benden çok daha iyi bir büyücüsün ama sana tepki vermedi.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, vermedi. Belki de haklısın, Merry. Belki de senin için çok tehlikeli.”

Kaşlarımı çattım. “Şimdi de ihtiyatlısın.”

Bana baktı, tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. “Neden içimden bir ses, arzu ettiğim gibi soğuk kalpli bir fahişe olmayacağını söylüyor?”

Sırtımı duvara verdim ve öfkeli bir bakış attım. “Bu şey o kadar kötü huylu ki, polisten yardım bile alabiliriz.”

“Polisi getirmek onları kurtarmaz. Bunu kocasının yaptığına dair elimizde kanıt yok. Mahkemede kanıtlayamazsak hapse girmez ve bu da üzerlerinde yeni büyüler yapabileceği anlamına gelir. Kadınlara zarar vermemesi için bu adamın bir hücreye tıklılması lazım.”

“Adam hapse atılana kadar büyü korumasına ihtiyaçları var. Bu, bir dedektiflik işi değil. Bebek bakıcılığı.”

“Uther ve Ringo harika bebek bakıcılarıdır.”

“Sanırım.”

“Hâlâ mutsuzsun. Neden?”

“Bu işe bulaşmamamız lazım.”

“Ama bunu yapamıyorsun,” dedi. Şimdi gülümsüyordu.

“Hayır, yapamam.” Amerika Birleşik Devletleri’nde doğaüstü davalara baktığını iddia eden bir sürü dedektiflik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ajansı vardı. Doğaüstü şeylerle uğraşmak büyük bir işti ama ajansların büyük bir kısmı iddialarını ispatlayamıyordu. Biz farklıydık. Çalışanları, büyücü pratisyenleri ve psikiklerden oluşan birkaç ajanstan biriydik. İki kişi hariç, çalışanlarının hepsi peri olan tek ajans bizdik. Böylesine büyük ve kalabalık bir şehirde safkan perilerin sayısı yine de çok fazla değildi. Los Angeles, New York ve Chicago'dan daha iyiydi ama bu kadar metal, teknoloji ve kalabalığın içinde olmak da yorucuydu. Beni rahatsız etmiyordu. İnsan kanım, çelik ve camdan hapisanelere karşı toleransa sahip olmamı sağlıyordu. Kültürel ve kişisel olarak kırsal kesimi tercih ederdim ama buna ihtiyacım yoktu. Kırsal kesimde olmak güzel gelirdi ama onsuz da hastalanmaz ve solmazdım. Bazı periler ise kırsal dışında yapamazdı.

“Keşke onları geri çevirebilsek, Jeremy.”

“İçinde kötü bir his var, değil mi?”

Başımınla onayladım, “Evet.” Ama kadını kovarsam titreyen gözyaşları tükenmiş yüzünü rüyalarımda görecekdim. Bildiğim kadarıyla, kadınlara zulmeden her kimse, işini bitirdiğinde gelip bana musallat olabilirdi. Haklı olarak hayaletleri gelip beni bulabilir ve sahip oldukları tek hayatta kalma şansını aldığım için bana kızabilirlerdi. İnsanlar hep hayaletlerin kendilerini öldürenleri rahatsız ettiğini düşünür ama bu doğru değil. Hayaletlerin ilgi çekici bir adalet anlayışı vardır. Ve onları rahata kavuşturacak birini bulana kadar, peşime düşmeleri benim şanssızlığım olurdu. Tabii eğer böyle bir şey mümkünse. Bazen ruhlar çok güçlü olurdu. Böyle bir durumda her ölümde bir banşi gibi çılgınlık atan bir aile hayaletine sahip olabilirsiniz. İki kadının da böyle güçlü bir karaktere sahip olduğunu sanmıyordum

ama peşime düşerlerse gayet adil olurdu. Ofise geri dönmemi sağlayan şey hayalet korkum değil, suçluluk hissimdi. Bazı insanlar perilerin ruhlarının olmadığını, sorumluluk duygusu taşımadıklarını söyler. Bu, bazıları için doğru olsa bile, Jeremy ve benim için doğru değildi. Keşke doğru olsaydı. Bazen doğru olmasını arzu ediyordum.

3

Frances oturduğu yerde titrerken, konuşmanın büyük bir kısmını Naomi Phelps yaptı. Sekreterimiz, Frances'e sıcak kahve ve bir battaniye getirdi. Elleri o kadar titriyordu ki, kahvenin bir kısmını battaniyenin üzerine döktü ama bir kısmını içmeyi başarabildi. Kahvenin sıcaklığından mıdır yoksa kafeinden mi bilinmez, biraz daha iyi görünüyordu.

Jeremy, kadınları dinlemesi için Teresa'yı da çağırdı. Teresa, bizim psikik güçlere sahip elemanımızdı. Bir metre yetmiş yedi santimetre boyundaydı, zayıftı. Belirgin elmacık kemikleri, siyah uzun ipeksi saçları ve soluk kahve renginde teni olan bir kadındı. İlk gördüğümde zenci kanıyla birlikte sidhe kanı da taşıdığını anlamıştım. Bir de yüce salonlarda görülmeyen bir peri kanı taşıyordu. Bu sonuncusu, kulaklarının tepesine hafif sivrilğini veren özelliği idi.

Peri gibi görünmek isteyenlerin bir kısmı, kulaklarının sivri uçlu olması için estetik ameliyat olurdu. Saçlarını bileklerine kadar uzatır ve sidhe gibi görünmeye çalışırlardı. Fakat safkan sidhelerin sivri kulakları olmazdı. Bu, saflıktan çok, kanın karışık olduğunu gösterirdi. Fakat bazı efsaneler diğerlerinden daha zor ölüyordu. İnsanların büyük bir kısmı için sidhe olmak sivri kulaklı olmak anlamına geliyordu.

Teresa da Naomi gibi zarif kemiklere sahipti ama içimden hiç Teresa'nın elini tutmak gelmemiştir. Tanıdığım en güçlü dokunuş kâhinlerinden biriydi. Sırlarımı öğrenip hepimizi tehlikeye atmaması için bana dokunmadığından emin olmaya çok çabalıyordum. Şimdi bir kenarda oturmuş kadınlara bakıyordu. Tokalaşmak için elini uzatmamıştı. Aslında kazayla bile kadınlara dokunmamak için uzak kalmıştı. Yüzü bir şey belli etmiyordu ama odaya girer girmez büyüü hissetmişti.

Naomi, "Kaç tane metresi olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bir düzine, iki düzine, yüzlerce..." Omzunu silkti. "Tek bildiğim şey benim bunların sonuncusu olduğum."

Jeremy, "Bayan Norton," dedi.

Frances bakışlarını çevirdi, şaşkındı. Sanki hikâyeye katkıda bulunmasını istemeyeceğimizi düşünmüştü.

"Bu kadınlara dair kanıtınız var mı?"

Yutkundu ve fısıltıya yakın bir ses tonuyla cevap verdi. "Polaroid resimler... Polaroid resimler saklar." Kucağına baktı. "Resimlerin ganimetleri olduğunu söyler."

Araya girmek zorunda kaldım. "Bu resimleri size kendisi mi gösterdi, siz mi buldunuz?"

Kafasını kaldırdı, gözlerinde öfke, utanç veya başka bir şey yoktu. "Bana kendisi gösterdi. Diğerlerine ne yaptığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anlatmaktan hoşlanır. Her birinin hangi konuda benden daha iyi olduğunu söylemeyi sever.”

Ağzımı açtım ama hemen kapattım, çünkü söyleyecek mantıklı bir şey bulamadım. Kadın adına öfkelendim ama Frances Norton için öfkelenmesi gereken Frances Norton’du. Öfkem yalnız sorunu çözmemize yardımcı olabilirdi, kadını güçlendirmezdi. Kocasını resmin dışına çıkartsak bile, bu durum gördüğü hasarı onarmazdı. Frances’in bir büyüden fazla sorunu vardı.

Naomi, kadının koluna dokundu, rahatlatmaya çalıştı. “Benimle de böyle tanıştı. Resmimi gördü ve sonra bir gün karşılaştık. Restoranda bana baktığını gördüm. Eve gittiğinde Frances’i uyandırmış ve bana neler yaptığını anlatmış.”

Şimdi kucağına bakma sırası Naomi’deydi, elleri bacaklarının üzerindeydi. “Gözükten yaralarım vardı.” Kafasını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. “Frances masama geldi. Kolunu sıyırdı ve bana yaralarını gösterdi. Sonra, ben eşiyim dedi. Biz böyle tanıştık.” Utangaçça gülümsedi, erkek arkadaşınızla nasıl tanıştığınızı anlattığınızda yüzünüzde beliren türden bir şeydi.

Boş gözlerle kadına baktım ama aralarındaki bağın sadece aynı erkek tarafından istismar edilmiş olmak olup olmadığını merak ettim. Sevgiliyseler iyileşme süreçleri etkilenebilirdi. Mistik şeylerde sıklıkla duyguları da dikkate almak gerekiyordu. Aşk ve nefret, farklı enerjiler oldukları için farklı yöntemler gerekiyordu. Ciddi bir tedaviye başlamadan önce iki kadın arasında nasıl bir bağ olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Bugün sadece bize anlatmak istediklerini dinleyecektik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Teresa, “Çok cesursun,” dedi. Sesi de, her şeyi gibi yumuşak ve görünmez güç barındıran bir kadınsılığa sahipti. İpekle örtülü çelik gibiydi. Teresa’nın, her ne kadar Meksika’dan daha güneye inmemiş olsa da, harika bir Güneyli dilber olacağını düşündüm.

Frances’in gözleri Teresa’ya kaydı, sonra yeniden kucağına düştü, bakışlarını yeniden kaldırdı ve ağzı hareket etti. Neredeyse bir gülümsemeydi. Bu küçük hareket kadın hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Gülümsemeye başlarsa, gösterdiği güçle gurur duyarsa, belki de zamanla iyileşirdi.

Naomi kolunu sıktı, gurur ve sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yine, birbirlerine çok yakın olduklarını düşündüm. “Benim kurtuluşumdu. Frances ile tanıştıktan sonra kocasından uzaklaşmaya başladım. Bana acı vermesine nasıl izin verdiğimi bilmiyorum. Ben böyle biri değilim. Demek istediğim, daha önce hiçbir erkeğin bana böyle şeyler yapmasına izin vermedim.” Yüzü, hissettiği utancını belli ediyordu.

Frances, elini diğer kadının elinin üzerine koydu. Hem rahatladı hem de rahatlattı.

Naomi gülümsedi, ardından gözlerini bize çevirdi. “Adam bir uyuşturucu gibi. Sana dokunursa dokunuşunu istiyorsun. Sadece bu da değil. Cinsel olarak seni uyandırıyor, bedeninin dokunulmayı çok istiyor.” Bakışları yine önüne düştü. “Daha önce hiç cinsel olarak bu şekilde diğer insanların farkına varmamıştım. İlk önce hem heyecan, hem utanç vericiydi. Sonra bana zarar vermeye başladı. Önce küçük şeylerle başladı. Bağlamak veya tokatlamak gibi.” Kafasını kaldırdı ve kendisini gözlerimize bakmaya zorla-

dı. Sanki bize kendisi hakkında en kötüyü düşünmemiz için meydan okuyordu. Bu kadın çok güçlüydü. Adam bu kadını nasıl ehlilleştirmişti? “Acıyı zevkin bir parçası hâline getirdi. Sonra daha kötülerini başladı. Sadece acıtanlar. Buna bir son vermesini istedim ve gerçekten beni dövmeye o zaman başladı. Artık seksin bir parçasıymış gibi rol yapmıyordu.” Ağzı titredi, gözleri meydan okumaya devam etti. “Beni dövmek onu heyecanlandırıyordu. Beni korkutmak ve canımı yakmak hoşuna gidiyordu.”

“Tecavüz fantezileri,” dedim.

Başıyla onayladı, gözlerine biriken yaşları dökmek için uğraştı. Kıpırdamadı, her şeyi içinde tutmaya çalıştı.

“Sadece fantezi değil.”

Eşi, “Zorla ilişkiye girmeyi sever,” dedi.

İki kadına baktım ve başımı iki yana sallamamak için kendimi zor tuttum. On altı ile otuz yaşlarım arasını, cinsel uyanış yıllarımı, Aydınlanma Sarayı’nda geçirmiştım. Bu yüzden zevkle acıyı birleştirmeyi biliyordum. Ama acı paylaşılr ve asla karşıdakinin rızası olmadan başlamazdı. Karşı taraf acının zevkli olduğunu düşünmüyorsa bu seks değildi. İşkenceydi. Biraz sert seksle işkence arasında çok büyük fark vardı. Ama sadistler için fark yoktu. Aşırı uçlarda olanlar için şiddet veya kurbanın korkusu olmadan seks imkânsızdı. Ama sadistlerin büyük bir çoğunluğu normal seks de yapabilirlerdi. Bunu karşısındakini kandırmak için kullanır ama sonunda normal bir ilişki yürütemezlerdi. Gerçek arzuları açığa çıkardı.

Ne kadar uzmandım? Dediğim gibi, cinsel uyanış yıllarımı Aydınlanma Sarayı’nda geçirmiştım. Beni yanlış anlamayın. Uyanış Sarayı’nın da kendine has, sıra dışı ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tiviteleri vardı ama baskın olmak ve boyun eğmek konusunda daha insansı görüşlere sahipti. Aydınlanma Sarayı bu gibi şeyleri daha hoş karşılıyordu veya bu gibi şeylere daha açıktı. Bunun sebebi son bin yıldır bahçenin yöneticisi olan Hava ve Karanlık Kraliçesi olan teyzemin baskın bir karakter olması ve cinsel sadistliğin sınırlarında dolaşması da olabilir. Bahçeyi kendi imajına göre şekillendirmişti, tıpkı amcam olan Işık ve İllüzyon Kralı'nın Uyanış Sarayı'nı şekillendirdiği gibi. Garip olan, Uyanış Sarayı'nda daha kolay entrika çevirilebilmesi ve yalan söylenebilmesiydi. İllüzyonları seviyorlardı. Dışarıdan iyi görünen her şey iyiydi. Aydınlanma Sarayı ise çoğu zaman daha dürüsttü.

Teresa, "Naomi, bu senin istismar edildiğin ilk ilişkin mi?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. "Hâlâ buna nasıl izin verdiğimi anlamıyorum."

Teresa'ya baktım, başıyla onayladı. Demek ki, kadının verdiği cevabı dinlemiş ve doğru söylediğine kanaat getirmişti. Dediğim gibi, Teresa ülkedeki en güçlü psişiklerden biriydi. Sadece ellerine dikkat etmeniz yetmezdi. Genellikle birinin yalan söyleyip söylemediğini de anlardı. Birlikte çalıştığımız son üç sene boyunca yanında çok dikkatliydim.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordum. İsmi söylemedim veya Bay Norton demedim çünkü iki kadın da adamdan o diye bahsediyordu. Sanki dünyada başka erkek yoktu ve konuştukları zaman kimden bahsettikleri gayet açıktı. Biz ne demek istediklerini anlıyorduk.

"Bir ilana cevap verdim."

"İlanda ne diyordu?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Omzunu silkti. “Sıradan şeyler, sonu hariç. Sonunda, büyülü bir ilişki aradığını söylüyordu. İlanın nesi vardı bilmiyorum ama okuduğum anda onunla tanışmak istedim.”

Jeremy, “Çekim büyüsü,” dedi.

Naomi, Jeremy’ye döndü. “Ne?”

“Yeterince güçlüysen, ilanın üzerine bir büyü yaparsın ve ilan sana, ilanda istediğini söylediğin şeyi değil gerçekten arzu ettiğini getirir. Bayan Gentry’nin cevap verdiği ilanım böyleydi. Sadece büyülü yetenekleri olanlar ilandaki büyüyü fark edebilir ve sadece sıra dışı yetenekleri olanlar ilandaki gerçek yazıyı fark edebirdi. Gerçek yazıda farklı bir telefon numarası vermiştim. Bu numaradan arayacak kişinin bu işi yapabileceğini biliyordum.”

Naomi, “Bir gazete ilanında bunun yapılabilceğini bilmiyordum,” dedi. “Demek istediğim, basılı bir ilan, bütün gazetelere dokunmuş olamaz.” Kâğıda dokunmadan büyü yapmanın daha zor olduğunu ima etmesi, Naomi’nin büyü teorisi hakkında düşündüğünden fazlasını bildiğini gösteriyordu. Ama haklıydı.

“İlanın, içine yazdığın sözcükleri taşıması için çok güçlü bir büyücü olman gerek. Çok zor bir büyüdür ve onun bunu başarmış olması ne kadar yetenekli biriyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.”

“Öyleyse beni ona götüren ilan mıydı?” diye sordu.

Jeremy, “Belki özellikle seni istemedi,” dedi. “Ama sende istediği veya arzu ettiği bir şey olmalı.”

Frances, “Kadınların büyük bir kısmı periye benziyor,” dedi.

Hepimiz Frances’e baktık. Gözlerini kırıştırdı. “Sivri kulaklar. Kadınlardan birinin resimde bile inanılmaz şekil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

de parıldayan yeşil gözleri vardı. Derileri normal insanlarınkı gibi değildi. Yeşil ve mavi olanlar da vardı. Üç tanesinin normal bir insanın sahip olamayacağı kısımları vardı. Fakat bunlar deformasyon değildi, sanki vücutlarının bir parçasıydı.”

Etkilenmiştim. Kadının detayları fark etmesi ve kafasında parçaları birleştirmesi etkileyiciydi. Belki de kadını kurtarırsak kendine gelirdi. “Naomi hakkında ne dedi?”

“Kısmen sidhe olduğunu söyledi. Bu, onu çok heyecanlandırır, sidhe olmaları. Onlara *asil fahişelerim* derdi.”

Jeremy, “Neden peri kadınlar?” diye sordu.

Frances, “Hiçbir zaman söylemedi,” diye cevap verdi.

Naomi, “Bence ayinle bir ilgisi var,” dedi.

Hepimiz kadına döndük. Jeremy ile birlikte, “Hangi ayin?” diye sorduk.

“İlk gece, beni kiraladığı daireye götürdü. Yatak odasının aynalı duvarları ve kocaman yuvarlak bir yatağı vardı. Zemin güzel bir parkeyle kaplıydı ama yatağın altına bir İran halısı serilmişti. Her şey parıldıyordu. Yatağa çıkınca bir şey hissettim, sanki bir hayaletin içine girmiştim. İlk gece ne olduğunu anlamadım ama bir gece haliya takılıp düştüm. Altında zemine işlenmiş iç içe geçen iki çember vardı. Çemberler sembollerle süslenmişti. Yatağın çemberlerin merkezinde durduğunu fark ettim. Sembolleri tanımadım ama güç çemberleri olduğunu biliyordum. Büyü yapmak için tasarlanmışlardı.”

“Yatakta sana ayinsel büyü gibi gelen bir şey yaptı mı?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Sadece seks yaptık, birçok kez.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jeremy, "Her defasında aynı olan bir şey var mıydı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Jeremy, "Her zaman o dairede mi seks yapıyordunuz?" diye sordu.

"Hayır, bazen otelde buluşuyorduk."

Bu, beni şaşırttı. "Dairedeki çemberin içinde yapıp da otel odasında yapmadığı bir şey var mı?"

Yüzü kızardı. "Sadece oraya başka erkekleri getiriyordu."

"Kendisiyle seks yapmaları için mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, benimle seks yapmaları için." Beklentiyle bize baktı, sanki korkuyla haykırmamızı ve kendisine orospu dememizi bekliyordu. Beklediği gibi olmayınca rahatladı. Gerektiğinde tepkisiz kalmayı hepimiz çok iyi biliyorduk. Ayrıca, sevgililerinin resimlerini eşine gösterip neler yaptığını anlatmasının yanında grup seks biraz anlamsız kalıyordu. Bu yeni bir şeydi. Grup seks ise polaroid resimlerden önce bile vardı.

Jeremy, "Hep aynı erkekler miydi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır ama birbirlerini tanıyorlardı. Demek istediğim, sokaktan çevirdiği yabancılar değildi." Sanki böyle olması daha kötü olurmuş gibi kendisini savunur bir ses tonuyla konuşuyordu.

Jeremy, "Sürekli gelenler var mıydı?" diye sordu.

"Birden fazla kez gördüğüm üç erkek vardı."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Sadece ilk isimleri. Liam, Donald ve Brendan."

İsimlerden çok emindi. "Bu üçünü kaç kez gördün?"

Gözlerimize bakmadı. "Bilmiyorum. Çok kez."

Jeremy, "Beş kez?" diye sordu. "Altı, yirmi altı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafasını kaldırdı. “Yirmi kez değil, o kadar çok değil.”

“O zaman kaç kez?” diye sordu.

“Belki sekiz, belki on kez ama daha fazla değil.” Ondan fazla olmaması kadın için önemli gibiydi. Büyülü rakam bu muydu? Ondan fazla olunca sekizden daha mı kötü oluyordu?

“Peki grup seks, kaç kez yaşandı?”

Yine yüzü kızardı. “Neden bilmek zorundasınız?”

Jeremy, “Buna ayin diyen sendin, biz değil,” dedi. “Şimdiye kadar ayine benzemiyor ama sayıların gizemli bir anlamı olabilir. Çemberin içindeki erkek sayısı gibi. Senin birden fazla erkekle çemberin içinde olduğun zamanların sayısı gibi. Güvenin bana, Bayan Phelps, bunları kendimi eğlendirmek için sormuyorum.”

Kadın bakışlarını yine önüne düşürdü. “Ben öyle demek istemedim...”

Jeremy, “Evet, istedin,” dedi. “Ama insan olsun veya olmasın bütün erkeklerden neden şüphe duyduğunuzu anlıyorum.” Aklındaki yüz ifadesinden anladım. “Hepsi insan mıydı?”

“Donald ve Liam’ın sivri kulakları vardı ama bunun dışında insana benziyorlardı.”

“Donald ve Liam sünnetli miydi?” diye sordum.

Yine yanakları kızardı, telaşla cevap verdi. “Bunu neden soruyorsun?”

“Çünkü gerçek bir erkek peri, yüzlerce yıldır yaşıyor olabilir ve ben hiç Yahudi peri duymadım. Periyseler sünnetli olmamaları gerek.”

Gözlerime baktı. “Ah,” dedi. Asıl sorunun üzerinde düşündü. “Liam sünnetliydi ama Donald değildi.”

“Donald neye benziyordu?”

“Uzun boylu, kaslı, ağırlık çalışanlar gibi, beline kadar inen sarı saçları vardı.”

“Sevimli miydi?”

Bunun üzerinde bir süre düşündü. “Yakışıklı, sevimli değil, yakışıklı.”

“Gözleri ne renkti?”

“Hatırlamıyorum.”

Gözleri perilerinki gibi parlak renklere sahip olsaydı mutlaka hatırlardı. Sivri kulakları dışında Uyanış Sarayı’ndaki herhangi bir erkek olabilirdi. Aydınlanma Sarayı’nda üç sarışın vardı ama üç amcamdan hiçbiri ağırlık çalışmazdı. Her zaman taktıkları ameliyat eldivenleri zarar görecekti diye ellerine çok dikkat ediyorlardı. Bu özel eldivenler, ellerinin ürettiği zehrin değdikleri herkese bulaşmasına engel olurdu. Hepsi lanetli doğmuştu.

“Bu Donald’ı yeniden görsen tanıır mısın?”

“Evet.”

Jeremy, “Adamların birbirine benzeyen bir tarafı var mıydı?” diye sordu.

“Hepsinin saçları uzundu, omuzlarına veya daha aşağıya iniyordu.”

Uzun saçlar, muhtemelen kulaklara yapılan estetik ameliyatlar, peri gibi görünmek için alınan Kelt isimleri. Daha önce hiç peri gibi görünmeye çalışanların bir seks tarikatı kurduklarını duymamıştım ama insanların bir ideali koşturma potansiyelini küçümsememek gerekti.

Jeremy, “Güzel,” dedi. “Ya dövmele veya vücutlarına çizilmiş semboller veya hepsinin taktığı bir takı?”

“Yoktu.”

“Sadece geceleri mi buluştunuz?”

“Hayır, bazen öğleden sonra, bazen geceleri.”

Jeremy, “Ayın belirli günleri, tatil günleri mi?” diye sordu.

Kadın kaşlarını çatı. “Onunla sadece iki aydır görüşüyorum. Bu süre içerisinde hiç tatil olmadı ama belirli bir gün olduğunu sanmıyorum.”

“Onunla veya diğerleriyle her hafta belirli sayıda mı birlikte oldun?”

Bunun üzerinde bir süre düşündü ama sonunda başını iki yana salladı. “Değişiyordu.”

Jeremy, “Şarkı veya ilahi gibi bir şey söylüyorlar mıydı?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Bana bir ayın gibi gelmiyordu.”

“Neden ayın kelimesini kullandınız, Bayan Phelps? Neden büyü demediniz?”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsunuz,” dedim. “Siz bir pratisyen değilsiniz. Ayın kelimesini belirli bir sebep olmadan kullanmazsınız. Durup düşünün. Neden ayın?”

Üzerinde bir süre düşündü. Boşluğa daldı, bir şey görmüyor gibiydi. Kaşları hafifçe çatıldı. Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. “Bir gece telefonda konuştuğumu duydum,” dedi. Bakışlarını düşürdü, kaldırdığında yeniden meydan okur bir görünümü vardı. Söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini anladım. “Beni yatağa bağladı ama sonra kapıyı aralık bıraktı. Söylediklerini duydum. *Ayin bu gece olacak*, dedi. Sonra fısıltıyla bir şeyler söyledi ama ne dediğini duyamadım. Ardından, *eğitimsiz olanlar çok çabuk pes ediyor*,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dedi.” Bana baktı. “Tanıştığımızda bakire değildim. Ben, deneyimliydim. Ondan önce, yatakta iyi olduğumu düşünürdüm.”

“İyi olmadığınızı düşündüren nedir?”

“Bana normal sekste kendisini memnun edecek kadar iyi olmadığımı, sıkılmamak için, işin içine başka şeyler katması gerektiğini söyledi.” Meydan okur gibi görünmeye çalışsa da başaramadı. Gözlerinden acı çektiği belliydi.

“Ona âşık mıydın?” Soruyu mümkün olduğunca nazikçe sormaya çalıştım.

“Ne fark eder?”

Frances, elini tuttu ve kucağına aldı. “Sorun değil, Naomi. Bize yardım etmeye çalışıyorlar.”

“Aşkın bununla ne ilgisi var anlayamıyorum,” dedi.

“Ona âşıkıysan, etkisinden kurtulman çok daha zor olacaktır, hepsi bu,” dedim.

Geçmiş zamandan şimdiki zamana geçtiğimi fark etmedi. Soruya cevap verdi. “Ona âşık olduğumu düşünüyordum.”

“Ona hâlâ âşık mısın?” Bunu sormak hoşuma gitmiyordu ama sormak zorundaydım.

İki eliyle diğer kadının elini tuttu, çok sıkıdığı için parmakları bembeyaz kesildi. Gözlerinden yaşlar döküldü. “Ona âşık değilim ama...” Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra devam etti. “Ama onu görürsem ve seks isterse ona hayır diyemem. Çok korkunç da olsa, bana acı da verse, yaşadıklarım, daha önce hissettiklerimden çok daha güzel. Telefonda hayır diyebilirim ama karşıma çıkarsa, izin veririm... Demek istediğim, beni döverse karşı koyarım ama seks sırasındaysa... Her şey çok karıştı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Frances ayağa kalktı. Diğer kadının arkasına geçti. Arkadaşına arkadan sarılıp battaniye ile üzerlerini örttü. Rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı. Bir çocuğu seviyormuş gibi başının üzerine öpücükler kondurdu.

“Ondan saklanıyor musun?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Saklanıyordum ama Frances... Onu nerede olursa olsun bulabiliyor.”

“Büyüyü takip ediyor,” dedim.

İki kadın da bunu anlamış gibi başlarıyla onayladı. “Ama ondan saklandım. Dairemi değiştirdim.”

“Peşine düşmemesine şaşırdım,” dedim.

“Bina korunuyor,” dedi.

Bunu duyunca gözlerim iyice açıldı. Sadece bir dairenin değil de bütün bir binanın korunması için temeline koruyucu büyüler yapılması gerekiyordu. Sembollerin betonla birlikte dökülmesi, çelik kirişlere kazınması gerekti. Bunun için bir veya birkaç cadılar meclisi gerekliydi. Tek bir pratisyen bunu yapamazdı. Ve ucuz bir süreç değildi. Sadece en pahalı yapılar veya evler böyle bir şeyle çevrilebilirdi.

Jeremy, “Hayatınızı nasıl kazanıyorsunuz, Bayan Phelps?” diye sordu. Çünkü Jeremy de benim gibi iki kadının böyle bir şeyi karşılayamayacağını düşünüyordu. Ajansımızın banka hesabında yüklü bir miktar para vardı. Bu yüzden bazen para almadan iş aldığımız oluyordu. Bunu alışkanlık hâline getirmiyorduk ama bazı davalarda hayır diyemeyeceğimiz için para ikinci planda kalıyordu. Bunun da onlardan biri olacağını düşünmüştük.

“Geçen sene olgunlaşan bir vakıf fonum var. Hepsine erişimim var. Bana güvenin Bayan Grey, ücretinizi ödeyebilirim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bunu bilmek iyi oldu Bayan Phelps ama aslında beni endişelendiren bu değildi. Bunu sağda solda söylemeyin ama birinin başı gerçekten beladaysa, ücretimizi ödeyemedikleri için onları geri çevirmeyiz.”

Yüzü kızardı. “Ben öyle demek... Özür dilerim.” Dudağını ısırdı.

Frances, “Naomi size hakaret etmek istemedi,” dedi. “Hayatı boyunca zengin bir kadındı ve birçok insan bu durumdan faydalanmaya çalıştı.”

Jeremy, “Üzerimize alınmadık,” dedi. Gerçi bir parça alınmış olabilirdik. Ama Jeremy işinin ehli bir işadamıydı. Davayı alacaksak müşteriye kıyamazdık. Ya da en azından gerçekten korkunç bir şey söyleyene kadar.

Teresa, “Hiç paranı istediği oldu mu?” diye sordu.

Naomi, kadına baktı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Hayır, hayır.”

“Zengin olduğunu biliyor muydu?”

“Evet, biliyordu ama asla hiçbir şeyi bana ödetmedi. Eski kafalı olduğunu söylerdi. Para onun için önemli değildi. Beni ilk tanıştığımızda etkileyen şeylerden biri de buydu.”

“Öyleyse paranın peşinde değil,” dedim.

Frances, “Parayla ilgilenmiyor,” dedi.

Kadının mavi gözlerine baktım. Artık çok korkmuş durmuyordu. Naomi’nin arkasında dikiliyor ve arkadaşını rahatlatmaya çalışıyor, Naomi’den destek alıyordu. “Neyle ilgileniyor?” diye sordum.

“Güç,” dedi.

Başımla onayladım. Haklıydı. İstismar öyle veya böyle güçle ilgiliydi. “Eğitimsiz olanlar daha kolay pes ediyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

derken senin sekste ne kadar yetenekli olduğundan bahsettiğini sanmıyorum.”

Naomi, Frances’ın ellerini tutuyor, omuzlarına bastırıyordu. “Ne demek istiyordu?”

“Mistik sanatlarda eğitimsiz olmaktan bahsediyordu.”

Kaşlarını çattı. “Kolaylıkla verdiğim şey seks değilse neydi?”

Frances cevap verdi. “Güç.”

“Evet, Bayan Norton, güç.”

Naomi kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsunuz? Benim gücüm yok.”

“Büyü gücünüz, Bayan Phelps. Büyü gücünüzü alıyordu.”

Daha da şaşkın göründü, ağzı küçük bir o şeklini aldı. “Ben büyü bilmem. Bazen bazı şeyleri hissedirim ama bu büyü değil.”

Ve tabii ki, adamın bunu başarmasının sebebi de buydu. Kadınların hepsinin eğitimsiz mistikler olup olmadığını merak ettim. Eğitimsizlerse, bu küçük dünyaya gizlice sızmakta zorlanabilirdik. Ama hepsi peri kanı taşıyorsa ve büyülü güçlere sahipse... Daha önce de yem olarak kullanıldığım olmuştu.

4

Üç gün sonra Jeremy'nin ofisinde, üzerimde sadece siyah bir push-up sütyen, uyumlu bir külot ve siyah yüksek topuklular vardı. Hiç tanımadığım bir adam, elini sütyenimin içine sokmuştu. Normalde, bir adamın bunu yapmasına izin veriyorsam adamla yatmayı düşünürdüm ama bu seferki kişisel bir şey değildi, sadece işti. Maury Klein, bir ses uzmanıydı ve minik bir mikrofonun telini sağ göğsüme yerleştirmeye çalışıyordu. Bu sayede, Alistair Norton elini kaburgalarımaya veya göğsüme de koysa sütyenin altında kalan mikrofonu fark etmeyecekti. Otuz dakikadır telle oynuyor, on beş dakikadır teli gizleyecek en uygun yerin neresi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Önümde diz çökmüş, dilini dişlerinin arasına almış, tel çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri ellerine odaklan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mıştı. Ellerinden biri sütyenimin içindeydi, diğeri ise daha iyi çalışabilmesi için sütyeni göğsümden uzakta tutuyordu. Sütyeni bu şekilde tuttuğu için göğüs ucum ve sağ göğsümün büyük bir kısmı açıktaydı.

Maury, benim cazibeme ve bizi izleyenlere karşı bu kadar umursamaz bir tavır içerisinde olmasaydı, adamı yaptığı işin keyfini çıkartmakla suçlayabilirdim. Ama yaptığı iş dışında başka hiçbir şeyin farkında olmadığı her hâlden belliydi. Daha önce gizli göreve çıkacak kadınların adamdan neden şikâyetçi olduğunu anlıyordum. Şikâyetler bütün bunları neden özel bir yerde yapmadığıyla ilgiliydi. Sınırları aşmadığına dair yanında şahitler olmasını istiyordu. Gerçi bütün şahitler insan olsaydı hepsi benim tarafımda olurdu. Göğsümü hiç kimseye ait değilmiş gibi dürtüyor, kaldırıyor ve avuçluyordu. Yaptığı şey çok özeldi ama böyle hissettirmiyordu. Tam bir inek öğrenci veya dalgın profesör profili çiziyordu. Tek bir aşkı vardı, gizli mikrofonlar ile gizli kameralar. Los Angeles'ta en iyisini istiyorsanız Maury Klein ile çalışmak zorundaydınız. Hollywood yıldızları için güvenlik sistemleri kuruyordu ama esas tutkusu gizli görevlerdi. Cihazları nasıl küçültebileceği ve nasıl gizleyebileceğiyle ilgileniyordu.

Bir ara, telin en iyi vücudumun içine girerek gizlenebileceğini bile söyledi. Utangaç biri değildim ama teklifi reddettim. Maury başını iki yana salladı ve mırıldandı, "Ses kalitesi nasıl olacak bilmiyorum ama umarım denememe izin verirsiniz." Bir asistanı vardı, acil durumlarda yardımına koşan biriydi.

Chris -bir soy ismi varsa da hiç duymamıştım- Maury'ye çok sert veya çok nazik olmamasını öğütledi. Ben iyi oldu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğumu söyleyene kadar yanımda dikildi. Şimdi ameliyathane hemşireleri gibi Maury'nin başında dikiliyor, bir malzemeye ihtiyacı olursa hemen uzatıyordu.

Jeremy, masasının arkasında oturmuş gösteriyi seyrediyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemişti ve yüz ifadesinden bu durumdan çok hoşlandığı belli oluyordu. Elbisemi çıkartıp iç çamaşırlarımla kaldığımda gözlerinde kibar bir sıcaklık belirmiş ama sonrasında Maury Klein'ın kayıtsızlığına gülmemek için kendisini zor tutmuştu. Jeremy, tenimin kusursuz beyazı ile iç çamaşırlarımın siyahı arasındaki tezat için beni tebrik etti. Birini soyunurken ilk kez görüyorsanız güzel bir şeyler söylemeniz gerekirdi.

Roane Finn, Jeremy'nin masasının köşesinde oturuyor, farkında olmadan ayakları ile havayı tekmeliyor, gösteriden büyük keyif alıyordu. Bana iltifat etmedi. Beni önceki akşam ve ondan öncekilerde birçok kez çıplak görmüştü.

Adamda ilk dikkati çeken şey gözleriydi. Ayın gökyüzüne hükmettiği gibi iri, kahverengi gözleri de yüzüne hükmediyordu. Sonrasında kestane renkli saçlarını, saçlarının yüzüne veya ensesine düşüş şeklini veya kusursuz dolgunluktaki dudaklarını fark edip etmeyeceğiniz size bağlıydı. Dudaklarındaki rengi tutturmak için ruj kullandığını düşünebilirdiniz ama kullanmıyordu. Tamamen doğaldı. Teni beyazdı ama gerçek veya saf bir beyaz değildi. Sanki birisi benim ten rengimi alıp içine bir parça saçının kırmızı-kahverengisinden eklemişti. Kahverengi veya sonbahar renkleri giydiğinde teni daha koyu görünüyordu. Tam benim boyumdaydı ve ilk bakışta narin görünmesine sebep olu-

yordu. Bu akşam ise giydiği siyah giysilerin içerisinde kaslı ve sıkı görünüyordu. Sadece güçlü olmadığını biliyordum. Aynı zamanda kıvraktı da. Ayrıca sırtında ve omuzlarında yanık izleri olduğunu biliyordum. İpeksi vücudunda beyaz nasırlar gibi duruyordu. Yaralar bir balıkçı, fok derisini yaktığı zaman olmuştu. Roane, fok halkındandı. Bir zamanlar fok derisini giyip foka dönüşebiliyor, sonrasında deriyi çıkartıp insan formuna bürünebiliyordu. Sonra bir balıkçı derisini bulup yakmıştı. Deri sadece şekil-değiştirmek için kullanılan büyülü bir nesne değildi. Roane'nin sıradan bir parçası da değildi. Derisi, gözleri veya saç gibi vazgeçilmez bir parçasıydı. Roane, tanıdığım fok insanlar içerisinde diğer formu yok edilip de sağ kalan tek kişiydi. Hayatta kalmıştı ama artık form değiştiremiyordu. Sonsuza kadar karaya ayak basacaktı. Sonsuza kadar diğer formundan yoksun kalacaktı.

Bazen geceleri yatağında tek başıma uyanıyordum. Dairemdeyse, pencereden boşluğa bakıyordu. Dairesindeyse okyanusa veya dalgalara bakıyor oluyordu. Asla beni uyandırıp kendisine katılmamı istemezdi. Bu, Roane'nin özel acısıydı, paylaşılması gerekmiyordu. Bunun adil olduğuna inanıyordum çünkü birlikte olduğumuz iki yıl boyunca üzerimdeki cazibe büyüsünü hiç kaldırmamıştım. Düello yaralarımı hiç görmemişti. Çünkü bunlar benim sidhe olduğuma işaret edecekti. Ofansif büyülerde çok kötü olabilirdim ama bütün bahçelerde cazibe büyülerini konusunda benden iyi olan sadece birkaç kişi vardı. Gizlenmeme yardımcı oluyorlardı, başka da bir faydaları yoktu. Roane, kalkanlarımı aşamıyor ama orada olduklarını biliyordu. Zevkin doruklarına çıktığımda bile yerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olduklarını biliyordu. İnsan olsaydı nedenini sorardı ama insan değildi ve sormuyordu. Tıpkı benim ona dalgaların çağrısını sormadığım gibi.

Roane bir insan olsaydı, yaşanan sürece kesinlikle müdahale eder, başka birisi göğüslerimi kurcalarken sakın bir biçimde oturamazdı. Roane’de kıskançlık diye bir şey yoktu. Bunun benim için bir önemi olmadığını biliyordu, bu yüzden kendisi için de önemsizdi.

Odadaki diğer kadın Dedektif Lucinda’ydı, ona Lucy-Tate diyorduk. Failin insan olmadığı, yemlerin büyülendiği, afallatıldığı veya öldürüldüğü birçok davada birlikte çalışmıştık. Aslında Jeremy ve geri kalanlarımızın geçici polis olarak görev alması, Büyülü İzin Kanunu’nun polisi de içine alacak şekilde genişletilmesine ilk örnekti. Ama hepimiz büyülü yeteneklere sahip olma kriterine uyduğumuzdan iş için ideal kişilerdik. Bu yüzden de büyü gücü olmayan polislerin aldığı eğitimi almamıza gerek kalmadan doğrudan işleri üstlenebiliyorduk. Bir tür acil durum görevlileriydik. Büyülü İzin Kanunu benim de dedektif olmamı sağlayan şeydi. Bu sayede California’da lisans almak için gerekli, saatler süren eğitimleri tamamlamam gerekmemişti.

Dedektif Tate, sırtını duvara yasladı, başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına Clein, cinsel tacizle suçlanmana şaşır-mamak lazım.”

Maury, dikkatini dünyaya odaklamak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Güçlü bir büyüden sonra gözlerini açan insanlara benziyordu. Sanki yeni uyanmıştı ama rüya hâlâ devam ediyordu. Maury’yi odaklanma yeteneği yüzünden suçlayamazdım. Sonunda, eli hâlâ sütyenimin içindeyken dedektife döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne dediğinizi anlamadım, Dedektif Tate.”

Maury’nin kafasının üzerinden kadına baktım. “Gerçekten anlamıyor,” dedim.

Bana bakıp gülümsedi. “Buna maruz kaldığın için özür dilerim Merry. İşinde en iyi olmasaydı kimse ona tolerans göstermezdi.”

Jeremy, “Bu tarz ses cihazlarını ve kameraları sıklıkla kullanmıyoruz,” dedi. “Ama kullanacağımız zaman da en iyisini isteriz.”

Tate adama baktı. “Departman onun ücretini ödeyemez.”

Maury, dikkatini kadına odaklamadan konuştu. “Geçmişte polis için para almadan da iş yaptım, Dedektif Tate.”

“Bunun için size minnettarız, Bay Klein.” Yüz ifadesi ağzından çıkan kelimelerle uyuşmuyordu; gözlerinde haylaz bir parıltı ve yüzünde alaycı bir ifade vardı. Alaycılık, mesleki risklerden biri olmalıydı. Gözlerindeki haylaz parıltı ise saf Lucy Tate’ydi. Kamufajının mükemmelliği ve hafif neşeli kalkanın ardındakini hiçbir zaman görememek, kalkanını aşmak istememe sebep oluyordu. Roane’nin acısını görebiliyor ve onu yalnız bırakabiliyordum. Ama Lucy’de, ne ben ne de Teresa bir şey göremiyorduk. Demek ki, Dedektif Tate oldukça güçlü bir psişikti. Ama küçüklüğünde yaşadığı bir şey yüzünden güçlerini gizlemişti ve şimdi kendisi bile sahip olduğu güçleri bilmiyordu. Bunu ona hiçbirimiz açıklamamıştık. Dedektif Tate’nin yaşamı böyle yolundaydı. Mutluydu. Güçlerini yeraltına gönderen kabuğu kaldırırsa her şey değişebilirdi. Çok travmatik bir deneyimse bir daha asla kendine gelemeyebilirdi. Bu yüzden kadını rahat bırakıyor ama merak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

etmeye devam ediyorduk. Bazen içimizden neler olacağını görmek için büyü veya psişik güçlerle kadını dürtmek geliyordu.

Maury geri çekildi, ellerini de çekti. “İşte, sanırım bu işimizi görür. Sadece yerinden oynamaması için bir parça bant ve hazırsın.” Chris, parmağındaki küçük bant parçalarını uzattı, ihtiyaç olacağını önceden biliyordu. Maury hiçbir şey söylemeden bantları aldı. “Mikrofonu yerleştirmek için ne kadar uğraştığımı gördün. Bu adamın mikrofonu bulması için en az benim kadar uğraşması gerek.” İki eliyle bandı yapıştırabilmek için sütyeni bana tutturdu. Son kırk beş dakikadır yaptığı en nazik hareketi.

Doğruldu ve geri çekildi. “Sütyeni her zaman taktığın gibi tak.”

Kaşlarımı çattım. “Normalde böyle giyiyorum.”

Eliyle göğüs seviyesini işaret eder gibi bir hareket yaptı. “Bilirsin, diğeriyle uyumlu olması için şunu kabart.”

“Kabart?” dedim. Ama ne demeye çalıştığını anladığım için gülümsedim.

İç geçirdi ve öne adım attı. “Sana göstereyim.”

Elimi uzattım. “Yardıma ihtiyacım yok.” Eğildim ve sağ göğsümü sütyenin içine soktum, her şeyi içine sığdırmak için elimden yardım aldım. Sütyen göğsümü yukarı kaldırdığı için benim güzel göğüslerim şimdi daha da çekici görünüyordu ama elimi mikrofonun olduğu yerden geçirdiğimde sadece sütyenin telini ve kumaşını hissediyordum.

Maury, “Mükemmel,” dedi. “Bu şekilde soyunabilirsin, sadece sütyenin üzerinde kalsın, asla tahmin edemez.” Başını yana yatırdı, aklına bir şey gelmiş gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Mikrofonu sütyene bantladım, çıkartmak zorunda kalırsan bir buçuk metre yakınında bir yerde olsun. Daha yakın olursa daha iyi. Mikrofonu daha duyarlı yaparsam kalp atışlarını ve kumaşın hışırtısını bile duyarız. Bunları filtreleyebilirim ama bunu sonrasında yapmak, öncesinde yapmaktan daha kolay. Kötü adam iyice kontrolden çıkarsa sesleri duymak istersin diye düşünüyorum.”

Jeremy, “Evet,” dedi. “Merry’nin yardıma ihtiyacı olursa bilmemiz iyi olur.” Espri, Maury’nin anlamayacağı kadar incedi.

“Mikrofonu çorabının elastik kısmına da yerleştirebiliriz ama aşağıya kıvrılıp mikrofonu açığa çıkartmasını istemeyiz. Sütyenini çıkartırsan iç kısmı açıkta kalmasın, böylece mikrofon görünmez.”

“Çıkartmayı düşünmüyorum.”

Maury omzunu silkti. “Ben sadece seçeneklerin hepsini anlatıyorum.”

“Teşekkür ederim Maury,” dedim.

Maury başıyla onayladı. Chris, yere saçılan parçaları toplamaya başlamıştı.

Roane, masadan aşağıya indi, elbisemi yerden kaldırdı ve giymem için tuttu. Bir şeyleri parlak renkler yerine siyahın içine gizlemenin daha kolay olacağı tavsiyesi üzerine siyah bir elbise satın almıştım. Her ne kadar bana yakışan bir renk olsa da mümkünse saf siyah giymekten kaçınırdım. Siyah, Aydınlanma Sarayı’nın favori rengiydi çünkü. Kraliçenin en sevdiği renkti.

Roane ipek elbisenin katlarını açtı, elbiseyi omuzlarından tuttu ve yavaşça ama çok yavaşça yukarıya doğru kaldırdı. Bunu yaparken de gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elbise küçük güçlü ellerinden sarkan siyah bir kumaş parçasına dönüştüğünde, önümde eğildi ve içine adım atmam için yaklaştı.

Dengemi sağlamak için omzuna tutundum ve kumaş halkasının içine adım attım. Roane, elbiseyi serbest bırakırken bir yandan da ellerini havaya kaldırarak elbisenin bir tiyatro perdesi gibi üzerime inmesini sağladı. Diz çökmüş durumda kollarını kaldırabildiği kadar havaya kaldırdığında elbise belime geliyordu. Ayağa kalktı, ellerini hafifçe kalçama koydu. Bu hareketle öpülecek kadar yakınımaya girdi. Gözleri gözlerimle aynı seviyedeydi. Göz temasında böyle bir yakınlığı başka biriyle hiç kurmamıştım. Daha önce benim kadar kısa boylu biriyle birlikte olmamıştım. Böyle biriyle misyoner pozisyonu inanılmaz keyifli olurdu.

Roane, kollarını geçirebilmem için elbiseyi biraz daha yukarıya kaldırdı, sonra omuzlarımın üzerine çıkartıp yanımdan dolaştı ve arkama geçti, ipeğin arka kısmını da yerine oturttu. Elbisenin fermuarını çekmeye başladı. Fermuar çekilirken elbise vücudumu sardı, hafifçe belimi, kaburgalarımı ve göğsümü sıktı. Yakası çok cüretkar bir V idi. Zaten göğüslerimi yukarı kaldıran sütyen seçmemin bir sebebi de buydu. Elbisenin altında giyilip de görünmeyen tek model buydu. Elbise kolsuzdu ve üzerimde ikinci bir deri gibi duruyor, koyu renkli kumaşın içinde tenim bembeyaz görünüyordu. Korse hafifçe belli oluyor ve göğüslerim güzel bir biçimde açığa çıkıyordu ama elinizi içeriye sokmaya çalışırsanız elbiseyi yırtma riskini göze almanız gerekiyordu. Alistair Norton, göğüslerimle oynamak istiyorsa, bir tecavüz senaryosu planlamadığı takdirde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

göğüslerimin gözüken kısımlarıyla yetinmek zorundaydı. Naomi'ye göre tecavüz fantezileri iki ay sonra açığa çıkıyordu. İlk ay kusursuz bir ilişki olduğunu iddia ediyordu. Bu benim ilk randevum olduğu için Alistair muhtemelen kendisine hâkim olacaktı. Mikrofonu bulması için elbisemi çıkartması gerekiyordu ve ben elbisemi çıkartmayı planlamıyordum.

Roane, fermuarla işini bitirdi ve en tepedeki kancayı taktı. Parmaklarını sırtımın açıkta kalan kısmı üzerinde gezdirdi. Çok hafif bir dokunuştı ve ardından geri çekildi. Aslında parmaklarını kimsenin göremeyeceği veya hissedemeyeceği yaralarımın üzerinde gezdirmişti. Cazibe büyüm olmasaydı yaralarım elbisenin altından bile belli olabilirdi. Tenimde dalgalara benziyorlardı, sonsuza kadar vücuduma kazınmışlardı.

Bir başka sidhe bir düelloda şeklimi değiştirmeye çalışmıştı. Perilerin büyük bir çoğunluğu şekil değiştirebilirdi ama sadece sidheler başkalarını form değiştirmeye zorlayabilirdi. Ben ne kendimin, ne de bir başkasının şeklini değiştiremiyordum. Bahçelerde beni ele veren şeylerden biri de buydu.

Dedektif Tate, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Soru beni şaşırttı, kadına döndüm. "Neyi?"

Chris malzemeleri toplarken bana baktı. Maury orta büyüklükte bir vericiyle uğraşıyor, minik bir tornavida ile ayar yapıyordu. Adam için odada kimse yoktu.

"Bir saat boyunca adamın biri göğüslerini mıncıkla hareket etmeden ayakta dikildin ama seksi değildi. Yetişkinler için bir komedi gibiydi. Sonra Roane elbiseni giymene yardım etti. Sana hiç dokunmadı. Fermuarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çekti ve odadaki cinsel gerginlik, üzerinde yürünebilecek kadar yoğunlaştı. Bunu nasıl başarıyorsun?”

“Biz, Roane ve ben, veya biz...” Düşüncelerimi yarıda kestim.

“Biz derken perilerden bahsediyorsun,” dedi. “Jeremy’nin bunu bir insan kadına yaptığını gördüm. Siz ortalıkta çıplak dolaşıyorsunuz ama ben bu durumdan rahatsız olmuyorum. Sonra giyiniyorsun ve en ufak bir hareketinde odayı terk etmeliymişim gibi hissediyorum.” Başını iki yana salladı. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Roane ile birbirimize baktık. Gözlerinde benim gözlerimdeki sorunun aynısı vardı. Peri olmanın nasıl bir şey olduğunu peri olmayan birine nasıl anlatabilirdik? Cevap; tabii ki anlatamazdık. Deneyebilirdik ama nadiren başarılı olurduk.

Jeremy denedi. Sonuçta, patrondu. “Peri olmanın doğal bir parçası, duyuları hassas bir yaratık olmaktır.” Sandalyesinden kalktı ve kadının yanına gitti. Yüzü ve beden dili hiçbir şey ele vermiyordu. Kadının elini dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. “Peri olmak bununla bunun arasındaki fark gibidir.” Aynı eli yine havaya kaldırdı ama bu sefer çok daha ağırdı. Gözlerini ancak çekici ve uzun boylu bir kadına bakan bir perinin sahip olabileceği kibar sıcaklıkla doldurdu. Tek bir bakış, kadının ürpermesine sebep oldu. Eli yine öptü ama bu sefer dudaklarını hafifçe dokundurdu. Üst dudağı kadının tenine değdi ve geri çekildi. Çok kibardı, ağzını veya dilini kullanmamıştı. Kaba değildi, ama kadının yanakları kızardı. Odada nefes alışverişlerin ve nabızların hızlandığını hissettim.

“Sorunuza cevap verebildim mi, Dedektif?”

Titreyerek başıyla onayladı, elini diğer eliyle tutup vücuduna bastırdı. “Hayır, ama bir daha sormaya korkuyorum. Sorunun cevabıyla başa çıkıp bu akşam çalışabileceğimi sanmıyorum.”

Jeremy, saygıyla selam verdi. Tate farkında olsun veya olmasın, bir peri gibi iltifat etmişti. Herkes takdir edilmeyi severdi. “Bu yaşlı adamın kalbini ısıttın.”

Yüksek sesli ve neşeli bir kakhaha attı. “Sen birçok şey olabilirsin Jeremy, ama yaşlı değilsin.”

Jeremy, bir kez daha selam verdi ve daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Jeremy, Dedektif Tate’den hoşlanıyordu. Bir erkeğin bir kadından hoşlandığı gibi. Biz insanlara, onların kendi aralarında birbirlerine dokunduklarından daha fazla dokunurduk ya da en azından Amerikalı insanlar için durum böyleydi ama soruyu cevaplamak için başka bir yol da bulabilirdi. Bunu, kadına daha önce hiç dokunmadığı gibi dokunmak için bir fırsat olarak görmüştü, çünkü bir şeyleri öğrenmek isteyen kadının kendisiydi. Periler davet edildiklerinde böyle flört ederdi. Bazen sadece bir bakış yeterdi ama periler istenmedikleri yere gitmezdi. Erkeklerimiz bazen insan erkeklerin hatalarını yapıp bir parça flört ile cinsel yakınlaşmayı karıştırsa da, tecavüz bizim için bilinmeyen bir şeydi. Böyle bir şeyin iki tarafın da rızasıyla yapılması ise yüzlerce yıldır var olan bir şeydi.

Tecavüz için randevulaşmanın bana işimi hatırlatması komikti. Masamın yanına gittim ve ayakkabılarımı giydim. Boyuma yedi santimetre daha ekledim. Lucy’ye, “Yeni partnerine söyle içeriye gelebilir,” dedim.

Birçok peri ve özellikle de sidhe için cinsellik içermeyen bir durumda mahremiyette ısrar etmek hakaretti. İzleyicilere bu yüzden ihtiyacımız vardı. Onları odadan çıkartmak güven eksikliği veya onları sevmemek anlamına gelebilirdi.

Sadece iki istisnamız vardı. İlki, kişi medeni tavırlar sergileyecek biri değilse yaşanırdı. Dedektif John Wilkes daha önce hiç insan olmayanlarla çalışmamıştı. Maury, soyunmamı söyleyince gözlerini kırpmamış ama ben hiçbir şey söylemeden elbisemi çıkartınca üzerine sıcak kahvesini dökmüştü. Maury, elini sütyenimin içine sokunca da, “Tanrı aşkına, bu adam ne yapıyor?” diye sormuştu. John’dan dışarıda beklemesini rica etmiştim.

Lucy bir kahkaha attı. “Zavallı çocuk. Sen elbiseni çıkartınca ikinci derece yanıkları oldu.”

Omzumu silktim. “Kadınları çıplak görmeye alışkın olmasa gerek.”

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Ben perilerle, hatta birkaç kez de sidheyle çalıştım ama gördüğüm en mütevazi kişilik sensin.”

Kaşlarımı çattım. “Ben mütevazi değilim. Benim iç çamaşırlarımla odada dikilmem, ortağının neredeyse dilini yutmasına sebep oluyorsa, deneyimsizdir diye düşündüm.”

Lucy, Roane ve Jeremy’ye baktı. “Nasıl görüldüğünün farkında değil mi?”

Roane, “Hayır,” dedi.

Jeremy, “Bence, gerçi öyle olup olmadığını bilmiyorum ama, bizim Merry’miz çirkin ördek yavrusu olarak görüldüğü bir yerde büyümüş,” dedi.

Gözlerine baktım, nabzım hızlandı. Bu yorum gerçeğe hoşuma gitmeyecek kadar yakındı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Jeremy, “Bilmediğini biliyorum,” dedi. Koyu gri gözlerinde bir şeyler bildiğini belli eden bir bakış vardı. Tahmini, gerçeğe çok yakındı. O anda, kim olduğumdan şüphelendiğini anladım. Ama bunu hiçbir zaman sormayacaktı. Ben konuşmaya hazır olana dek bekleyecek ya da bu soru hiçbir zaman sorulmayacaktı.

Roane’ye baktım. Yatağıma politik hırsları uğruna girmeyen tek peri âşığımdı. Roane için sadece Merry Gentry idim, atalarından biri peri olan bir insandım, Prenses Meredith NicEssus değildim. Şimdi tanıdık yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalıştım. Duygusuz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ya kayıp sidhe prensesi olabileceğim aklına hiç gelmemişti ya da bunu uzun süredir tahmin ediyor ama konuyu açacak cesareti kendinde bulamıyordu. Yoksa Roane en başından beri biliyor muydu? Bana gelmesinin sebebi bu muydu? Bu insanların, dostlarımla yanında kurduğum bütün güvenlik çemberi bir anda ufalanmaya başladı.

Yüzümden bir şeyler belli etmiş olmalıydım çünkü Roane bana dokundu. İrkilerek geri çekildim. Yüzünden acı çektiği belliydi. Bilmiyordu. Birden Roane’ye sarıldım, yüzümü gizledim ama Jeremy’yi hâlâ görebiliyordum.

Roane’nin yüzü beni rahatlatırken Jeremy’ninki korkutuyordu. Tek yapılması gereken gerçek isminin karanlıkta fısıldanmasıydı ve teyzemin her şeyden haberi olurdu. Teyzem, Hava ve Karanlık Kraliçesi’ydi. Bu da karanlıkta söylenen her şeyin kulağına gideceği anlamına geliyordu.

Kayıp Amerikan Peri Prensesi'ni görmek, en az Elvis'i görmek kadar popülerdi. Prenses Meredith, Utah'ta kayak yaparken görülmüştü. Prenses Meredith, Paris'te dans ediyordu. Prenses Meredith, Vegas'ta kumar oynuyordu. Üç yıl sonra hâlâ ön sayfalarda anlatılan bir hikâyeydim ama artık son başlıklarda Rock'n Roll'un Kralı gibi, ölmüş olabileceğimden bahsediliyordu.

Jeremy, ismimi yüksek sesle söylerse kelimeler teyzemin kulağına kadar gider, benim hayatta olduğumu ve Jeremy'nin ismimi söylediğini anlardı. Ben kaçsam bile Jeremy'yi sorgular ve kibar yöntemler işe yaramıyorsa işkence ederdi. Yaratıcı bir âşık olduğu söylenirdi. Orijinal bir işkenceci olduğunu biliyordum.

Roane'den uzaklaştım ve onlara gerçeğin bir kısmını açıkladım. "Annem güzel olanımızdı."

Jeremy, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Adama baktım. "Kendisi söyledi."

Lucy, "Annen sana güzel olmadığını mı söyledi?" diye sordu. Bu kadar açık sözlülük, ancak bir insanda olabilirdi.

Başımınla onayladım.

"Yanlış anlama ama tam bir kaltakmış."

Buna verilecek tek bir cevap vardı. "Katılıyorum, haydi gidelim."

Jeremy, "Bay Norton'u bekletmek istemeyiz," dedi.

Lucy, "Keşke cinayete teşebbüsten kanıt bulmak için peşine düşmüş olsaydık," dedi.

"Ama ölüm büyüğü ile ilgili mahkemede geçerli olacak bir kanıt bulamayız," dedim.

Jeremy, "Ama," dedi, "bu akşam kadınları baştan çıkartmak için büyü kullandığını ispatlayabiliriz. Büyüden

yardım alınan baştan çıkartma, California yasalarına göre tecavüzdür. Adamı hapse tıkip eşinden uzaklaştırmalıyız ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu. İçinde büyü varsa kefaletle serbest kalmaz.”

Lucy, başıyla onayladı. “Bu planın Bayan Norton için harika olduğuna katılıyorum ama ya Merry? Ya bu adam, diğer kadınlar üzerinde, kendisine doyamayan Naomi Phelps gibi kadınlar üzerinde kullandığı büyüğü afrodizyacıyı kullanırsa?”

“Bunu yapmasını istiyoruz,” dedim.

Bana baktı. “Ya işe yararsa? Ya mikrofona nefes seslerin gelmeye başlarsa?”

“O zaman Roane kapıyı kırıp içeriye girer ve kıskanç âşığı oynar.”

“Ben dışarıya çıkartmakta zorlanırsam Uther arkadaşım olarak yanıma gelecek ve kadını eve götürmeme yardım edecek.”

Lucy gözlerini devirdi. “Uther neyi isterse alır.” Uther dört metre boyundaydı. Kafası bir insandan çok bir domuza benziyordu. Burnunun iki yanında kıvrılan uzun dişleri vardı. İsmi Uther Squarefoot’tu. Gizli görevlerde işe yaramazdı ama kas gücüne ihtiyacımız olduğunda biçilmiş kaftandı.

Uther, elbisenin çıkacağını anlayınca odadan çıkmak için izin istemişti. “Üzerine alınma, Merry,” demişti. “Sakin yanlış şeyler düşünme ama çekici bir kadını neredeyse çıplak olarak görmek, kafasında destursuz açığa çıkan düşünceleri gerçekleştirme imkânı yoksa bir erkek için sağlıklı değildir.” Kapının yanına gidip büyük omuzlarını geçirmek için uğraşana kadar önceden tahmin etmem gere-

ken bir şeyin farkına varamadım. Uther dört metre boyundaydı. Bir ogre veya küçük bir dev büyüklüğündeydi. Los Angeles'ta onun büyüklüğünde dişilerin sayısı fazla değildi. Neredeyse on yıldır bizimleydi. Başka birinin dokunuşu olmadan geçirmek için çok uzun bir süreydi. Korkunç bir yalnızlıktı.

Kimse gerçekte kim olduğumu tahmin etmezse ve Alistair Norton tarafından büyülenmezsem Uther'in yalnızlığına bir çözüm bulmaya karar verdim. Uther, sadece bahçelerin dışında dolaşan tek dev peri değildi, bölgede türünün tek örneği idi. Onun büyüklüğünde birini bulamazsak başka çözümler üretebilirdik. Seks sadece ilişkiye girmek değildi. Sokaklarda yirmi dolara çalışan ve birkaç yüz dolar için her şeyi yapacak kadınlar vardı. Tamamen peri olsaydım ben bile Uther ile yapabilirdim. Gerçek bir dost bunu yapardı. Ama ben altı yaşından on altı yaşına kadar bahçelerin dışında, insanların arasında büyümüştüm. Ne kadar peri olduğum artık önemsizdi, bazı niteliklerim artık insan sayılırdı.

İnsan olamazdım, çünkü değildim. Tamamen peri de olamazdım çünkü o da değildim. Bir yanım Aydınlanma Sarayı'na aitti ama onlardan biri değildim. Bir yanım Uyanış Sarayı'na aitti ama onların da bir üyesi değildim. Yarı karanlık sidhe, yarı aydınlık sidheydim ama hiçbir taraf beni kabul etmiyordu. Hep dışarıdaydım, burnumu cama dayayıp içeriye bakıyor ama içeriye hiç alınıyordum. Yalnızlık ve izolasyon nedir bilirdim. Uther'in acısını paylaşıyordum. Ara sıra rahatlaması için Uther'e yardım etmemenin pişmanlığını duydum. Ama etmemiştim ve edemezdim. Her zamanki gibi, sorunu anlayacak kadar

peri ama çözemeyecek kadar insandım. Tabii ki, saf Uyanış sidhesi olsaydım ne olursa olsun Uther'e dokunmazdım. Benim ilgimi çekmezdi. Uyanış sidheleri yaratıklarla yatmazdı. Aydınlanma sidheleri ise zaten yaratık sayılırdı.

Uther, Aydınlanma standartlarına göre yaratık değildi ama Alistair Norton olabilirdi. Ya bir yaratıktı ya da karanlığın ruhlarından biriydi.

5

Alistair Norton, bir yaratığa benzemiyordu. Yakışıklı olmasını bekliyordum ama hayal kırıklığına uğradım. Hepimiz içten içe gerçek kötülüğün dışarıdan kendini belli ettiğini düşünür, kötü insanları sadece bakarak ayırt edebileceğimize inanırız ama aslında gerçek dünyada işler böyle yürümez. Bahçelerde yeterince vakit geçirdiğim için güzel ve iyinin aynı şey olmadığını çok iyi biliyordum. Güzelliğin, en karanlık kalpler için bir kamuflej olduğunu en iyi bilenlerdendim ama hâlâ Alistair Norton'un yüzüne içindekinin yansımını bekliyordum. Görünür şeytani bir işaret bekliyordum. Ama restorana gülümseyerek girdi. Geniş omuzlu ve uzun boyluydu. Yüzü düzgün açılara sahipti. Çok erkeksi ama aynı zamanda neredeyse acı vericiydi. Dudakları benim beğenim için fazla inceydi. Yüzü fazla erkeksiydi. Gözleri sıradan kahverengiydi. Arkasında atkuy-

ruğu yapılmış saçları garip bir kahverengi tona sahipti, ne çok açık, ne de çok koyu renkliydi. Yüzünde kusur aradım ama bulamadım.

Gülümsemesi çabuktu ve yüzünü daha hoş kılacak şekilde yumuşatıyordu. Yine de model kusursuzluğunda bir gülümseme değildi. Kahkahası derin ve etkileyiciydi. Elindeki gümüş yüzüğün başparmağım büyüklüğünde elmas bir taşı vardı ama alyansı yoktu. Başka zamanlar yüzüğü taktığını belli edecek soluk çizgiden bile eser yoktu. Teni esmer sayılacak kadar koyuydu. Hiç alyans takmamıştı. Ben her zaman alyans takmaya yanaşmayan erkeklerin karılarını aldatmaya meyilli olduğunu düşünürdüm. İstisnalar tabii ki vardı ama fazla değildi.

Alistair geceden keyif alıyor gibiydi. “Gözlerin yeşil mücevherler gibi parlıyor.”

Kahverengi lenslerimi ofiste bırakmıştım. Doğal göz rengim gerçekten de ışıltılıydı. İltifatına teşekkür ettim, utangaç bir kadın rolüne büründüm ve içkimden bir yudum daha aldım. Aslında utanmamıştım. Sadece gözlerimdeki küçümser ifadeyi görmesini istemiyordum. İnsan ve sidhe kültürleri eşini aldatan kocadan tiksiniirdi. Sidhe kaç kişiyle birlikte olduğunuzla ilgilenmezdi ama evlenip sadık kalacağına dair söz verdikten sonra erkekte sadık olmasını beklerdi. Hiçbir peri sözünün eri olmayanı hoş karşılamazdı. Sözleriniz değersizse siz de öyleydiniz.

Omzuma dokundu. “Kusursuz beyazlıkta bir tenin var.” Ben irkilmeyince eğildi ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken yüzünü okşadım ve bunu hoş bir işaret olarak algıladı. Boynumu öptü ve saçlarıma dokundu. “Saçların kırmızı ipek gibi,” dedi. “Doğal rengi mi?”

Yüzümü adama döndüm, dudaklarım dudaklarına çok yakinken cevap verdim. “Evet.”

Beni öptü. Nazik ve güzel bir ilk öpücüktü. Bu kadar samimi görünmesinden nefret ettim. Daha korkunç olan gerçekten samimi olma ihtimaliydi. Karşısındakini baştan çıkarmaya çalışırken ağzından çıkan bütün sözcüklere inanıyor olabilirdi. Daha önce de böyle erkeklerle karşılaşmıştım. Sanki kendi yalanlarına inanıyor, bu sefer gerçek aşkı bulduklarını düşünüyorlardı. Ama hiçbir zaman uzun sürmezdi çünkü hiçbir kadın onlar için yeterince iyi değildi. Tabii ki, yeterince iyi olmayan, kadın değildi. Adamdı. İçindeki bir boşluğu kadın veya seksle doldurmaya çalışıyordu. Aşk yeterince gerçekçiyse, seks yeterince iyiye, kendini bütün hissederci. Eksiksiz hissederci. Seri ilişkiler yaşayan erkekler, bir nevi seri katil sayılabilirdi. Her defasında bir sonrakinin kusursuz olacağına inanır, sonraki deneyimlerinin kendilerini tamamlayacağını ve içlerindeki bitmek tükenmek bilmeyen arzuyu dindireceğini düşünürlerdi. Ama bu asla olmazdı.

“Buradan gidelim,” diye fısıldadı.

Sesime güvenmediğim için başımla onayladım. Gözlerim kapalı öpüşmek zorunda kalabilirdim çünkü bazen gözlerimle yalan söyleyebilsem de her zaman söyleyemezdim. Bana dokunduğu zaman irkilmemek için de çaba sarf etmem gerekiyordu. Gözlerimde sevgi ve şehveti görmeyi beklemek çok fazla şey istemektir.

Arabası da adamın kendisi gibiydi: pahalı, zarif ve hızlı. Siyah bir havuzun içine girmiş izlenimi veren koyu renkli deri koltukları olan siyah bir Jaguar’dı. Emniyet kemerimi taktım. Alistair takmadı. Arabayı hızlı sürdü, trafiğin için-

de seri manevralar yaptı. Üç yıldır Los Angeles'ta araba kullanmıyor olsaydım etkilenebilirdim. Los Angeles'ta herkes böyle sorumsuz araba kullanıyordu.

Evi küçük ve derli topluydu. Mahallenin en küçük evlerinden biriydi ama en büyük bahçeye sahipti. Evin her iki yanında öyle çok alan vardı ki, bir Ortabatı Los Angelesli bile bunun büyük bir bahçe olduğunu söyleyebilirdi. Ev, çocukların akşam babalarının işten gelmesini bekleyeceği, annenin yoğun bir iş gününden sonra eve gelip yemek hazırlayacağı türden bir yerdi.

Bir an için beni gerçekten kendi evine, Frances ile paylaştığı eve getirip getirmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, bir şablonu bozuyordu ve bu durum hoşuma gitmezdi. Şablonunu neden bozsun? Mikrofonu bulmadığını biliyordum. Çantama da dokunmamıştı. Bu yüzden içinde gizli olan kamerayı biliyor olamazdı. Kamerayı açmak için aşk yuvasına adım atmayı bekliyordum. Hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Ringo, evde Bayan Norton'a göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Alistair, biz adamı hapse atmadan fazla ileri giderse Ringo müdahale edip etmemeye karar verecekti. Etrafta Ringo'yu aramadım. Yakınlarda bir yerdeyse dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Alistair, benim için kapıyı açtı, arabadan inmeme yardımcı oldu. Bunu yapmasına izin verdim çünkü düşünmeye çalışıyordum. Sonunda dürüstçe bir soruda karar kıldım. "Evli olmadığına emin misin?"

"Neden sordun?"

"Burası bir aile evine benziyor."

Bir kahkaha attı ve beni kendine çekti.

“Aile yok, sadece ben. Yeni taşındım.”

Yüzüne baktım. “Geleceği düşünerek mi satın aldın? Çocuklar ve aile mi?”

Elimi dudaklarına götürdü. “Doğru kadınla her şey mümkündür.”

Lord ve Leydi, kadınların önünde ne kadar havuç sallayacağını çok iyi biliyordu. Karşısındakine kendisini ehlileştirecek kişi olabileceğini ima ediyordu. Birçok kadın bundan hoşlanırdı. Bense nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Erkekler doğru kadın yüzünden ehlileşmezdi. Bunu, sonunda buna hazır oldukları için yaparlardı. Aile kurdukları kadın ise bu gerçeği kabul ettikleri dönemde birlikte oldukları kişi olurdu. Bu yüzden en iyisi veya en güzeli olmasına gerek yoktu. Sadece doğru zamanda elinin altındaki kişi olması yeterliydi. Hiç romantik değil ama gerçek buydu.

Dairesini boşaltmıştı. Neden? Naomi Phelps’in kendisini birden terk etmesiyle mi ilgiliydi? Ev değiştirecek kadar huzursuz mu olmuştu? Yoksa bunu en başından beri planlıyor muydu? Gerçeği öğrenmenin tek yolu adama sormaktı ve bunu yapamazdım. Alistair Norton, beni içeriye sokarken, içimden dönüp arkama, Jeremy ve diğerlerinin nerede olduğuna bakmak geldi. Desteğin dışarıda bir yerde olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü onlara güveniyordum. Alistair, peşindeki araçlardan kurtulacak kadar hızlı araba kullanmamıştı. Minibüs, ses sistemini ve Uther’i saklamak içindi. Direksiyonunun başında Jeremy’nin olduğu araç ise Norton’u takip etmek için hızlı bir araca ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı veya peşinde hep aynı aracı görmemesi için kullanılıyordu. Dışarıda bir yerdeydiler, bizi

dinliyorlardı. Bunu biliyordum ama yine de arkama dönüp baksam ve onları görsem daha iyi olurdu. Kendimi biraz güvensiz hissediyor olmalıydım.

Kapı açılmadan korumayı hissettim. Eşikten geçerken güç tenimi ürpertti. Bunu fark etti. “Ne hissettiğini biliyor musun?”

Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. Bunun bir içgüdü olduğunu söyleyebilir ve Alistair’i eğitilmiş bir mistik olduğumu belli ederek memnun edebilirdim ama söz konusu olan bu değildi. Çaresiz olmadığımı bilmesini istiyordum. “Kapıya koruma büyüü yapmışsın,” dedim. Odadaki hava derime baskı yapıyor, sanki içeride yeterince hava yokmuş gibi nefes almakta zorlanıyordum. Atmosfer belki düzelir diye parke döşeli girişten uzaklaştım. Düzelmedi. Hava o kadar kalınlaşmıştı ki, sanki derin suda yüzüyordum. Sıcak, yakın ve tüyler ürperten bir suyd.

Eşine ve metresine yaptığı büyülerden, bu konuda yetenekli olduğunu biliyordum. Ama boş odadaki gücün miktarı insansı bir şey değildi. Bir insan cadının bu kadar güce sahip olmasının tek yolu, insan olmayan varlıklarla pazarlık etmektir. Böyle olduğunu sanmıyordum. Hiçbirimiz sanmıyorduk.

Benimle konuşuyordu ama dediklerini duymadım. Zihnimde biri çığlık atıyordu. “Çık! Dışarı çık!” Ama bunu yaparsam Alistair eşini öldürebilir ve başka kadınlara işkence edebilirdi. Evi terk edersem ben güvende olurum ama müşterilerimiz olmazdı. Aldığım parayı hak edip etmediğimi ispatlayacak karar anlarından biriydi.

Tek bir şey biliyordum. Minibüstekiler ne hissettiğimi bilmeliydi. “Koruma büyüü bir şeyleri dışarıda tutmak

için değil, değil mi Alistair? Gerçi bunu da yapabilir ama esas amacı, senin burada ne kadar güce sahip olduğunu gizlemek.” Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi nefes nefese konuşuyordum.

Bana baktı, ilk kez gözlerinde hoş olmayan, gülümsemeyen bir şey gördüm. Kahverengi gözlerde bir anlığına yaratık açığa çıktı. “Hissedeceğini bilmeliydim,” dedi. “Benim küçük Merry’m, sidhe gözleri, saçları ve bembeyaz teni olan sevgilim. Uzun boylu ve narin olsaydın sidhe olduğuna inanabilirdim.”

“Öyle diyorlar,” dedim.

Elini bana uzattı. Eline uzandım ama elimi odadaki gücün içinden geçirmek zorunda kaldım. Sanki parmaklarım görünmez ve tüyler ürpertici bir kalm bir perdenin içinden geçiyordu. Parmakları bana dokundu ve aramızda statik elektrik gibi bir enerji alışverişi oldu. Bir kahkaha attı ve elini elimin üzerine koydu. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum ama gülümseyemedim. Bu gücün içinde nefes almakta gerçekten zorlanıyordum. O kadar güçlü yerlerde yaşamıştım ki, duvarlar bile gücün baskısı altında inlerdi. Ama bu güç, boşluğu su gibi doldurmuş ve geriye sanki hiç hava kalmamıştı. Alistair, muhtemelen böyle bir güce sahip olduğu için çok güçlü bir cadı olduğunu düşünüyordu ama güç üzerindeki kontrolü bu kadarsa bebek bir cadı sayılırdı.

Birçok insan, gücü çağırabilirdi. Çağırarak, pratisyenin gücünün ölçüsü değildi. Esas önemli olan güçle neler yapılabildiğiydi. Beni nazıkçe kendine doğru çekerken bu kadar büyü gücüyle ne yaptığını merak ettim. Gücün serbestçe içeride dolaşmasına izin vererek bir kısmını boşa

harcardı ama ne yaptığını bilmeyen veya bir planı olmayan biri, içeriye bu kadar güç biriktirmezdi.

Sesim kendime bile garip geldi, konuşmakta zorlanıyordum. “Burası büyüyle dolu, Alistair. Bu kadar güçle ne yapıyorsun?” Minibüsteki herkesin sesimi duymasını arzuladım.

“Sana göstereyim,” dedi. Sol taraftaki kapalı kapının önündeydik.

“Kapının arkasında ne var?” diye sordum. Girişten görünen tek kapıydı. Yemek odasının arka tarafından evin içlerine doğru giden bir hol vardı ve mutfığa girişi de görmüştüm. İçerideki tek kapalı kapı buysa, kurtarmaya gelenlerin evde beni aramasını istemiyordum. Nereye geleceklerini bilmelerini istiyordum.

“Bilmiyormuş gibi davranma, Merry. Senin neden burada olduğunu, bizim neden burada olduğumuzu ikimiz de biliyoruz. Burası yatak odası.” Kapıyı açtı, gerçekten de bir yatak odasıydı. Dört direkli yataktan her duvarı bir halı gibi kaplayan perdelere kadar her şey kırmızıydı. Sanki koyu kırmızı bir kutunun içindeydim. Perdelerin arasına, insanın gözünü alan mücevherler gibi aynalar yerleştirilmişti. Pencere yoktu. Kapalı bir kutuydu ve evin içine toplanan gücün merkeziydi.

Güç etrafımı kuşattı, sıcak ve boğucu bir kürk gibiydi. Nefes alamadım, konuşamadım. Ayaklarım işe yaramıyordu ama Alistair bunu fark etmedi. Bana yolu göstermeye devam etti. Beni içeriye çekti. Tökezledim ve yeni cırlanmış zemine düşmeme engel olan şey Alistair’in kolları oldu. Beni kollarına almak istedi ama bunu yapmaması için kendimi yere bıraktım. Rol yapmıyordum. Beni yer-

den kaldırmasını istemiyordum çünkü nereye gideceğimizi biliyordum: yatağa. Gücün merkezi yataksa orada olmak istemiyordum.

“Bekle,” dedim. “Bekle. Bu kıza kendine gelmesi için biraz zaman tanı.” Kapının hemen içinde belime gelecek büyüklükte çekmeceli bir komodin vardı. Kenarına tutunarak ayağa kalktım. Alistair yüzünde endişeli bir ifadeyle bana yardım etmeye hazır bekliyordu. Çantamı komodinin üzerine koydum ve sapını iki kez sıkarak gizli kamerayı çalıştırdım. Kamera çalışıyorsa yatağı çekiyor olmalıydı.

Arkama geçti, kollarını belime doladı, kollarım yanlarımda kaldı. Çok sert değildi. Sadece bana sarılıyordu. Paniğe kapılmış olmam Alistair’in hatası değildi, gerçekten. Bedenine yaslanarak rahatlamaya çalıştım, kollarında sakinleşmek istedim ama olmadı. Güç çok yoğundu ve rahatlayamadım. Yapabileceğim en iyi şey adamdan kaçmaktı.

Burnunu yüzüme değdirdi, dudakları tenime dokundu. “Çok fazla makyaj yapmamışsın.”

“İhtiyacım yok.” Adamı öpücüklerini yüzümden boynuma doğru indirmeye cesaretlendirmek için başımı hafifçe yana çevirdim. İhtiyacı olan davet buydu. Dudakları omuzlarımda durdu ama ellerini kollarımdan alıp belime koydu. “Tanrım, çok küçük bir şeysin. Ellerimle belini sarabiliyorum.”

Nazikçe adamdan uzaklaşıp yatağa doğru adım attım. Duyularım büyü yüzünden körleşmeye başlamıştı. İnanılmaz miktarlarda güce katlanmak konusunda çok deneyimliydim. Bu gibi şeylere duyarlıysanız ve delirmek istemiyorsanız adaptasyon nedir öğrenmeniz gerekiyordu.

Büyü, isterseniz beyaz gürültüye, şehrin seslerine dönüşebilirdi ve sadece odaklandığınız zaman dikkatinizi çekebilirdi.

Naomi'nin tasvir ettiği gibi yatağı çevreleyen parlak İran halısının üzerine adım attım. Ama yatağa ulaşmam için gerekli son birkaç adımı atamadım çünkü halının altındaki çemberi hissedebiliyordum. Sanki dev bir el beni itmeye çalışıyordu. Bir güç çemberiydi. Çağırdığınız şeyin çemberin içinde kalmasını ve kendinizi dışında güvende hissedeceğiniz türden bir şeydi. Rünleri görmeden nasıl bir çember olduğunu söyleyemezdim. Bir kalkan mıydı yoksa bir hapisane mi bilmiyordum. Rünler ve çemberin yapısı bile ne olduğunu söylemeyebilirdi. Ben sidhe cadılıklarını biliyordum ama dünyada başka güçler de vardı. Büyü yapmak için başka gizemli diller de kullanılıyordu. Sembolleri bile tanımayabilirdim. Bu yüzden çemberin ne işe yaradığını anlamanın tek yolu içine gir2mekti.

Esas sorun, bazı çemberlerin perileri tutsak etmek için yapılmasıydı. Bir kez içine giren bir daha çıkamazdı. Bu adamlar gerçekten peri gibi görünmeye çalışan sahtekârlarsa muhtemelen bizi tutsak etmek istemezlerdi ama bunu asla bilemezdim. Bir şeyi gerçekten çok seviyor ama ona dokunamıyor veya sahip olamıyorsanız, aşk, zamanla nefretten bile yıkıcı bir kıskançlığa dönüşebilirdi.

Alistair, bana doğru yürürken kravatını gevşetti. Dudaklarında beklentisini belli eden bir gülümseme vardı. Çok küstahtı, kendinden ve benden çok emindi. Dışarıya çıkmak çok cezbediciydi. Sadece yüzündeki küstahlığın kaybolduğunu görmek için bile bunu yapabilirdim. Henüz gizemli veya yasa dışı bir şey yapmamıştı. Çok mu kolay

ağına düşmüştüm? Gizemli şeyleri isteksiz olanların üzerinde mi kullanıyordum? Daha mı isteksiz olmam gerekiyordu? Ya da agresif? Alistair Norton'u yasa dışı bir şey yapmaya nasıl zorlayabilirdim? Tam önümde dikilene kadar isteksiz bakire mi, yoksa hevesli orospu mu olmalıyım hâlâ karar verememiştim ve zamanım tükenmişti.

Beni öpmek için eğildi ve dudaklarımızı buluşturmak için yüzümü havaya kaldırdım, parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi kollarına koydum. Ellerimin altındaki kasları gerildi, ceketinin kumaşını da gerdi. Bunun farkında olduğumu bile sanmıyordum. Bir alışkanlık olmalıydı. Her şeyi biliyormuş gibi öpüştü. Çok deneyimli ve yetenekli olduğu her hâlden belliydi. Kollarını belime doladı, beni kendisine çekti ve ayaklarımı yerden kesti. Beni çemberin içine çekmeye başladı. Dudaklarımı geri çekip, "Bekle, bekle," dedim. Ama çemberin üzerindeydik ve diğer tarafa çıkana kadar nefesim kesildi. Şimdi içindeydik. Bir fırtınanın ortasında olmak gibiydi. Çemberin içi sessizdi, evin geri kalanına göre en huzurlu yerd. Daha önce farkına bile varmadığım omuzlarım ve sırtımdaki gerginlik kayboldu.

Alistair, bacaklarımı havaya kaldırdı ve beni dizlerinin üzerinde yatağa taşıdı. Yatağın ortasına gelince beni bıraktı ve dizlerinin üzerinde kalıp tepemden bana baktı. Ama ben Uther'in yanında üç senedir çalışıyordum. Dört metrelik birinin yanında çalışıyorsanız Alistair gibi birinin size tepeden bakması hiçbir şeydi.

Çok etkilenmiş görünmüyor olmalıydım çünkü kravatını çıkarttı ve yatağın üzerine attı. Parmakları gömleğinin düğmelerine uzandı. Önce kendisi soyunacaktı. Şaşırmıştım. Kontrol manyakları genelde önce kurbanla-

rını soyardı. Ceketini ve gömleğini çıkarttı, ben ne yapacağımı düşünürken eli kemerine gitti. Adamı yavaşlatmak çözüm olabilirdi.

Doğruldu, ellerine dokundum. “Yavaşla. Bunu keyif alarak yapalım. Sanki bu akşam başka bir randevun daha varmış gibi acele ediyorsun.” Ellerine tutundum, tenine dokundum, çıplak kollarını okşadım. Kollarındaki kılları hissetmeye odaklandım ve dokunduğum yerlerde parmağımın altından nasıl kayıp gittiklerini hissettim. Bir fiziksel uyarıya çok fazla odaklanırsam gözlerimle yalan söyleyebilir veya en azından ilgili görünebilirdim. Esas önemli olan kime dokunduğum üzerinde çok fazla düşünmemekti.

“Bu akşam senden başkası yok, Merry.” Beni dizlerine çekti, ellerini saçlarımda gezdirdi, parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi ve yüzümü büyük elleriyle kavradı. “Bu akşamdan sonra ikimiz için de başkası olmayacak, Merry.”

Bunu duymak hoş değildi ama gece boyunca söylediği psikotik ilk sözdü. Bu yüzden doğru yolda olduğumu düşündüm. “Ne demek istiyorsun, Alistair? Benimle Vegas’a mı kaçacaksın?”

Gülümsedi, yüzüm hâlâ ellerinin arasındaydı. Ezberlemek ister gibi gözlerime bakıyordu. “Evlilik sadece bir seremonidir ama bu akşam sana gerçekten bir erkekle birlikte olmanın ne demek olduğunu göstereceğim.”

Kendime hâkim olamayıp bir kaşımı havaya kaldırdım. Yüz ifademden belli olduğunu bildiğim için kelimelere de döktüm. “Kendine çok güveniyorsun.”

“Bunlar boş sözler değil, Merry.” Beni öptü, yumuşak bir öpücüktü. Sonra benim yanımdan geçip yatağın başına

gitti. Bir yere bastırıldı ve küçük bir bölme açıldı. Gizli bir bölme, ne kadar harikaydı. Elinde küçük bir şişeyle geri döndü. İçine pahalı parfümler konması gereken ama kim-senin kullanmadığı kıvrımlı cam şişelerden biriydi.

“Elbiseni çıkar,” dedi.

“Neden?”

“Masaj yağı.” Yakutumsu camın içindeki yoğun sıvıyı görmem için şişeyi havaya kaldırdı.

Adama gülümsedim ve istediğini vermeye çalıştım: seksi, fingerdek ve biraz da alaycı. “Önce pantolon.”

Bana bakıp sırtıttı, memnun kalmıştı. “Yavaş olmamızı istediğini sanıyordum.”

“Çıplak kalacaksak önce sen.”

Arkasına dönüp şişeyi bölmeye koymak istedi. “Ben senin için tutarım,” dedim.

Durdu, gözlerinde dokunulabilir bir sıcaklıkla bana döndü. “Ben soyunurken göğüslerinin arasına biraz süreceksin.”

“Elbisemi lekeler mi?”

Bunun üzerinde bir süre düşündü, sonra zekası baskın geldi. “Emin değilim ama leke yaparsa sana yenisini alırım.”

“Erkekler şehvetli anlarda her konuda sözler verir,” diyerek yanıtladım.

“Yağın kusursuz beyaz teninden aktığını görmek istiyorum. Benim için parıldasın.” Şişeyi bana verdi, ellerimi şişeye bastırıldı. Beni yine öptü ama dudakları bu sefer çabucak geri çekilmedi. Dilini de kullandı, daha fazlasını almak için ağzımı araladı. Yavaşça geri çekildi. “Lütfen Merry, lütfen.”

Geri çekildi ama çok uzakta değildi. Elleri yeniden kemere gitti. Deri dili yavaşça altın tokadan geçirdi. Beni

seyrederken her bir hareketi yavaşça yaptı. Gülümsedim, istediğim şeyi yapıyordu. Yavaşça kendini soyuyordu.

Yapabileceğimin en iyisi istediğini yapmaktı. Sütüyenim göğüslerimi yeterince yukarıya kaldırdığı için daha fazlasını elbisemden dışarıya çıkartmak zorunda değildim. Şişenin tıpasını açtım. Ucunda derinin üzerinde kayan uzun cam çubuklardan vardı. Yağı kokladım. Tarçın ve vanilya kokuyordu. Kokuda tanıdık bir şey vardı ama ne olduğunu anlamadım. Yağ neredeyse berraktı. “Önce ısınması gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Vücut sıcaklığına tepki veriyor,” dedi. Kemerini son halkasından da çıkarttı ve aramıza fırlattı. “Sıra sende.”

Tıpayı şişeden çıkarttım. Ucunda yağ vardı. Cam çubuğun ucunu göğüslerimin üzerine değdirdim. Yağ gerçekten de sıcaktı. Vücut sıcaklığındaydı. Çubuğu göğüslerimin üzerinde gezdirdim ve tenimin üzerinde kalın çizgiler hâlinde yağ tabakası kaldı. Tarçın ve vanilya kokusu sıcak bir hisle tenime işledi.

Alistair, pantolonunun çitçitini açtı ve yavaşça fermuarı indirdi. Altında kırmızı iç çamaşırı vardı. Sanki odayla uyumlu olması için giymişti. Kırmızı, teninde çok parlak duruyor, bedeninin önünde ikinci bir deriye benziyordu. Pantolonunu tamamen çıkartmak için yatağa uzandı, bana baktı. Şimdi ben az önce onun üzerimde dikildiği gibi üzerinde dikiliyordum.

Hâlâ sırtüstü yatarken uzandı ve parmak uçlarını yağın üzerinde gezdirdi, tenime yaydı. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi. Parmaklarını içeriye sokup daha fazlasına dokunmak istedi ama elbisem çok dardı. Önceden plan yapmak, utanç

verici yoklamalara engel oluyordu. Yağlı ellerini kendi göğsünde gezdirdi, sonra şişeyi benden aldı ve cam çubuğu, parlatıcı sürüyormuş gibi dudaklarımda gezdirdi. Yoğun ve tatlıydı. Beni öptü. Şişeyi hâlâ iki eliyle tutuyordu. Sadece ağzı ağzıma değiyordu. Yağlı dudaklarımdan yemek ister gibi beni öptü. Öpüşmesinde eridim, ellerimi yağlı göğsü üzerinde gezdirdim, parmaklarımda hareket eden karın kaslarını hissettim. Ellerim biraz daha aşağıya indi, hazır ve sert olduğunu fark ettim. Alistair'i hissetmek bedenime bir enerji verdi. İşte tam o anda keyif almaya başladığımı ve neden odada olduğumu unuttuğumu anladım.

Öpüşmeyi yarıda kestim ve düşünmeye çalıştım, odaklandım. Düşünmek istemiyordum. Alistair'e dokunmak ve onun da bana dokunmasını istiyordum. Göğüslerim dokunulmayı çok istiyordu. Ağzım aramızdaki mesafeyi kapatmak için can atıyordu. Yeni bir öpücük için öne eğildi ve ben geri çekildim. Acele edince sırtüstü yatağın üzerine düştüm.

Alistair, dizlerinin ve bir elinin üzerinde yanıma geldi. Diğer eli şişede idi. Bir atın dışısının üzerinde durduğu gibi bacaklarını açıp üzerime çıktı. Bakışlarım önündeki sertliğe kayıyordu. Gözlerimi yüzünden alamadım. Utanç verici ve ürkütücüydü.

"Aptal," dedim. "Aptal. Yağ, yağda büyü var."

Sesi fısıltıyla geldi. "Yağ büyüünün kendisi."

Ne demek istediğini anlamadım ama daha fazlasını istemediğimi biliyordum. Şişeyi açtı, doğruldum, ellerini ellerime aldım ve kapağı kapattım. Ellerine dokununca kendimi kaybettim. İstemesem de yeniden öpüşmeye başladık.

Sanki ne kadar öpüşürsek adamı da o kadar çok istiyordum. Sanki arzu kendisiyle besleniyordu.

Kendimi geriye attım, ellerimle yüzümü kapattım. “Hayır!” Ne olduğunu biliyordum: Branwyn’in Gözyaşları, Aeval’in Neşesi, Fergus’un Teri. İnsanı bir geceliğine sidhe âşığına dönüştürebilirdi. Bir sidheyi seks kölesine dönüştürebilirdi. Tabii eğer sidhenin diğer sidhelere erişimi yoksa. Hiçbir peri, ne kadar yetenekli ve güçlü olursa olsun, sidheye üstünlük kuramazdı, böyle denirdi. Dokunuşun neye benzediğini unutabilirdiniz. Işıltılı teni, erimiş mücevherlere benzeyen gözleri ve bileklere kadar inen saçları hayal etmemek için mücadele edebilirdiniz. Ama arzu her zaman yüzeyin hemen altındaydı. Bir dublenin susuzluğunu gidermeyeceğini bildiği için bir şey içmeye korkan bir alkolik gibi olurdunuz.

Yüksek sesle uzun uzun çılgık attım. Bu, Branwyn’in Gözyaşları’nın bir yan etkisiydi. Hiçbir cazibe büyüsü buna karşı koyamazdı. Çünkü odaklanmak yeterli olmazdı. Cazibe büyümün kayıp gittiğini hissettim. Bütün bedenim derin bir nefes almış gibi derimi hissettim.

Ellerimi yavaşça indirip tavanda aynasındaki görüntüme baktım. Gözlerim üç renkli mücevherler gibi parılıyordu. İrislerimin dış kenarı erimiş altın rengiydi. İçinde yeşim taşı bir çember vardı ve son olarak göz bebeğimin etrafında zümrüt bir alev yanıyordu. Sadece bir sidhenin veya bir kedinin böyle gözleri olabilirdi. Ağzım kırmızılarının birleşimiydi: Rujumdan arda kalanlar ve dudaklarımın kendi parıltısı birbirine girmişti. Tenim o kadar saf bir beyazdı ki, parılıyordu, incilere benziyordu. Bir perdenin arkasındaki mum gibi tenim dışarıya ışık yayıyordu. Kırmızı-siyah

saçlarım parlak renklerin içinde koyu renkli kana benziyordu. Saçlarım saf siyah olsaydı mücevherlerden yapılmış bir Pamuk Prenses'e benzeyebilirdim.

Cazibe büyüm olmadan böyle görünüyordum. Gücüm üzerimdeyken böyleydim.

"Tanrım, sen sidhesin," diye fısıldadı.

Parıldayan gözlerimi Alistair'e çevirdim. Gözlerinde korku görmeyi bekledim ama yumuşak bir hayranlık vardı. "Gerçekten inançlı olursak geleceğini söylemişti ve işte buradasın."

"Geleceğimi kim söylemişti?"

"Ziyafet olarak bir sidhe prensesi." Hayranlığını belli eden bir ses tonuyla konuşuyordu ama ellerini elbisemin içine soktu ve külotuma uzandı. Bileğini tuttum ve diğer elimle yüzüne bir tokat attım. Yüzünde kırmızı iz bırakacak kadar sert bir tokattı.

Adamı hapse atmaya yetecek kanıtımız vardı. Artık oyunu oynamak zorunda değildim. Aydınlanma Sarayı'nda, Branwyn'in Gözyaşları'nın gücünü alıp seksi şiddete dönüştürmenin mümkün olduğu söylenirdi. Deneyecektim. Gerçekten şansımı deneyecektim.

Bana vursaydı işe yarayabilirdi ama bunu yapmadı. Bedenini üzerime bıraktı, beni yatağa çiviledi. Şimdi yüzü yüzüme çok yakındı. Bir an için gözlerine baktım ve gözlerimdeki ihtiyacın aynısını gözlerinde gördüm. Gözyaşları çift taraflı çalışıyordu. Baştan çıkarılmadan baştan çıkartmak mümkün değildi.

Gırtlığından hafif bir ses çıktı ve beni öptü. Ağzını yedim, bir elim sırtındaki atkuyruğuna uzandı. Atkuyruğunu bozdum, omuzlara kadar inen saçları, ipek bir perde gibi

üzerime düştü. Ellerimi saçlarının arasına soktum, sıkıca tutundum ve ağzının içini keşfettim.

Boştaki eliyle göğüslerime uzanmak istedi ama elbise çok sıkıydı. Kumaşı çekiştirdi ve elbise yırtılırken ürperdim, elini sütyenimin içine soktu.

Eli göğsüme değince başımı geriye attım ve ağzımı ağzından kurtardım. Şimdi karşı duvardaki aynaya bakıyordum. Bir terslik olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Bir sebebi dikkatimin dağılmasıydı. Alistair, boynumu öpüyor, dudaklarını tenimde gezdiriyordu. Bir diğer sebebi ise bir başkasının büyüsydü. Güçlü biri, bizi izlediğini bilmemi istemiyordu. Ama aynalar, kör bir adamın gözleri gibi boştu. Tepemizdeki aynaya da baktım ve onun da boş olduğunu gördüm. Sanki Alistair ve ben odada değildik.

Sonra büyüünün büyük bir emiş gücüyle gücümü yüzeye çıkarttığını hissettim. Sanki gücüm gözeneklerimden aynalara akıyordu. Her ne ise, psişik bir sülük gibi gücümle besleniyordu. Bir kamıştan bir şey içer gibi önce yavaşça gücümü kendine çekti. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Gücü, büyüünün boğazına soktum, gücümü büyüünün karşısına çıkarttım. Bunu beklemiyordu ve büyü titredi. Aynada bir figür belirdi ama Alistair veya ben değildik. Daha uzun boyluydu, zayıftı, her yeri başlıklı gri bir cübbeyle kaplıydı. Cübbe bir illüzyondu, diğer taraftaki cadıyı gizlemek için kullanılıyordu. Bütün illüzyonlar aşılabilirdi.

Alistair, hafifçe göğsümü ısırdı ve konsantrasyonum dağıldı. Göğüs ucumu ağzına aldığını gördüm. Sanki ağzı, göğsümden kasıklarımaya doğru sıcak bir çizgi çekti. Hafifçe inledim ve dokunuşları altında kıvrandım. Adamdan bedenimin tepki vermesine sebep olduğu için nefret ediyordum

ama bir yandan da benden geriye sadece sinir uçları ve etimin kaldığını hissediyordum. Branwyn'in Gözyaşları'nda boğuluyordum. Bir süre sonra hiçbir şey düşünemeyecektim. Geriye sadece hisler kalacaktı. Gücüme ulaşamayacaktım. Sadece tarçın, vanilya ve seksi koklayacak, hissedecek ve tadacaktım. Seks ihtiyacını aldım ve zihnimde bir araya toplayıp büyüye doğru ittim. Cübbe titredi ve bir an için arkasındaki açığa çıktı ama Alistair dizlerinin üzerine doğruldu ve görüşümü engelledi.

İç çamaşırını indirdi, kendimi birden sert ve uzun organına bakarken buldum. Bir an için nefesim kesildi. Sadece harika görüldüğü için değildi, saf ihtiyacın da etkisi vardı. Sanki vücudum bütün yaşadıklarımın ilacını bulmuştu ve ilaç şimdi Alistair'in bacakları arasındaydı. Alistair'i çıplak gördüğüm için mi yoksa gücümü büyüye gönderdiğim için miydi bilmiyordum ama kendimi biraz daha iyi hissettim. Her yeri zonklayan seks delisi gibiydim ama yine de bu bile bir gelişmeydi.

Doğruldu. Elbisemin önü yırtılmıştı, sütyenim aşağıya inmiş göğüslerim açığa çıkmıştı. "Hayır, Alistair, hayır. Bunu yapmayacağız."

Yatağın üzerine bir enerji aktı, tüylerim diken diken oldu. Alistair, bir şey duymuş gibi doğruldu. "Ama sen çok az kullanmamı söylemiştin. Fazlası onu çıldırtır." Dinledi, odaklandı. Ben bir şey duymuyordum. Aynanın arkasındaki her kimse Alistair'den değil benden gizleniyordu.

Alistair şiseyi açtı. "Hayır," diyecek vakti buldum. Bir vuruşu karşılamak ister gibi elimi havaya kaldırdım. Yağı üzerime döktü. Devasa sıvı, bir elin vücuduma dokunması gibiydi. Hareket edemedim, bir şey yapamadım, sadece

çığlık attım. Yağı vücudumun önüne döktü. Elbisemle birlikte tenim de ıslandı. Eteğimi kaldırdı ama bu sefer karşı koyamadım. Donmuştum, gücüm kalmamıştı. Yağı saten iç çamaşırımın üzerine döktü ve kendimi yatağa bıraktım, sırtım yay çizdi, ellerim çarşafı çekiştirdi. Derim sanki şişiyor, bir arzuyla geriliyordu. Şimdi bütün dünya dokunulma, sahip olunma arzusundan ibaretti. Kim olduğu önemli değildi. Büyünün umurunda değildi, benim de değildi. Kollarımı tepemdeki adama açtım. Üzerime çıktı. Saten iç çamaşıma değen ağırlığı hissettim. Bu incecik kumaş bile fazlaydı. Alistair'i içimde istiyordum. Bunu herkesten ve her şeyden fazla istiyordum.

Sonra aynadan bir şey süzüldü. Minik siyah bir noktaydı ama dikkatimi çekti. Daha yakına girdi ve bunun küçük bir örümcek olduğunu gördüm. İpek bir ipliğe asılıydı. Örümceğin yavaşça Alistair'in omzuna inişini izledim. Örümcek küçük, siyah ve deri gibi parlaktı. Bedenim soğudu, zihnim berraklaştı. Jeremy, bir şekilde bana ulaşmayı başarmıştı. Büyünün diğer tarafındaki adamın, bir şekilde herkesi evin dışında tuttuğunu anladım.

Alistair'in penisinin, külotumun yanından taşan ıslaklığıma değdiğini hissettim. Çığlık atmak istedim ama hâlâ konuşabiliyor ve düşünebiliyordum. Şimdi kaçamazsam tecavüze uğrayacaktım. "Dur, Alistair, dur!" Altından kurtulmaya çalıştım ama çok büyük ve çok ağırdı. Kapana kısılmıştım. İçime girmeye başladı. Kasığıyla kasığım arasına elimi attım. İstese tamamen içime girebilirdi ama elimi atınca dikkati dağıldı. İşini bitirebilmek için elimi kenara itmeye çalıştı.

"Jeremy!" diye çığlık attım.

Alistair ile ellerimin olduğu yerde mücadeleye giriştik. Aynaya baktım. Gri bir duman gördüm. Su gibi dalgalandı. Bir baloncuk gibi şişti. Diğer taraftakinin bir sidhe olduğunu da bunları görünce anladım. Kendisini benden gizlemeye çalışıyordu ama aynalar sidhe büyüsüydü. Sonra Alistair dövüşü kazandı ve ucunu içime soktu. Çığlık attım, yarı isyan yarı zevk çığlığıydı. Zihnim bunu istemiyordu ama yağ bedenimi kontrol ediyordu. “Hayır,” dedim. Ama altında kıvrandım ve içime girmesine yardımcı olmaya çalıştım. Buna ihtiyacım vardı, içimde olmalıydı, içimde hissetmeliydim. Yine de çığlık attım. “Hayır!”

Alistair irkildi, içimden çıktı ve kazandığı mesafeyi de kaybetti. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve elini arkasına attı. Eli geri geldiğinde üzerinde bir parça kırmızılık vardı. Örümceği ezmişti. Kolundan aşağıya başka bir örümcek indi. Örümceği silkeledi. İki tanesi omuzlarına çıktı. Sırtının ortasına dokunmak istedi, kuyruğunu kovalayan bir köpeğe benziyordu. Sırtını gördüm. Derisi yarılmış, dışarıya minik siyah örümcekler çıkıyordu. Siyah bir su gibi üzerini kaplıyor, hareket ediyor ve ısıyorlardı. Çığlık attı ve derisini tırmaladı, örümceklerden bazılarını öldürdü ama yerlerini yenileri aldı. Şimdi her yeri minik örümceklerle kaplıydı. Açık ağzından içeriye girdiler, öğürdü ama çığlık atmaya devam etti.

Bütün aynalar nabız gibi atıyor, nefes alıyordu. Camlar elastik ve canlı bir varlıkmış gibi gerildi. Kafamın içinde bir erkeğin sesini duydum. “Yatağın altına gir, şimdi.” İtiraz etmedim. Yatağın kenarından aşağıya yuvarlandım ve altına girdim. Kırmızı çarşaflar kenarları kapatıyor, içeriye sadece azıcık ışık giriyordu.

Camların kırılma sesi geldi, sanki aynı anda binlerce pencere patladı. Alistair'in çıgıllıkları kayboldu. Halının üzerine keskin cam parçaları yağdı.

Cam parçaları yere düştükçe odaya yavaş yavaş sessizlik çöktü. Bir tahtanın kırıldığını duydum. Göremiyordum ama kapı olmalıydı. "Merry! Merry!" Jeremy'di.

Roane kükredi. "Merry, Tanrım!"

Yatağın kenarına süründüm ve çarşafı kaldırıp parıltıyan zemine baktım. "Buradayım, buradayım." Elimi yatağın altından çıkartıp el salladım ama camlara bulanmadan daha fazla hareket edemezdim.

Birisi elimi tuttu, birisi Roane'nin beni yatağın altından çıkartması için camların üzerine ceketini serdi. Beni kollarına aldıktan sonra üzerimin hâlâ Branwyn'in Gözyaşları ile kaplı olduğunu hatırladım. Bunun ikimiz için de ne anlama geldiğini biliyordum. Sonra yatağın üzerindeki gördüm ve ağzım açık kaldı. Galiba birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttum.

Roane, beni kapıya taşıdı. Omzunun üzerinden yatağa baktım. Bunun bir adam olduğunu biliyordum. Alistair Norton olduğunu biliyordum ama neye baktığımı bilmeseydim bir insan olduğunu anlayamazdım. O da çarşaf gibi kırmızıydı. Camlar adamı saf ete dönüştürmüştü. Bu kadar kanın içinde örümcekleri göremiyordum. İki veya üç şeyi biliyordum. Birincisi, diğer taraftaki büyücü sidheydi; ikincisi, beni öldürmeye çalışmıştı; üçüncüsü, Jeremy kalkanlardan içeriye bir büyü sokmasaydı yatağın üzerinde paramparça yatan ben olacaktım. Jeremy'ye çok şey borçluydum.

6

Polis banyo yapmama izin vermedi. Ellerimi yıkama izin vermedi. Roane, beni odadan çıkarttıktan dört saat sonra hâlâ polise Alistair Norton'un başına ne geldiğini anlatmaya çalışıyordum. Şansım yaver gitmiyordu. Kimse anlattıklarına inanmıyordu. Hepsi videoyu izlemiş ama yine de bana inanmamıştı. Sanırım kimsenin beni Alistair Norton'un ölümünden sorumlu tutmamasının sebebi, Prenses Meredith NicEssus olduğumun açığa çıkmasıydı. Onlar da, ben de tek yapmam gerekenin diplomatik dokunulmazlık talep etmek olduğunu biliyorduk. Bunu yaparsam elimi kolumu sallayarak uzaklaşabilirdim. Bu yüzden suçlama yapmadan önce bekliyorlardı.

Bilmedikleri şey ise diplomatları işin içine karıştırmayı en az benim de onlar kadar istemediğimdi. Diplomatik dokunulmazlık talep edersem İnsan-Peri İlişkileri Kurulu'nu

arar, onlar da Sidhe Bahçeleri Büyükelçisi'ne haber verirdi. Büyükelçi de Hava ve Karanlık Kraliçesi'ne haber verir, nerede olduğumu söylerdi. Teyzemi tanıyordum, korumalar beni götürmek için gelene kadar güvende tutulmamı emrederdi. Boynunun kırılmasını ve cansız bedeninin eve götürülmesini bekleyen kapana kısılmış bir tavşandan farksızdım.

Üzerinde bir bardak su olan küçük bir masanın başında oturuyordum. Paramedikal görevlilerin verdiği battaniye, sandalyenin arkasındaydı. Battaniyeyi şoka girersem ısınmam ve elbisemin önü yırtık olduğundan örtünmem için vermişlerdi. İlk birkaç saatte çok üşümüş ve battaniyeye ihtiyaç duymuştum ama son birkaç saattir sanki kanım kaynıyordu. Ya titriyordum ya da terliyordum. Şokun ve Branwyn'in Gözyaşları'nın bir kombinasyonuydu. Bir uçtan diğerine gidip gelmek başımı ağrıtmaya başlamıştı. Kimse bana baş ağrım için bir şey vermemişti çünkü beni en kısa sürede hastaneye götüreceklerdi. En kısa sürede ama şimdi değil.

Polis ilk geldiğinde hâlâ parıldıyordum. Yağ, sistemime girdiği için cazibe büyümü yapamamıştım. Bu yüzden gizlenememiştim. Üniformalılardan bazıları beni tanımıştı. Birisi, "Siz Prenses Meredith'siniz," demişti. Yumuşak California gecesi etrafımızı kuşatıyordu ve Hava ve Karanlık Kraliçesi'nin bu son fısıltıyı araştırması için birini göndermesi an meselesiydi. Bu olmadan şehri terk etmeliydim.

Teyzemin muhafızları gelmeden önce bir veya en fazla iki gecem vardı. Oturup soruları cevaplayacak vaktim vardı ama aynı soruları cevaplamaktan sıkılmıştım.

Öyleyse neden hâlâ sert sandalyede daha önce hiç karşılaşmadığım bir dedektifin karşısında oturuyordum? Öncelikle, ben herhangi bir suçlamayla karşılaşmadan veya diplomatik dokunulmazlıkla olay yerini terk edersem, politikacılara haber vereceklerdi. Onlar da kendilerini kollamaya çalışacaktı. Ayrıca, Dedektif Alvera'nın, Branwyn'in Gözyaşları konusunda bana inanmasını ve dışarıda bir yerlerde bu yağdan daha fazla varsa bunun ne kadar ciddi bir sorun olduğunu anlamasını istiyordum. Yağ muhtemelen büyüüyü yapan sidhenin bir hediyesiydi. Bu şişe, bahçelerin dışında olan tek şişe olabilirdi. Bu, en iyi senaryoydu. Ama insanlar, sidhelerin yardımı olsun veya olmasın, Branwyn'in Gözyaşları'nın nasıl yapılacağını öğrendilerse ve bu yağ piyasaya sürülmeye hazırlanıyorsa birilerinin bir şeyler yapması gerekti.

Tabii ki, bir ihtimal daha vardı. Norton'u bu büyütlü tecavüz fantezilerine alet eden sidhe, Branwyn'in Gözyaşları'nı başkalarına da vermiş olabilirdi. Bu, muhtemelen en kötü iki senaryodan biriydi ama polise başka bir sidhenin, Alistair Norton ile bağlantısı olduğunu söyleyemezdim. Vücudunuzu tek parça tutmak istiyorsanız sidhe konularını insan polislerle konuşmazdınız.

Polisler yalanları sezmek konusunda yetenekliydi ama zaman kazanmak için herkesin yalan söylediğini de düşünebiliyorlardı. Sebebi ne olursa olsun, Dedektif Alvera hikâyemden hoşlanmamıştı. Karşımda oturuyordu. Uzun boylu, siyah saçlı, zayıf, dar omuzlarına göre çok büyük ellere sahip biriydi. Gözleri kahverengiydi ve koyu renkli kirpikleri hemen dikkat çekiyordu ya da ben hemen fark etmiştim. Jeremy, Branwyn'in Gözyaşları'nı kontrol altına

alabilmem için üzerime bir büyü yapmıştı. Alnıma parmağıyla ve gücüyle rünler çizmişti. Polisin görebileceği bir şey değildi ama konsantre olursam rünleri hissedebiliyordum. Jeremy'nin yardımı olmasaydı ne yapardım? Muhtemelen utanç verici ve aşağılık bir şey olurdu. Rünler tarafından korunsam da odadaki bütün erkeklerin farkındaydım.

Alvera, güvensiz sevimli gözleriyle bana baktı. Sözcükler ağzından çıkarken dudaklarının nasıl hareket ettiğine baktım, öpülesi bir ağzı vardı. "Ne dediğimi duydunuz mu, Bayan NicEssus?"

Gözlerimi kırıştırdım, duymamıştım. "Özür dilerim, Dedektif. Tekrarlar mısınız?"

Avukatım, "Bence bu sorgu bitti, Dedektif Alvera," dedi. "Müvekkilim çok yorgun ve hâlâ şokta."

Avukatım, James, Browning ve Galan'ın ortağıydı. Galan'dı. Genelde Grey Dedektiflik Ajansı'nın hukuki işlerine Browning bakardı. Bence bu sefer Galan'ın gelmesinin sebebi Jeremy'nin tecavüz kısmından bahsetmiş olmasıydı. Kadınlar bu gibi konularda daha anlayışlıydı ya da en azından teori böyleydi.

Koyu renkli çizgili takımıyla yanıma oturdu. O kadar düzgün ve kusursuz görünüyordu ki, sanki ambalajından yeni çıkmıştı. Grileşen sarı saçları yeni yapılmıştı, mak-yajı da kusursuzdu. Siyah, yüksek topuklu ayakkabıları parıldıyordu. Saat sabahın ikisiydi ama Eileen, mükellef bir kahvaltı sonrası güne başlamaya hevesliymiş gibi duruyordu.

Alvera'nın bakışları yüzümden göğüslerimi açığa çıkartan sütyenime doğru kaydı. "Bana şoktaymış gibi gelmiyor, Avukat."

“Müvekkilim tecavüze uğradı, Dedektif Alvera. Yine de, hastaneye götürülmedi ve doktor muayenesinden geçmedi. Bunları talep etmememin tek sebebi müvekkilimin sorularınıza cevap vermeye ve bu soruşturmaya yardım etmeye istekli olması. Açıkçası, müvekkilimin bu akşam kendi haklarını koruyacak durumda olduğunu sanmıyorum. Videoda tecavüze uğradığını siz de gördünüz. Kendisi istemese de Meredith’in haklarını savunmak zorundayım.”

Alvera ile göz göze geldik. Sonraki sözcükleri gözlerimin içine bakarak söyledi. “Videoyu ben de izledim, Avukat. Bence müvekkiliniz videonun büyük bir kısmında çok zevk alıyor gibi duruyor. Ağzından hayır çıkıyor ama be-deni evet diyor.”

Alvera, çelik bakışlarının veya hakaretlerinin altında ezi-leceğimi düşünüyorsa çok yanılıyordu. Normalde işe yara-yabilirdi ama bu akşam bu gibi ucuz yemleri yutmayacak kadar hissidim.

“Bu bir hakaret, sadece müvekkilime değil, bütün ka-dınlara bir hakaret, Dedektif Alvera. Bu sorgu sona erdi. Polisin hastaneye kadar müvekkilime eşlik etmesini isti-yorum.”

Adam, sadece tatlı gözleriyle avukatıma baktı. “Bir kadın hayır diyebilir, dur diyebilir ama erkeğin penisıyla oynayıp duruyorsa tezat mesajlar aldığım için beni suçla-yamazsınız.”

Gülümsedim, başımı iki yana salladım.

“Sizce bu komik mi, Bayan NicEssus? Video tecavüz iddianızı destekleyebilir ama videoda Alistair Norton’u pa-ramparça edişiniz de var.”

“Son bir kez daha söylüyorum, Alistair Norton’u ben öldürmedim. Tecavüze gelince, ya ağızımdan bir şeyler kaçırمام için beni kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıyorsunuz ya da şoven pisliğin tekisiniz. İlki doğruysa zamanınızı boşa harcıyorsunuz. İkincisi doğruysa, zamanımı boşa harcıyorsunuz.”

“Kendi evinde kendi yatağında bir adamı ölüme terk etmenizle ilgili sorularım sizin için zaman kaybıysa özür dilerim.”

“Nasıl bir adamın, eşinin bilmediği bir evi olur?” diye sordum.

“Eşini aldatıyordu, bu yüzden de ölmeyi hak etti, öyle mi? Perilerin evlilik ve monogami takıntısı olduğunu biliyorum ama infaz sizce de biraz ağır bir ceza değil mi?”

“Müvekkilim defalarca kez aynaların kırılmasına sebep olan büyüü yapmadığını dile getirdi.”

“Ama hâlâ hayatta, Avukat. Büyüyü yapmadıysa gizlenmesi gerektiğini nereden biliyordu?”

“Büyüyü tanıdığımı söylemiştim, Dedektif Alvera.”

“Norton neden tanımadı? Büyük bir büyücü olduğu söyleniyor. Onun da geldiğini görmesi gerekmez miydi?”

“Size, Branwyn’in Gözyaşları’nın insanları sidhelerden daha fazla etkilediğini söyledim. Etrafında olup bitenlere benim kadar dikkat etmiyordu.”

“Örümcekler nereden geldi?”

“Bilmiyorum.” Örümcekleri Jeremy’nin çağırdığını söyleyemedim yoksa aynalar için Jeremy’yi veya ikimizi birden suçlamaya başlardı.

Başını iki yana salladı. “Sadece yaptığınızı söyleyin. Nefsi müdafaa deyin.”

“Hâlâ burada oturuyor olmamın tek sebebi size, polise, büyülu yağın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatmak. Dışarıda bu yağdan varsa onları bulmalı ve yok etmelisiniz.”

“Şehvet büyüleri işe yaramaz, Bayan NicEssus. Afrodizyaklar da işe yaramaz. Bir kadının istemediğı bir erkeğin önünde diz çökmesini sağlayacak büyülu bir iksir ise tam bir saçmalık. Böyle bir şey yok.”

“Halkın eline geçerse var olmadığına inanmaya çalışırsınız. Belki sadece Norton’da bir şişe vardı ama her ihtimale karşı dışarıda daha fazlası da olabilir diye lütfen arkadaşlarınızı da kontrol edin.”

Uzun zamandır masanın üzerinde dokunulmadan duran defterine göz gezdirdi. “Evet, Liam, Donald ve Brendan, soy isimleri yok. İkisinin peri kulakları var, hepsi uzun saçlı. Evet, onları buluruz, sorun olmaz. Tabii ki, önceliğimiz bu adamlar değil çünkü onlar cinayetten aranmıyor.”

Eileen, ayağı kalktı. “Gel Meredith, bu sorgu sona erdi, çok ciddiym.” Yaramaz ilkokul çocuklarıymışız gibi ikimize baktı, ikimiz de itiraz edemedik. Yorgundum ve Branwyn’in Gözyaşları konusunda bana inanmayacaklardı. Ayağı kalktım.

Alvera da kalktı.

“Otur, Meredith.”

“Artık ilk isimlerle mi hitap ediyoruz, Alvera? Seninkini bilmiyorum.”

“Raimundo. Şimdi otur.”

“Ben diplomatik dokunulmazlık talep edersem kim haklı, kim haksız fark etmeksizin elimi kolumu sallayarak buradan gidebilirim.”

Adama baktım ve Jeremy'nin büyüğü sayesinde neyse ki, sadece gözlerine odaklandım. Biraz odaklanırsam üst dudağının çizgisini fark ediyordum.

Uzun süre bana baktıktan sonra, "Diplomatik dokunulmazlık talep edip buradan gidecek misiniz, Prenses?" diye sordu.

"Şehvet yağı konusunda bana inanıyor musun, Raimundo?"

Gülümsedi. "Evet, tabii ki."

Başımı iki yana salladım. "Dalga geçmeyin, Dedektif. Yalanlar beni bu odada tutamaz." Blöf yapıyordum. Umarım fark etmemişti.

"Ne tutar?" diye sordu.

Aklıma bir fikir geldi. Polise Branwyn'in Gözyaşları'nın ne kadar ciddi bir şey olduğunu ispatlamam gerekiyordu. Bir sidhe ile seks yapmak bir insanı sonsuza kadar huzursuz ederdi ama bir parça tadını almak kalıcı bir zarara sebep olmazdı. Belki bir süre rüyalar görmesine veya yatak odasında fazla hevesli olmasına sebep olurdu ama hepsi buydu.

Güvenli sınırı aşmak için etle büyüünün ciddi bir biçimde birleşmesi gerekiyordu. Hafifçe tadını alan biri hayatına her zamanki gibi devam edebilirdi. "Şehvet yağının gücünü size ispatlayabileceğimi söylersem?"

Kollarını göğsünde birleştirdi ve şüpheli görünmeye çalıştı ama böyle bir şey mümkün değildi. "Dinliyorum."

"Hiçbir büyüünün bir anda yabancı birini arzulamaya sebep olamayacağına inanıyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Size dokunabilir miyim, Dedektif?"

Gülümsemi, bakışları elbisemin önüne kaydı. Kasıtlı olarak beni kışkırtmaya çalıştığını ümit ettim çünkü aksi hâlde çok zeki değildi ve benim zeki bir dedektife ihtiyacım vardı.

Bunun gibi politik hassasiyeti olan bir davada Alvera, ya ellerindekilerin en kötüsü ya da en iyisiydi. Ya her şeyi temizlemesi için bir süper dedektifi göndermişlerdi ya da işler sarpa sardığında suçlayabilecekleri bir günah keçisi arıyorlardı. Bir süper dedektif olduğuna inanmak istiyordum ama günah keçisi daha olası görünüyordu. Tabii ki, birkaç konuda yalan söylediğim için, belki de işinde çok iyi olmasını istemiyordum. Ama yalan söylediğimi düşündüğü konuda yalan söylemiyordum. Dürüsttüm.

“Bir dakika önce Raimundo’yudum. Şimdi benden bana dokunmak için izin istiyorsun ve yeniden Dedektif oldum.”

“Buna araya mesafe koyma tekniği denir, Dedektif Alvera,” dedim.

“Ama ben, bana yakın olmayı istediğinizi ve bunun kişisel bir şey olduğunu düşünmüştüm, neden mesafe koyasın?”

Eileen’in konuşmaya başlamadan derin bir nefes aldığını duydum ve kadını durdurdum. Elimi havaya kaldırdım. “Sorun değil Eileen, bu kadar aptal olup hâlâ dedektiflik yapıyor olamaz, numara yapıyor. Gerçi ne elde etmeye çalıştığını bilmiyorum.”

Gözlerindeki neşe silindi, geriye soğuk ve karanlık bir şey kaldı, taş gibi bir şeydi. “Gerçeği öğrenmek iyi olabilir.”

“Saatlerdir kendine hâkim oluyorsun. Son otuz dakikada birden değiştin ve cinsel içerikli yorumlarla birçok kez bana hakaret ettin ve şimdi de göğüslerime bakıyorsun. Bu değişimin sebebini sorabilir miyim?”

Soğuk gözler, birkaç saniye yüzüme odaklandı. “Profesyonel ve sağduyulu olmak bana bir şey kazandırmadı.”

“Ben ilk raporlarda, inanın veya inanmayın, tecavüz kurbanı olarak geçiyorum. Son yarım saatteki tavrınız yüzünden kendinizi bir cinsel taciz davasının ortasında bulabilirsiniz.”

Bakışları önce avukatıma kaydı sonra yeniden bana odaklandı. “Ben birçok tecavüz kurbanı gördüm, Penses. Onları hastaneye götürdüm, ağlarlarken ellerini tuttum. Bir tanesi on iki yaşındaydı. Şoka girdiği için konuşamıyordu. Tecavüz edenlerin isimlerini ancak dokuz günlük terapinin sonunda öğrenebildik. Bence tecavüz kurbanı gibi gözükmüyorsunuz.”

Başımı iki yana salladım. “Küstah adam.” Son kelimeyi büyük bir hakaretmiş gibi dile getirdim. “Size hiç tecavüz edildi mi, Bay Raimundo?”

Gözlerini kırıştırdı ama renk vermedi. “Hayır.”

“O zaman nasıl davranmam veya neler hissetmem gerektiğini söylemeye sakın kalkmayın. Bu akşam çok fazla sarsılmadım. Bunun bir sebebi lanet olasıca büyü, bir diğer sebebi de Dedektif, bu tecavüzün diğerleriyle kıyaslanınca çok da kötü olmaması. Eileen şiddet gördüğümü söyledi. Evet, o bir avukat. Kelime seçimini bağışlayabilirim ama kelimenin ne anlama geldiğini bilemez. Bir erkeğin, gerçekten incitmek istiyorsa bir kadına neler yapabileceğini görmedi. Ben vahşilerini de gördüm Dedektif, bu akşam yaşananlar çok vahşi değildi. Fakat kan kaybından ölmeyecek durumda olmam veya yüzümün hâlâ tanınacak durumda olması bunun tecavüz olmadığı anlamına gelmez.”

Gözlerinden bir şey geçti, ne olduğunu anlayamadım. Sonra yeniden duygudan yoksun bakışlarını takındı. “Bu, sizin için ilk değildi, değil mi?” diye sordu. Sesi yumuşak ve nazikti.

Yere baktım, gözlerine bakmaya korktum. “Ben değil-dim Dedektif, ben değildim.”

Aynı nazik ses tonuyla, “Bir dost,” dedi.

Bunu duyunca kafamı kaldırdım. Yüzüme yansıyan şefkat beni neredeyse ele verecekti. Az kalsın adama açılacaktım. Az kalsın. Keelin’in kan maskesi yüzünü hatırladım. Bir gözü o kadar ezilmişti ki, gözü yanağına doğru sarkıyordu. Bir burnu olsaydı kırılmış olması gerekirdi ama annesi bir brownie’ydi ve onların insanlar gibi burunları yoktu. Kollarından üçü, bir örümceğin kırık bacakları gibi garip bir açı çiziyordu. Hiçbir sidhe iyileştiricisi dokunmadı çünkü ölümle burun burunaydı. Bir goblin-brownie melezi için kendilerini riske atmadılar. Babam onu bir insan hastanesine götürdü ve saldırıyı yetkililere bildirdi. Babam, Alev ve Et Prensi’ydi, kız kardeşi Kraliçe bile babamdan korkardı. İnsanları olaya karıştırdığı için cezalandırılmadı. Kayıtlarda vardı. Ceza almadan bu olaydan bahsedebildim. Bu akşam tamamı gerçek olan bir şeyi dile getirmek çok güzel olurdu.

“Anlatın,” dedi. Sesi biraz daha yumuşadı.

“İkimiz de on yedi yaşındayken en iyi arkadaşım Keelin Nic Brown tecavüze uğradı.” Sesim duygusuz ve soğuktu, az önceki Alvera’nın gözleri gibiydi. “Gözlerinden birinin etrafındaki kemikler kırıldığı için gözü yüzüne doğru sarkıyordu, kopmak üzereydi.” Derin bir nefes aldım ve görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. Hareketi tamamlaya-

na kadar elimle de bir şeyi itiyormuş gibi yaptığımı fark etmedim, sanki bir yardımı olacaktı. “Dövülmüş insanlar gördüm ama böylesini hiç görmemiştim. Onu döve döve öldürmeye çalışmışlar ve neredeyse başarmışlar.”

Yeniden kendimi kontrol ettim. Ağlamayacaktım. Kendime hâkim oldum. Ağlamaktan nefret ediyordum. Ağlayınca kendimi çok zayıf hissediyordum.

“Üzgünüm,” dedi.

“Benim için üzülmeyin, Dedektif Alvera. Keelin’in iyileşme sürecini izlemek bana vahşet konusunda bir ölçü birimi kazandırdı. Bir şey, Keelin’in başına gelenler kadar kötü değilse, çok da kötü olamazdı. Bu yüzden çok zor durumlarda bile kendimi kaybetmedim. Keelin’in iyileşmesini görmek bir yandan da beni olgunlaştırmış oldu.”

“Bu akşamki gibi,” dedi. Yine aynı duygusuz ses tonuyla konuştu.

Başımila onayladım. “Evet, bu akşamki gibi ama itiraf etmeliyim, Alistair Norton’un başına gelenler gördüğüm en kötü şeylerden biriydi ve ben çok kötü şeyler gördüm. Onu ben öldürmedim. Tecavüzü tamamlasaydı onu öldürmezdim demiyorum. Şehvet büyüsunün etkisinden kurtulunca onun peşine düşerdim. Bilmiyorum. Ama başka biri adamın icabına baktı.”

“Kim?” diye sordu.

Sesim fısıltıdan ibaretti. “Keşke bilsem, Dedektif. Keşke bilsem.”

“Bu şehvet yağının gerçek olup olmadığını ispatlamak için bana dokunman mı gerek?”

Başımila onayladım.

Alvera, “İzin veriyorum,” dedi.

“Şehvet yağının gerçek olduğunu ispatlarsam narkotikleri çağırarak mısınız?”

“Evet.”

“Söz ver,” dedim. “Onurun üzerine.”

Gözleri sonunda ciddileşti. Sözlerinin benim için, bir insan için ifade edeceğinden daha fazla anlam ifade edeceğini anlamış gibiydi. Sonunda başıyla onayladı. “Evet, söz veriyorum.”

Eileen Galan’a baktım, sonra karşıdaki tek taraflı cama baktım. “Şahitlerin önünde söylendi. Sözünü tutmazsan Tanrılar seni lanetlesin.”

Başıyla onayladı. “Kafama bir yıldırım mı düşer?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bir yıldırım değil.”

Gülümsemi ama ben bunu komik bulmayınca gülümsemesi soldu. “Sözümü tutacağım, Prenses.”

“Umarım Dedektif, hepimizin iyiliği için.”

Eileen, beni kenara çekti, dedektiften biraz uzaklaştırdı. “Ne yapmayı planlıyorsun, Meredith?”

“Sen mistik sanatların pratisyeni misin?” diye sordum.

“Ben bir avukatım, cadı değilim.”

“O zaman sadece seyret, neler olduğunu anlayacaksın.” Nazikçe kadından uzaklaştım ve Alvera’nın yanına gittim. Adamdan normalde olacağımdan daha uzaktım, sadece uzanabilsem dokunabileceğim mesafedeydim. Parmaklarımda yağ vardı ama birazı kurumuştı. Bunun işe yaramasını istiyordum. Bu yüzden yağın hâlâ parlak ve akışkan olduğu göğüslerime dokundum. Branwyn’in Gözyaşları’nın oldukça uzun bir raf ömrü vardı. Alvera’nın yüzüne doğru uzandım.

Hafifçe geri çekildi.

Bir kaşımı havaya kaldırdım, elim havada asılı kaldı. “Sana dokunabileceğimi söylemiştin.”

Başıyla onayladı. “Özür dilerim, alışkanlık.” Bana doğru bir adım attı ama bizi izleyenlerin neler olup bittiğini görebilmesi için hafifçe yana döndü. Dokunuşumdan irkilmemek için kendini kastığı belliydi. Neden kendisine dokunmamı istemediğini bilmiyordum, belki peri olduğum içindi, belki birini öldürdüğümü düşünüyordu, belki de anlaşılması zor bir polisti.

Parmaklarımı dudak parlatıcısı sürülmüş gibi parıldayana kadar dudaklarına değdirdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, şaşırmıştı. Geri adım attım, bana doğru uzandı ama kendine hâkim oldu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve konuşmaya çalıştı ama sonra başını iki yana salladı.

Sandalyeme geri döndüm ve oturdum. Bacak bacak üzerine attım. Eteğim yeterince kısa olduğu için iç çamaşırım göründü. Alvera bunu fark etti. Eteğimi düzeltirken her hareketimi seyretti. Boynunda nabzının attığını görebiliyordum. Gözleri iyice açıldı, kendini kontrol etmeye çalışırken hafifçe aralanan dudakları çok ilgi çekiciydi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ilk hareketi yapan olmak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Hâlâ Jeremy’nin rünleri tarafından korunuyordum ama adama gitmemek irade gerektiriyordu.

Eileen Galan bir bana, bir dedektife baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bir şey mi kaçırdım?”

Alvera bana bakmaya devam etti, kendine sarıldı. Sanki hareket etmeye veya konuşmaya korkuyordu. En ufak bir harekette kontrolden çıkıp kendini benim kollarıma bırakmaktan korkuyordu.

Cevabı ben verdim.

“Evet, bir şey kaçırdın.”

“Nedir?”

“Branwyn’in Gözyaşları,” dedim.

Alvera gözlerini kapattı, bedeni hafifçe sallandı.

Eileen, “İyi misiniz, Dedektif?” diye sordu.

Gözlerini açtı. “Evet, ben...” dedi. Bana baktı. “...iyiyim.” Ama son kelimesi neredeyse duyulmadı. Aklından geçenlere inanamıyormuş gibi yüzünde paniğe kapıldığını belli eden bir ifade vardı.

Bulunduğu yerde ne kadar dikilmeye devam edeceğini bilmiyordum ama sabrım tükenmeye başlamıştı. Ellerimi parıldayan beyaz göğüslerimin üzerinde gezdirdim ve olan oldu.

Üç adımda odayı geçti, beni kollarımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Benden neredeyse otuz santimetre uzundu. Garip bir açıyla bükülmek zorunda kaldı ama başardı. Öpülesi dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. İlk tat Jeremy’nin büyüsunü aldı götürdü. Ben yeniden zonklayan, ihtiyaçları olan bir varlığa dönüştüm. Bedenim hâlâ daha önce bitiremediği şeyi bitirmek istiyordu.

Yumuşak dudaklarından besleniyormuş gibi adamı öptüm. Dilim ağzının içinde dilini aradı. Yağlı ellerimle yüzünü okşadım. Üzerine ne kadar yağ bulaşırsa büyü o kadar güçleniyordu. Beni belimden tutup havaya kaldırdı, eğilmemek için gözlerimi gözlerinin seviyesine çıkarttı.

Bacaklarımı beline doladım ama hâlâ bizi birbirimizden ayıran kıyafetleri hissedebiliyordum. Bedenim vücuduna temas etmek için zonkluyordu. Öpücüğü yarıda kestim ama nefes almak için değil çığlık atmak içindi.

Beni masaya bastırđı ve kasıklarını üzerime yasladı. Masanın üzerine uzanınca öpüşmeye devam edemeyecek kadar uzun boyluydu ve vücutlarımızın alt kısımları birbirine değiyordu. Bedenini kollarıyla havaya kaldırdı, vücudunu vücuduma bastırmaya devam etti.

Vücudunun üzerinden yüzüne baktım ve göz göze geldim. Erkeklerin gözlerine kıyafetleri çıkmadan gelmeyen karanlık, gözlerindeydi ve geri dönüş yoktu. İki elimle gömleğini avuçladım ve çekiştirdim. Düğmeler etrafa saçıldı, göğsü ve karnı açığa çıktı. Doğrudum, göğsünü öpebilmek için yarı oturur bir pozisyona geçtim, ellerimi düz karnının üzerinde dolaştırdım. Elimi pantolonun içine sokmak istedim ama kemeri buna engel oldu.

Birden içeriye üniformalılar ve dedektifler girdi. Alvera'yı üzerimden aldılar, Alvera, adamlara karşı koydu. Adamın üzerine çıkmak, etkisiz hâle getirmek zorunda kaldılar. Alvera, kelimesiz çığlıklar atıyordu.

Ben masanın üzerindeydim, eteğim belime kadar sıyrılmıştı, o kadar kana ve ihtiyaca bulanmıştım ki, yerimden kıpırdıyamadım. Öfkeliydim, bizi durdurdıkları için öfkeliydim. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Bütün herkes bizi izlerken bir sorgu odasında seks yapamayacağımı biliyordum ama yine de öfkeliydim, istiyordum.

Genç üniformalı bir polis masanın yanında dikiliyordu. Bana bakmamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Elini tutmak, Gözyaşları'nı bileğine bulamak çok kolaydı. Elimle dokununca nabzının hızlandığını hissettim ve beni öpmek için üzerime eğildi. Diğerleri neler olduğunu ancak bundan sonra fark etti.

Birisi, "Tanrı aşkına, Riley, ona dokunma!" dedi.

Eller Riley'yi tuttu ve dudaklarıyla ellerini aldı götürdü. Riley'ye uzandım, doğruldum ve çığlık attım. "Hayır!" Birinin peşinden gitmek için masadan indim. Bir dedektif beni kollarımdan yakaladı ve masanın kenarına oturttu. Çıplak kollarıma değince yanmaya başlamışçasına ellerine baktı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Aman Tanrım," dedi.

Eğilip beni öpmeden önce, "Buraya kadın polisler getirin," diye bağırdı. Daha sonra bu güçlü elleri ve kaslı vücudu olan hafif yapılı ve hafif kel adamın Komiser Yardımcısı Peterson olduğunu öğrendim. Adamı odadan çıkartmadan önce kelepçelemek zorunda kalmışlardı.

Hareket edemeyecek duruma gelene kadar kadın polislerin altına gömüldüm. Birkaç tanesi erkeklerle aynı sorunu yaşadı, erkeklerden bir tanesi de üzerimde kaba kuvvet kullanmakta zorlanmadı. Bu kadar popüler olmak gibisi yoktu!

Jeremy'yi büyüsünü yapmak için geri getirdiler. Sonunda sakinleştim ama kimseyle konuşacak durumda değildim. Jeremy, benim adıma narkotiklerle konuşacağını söyledi. Benimle aynı odada kalan polislerin Branwyn'in Gözyaşları'nın tehlikeleri konusunda adamları ikna edeceğine emin olduğunu dile getirdi.

Roane, beni bekliyordu. Bana dokunmamak için ellerine ameliyat eldivenleri takmıştı. İnsanların beni tanımaması için bir ceketini kafamın üzerine geçirdi. Polis bizi arka kapıdan dışarıya çıkarttı. Medya şimdiye kadar benim nihayet açığa çıktığımı ve hangi koşullar altında ortaya çıktığımı bilmiyordu. Ama polislerden veya ambulankilerden biri konuşabilirdi. Bunu para için yapabilirlerdi, kazayla yapabilirlerdi, ama medya neler olduğunu

öğrenecekti. Sadece zaman meselesiydi. Yarış başlamıştı. Beni önce Kraliçe'nin Muhafızları mı yoksa muhabirler mi bulacaktı? Kendimi iyi hissetseydim bir arabaya veya ilk uçağa atlar eyaleti terk ederdim. Ama Roane, beni kendi dairesine götürdü çünkü benimkinden daha yakındı. Bir duşu olduğu sürece nereye gittiğimiz umurumda değildi. Gözyaşları'ndan kısa süre içerisinde kurtulmazsam veya hemen seks yapmazsam delirecektim. Duşu tercih ederdim. Çok geç olana kadar fark etmediğim şey ise Roane'nin seksi tercih ettiğiydi.

Sisters Planet

7

Beynimin bir kısmı Roane'nin beni arabama götürmesi gerektiğini söylüyordu. Şoför koltuğunun altına bantlanmış bir paketin içinde para, ehliyetiyle birlikte yeni bir kimlik ve kredi kartları vardı. Her zaman arabamın başına geçip veya ilk uçakta yer ayırtıp şehri terk etmeyi düşünmüştüm. Güzel bir plandı. Polis şimdi konsolosluk ile bağlantıya geçmiş olmalıydı ve gün ağarmadan teyzem kim olduğumu, nerede olduğumu ve üç yıldır ne yaptığımı öğrenecekti.

Beynimin ilkel kısmı ise saatte seksen mille seyahat ederken Roane'nin üzerine atlamayı öğütlüyordu. Tenim arzuyla genişlemiş ve şişmişti. Roane'ye dokunmamak için arabada ellerimin üzerine oturdum. En son isteyeceğimiz şey Branwyn'in Gözyaşları'nı, Roane'ye bulaştırmak olurdu. Bu akşam en azından birimizin aklının ba-

şında olması gerekiyordu ve ben duş alana kadar kendim olamayacaktım.

Kendime sarılarak Roane'nin dairesinin merdivenlerini çıktım. Tırnaklarımı iz bırakacak kadar sertlikte kollarıma geçirdim. Önümde merdivenleri çıkan Roane'ye dokunmama engel olan tek şey buydu.

Kapıyı arkasında açık bıraktı ve dairesine girdim. Açıklığın ortasında dikiliyordu. İçerisi ışıklar kapalı olmasına rağmen garip bir biçimde aydınlıktı. Beyaz duvarlar ay ışığı ile parılıyordu. Roane, gümüş parıltının içerisinde karanlık bir figür olarak dikiliyordu. Dairesine her girdiğimizde yaptığı gibi denize baktı, durdu ve batı ve güney duvarlarını kaplayan pencerelerden dışarıyı seyretti. Deniz gümüşten ve karanlıktan ibaret bir akıntı gibi parılıyor, ufka doğru uzanıyordu. Dalgalar sahile çarparken açığa çıkan beyaz köpükler bir dantelin kenarları gibiydi.

Roane'nin kalbinde her zaman ikinci olacaktım çünkü ilk aşkı, her zaman ilk sevgilisi, denizdi. Ben bir mezarda toza dönüştüğümde bile deniz için yas tutacaktı. Bunu bilmek insana kendisini çok yalnız hissettiriyordu. Bahçelerde hissettiğim türden bir yalnızlıktı. Sidhenin ben doğmadan yüzlerce yıl önce gerçekleşen ve ben öldükten yüzlerce yıl sonra da konuşacakları olayları tartışmasını izlemek gibiydi. Birazcık acı bir deneyimdi ama genelde sadece bir yabancı olduğumu hissettiriyordu. Sidheydim bu yüzden insan olamazdım ama ölümlü olduğum için sidhe de sayılmazdım. Ne balık, ne akvaryumdum.

Kendimi yalnız ve izole hissederken bile bakışlarım yatağa kaydı. Beyaz çarşaf lar ve gelişigüzel atılmış yastıklardan ibaretti. Roane, bozulan yatağı yapmaya çalışmış ama çok

da başarılı olamamıştı. Çarşaflar temizse kırıksıkları düzeltmenin sebebini hiçbir zaman anlamazdı. Bir an için beyaz çarşafların üzerinde çıplak olduğunu hayal ettim. Görüntü o kadar belirgindi ki, acı verdi, midem kasıldı, kasıklarım büzüldü, neredeyse nefes alamıyordum. Hareket edebilene kadar sırtımı kapıya yasladım, sonra doğruldum. Kimyasal maddeler ve büyüler beni kontrol edemezdi. Ben sidheydim, zayıf ve önemsiz sidhelerden biriydim ama bu durum, insanların büyüünün doruğu dediği yerde olduğum gerçeğini değiştirmezdi. İlk kez bir perinin tadına bakan bir insan köylü değildim. Prenses bir sidheydim ve öyle davranmam gerekirdi.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve kilidin sesi bile Roane'nin dönüp bakmasını sağlamadı. Benim için hazır olana kadar manzarayı seyredecekti. Bu akşam sabrım yoktu. Karanlık odada yanından geçip, banyoya yürüdüm. Banyonun ışığını açtım ve ortalık aydınlanınca gözlerimi kırıştırdım. Banyo küçüktü, küçük bir lavabo, bir klozet ve küvet barındırıyordu. Küvet evin orijinal demirbaşlarından olmalıydı çünkü derin, ayaklı ve antika görünümlüydü. Duş perdesi, küvetin üzerindeki demirlere asılıydı. Perdenin üzerinde dünyanın dört bir yanından mühürler vardı. İsimleri her bir resmin yanına yazılmıştı. Perdeleri biyoloji altyapısı olanların aldığı broşürlerden birinden sipariş etmiş, ilk olarak hayvan motifli tişörtler, hayvan şeklinde mumlar, Kuzey Kutbu'na seyahatle ilgili kitaplar ve kurtlarla ilgili belgesellerin arasında dikkatimi çekmişti. Roane, perdeyi sevmişti ve bunu ona hediye etmek benim de hoşuma gitmişti. Duşta etrafımızı benim hediye ettiğim perde kuşatırken sevişmek hoşuma gidiyordu.

Aklıma birden ıslak ve çıplak bedeni geldi. Sabunla kayganlaşan tenini hayal ettim. Sessizce küftettim ve perdeyi çektim. Isınması için suyu açtım. Pişman olacağım bir şey yapmadan Gözyaşları'ndan kurtulmalıyım. Bu akşam güvendeydim. Yarın sabaha kadar kimse kapımıza dayanmazdı. Roane'yi yanıma alabilir, ellerimi ipeksi teniyle doldurabilir, bedenimi bedeninin tatlı kokusu ile örtebilirdim. Kime ne zararı olurdu?

Konuşan, Gözyaşları'ydı, ben konuşmuyordum. Şehirden ayrılmak istiyorsam bu akşam yola çıkmam daha uygun olurdu. Polis şehri terk etmemden hoşlanmazdı ama polisler beni öldürmezdi. Ailem ise öldürürdü. Lanet olsun, California idam cezasının uygulandığı bir yer bile değildi.

Elbise yeterince yırtıldığı için kollarını bir ceket gibi omuzlarımdan aşağıya indirmek istedim ama fermuar hâlâ çekiliydi. Elbisenin önü yoğun ve ağır bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Sidhenin bu kadar değerli gördüğü bir şeyi, böylesine hor kullanan birini daha önce görmemiştim. Alistair Norton ile birlikte ölseydim, sidhe büyücüsü kimsenin Branwyn'in Gözyaşları'ndan haberdar olmayacağını ümit ediyor olabilirdi. Sidhe, önemsiz perilerin ne bildiği ve ne bilmediği konusunda fazla züppeydi. Her kimse, ben ölünce güvende olacağını düşünmüş olmalıydı.

Sidhe, her kimse, Branwyn'in Gözyaşları'm diğer periler üzerinde kullanmak üzere bir ölümlüye vermişti. Bunun cezası sonsuz işkenceydi. Ölümsüz olmanın birkaç dezavantajı da vardı. Bunlardan biri de cezaların çok ama çok uzun sürebilmesiydi.

Tabii ki, aynı şey zevk için de geçerliydi. Aklıma gelen görüntüleri kovalayacakmış gibi gözlerimi kapattım.

Düşündüğüm kişi Roane değildi. Griffin'di. Yedi sene benim nişanlımdı. Bir çocuk sahibi olabilseydik kârı koca olacaktık. Ama çocuğumuz olmamıştı ve sonunda acı çekmiştik. Beni başka bir sidhe ile aldatmış ve ben itiraz edince de yarı-ölümlü biriyle olmaktan sıkıldığını söylemişti. Ucuz bir taklidini değil gerçeğini istiyordu. Kelimeleri hâlâ beni incitiyordu ama şimdi gözlerimin önüne gelen altın renkli teni, uzun bakır renginde saçları ve mum ışığında parıldayan erkeklik organıydı. Griffin'i yıllardır düşünmemiştim ve şimdi dudaklarımda tadı vardı.

Yağ, etkisini gösterdiği sürece bir periyi veya insanı sidhe yapabiliirdi. Gücümüzle parıldar ve bizden biri gibi zevk alırlardı. Büyük bir lütuftu ama perilerin birçok hediyesi gibi bıçağı çift taraflıydı. İnsan veya peri hayatının geri kalanını bu gücü, dokunuşu özleyerek geçirirdi. Bir insan bunun yokluğunda kendini kaybedebilir ve ölebilirdi. Roane, büyü gücü olmayan, fok derisinden yoksun bir periydi. Gözyaşları'nın yapabileceklerine karşı kendisini koruyacak gücü yoktu.

Bir başka sidhenin dokunuşunu özlediğimi biliyordum ama bunu ne kadar çok özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Griffin, yandaki odada olsaydı yanına giderdim. Sabah kalbine bir bıçak saplardım ama bu gece ona giderdim.

Roane'nin içeriye girip arkamda dikildiğini duydum ama arkama dönmedim. Karşımda dikildiğini görmek istemiyordum. Hasar görmüş irademın buna dayanabileceğini sanmıyordum. Elbisemin önü yırtık ve paramparçaydı ama fermuarı hâlâ açamamıştım. "Fermuarımı açabilir misin, lütfen?" Sesim kelimeler dudaklarımdan güçlkle çıkıyor-

muş gibi boğuktu. Belki de aslında, “Beni al, bıçkın delikanlı,” demek istediğim içindi. Fakat bu asil bir davranış olmazdı ve Roane, bir daha asla sahip olamayacağı bir şeyi arzulamaktan daha iyisini hak ediyordu. Bu akşam cazibe büyümü indirip yanında kendim olarak uyuyabilirdim ama gerçek formumda bana dokunduğu her akşam sadece bağımlılığını arttırırdı.

Fermuarımı açtı, elbiseyi omuzlarımdan aşağıya indirdi. İrkilerek geri çekildim. “Üzerim Gözyaşları’na bulandı. Bana dokunma.”

“Eldivenlerle bile mi?”

Eldivenleri unutmuştum. “Hayır, sanırım ameliyat eldivenleri ile güvendesin.”

Yavaşça, çok dikkatli bir biçimde, elbiseyi omuzlarımdan aldı, sanki bana dokunmaya korkuyordu. Kollarımı uzattım ama elbise yağa o kadar bulanmıştı ki, kayıp çıkmadı. Ağır ve kalın bir el gibi bana tutundu, ben tenimden elbiseyi soyarken tenimi emdi. Roane, ıslak kumaşı kalçalarımdan aşağıya indirmeme de yardımcı oldu, içinden çıkabilmem için eğildi. Yüksek topuklular üzerinde dengesizdim ve ayakkabılarımı daha önce çıkartmayı akıl edemediğim için kendime kızdım. Beni soyarken Roane’yi görmemek için gözlerimi kapattım. Yüksek topuklular üzerinde durabilmek için omzuna dokundum ve çıplak tenine dokunduğum için neredeyse düşüyordum.

Gözlerimi açtım ve Roane’yi önümde eğilirken gördüm. Eldivenler dışında çıplaktı. O kadar ani bir biçimde geri çekildim ki, kış üstü küvetin içine düştüm. Bir elimi onu kendimden uzak tutmak için öne uzattım. Birkaç santimetrelilik suda oturuyordum ve suyu kapatmak için mus-

lukla boğuştum. Gerçi suyu açık tutup altına girmek daha akıllıca olabilirdi.

Roane, bir kahkaha attı. “Sen fark etmeden fermuarı açabileceğimi düşünüyordum ama gözlerini kapattığını bilmiyordum.” Dişlerini kullanarak eldivenlerini çıkarttı, elbisem kollarındaydı. Çıplak ellerini yağlı elbisenin içine soktu, göğsüne bastırdı.

Başımı iki yana salladım. “Ne yaptığını bilmiyorsun, Roane.”

Küvetin kenarından bana baktı ve büyük kahverengi gözlerinde masum bir ifade yoktu. “Bu akşam senin için sidheyim.”

İçinde duş alacağım küvette iç çamaşırlarımla oturdum ve mantıklı cümleler kurmaya çalıştım. Beynimdeki bütün kan başka yerlerime toplanmış gibiydi. Düşünmekte zorlanıyordum. “Bu akşam cazibe büyüğü yapamam, Roane.”

“Ben de yapmanı istemiyorum. Seni istiyorum, Merry. Maskeler olmadan. İllüzyon olmadan.”

“Büyü gücün olmadan bir insan gibi olursun. Büyüden kendini koruyamazsın.”

“Sidheye dokunmayı arzulayarak tükenip ölmem, Merry. Büyü gücümü tamamen kaybetmiş olabilirim ama ölümsüzüm.”

“Ölmezsin Roane ama sahip olamayacağın şeyler için sonsuzluk çok uzun bir süre.”

“Ne istediğimi biliyorum,” dedi.

Ağzımı açtım, gerçeğin bir kısmını, neden temizlenip şehri terk etmem gerektiğini söylemeyi düşündüm. Ama doğruldu ve sesim boğazıma düğümlendi. Konuşmayı

birakın nefes bile alamadım. Tek yapabildiğim şey bakmaktı.

Elbiseyi elleriyle öylesine sıkıyordu ki, kollarındaki kaslar gerilmişti. Elbisenin yağı yavaş yavaş göğsünden aşağıya aktı, dümdüz karnının üzerinden geçti ve daha aşağılara süzüldü. Şimdiden sert ve pürüzsüzdü ama yağ üzerinden akınca tıslayarak nefesini tuttu. Bir elini karnına götürdü, yağı kusursuz soluk teninin üzerine iyice yaydı. Ona durmasını söylemeli, yardım istemeliydim ama sadece daha aşağıya inen ve organına değen, yağı penisinin üzerine yayan parmaklarına bakmakla yetindim. Başını geriye attı, gözlerini kapattı ve gırtlğından boğuk bir ses çıktı. “Ah, Tanrım.”

Söylemem veya yapmam gereken önemli bir şey olduğunu hatırladım ama ne olduğunu bilmiyordum. Bir şeyler düşünüyordum ama kelimelere dökemedim. Kelimeler beni terk etti, geriye sadece duyular kaldı: görme, dokunma, koku ve son olarak da tat alma.

Roane'nin derisi karşı koyulmaz bir biçimde tarçın ve vanilya tadındaydı ama altında daha yeşil, bitkisel, dünyanın kalbinden içilen bir maden suyuna benzer berrak bir tat daha vardı. Hepsinin altında ise tatlı, kusursuz teni ve terinin tuzlu tadı yatıyordu.

Kendimizi yatakta bulduk. Kıyafetlerim yoktu. Gerçi ne zaman çıkarttığımı hatırlamıyordum. Çıplaktık ve temiz beyaz çarşafların üzerinde yağlıydık. Bedenin bedenimin üzerinde kayması hafif aralık dudaklarımdan titreyerek nefes vermeme sebep oldu. Beni öptü, dili beni aradı, kendimi ona açtım, dilini ağzımın içine biraz daha sokmak için doğruldum. Öpüşürken kalçam da hareket etti ve bunu bir

davet olarak algıladı. Yavaşça içime girdi. Ben zaten ıslak ve hazırdım. Sonra hızlı bir biçimde organının tamamı içimde gidip gelmeye başladı. Altında çığlıklar attım, bedenim yataktan hafifçe kalkıyor ve çarşafların üzerine geri düşüyordu. Gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Yüzü yüzümden birkaç santimetre uzaktaydı. Gözleri o kadar yakındı ki, görüşümü doldurdu. İçimdeyken beni seyreliyordu. Bedenimin, altında kıvranışını görmek için vücudunu hafifçe kaldırmıştı. Sabit duramadım. Hareket etmek zorundaydım. Onunla buluşmak için kalkıp inmek zorundaydım. Sonunda bir ritim tutturduk. Birbirine değen etlerden, yerinden çıkacakmış gibi atan kalplerden, vücutlarımızın sıvılarından ve zonklayan her bir sinir ucumuzdan oluşan bir ritimdi. Sanki bir dokunuş bin dokunuştı, bir öpücük bin öpücüktü. Her hareketi bedenimi sıcak suyla dolduruyor gibiydi. Tenim, kaslarım, kanım ve kemiklerimi dolduruyor, geriye sadece gece solarken baskısı gittikçe artan ışık gibi bir sıcaklık kalıyordu. Bedenim bu sıcaklıkla şarkılar söylüyordu. Parmak uçlarım karıncalandı ve daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm sırada sıcaklık ısıya dönüştü ve kükreyerek üzerime boşaldı, içimden geçti. Uzaktan gelen sesleri ve çığlıkları duydum. Roane'nin ve benim seslerimdi.

Üzerime çöktü, birden ağırlaştı, boynu yüzüme değdiği için yarışan nabzını tenimde hissedebiliyordum. Bir erkeğin bir kadınla olabileceği en tutkulu yakınlıkla birbirimize sarıldık, kalplerimiz yavaşlayana kadar bekledik.

Roane, kafasını ilk kaldıran oldu. Kollarının üzerinde doğrulup bana baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Daha önce var olduğunu bilmediği yeni bir oyuncak bulmuş ço-

cuk gibiydi. Bir şey söylemedi, sadece gülümseyerek bana baktı.

Ben de gülümsedim ama benimkinde bir parça hüznü vardı. Şimdi neyi unuttuğumu hatırladım. Duş almalı ve şehri terk etmeliydim. Roane'ye, Branwyn'in Gözyaşları ile asla dokunmamalıyım. Ama olan olmuştu.

Sesim yumuşak çıktı, kendi kulaklarıma bile garip geldi, sanki çok uzun süredir konuşmamıştım. "Derine bak."

Roane, kendi bedenine baktı ve şaşkın bir kedi gibi tısladı. Üzerimden kalkıp kollarına, bacaklarına, her yerine baktı. Parıldıyordu, altın bir mücevherin üzerine düşen ateşin ışığı gibi yumuşak ve neredeyse kehribarımsı bir parlaklığa sahipti. Bu mücevher bedeniydi.

Kısık ve korkmuş bir sesle, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bu akşam, sidhesin."

Bana baktı. "Anlamadım," dedi.

İç geçirdim. "Biliyorum."

Elini tenimin üzerinde gezdirdi. Camın içinden geçen ay ışığı gibi soğuk ve beyaz bir ışıkla kaplıyım. Elinin kehribar ısıltısı benim beyaz parıltımdan yansıdı, eli cildimin üzerinde hareket ederken soluk sarı bir renge büründü. "Bununla ne yapabilirim?"

Parıldayan elini bedenimin üzerinde gezdirişini seyrettim. Hâlâ bana dokunmamaya özen gösteriyordu. "Bilmiyorum. Her sidhe farklıdır. Hepimizin farklı yetenekleri vardır. Bir temanın farklı varyasyonları gibi."

Elini kaburgalarımın üzerindeki yaranın üzerine koydu, sol göğsümün hemen altındaydı. Soğuk olduğunda kireçlenme gibi acıyordu ama soğuk değildi. Elini izden uzaklaştırdım. Bir elin kusursuz iziydi. Roane'ninkinden daha

büyük ve daha zarif parmaklı bir ele aitti. Kahverengiydi ve hafif kabarıktı. Yara, benim parıldayınca sanki ışık dokunamıyormuş gibi siyah bir renge bürünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Bir düelloydun.”

Yeniden yaraya dokundu. Elini tuttum ve ellerimiz birbirine değdi, kehribar renkli parıltı benim beyazımla birleşti. Sanki ellerimiz birbirinin içine geçti, derilerimiz ayrıldı ve birbirini yuttu. Elini hemen geri çekti, göğsüne sürttü fakat bunu yapınca eli yağa bulandı ve bunun yardımını olmadı. Roane, ilk kez sidhe olmanın tadına vardığının farkında değildi.

“Her sidhenin bir güç eli vardır. Bazısı eliyle iyileştirebilir. Bazısı öldürebilir. Benim dövüştüğüm sidhe elini kaburgamın üzerine koydu. Kaburgalarımı kırdı, kaslarımı parçaladı ve kalbimi ezmeye çalıştı. Bunları cildimi yırtmadan yaptı.”

“Düelloyu kaybettin,” dedi.

“Kaybettim ama hayatta kaldım. Bu benim için kazanmak anlamına geliyordu.”

Roane, kaşlarını çatı. “Üzölmüş gibisin. Bunun hoşuna gittiğini biliyorum. Neden böylesin?” Parmağını yüzümde gezdirdi, dokunduğu yerlerde parıltı arttı. Yüzümü Roane’ye döndüm.

“Seni kurtarmak için çok geç Roane ama kendimi kurtarmam için değil.”

Yanıma uzandığını hissettim, yanıma uzanmasını sağlamak için hafifçe kenara çekildim. Birkaç santimetre uzaktan yüzüne baktım.

“Neden kurtarmak için, Merry?”

“Sana nedenini söyleyemem ama bu akşam gitmem gerek. Bu daireden değil bu şehirden gitmekten bahsediyorum.”

Şaşkıındı. “Neden?”

Başımı iki yana salladım. “Bunu sana söylersem seni benden daha büyük bir tehlikeye atmış olurum.”

Bunu kabul etti ve tekrar sormadı. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

Gülümsedim ve bir kahkaha attım. “Arabama gidemem, havaalanında doğan ay gibi parıldamak da istemiyorum, yağın etkisi geçene kadar kendimi gizleyemem.”

“Ne kadar?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Vücuduna baktım ve penisinin sert olmadığını gördüm ama her zaman çabuk kendine gelirdi. Ama ben bilmediği bir şeyi biliyordum. Bu akşam, hoşuna gitsin veya gitmesin, sidheydim.

“Senin güç elin nedir?” diye sordu. Gerçi bu soruyu sorması çok uzun zaman almıştı. Söylenmeyen bir şeyi sorduğuna göre cevabı gerçekten merak ediyor olmalıydı.

Doğrudum. “Benim güç elim yok.”

Kaşlarını çattı.

“Bütün sidhelerin olduğunu söylemiştin.”

Başımla onayladım. “Diğerlerinin beni reddetmek için kullandığı bahanelerden biri de bu.”

“Reddetmek mi, neden?”

“Her şeyden.” Elimi vücudunun hatlarında gezdirdim, kehribar parıltı şiddetlendi, üzerine üflenince parıldayan bir alev gibi elimi takip etti. “Ellerimizin birbirinin içine geçmesi gücün yan etkilerinden biriydi. Bütün bedenimiz aynısını yapabilir.”

Kaşları havaya kalktı.

Organını kavradım ve hemen tepki verdi ama gücümü içine akıttım ve sertleşti, anında hazırıldı. Karnı gerildi, hafifçe bükülmek zorunda kaldı. Elimi kendisinden uzaklaştırdı. “Neredeyse güzel bir histi. Neredeyse acıdı.”

Başımla onayladım. “Evet.”

Endişeli bir kahkaha attı. “Senin bir güç elin olmadığını sanıyordum.”

“Yok, ama ben beş farklı doğurganlık ilahının soyundan geliyorum. Bütün gece boyunca seni sertleştirebilirim, ne kadar çok istersem.” Yüzümü yüzüne yasladım. “Bu akşam çocuk gibisin, Roane. Gücünü kontrol edemiyorsun ama ben kontrol edebiliyorum. Cildin aşınana ve durmam için bana yalvarana kadar seni tekrar tekrar son noktaya getirebilirim.”

Ben üzerine çıkarken yattığı yerden iyice açılmış gözlerle bana baktı. Kestane renkli saçları yüzünün yanlarına düşüyordu. Bu akşam, benimkiyle aynı renk gibiydi... Neredeyse. Nefes nefese cevap verdi. “Bunu yaparsan bahse girerim senin cildin de aşınır.”

“Odadaki tek sidhe olmadığımı düşün, Roane. Sana neler yapabileceğimizi ve bizi durduramayacağını düşün.” Son sözcükleri yarı açık dudaklarına fısıldadım. Onu öpünce canı yanmış gibi irkildi ama canının yanmadığını biliyordum.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. “Benden korkuyorsun.”

Yutkundum. “Evet.”

“Güzel. Şimdi bu odada neyi uyandırdığının farkına varıyorsun. Gücün bir bedeli vardır Roane, zevkin de. Sen

ikisini de çağırдын. Ben farklı bir sidhe olsaydım bedelini çok ağır öderdin.” Yüzünde gezinen korkunun, gözlerini doldurduğunu gördüm. Bu, beni memnun etti. Korkunun sekse katabildiği şeyler hoşuma giderdi. Hayatta kalıp kalmayacağını bilmediğin türden büyük korkulardan bahsetmiyordum, kan ve acıyı göze aldığın ama iyileşmeyecek veya istemediğin bir şeyi barındırmayan küçük korkulardan bahsediyordum. Oyun oynamakla zalimlik arasında büyük bir fark vardı. Ben zalimlik yapmayacaktım.

Roane’ye baktım, tatlı tenini, güzel gözlerini seyrettim. Kusursuz bedenini tırmalamak, dişlerimi etine geçirmek, farklı yerlerden bir parça kan akıtmak istiyordum. Bu düşünce, birçok insanın ne kadar hafif olursa olsun şiddete tepki vermeyen yerlerini sıkılaştırırdı. Belki de beynimizdeki devreler kusurluydu ama bir yerden sonra kim ve ne olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Aksi hâlde günlerimin geri kalanını kendime acıyarak geçirirdim. Başkaları sizi bu hâle getirmek isteyebilirdi ama kendi kendinize acıyarak onların işlerini kolaylaştırmayın. Biraz acıyı, biraz kanı ve biraz korkuyu paylaşmak istiyordum ama Roane buna hazır değildi. Ona acı çektirmek zevk vermezdi ve ben kimseye işkence etmezdim. Cinsel sadist değildim. Roane, beynimdeki kusurlu devreler dürtülerimin bir parçası olmadığı için çok şanslıydı. Tabii ki, her zaman başka dürtüler de vardı.

Roane’yi istiyordum, onu o kadar çok istiyordum ki, dikkatli olmak konusunda kendime güvenmiyordum. Roane, bu deneyimi arzulayarak ölebilirdi. Bu ne zaman olursa mezarına bu geceyle ilgili psikolojik yaralardan fazlasını taşıyacaktı. Dikkatli olmazsam. Şimdi bile, bir geceli-

ğine sidhe olmasına rağmen, kontrolümü tamamen bırakmıyordum. Yine kontrol bende olacaktı. Ne yapacağımızı ve ne yapmayacağımızı ben söyleyecektim. Nereye kadar gideceğimizi ben belirleyecektim. Çizgileri çeken kişi olmaktan sıkılmaya başlamıştım. Özlediğim sadece büyü değildi. Birinin kontrolü ele alması veya en azından dengim olmasıydı. Âşığım zarar vermek konusunda endişelenmek istemiyordum. Karşımdakinin güvenliği için endişelenmeden istediğimi yapabilmeliydim ve âşığım buna karşı kendisini koruyabilmeliydi. Çok şey mi istiyordum?

Roane'ye baktım. Sırtüstü yatıyordu. Bir kolunu başının üzerine atmıştı, diğeri karnının üzerindeydi. Bir bacağına kendine çekmişti, her şeyini gururla sergiliyordu. Korku, yüzünden silinmiş, geriye sadece arzular kalmıştı. Dikkatli olmazsam sonraki birkaç saatte işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyordu.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Dikkatli olmak istemiyordum. Bu akşam büyüün bana verebileceği her şeyi istiyordum ve sonuçlarını düşünmek istemiyordum.

Belki biraz zarar verirsem Roane dönüp baktığında yaşadıklarının harika şeyler olduğunu düşünmezdi. Belki de altın bir rüya gibi hatırlamazdı. Belki bir kâbusmuş gibi korkardı. Kafamın içinden bir ses uzun vadede bunun daha iyi olacağını söylüyordu.

Bizden, dokunuşumuzdan, büyüümüzden korkmalıydı. Böylece bir daha asla sidhenin kendisine dokunmasını istemezdi. Şimdi biraz acı çekmek sonsuza kadar acı çekmesine engel olabilirdi.

Bunların yalan olduğunu biliyordum ama yine de yüzüne bakamadım.

Parmakları sırtımda dolaştı ve bana vurmuş gibi irkildim. Yüzümü ellerimin arasından çıkartmadım. Yüzüne bakmaya hazır değildim.

“Omzundakiler yanık izleri değil, değil mi?”

Ellerimi indirdim ama gözlerimi açmadım.

“Hayır.”

“O zaman nedir?”

“Başka bir düello. Dövüşün ortasında beni şekil değiştirmeye zorladı.” Roane’nin bana yaklaştığını duydum, hissettim. Fakat bana tekrar dokunmadı. Bunun için Roane’ye minnettardım.

“Ama şekil değiştirmek acıtmaz. Harika bir şeydir.”

“Belki senin için öyle ama bizim için değil. Şekil değiştirmek acı verir, sanki bütün kemiklerin kırılır ve yeniden şekillenir. Ben kendim şekil değiştiremiyorum ama başkalarının yaptığını gördüm. Şekil değiştirdikten sonra dakikalarca çaresiz kalıyorlar.”

“Diğer sidhe dikkatini dağıtmak istiyordu.”

“Evet.” Gözlerimi açtım ve pencerelerin ardındaki karanlığa baktım. Siyah bir ayna gibiydiler. Arkamda oturan Roane’yi gördüm. Bedeninin yarısı görünmüyor ama aya benzeyen vücudumun arkasında güneş gibi parılıyordu. Gözlerimdeki üç renk halkası o kadar parlaktı ki, uzaktan bile renkleri ayırt etmek mümkündü: zümrüt yeşili, yeşim taşı rengi ve sıvı altın rengi. Roane’nin gözleri bile bronz bir parlaltıya sahip koyu bal rengiydi. Sidhe büyüsü Roane’ye yakışıyordu.

Bana uzanınca irkildim. Elini yaralarımın üzerinde gezdirdi.

“Seni başka bir şeye dönüştürmesine nasıl engel oldun?”

“Onu öldürdüm.” Roane’nin gözlerinin açıldığını gördüm, bedeni gerildi.

“Kraliyetten bir sidheyi mi öldürdün?”

“Evet.”

“Ama onlar ölümsüzdür.”

“Ben gerçekten ölümlüyüm, Roane. Bütün ölümsüz perileri öldürmenin tek yolu nedir?”

Düşünceler yüzünü aydınlattı ve sonunda gözlerinden gerçeği bulduğunu anladım. “Ölümlü kanı çağırmak. Ölümlü ölümsüzlüğümüzü, biz de ölümlünün ölümlü olmasını paylaşıyoruz.”

“Kesinlikle.”

Bana yaklaştı, dizlerinin üzerinde doğruldu ama benimle değil yansıma ile konuştu. “Ama bu çok belirgin bir ayindir. Ölümlü kanını yanlışlıkla çağıramazsın.”

“Düello ayini, iki kişiyi ölümlü bir dövüş içerisinde mühürler. Aydınlanma sidheleri arasında dövüşmeden önce kanlarını paylaşanlar vardır.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, şimdi kocaman karanlık kuyular gibiydiler. “Kanını içince, ölümlü olmanı paylaştılar.”

“Evet.”

“Bunu biliyorlar mıydı?”

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. “Arzhul sapladığın hançerle ölene kadar bilmiyorlardı.”

“Seni şekil değiştirmeye zorlaması için onu bayağı kıskırtmış olmalısın. Bu, sidhenin en zor büyülerinden biridir. Ölümden korkmuyorsa onu çok kötü yaralamış olmalısın.”

Başımı iki yana salladım. “Hava atıyordu. Beni öldürmeye çalışması yeterli değildi. Beni öncelikle aşağılamak is-

tiyordu. Bir sidhenin diğeri ni şekil değıştirmeye zorlaması, daha güçlü büyücü olduğunun kanıtıdır.”

Roane, “Öyleyse hava atıyordu,” dedi. Sonrasında neler olduğunu sormanın en kibar yolu buydu.

“Dikkatini dağıtmak için onu bıçakladım ama babam her zaman, vuruşları boşa harcamamamı söylerdi. Bir ölümsüzle karşılaşsan bile ölecekmiş gibi saldır çünkü bu vuruşlar öldürmese bile daha çok acı verir derdi.”

“Bunu yaparı öldürdün mü?” Eli kaburgalarımın üzerinde dolaştı.

Dokunuşuyla ürperdim ama sebebi acı değildi. “Hayır, Rozenwyn hâlâ yaşıyor.”

“O zaman neden kalbini ezemedi?” Elini belime attı, beni kendine yasladı ve sarıldı. Kendimi kollarına, vücudunun sağlam sıcaklığına bıraktım.

“Çünkü düellosu Arzhul’dan sonraydı ve ben onu bıçaklayınca sanırım paniğ e kapıldı. Öldürmeden kazandığımı ilan etti.”

Yanağını yanağıma değdirdi ve birlikte derilerimizin renklerinin birbirinin içine geçişini seyre ttik. “Son düellon olmalı,” dedi.

“Hayır,” dedim.

Yanağı mı öptü, çok yumuşak bir dokunuşt u. “Hayır?”

“Hayır, bir tane daha vardı.” Yüzümü yüzüne döndüm. Dudakları dudaklarıma sürtündü.

“Ne oldu?” Kelimeleri nefesini ağzıma verirken söyledi.

“Bleddyn, bir zamanlar Uyanış Sarayı’ndandı ama öylesine kötü bir şey yapmıştı ki, kimse dile getirmezdi. Bu yüzden uzaklaştırılmıştı. Ama çok güçlü olduğu için Aydınlanma Sarayı onu aldı. Gerçek ismi unutuldu ve

Bleddyn oldu. Bu, kurt veya kanun kaçağı anlamına gelir. Karanlık bahçede bile bir kanun kaçağı olduğunu gösteriyordu.”

Roane, boynumda nabzımın cildimin hemen altında attığı yeri öptü. Dokunuşuyla kalp atışlarım hızlandı. Yüzünü kaldırıp sordu. “Nasıl bir kanun kaçağından bahsediyoruz?” diye sordu. Boynumu öpmeye devam etti.

“Sebepsiz yere öfke krizlerine girerdi. Etrafı ölümsüzlerle çevrili olmasaydı insanları, düşmanları gibi dostlarını da öldürürdü.”

Roane’nin öpücükleri omzuma, sonra da koluma doğru kaydı. “Sadece öfke krizleri mi?” diyecek kadar durdu. Sonra başını eğdi ve dirseğime inene kadar öpücüklerine devam etti. Dirseğimdeki narin deriyi öpebilmek için kolumu havaya kaldırdı. Deriyi birden keskin bir biçimde emdi, dişleri acı verecek kadar etime geçince nefesimi tuttum. Acı Roane’nin umurunda değildi ama ilgili bir âşıktı. Ben onun ne sevdiğini bildiğim gibi o da benim ne sevdiğimi bilirdi. Fakat birden konuştuğum şeylere odaklanmakta güçlük çektim.

Yüzünü kolumdan kaldırdı, geride küçük keskin dişlerinin neredeyse kusursuz izini bıraktı. Deriyi parçalamamıştı. Roane’yi şimdiye kadar bunu yapmaya ikna edememiştim ama dişlerinin izi beni memnun etmeye yetti, ona doğru eğildim.

Durdu. “Sadece öfke krizleri miydi yoksa Bleddyn’i tehlikeli kılan başka şeyler de var mıydı?”

Hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Roane’den uzaklaşmak zorunda kaldım. “Hikâyeyi dinlemek istiyorsan kendine hâkim ol.”

Yana yattı, bir elini yastık olarak başının altına koydu. Vücudunu gerince parıldayan derisinin altında kaslarının nasıl hareket ettiğini gördüm. “Kendime hâkim olduğumu sanıyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Kendimi unutmama sebep oluyorsun, Roane. Bunu istemezsin.”

“Bu akşam seni istiyorum, Merry. Senin her şeyini istiyorum, cazibe büyüğü yok, gizlenmek yok, kontrol yok.” Birden doğruldu, yüzüme o kadar yaklaştı ki, geri çekilmek zorunda kaldım ama kolumu tuttu. “Bu akşam senin istediğin şey olmak istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum ama her şeye sahip olacağın bir akşam varsa, o, bu akşam.” Diğer kolumu tuttu. İkimiz birden dizlerimizin üzerindeydik. Parmakları tenime öyle geçti ki, sabah izlerinin kalacağını biliyordum. Bu sert hareket kalbimin daha hızlı atmasına sebep oldu. “Yüzlerce yıldır yaşıyorum, Merry. İkimizden biri çocuksa o sensin, ben değilim.” Sözcükleri vahşiydi, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok talepkâr, çok güçlüydü.

“Canımı acıtıyorsun, Roane,” diyebilirdim ama hoşuma gidiyordu. “Bu sözcükler sana aitmiş gibi durmuyor.”

“Birlikte olurken bile büyüyle kendini gizlediğini biliyordum ama ne kadarını gizlediğini tahmin edemiyordum.” Beni iki kez sarstı, neredeyse canımın acıdığını söyleyecektim. “Gizlenme Merry.” Beni öptü. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ağzıyla ağzımı zorladı. Ağzımı açmasaydım dişlerimiz ya onun ya da benim dudaklarımı kesecekti. Beni zorla yatağa yatırdı ama iyi vakit geçirmiyordum. Acıyı seviyordum, tecavüzü değil.

Göğsüne elimi koyarak onu durdurdum, kendimden uzaklaştırdım. Hâlâ üzerimdeydi, gözleri garip bir vahşiliğe sahipti ama beni dinliyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun, Roane?”

“Son düelloda ne oldu?”

Konunun değişimi benim için çok hızlıydı. “Ne?”

“Son düellon, ne oldu?” Bedeni bedenime değerken sesi ve yüzü çok ciddiye.

“Onu öldürdüm.”

“Nasıl?”

Öldürmenin detaylarını sormadığını biliyordum. “Beni küçümsemi.”

“Seni hiç küçümsemedim, Merry. Benim için daha azını yapma. Sidhe olmadığım için bana daha basit bir varlıkımı-şım gibi davranma. Kanında bir parça ölümlü kanı olan bir tür periyim. Benden korkma.” Sesi yeniden normaldi ama altında hâlâ bir parça vahşilik vardı.

“İyileşirim,” dedi.

Bunu duyunca gülümsedim çünkü o anda onu sevdiğimi anladım. Ozanların şarkılar söylediği türden bir sevgi değildi ama yine de sevgiydi. “Pekâlâ, beni değil seni baskın yapan bir pozisyon seçelim.”

Aklına bir şey geldi.

“Kendine güvenmiyorsun.”

“Hayır,” dedim.

“O zaman bana güven. Ben kırılmam.”

“Söz veriyor musun?” diye sordum.

Gülümsedi, alnımı öptü, bir çocuğu öper gibi nazikti. “Söz.”

Sözüne güvendim.

Ellerimi yatak başının soğuk metal çubuklarını tutuyorken buldum. Roane'nin bedeni beni yatağa bastırıyor, kasıkları kalçama yaslanıyordu. Kontrolü Roane'ye veren ve bedenimin büyük bir kısmını ondan uzak tutan bir pozisyondu. Ona ellerimle dokunamazdım. Bu pozisyonda yapamayacağım bir sürü şey vardı ve zaten bunu seçmemin sebebi de buydu. Bağlanmak dışında aklıma gelen en güvenli şeydi ve Roane ipleri sevmeydi. Ayrıca, gerçek tehlikelerin ellerle, dişlerle veya saf fiziksel temasla bir ilgisi yoktu. Bağlanmanın da bana dikkatli olmayı hatırlatmaktan başka bir işlevi olmazdı. Gücün ve zevkin doruğuna çıkarken bir yerde zevk dışında her şeyi unutmaktan korkuyordum. Roane acı çekebilirdi ve acı çekmek derken güzel bir şeyden bahsetmiyordum.

İçime girdiği anda başımın belada olduğunu anladım. Korkutucu bir şeydi. Ellerinden de destek alarak içime girmek için sırtının ve kalçalarının bütün gücünü kullanıyordu. Bir defasında bir kapkaççı serseriye buna değmeyeceğimizi göstermek için arabanın camından yumruğunu geçiriyşine şahit olmuşum. Sanki bedenimin içine girip diğer taraftan çıkmaya çalışıyordu. Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Roane, benim peri kanı taşıyan bir insan olduğumu, ama hâlâ insan olduğumu düşünüyordu. Benim ona dikkat ettiğim gibi o da bana dikkat ediyordu. Aradaki fark benim büyü gücümün ona zarar vermesinden korkmam, onunsa fiziksel gücünden çekinmesiydi. Bu akşam kendisini tutmayacaktı. İkimiz için de güvenli bir yer yoktu. İlk kez Roane'in değil, benim acı çeken olabileceğimi fark ettim. Biraz tehlikeli seks gibisi yoktu. Tenimizi eritecek büyüğü de işin içine katarsak çok güzel bir gece olacaktı. Bedeni içime girip çıkarken sert bir ritim yakaladı; ne zaman içime girse etin ete

çarpma sesi geliyordu. Bu, bu çok uzun zamandır istediğim şeydi. Beni aldı ve ilk zevk dalgasını hissettim. Birden büyü gücü artmadan gelmekten korktum.

Bacaklarımı açtığım gibi metafizik derimi de açtım ama içime girmesine izin vermek yerine ona uzandım. Aurasını, büyü gücünü, daha önce elbisemin fermuarını açtığı gibi açtım. Bedeni içime batmaya başladı. Fiziksel bir şey değildi ama etkisi şaşırtıcı biçimde çok benziyordu. Bedeni içimdeyken tereddüt etti, duraksadı. Nabzının yükseldiğini hissettim ama bunun sebebi fiziksel hareketlilik değil korkuydu. Kendisini tamamen içimden çıkarttı ve kalbimi parçalayan bir an için duracağını, her şeyin biteceğini düşündüm. Sonra yeniden içime girdi, sanki kendisini tamamen bana, bize ve geceye bıraktı.

Tenlerimizin kehribar ve ay ışığı parıltıları, bir ışık, sıcaklık ve güç kozasıyla kuşatılana kadar genişledi. İçime her girişi gücü arttırdı. Bedenimin her titreyişi büyüü boğucu bir kalkan gibi etrafımıza sardı, bizi kuşattı ve nefessiz bıraktı. Onu içime almaya çalıştığımı biliyordum. Organından değil kendisinden bahsediyordum. Sanki büyü gücüm onu içmeye çalışıyordu. Parmaklarımı metal canımı acıtana kadar yatak başının demirlerine geçirince, durup bir kez daha düşündüm. Roane kendisini üzerime bıraktı. Bu sayede göğsü ve karnı benim sırtımla birleşti. Kasıkları bacaklarımın arasındaydı. Bu açıyla çok fazla güç alamıyordu ama büyü gücü tenlerimiz birbirine değdikçe aramızda alevleniyordu. Daha önce ellerimizin iç içe geçtiği gibi bedenlerimiz de eridi, kalplerimiz birbirine değene kadar sırtımdan içeriye girdiğini hissettim. Kalplerimiz daha önce hiç yaşamadığımız bir yakınlıkla, birlikte dans ediyordu.

Kalplerimiz birlikte atıyordu, yavaş yavaş ritimleri de birbirini tuttu ve tek bir kalp, tek bir beden, tek bir varlık olduk. Artık benim nerede bittiğimi ve Roane'nin nerede başladığını bilmiyordum. Bu kusursuz birleşim sırasında ilk kez denizin sesini duydum. Sahile vuran dalgaların yumuşak mırıltısıydı. Parıltılı ışığın içerisinde bedensiz ve şekilsiz bir biçimde asılı kaldım. Saf büyüden değil de hâlâ etten ve kemikten olduğumu hatırlatan tek şey, birleşmiş kalplerimizin atışıydı. Ve bu parıltılı, şekilsiz yerde, bizi birbirimizden ayıran vücutlarımız yokken, suyun akma, damlama seslerini duydum. Okyanusun sesi kalp atışlarımızı kovaladı, parlak mekanı doldurdu. Kalp atışlarımız dalgaların içine girdi. Gittikçe daha derine battık. Kör edici parlaklıkta bir ışık çemberinin içindeydik. Suyun altındaydık ve korkmuyorduk. Evimizdeydik. Her tarafımızı su kuşatıyordu ve bizi ezecekmiş gibi duran suyun basıncının kalplerimizi sıkıştırdığının farkındaydım ama böyle bir şey olmayacağını biliyordum. Roane de biliyordu. Bu düşünce, tek düşünce, bizi yukarıya çıkarttı, etrafımızı kuşatan görünmez okyanusun yüzeyine çıktık. Ne kadar ürkütücü bir biçimde soğuk olduğunun farkına vardım ve korktum ama Roane korkmuyordu. Çok neşeliydi. Yüzeye çıktık, hâlâ dairesindeki yatakta olduğumuzu bilsem de, rüzgâr serin havayı yüzüme üflledi. Havayı ciğerlerime çektim ve birden denizin sıcak olduğunu fark ettim. Su sıcaktı, kandan daha sıcaktı, neredeyse kavurucu bir sıcaklığa sahipti.

Birden yeniden bedenimin farkına vardım. Roane'nin bedenini içimde hissediyordum. Ama sıcak okyanusun akıntısı ve suyu üzerimizden aktı. Gözlerim hâlâ yatakta olduğumu, ellerim demirlere tutunduğumu söylese de etrafımızı saran

suyun sıcaklığını hissedebiliyordum. Görünmez okyanus birbiri içine geçmiş bedenlerimizin parıldayan ışığını bir akvaryumu doldurur gibi doldurdu. Güçlerimiz metafizik bir cam vazifesi görüyordu. Bedenlerimiz suda yüzen mumların fitilleri gibiydi; su, cam, ateş ve tenimizin arasında kalmıştı. Vücutlarımız daha gerçek, daha somut bir form aldı. Görünmez okyanus hissi azaldı. Tenimizin parıltısı yeniden vücudumuzu saran kalkanların içine geçti. Sonra zevk bizi aldı, sudaki ve ışıktaki sıcaklık üzerimize döküldü. Çığlık attık. Sıcaklık ısıya dönüştü ve beni doldurdu, tenime ve ellerime aktı. Boğazımdan çığlık olamayacak ilkel sesler çıktı. Roane'nin bedeni benimkinin üzerine büküldü ve büyü bizi bir arada tuttu. Orgazm devam ederken yatağın demirlerinin elimin altında erimeye başladığını hissettim. Roane çığlık attı ama bir zevk çığlığı değildi. Sonunda, nihayet, özgürdük. Yana devrildi ve yere düştüğünü duydum. Hâlâ yüzükoyun yatarken başımı yana çevirdim.

Yan yatmıştı, bir elini bana doğru uzatıyordu. Bir an için yüzünü gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu. Sonra yüzünün üzerini bir kürk kapladı ve kendisini bıraktı.

Yatakta doğruldum ve bir şey yapamayacağımı bilsem de Roane'ye uzandım. Dairenin zemininde bir fok balığı vardı. Büyük, kırmızımsı tüyleri olan bir fok balığı Roane'nin gözleriyle bana bakıyordu. Tek yapabildiğim şey gözlerine bakmak oldu. Bir şey söyleyemedim.

Fok beceriksizce yatağa yaklaştı. Sonra hayvanın önünde bir yarık belirdi ve Roane dışarıya çıktı. Doğruldu, yeni derisini kollarında tutuyordu. Bana baktı, yüzünde yumuşak bir hayret vardı. Ağlıyordu ama farkında bile değildi.

Roane'ye uzandım, bedenine ve derisine dokundum. Sanki ikisi de gerçek değildi. Ona sarıldım ve ellerim sırtının eksiksiz olduğunu anladı. Derisi de geri kalanı gibi düzgün ve pürüzsüzdü. Yanık izleri kaybolmuştu.

Ben söyleyecek bir şey bulamadan derisini yeniden giydi. Şimdi bir fok bana bakıyor, yılanımsı hareketlerle odada dolaşıyordu. Sonra Roane yeniden derisinden çıktı. Bana döndü ve gülmeye başladı. Beni tutup havaya kaldırdı, başının üzerine kaldırdı. İkimizi birden fok derisine sardı. Yüzündeki gözyaşları kurumadan kahkahalar atarak benimle birlikte dans etti. Ben de ağlıyor ve gülüyordum.

Roane kendisini yatağın üzerine bıraktı. Beni de yanına aldı, şimdi fok derisinin üzerindeydik. Yorgundum, ürkütücü bir biçimde yorgundum. Duş almam ve gitmem gerekiyordu. Artık parıldamıyordum. Cazibe büyümü yeniden yapabileceğime emindim ama gözlerimi açık tutamıyordum. Hayatımda sadece bir kez sarhoş olmuş ve kendimden geçmiştim. Şimdi de aynısı oluyordu. Ya Branwyn'in Gözyaşları ya da çok fazla büyü gücü yüzünden kendimden geçmek üzereydim.

Birbirimizin kollarında fok derisine sarılıp uykuya daldık. Doğal olmayan derinlikteki uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey, kendi güvenliğim değildi. Fok derisi sıcaktı, Roane'ın beni saran kolları kadar sıcaktı. Derinin kendisi gibi canlı ve vücudunun bir parçası olduğunu biliyordum. Roane'ın sıcaklığı, Roane'ın büyüğü ve Roane'ın sevgisi ile kuşatılınca kendimi karanlığa bıraktım.

8

B irisi yumuşak bir ses tonuyla, “Merry, Merry,” dedi. Bir el yüzümü okşadı, saçlarımı düzeltti. Yana döndüm, el hâlâ yüzüme değerken gözlerimi açtım. Ama tepemizdeki lamba açıldı ve bir an için kör oldum. Gözlerimi siper etmek için elimi kaldırdım ve yana döndüm, yüzümü yastığa gömdüm.

“Işığı kapat,” diyebildim.

Yatağın sarsıldığını hissettim ve bir saniye sonra yastığın altına süzülen ışık azaldı. Kafamı dışarı çıkarttım ve odayı kusursuz bir karanlıkta buldum. Roane ile uyuduğumuzda neredeyse gün doğmak üzereydi. Dışarının aydınlık olması gerekiyordu. Doğruldu ve karanlık odaya göz gezdirdim. Işık düğmesinin başında Jeremy’yi görünce hiç şaşırmadım. Roane’ı aramadım. Nerede olduğunu biliyordum. Yeni derisiyle okyanustaydı. Beni savunmasız bırakmamıştı

ama yine de odada yalnız bırakmıştı. Belki de bunun beni rahatsız etmesi gerekiyordu ama etmedi. Roane'a ilk aşkını, denizi geri vermiştim.

Eski bir deyiş, "Asla periyle büyüğü arasına girme," derdi. Roane, şimdi sevgilisinin kollarındaydı ve o sevgili ben değildim. Bir daha birbirimizi hiç göremeyebilirdik ve bir elveda bile dememişti. Ama bir şeye ihtiyacım olursa denizin kenarına gidip seslenmem yeterliydi, bana gelirdi. Ama sevgisini veremezdi. Roane'ı seviyordum ama ona âşık değildim. Şanslıydım.

Buruşuk çarşafların üzerinde kendimi çıplak hissettim, karanlık pencerelere baktım. "Ne kadar uyumuşuz?"

"Şimdi cuma akşamı saat sekiz."

Yataktan indim ve ayağa kalktım. "Ah, Tanrım!"

"Sanırım hava hâlâ karanlıkken şehirde olman kötü bir şey."

Jeremy'ye baktım.

Kapının ve düğmenin yanındaydı. Karanlıkta söylemesi zordu ama üzerinde her zamanki kusursuz, zarif takımlarından biri vardı. Fakat başka şeyler de söylemek istiyormuş gibi gergindi. Belki de bir şeyler biliyordu. Kötü şeyler.

"Ne oldu?"

"Henüz bir şey olmadı," dedi.

Jeremy'ye baktım. "Sence ne olacak?" Sesime şüphemi yansıtmak istemesem de başarılı olamadım.

Jeremy bir kahkaha attı.

"Endişelenme, kimseyi aramadım ama polis şimdiye kadar çoktan aramıştır. Bunca zamandır neden gizlendiğini bilmiyorum ama lanetlilerden, Konuk'tan gizleniyorsan başın büyük belada demektir."

“Lanetliler” asil olmayan Aydınlanma perilerinin kaba ismiydi. Konuk kibar adıydı. Önce kabası, ardından kibar olanı. Ah, harikaydı. Sadece bir Aydınlanma perisi, “lanetliler” terimini kullanırsa bu ölümcül bir hakaret sayılmazdı.

“Ben bir Aydınlanma prensesiyim. Onlardan neden saklanayım?”

Sırtını duvara yasladı. “Esas soru da bu, değil mi?”

Odanın diğer tarafında olmasına rağmen bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Bir periye böyle doğrudan sorular sormak kabalıktı ama sormak zorundaydı. Sorulmamış sorular aramızda dokunulabilir bir varlık gibiydi.

“İyi bir kız gibi duşa gir.” Ayağının dibindeki çantayı gösterdi. “Sana kıyafetler getirdim. Minibüs, Ringo ve Uther ile aşağıda. Seni havaalanına götüreceğiz.”

“Bana yardım etmek çok tehlikeli olabilir, Jeremy.”

“O zaman acele et.”

“Pasaportum yok.”

Banda sarılı bir kâğıdı yatağın üzerine fırlattı. Arabamın koltuğunun altındaki zarftı. Yeni kimliğimi bulmuştu. “Nereden biliyordun?”

“İnsan yetkililerden ve akrabalarından onların hizmetkârlarından üç sene boyunca saklandın. Aptal değilsin. Bulunacağını tahmin ediyordun, bu yüzden bir planın olmalıydı. Bence bir dahaki sefere bunları başka bir yere sakla. Benim ilk baktığım yerdin.”

Önce zarfa, sonra yüzüne baktım. “Koltuğun altında sadece bunlar yoktu.”

Kusursuz gömleğini ve kravatını sergileyen, podyumda yürüyen bir model gibi ceketinin önünü açtı. Ama panto-

lonunun içine soktuğu silahı göstermeye çalışıyordu. Soluk gömleğinin üzerinde karanlık bir şekildi ama 9 mm'lik LadySmith olduğunu biliyordum çünkü benim silahımdı. Cebinden yedek bir şarjör çıkarttı. "Yedek mermiler elbiselerinle birlikte çantada." Silahı bantlanmış zarfın üzerine koydu ve geri çekildi. Şimdi silah aramızda duruyordu.

"Endişeli gibisin, Jeremy."

"Olmamalı mıyım?"

"Benden çekiniyorsun. Kraliyet ailesinden etkileneceğin aklıma gelmezdi." Yüzüne baktım, aklından geçenleri okumaya çalıştım ama başaramadım. Bir şeyler gizliyordu.

Sol elini havaya kaldırdı. "Branwyn'ın Gözyaşları'nın raf ömrü çok uzun diyelim. Duşa gir."

"Büyünün gücünü üzerimde hissetmiyorum."

"Ne güzel, ama duş konusunda bana güven."

Jeremy'ye baktım.

"Beni çıplak görmek seni rahatsız ediyor."

Başıyla onayladı. "Bunun için özür dilerim ama Ringo ve Uther'in minibüste beklemesinin sebebi de bu. Sadece bir önlem."

Jeremy'ye gülümsedim, daha yakınına girmek, aramızdaki dikkatli mesafeyi azaltmak istedim. Jeremy'yi Roane gibi istemiyordum ama üzerinde ne kadar etkim olacağını görmek gibi karanlık bir düşünce beni cezbediyordu. Bir arkadaşına zarf atmak bana göre değildi. Bir düşmana belki, ama bir arkadaşına olmazdı. Önceki akşamdan kalan bir dürtü müydü yoksa Gözyaşları'nın etkisi hâlâ devam mı ediyordu? Bir daha aklıma getirmedim. Arkama döndüm ve banyoya girdim. Kısa bir düşün ardından havaalanına doğru yola çıkacaktık.

Yirmi dakika sonra hazırdım, saçlarımsa hâlâ ıslaktı. Üzerimde koyu mavi bol bir pantolon, zümrüt yeşili ipek bir bluz ve pantolonumla uyumlu bir ceket vardı. Jeremy, benim için bir çift siyah alçak topuklu ayakkabı ve siyah uzun çorap seçmişti. Yanımda başka bir çorap olmadığı için umurumda değildi. Ama geri kalanı...

“Bir dahaki sefere kaçacağım zaman benim için bir şeyler getireceksen spor ayakkabı getir. Gece ayakkabıları, ne kadar alçak topuklu da olsalar, bu gibi zamanlar için uygun değil.”

“Benim ayakkabılarla hiç sorunum olmadı,” dedi. Sert arkalıklı mutfak sandalyelerinden birinde oturuyordu. Sandalye, Jeremy oturunca rahat duruyordu. Sallanan Jeremy zarif görünüyordu. Jeremy, kedi gibi sıfatı için modern anlamda fazla kontrol sahibiydi. Ama sandalyedeki hâline bakarken aklıma gelen sadece kediydi. Ama kediler poz vermezdi. Oldukları gibiydiler. Jeremy, kesinlikle poz veriyor, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

“Kahverengi lenslerini unuttuğum için üzgünüm. Aslında çok büyük sorun olmaz. Yeşim taşı renginde gözler çok etkileyici. Bluzuna uyuyor ve çok insansı görünüyor. Gerçi ben olsam saçımda biraz daha fazla kırmızı, daha az kestane rengi isterdim.”

“Kırmızı saçlar kalabalıkta hemen dikkat çekiyor. Cazibe büyüsünün gizlenmeme yardımcı olması lazım, beni daha belirgin hâle getirmemeli.”

“Birçok peri bu büyüyü ilgi çekmek, daha güzel ve egzotik görünmek için kullanıyor.”

Omzumu silktim. “Bu onların sorunu. Benim reklama ihtiyacım yok.”

Ayağa kalktı. “Bunca zamandır bizimlesin ve sidhe olduğunu hiç tahmin etmedim. Senin gerçek peri olduğunu ve bir sebepten dolayı gizlendiğini düşündüm ama bu aklımın ucundan bile geçmedi.” Masadan uzaklaştı, elleri yanlarındaydı. Beni uyandırdığından beri sahip olduğu gerginlik devam ediyordu.

“Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Ben büyük bir büyücüyüm. İllüzyonun ardındakini görmem gerekirdi. Yoksa o da mı bir illüzyondu? Sen benden daha iyi bir büyücü müsün, Merry? Büyü gücünü de mi gizliyordun?”

İlk kez gücünün etrafını kuşattığını hissettim. Sadece bir kalkan olabilirdi. Yine de, başka bir şeyin başlangıcı da olabilirdi.

Yüzümü Jeremy’ye döndüm, ayaklarım ayrıktı, ellerim yanlarımdaydı, aynı pozu verdim. Yavaşça, dikkatli bir biçimde kendi gücümü çağırdım. Silahşor olsaydık silahını çoktan çekmiş olurdu. Ben hâlâ silahımı kınında tutmaya çalışıyordum. Bunca şeyden sonra kimseye güvenmemem gerektiği söylenebilirdi ama Jeremy benim düşmanım değildi.

“Bunun için vaktimiz yok, Jeremy.”

“Sana hiçbir şey değişmemiş gibi yaklaşabileceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Bilmem gerek.”

“Neyi bilmen gerek, Jeremy?”

“Son üç senenin ne kadarının yalan olduğunu.” Gücü etrafına yayıldı, kendi özel aurasının küçük uzayını doldurdu. Kalkanlarına çok fazla güç veriyordu. Çok fazlaydı.

Benim kalkanlarım her zaman yerindeydi ve hazırды. Benim için otomatik bir şeydi. O kadar otomatik bir şeydi

ki, birçok insan, duyarlı olanlar bile, kalkanı benim normal güç seviyem sanıyordu. Bu, Jeremy'nin karşısına kalkanlarım tam güce sahipken çıktığım ve üzerine ekleyecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyordu. Kalkanlarım onunkinden daha iyiydi. Diğer taraftan ofansif büyülerimin, Jeremy'yi iş başında gördüğüm için yetersiz olduğunu biliyordum. Jeremy, benim kalkanlarımı hiç geçememişti ama ben hiçbir zaman büyü gücüyle ona zarar veremezdim. Yumruklarımı veya silahlarımı kullanmak zorundaydım. Böyle bir noktaya gelmek istemiyordum.

"Havaalanına kadar gitme teklifin hâlâ geçerli mi yoksa ben duştayken fikir mi değiştirdin?"

"Teklif hâlâ geçerli," dedi. Birçok sidhe büyüler, renkler veya şekillerle görebiliyordu ama ben bunu hiçbir zaman yapamamıştım. Ama hissedebiliyordum ve Jeremy'nin kalkanlarına verdiği enerji içeriği doldurmuştu.

"O zaman bu kadar güce neden gerek duyuyorsun?"

"Sen sidhesin. Aydınlanma sidhesisin. Bu, lanetlilerden biri olmanın bir basamak yukarısı." Jeremy'nin Kuzey İskoçya aksam kelimelerine de yansıdı. Daha önce hiç, Amerika'dan herhangi bir yer aksanını kaybettiğini duymamıştım. Bu durum beni huzursuz etti çünkü birçok sidhe, nereden gelirse gelsin orijinal aksanlarını korumasıyla övünürdü.

"Ne demeye çalışıyorsun?" İçimden bir ses bunun nereye varacağını söylüyordu. Kavga etsek daha iyiydi.

"Aydınlanma sidheleri insanları kandırmayı çok sever. Onlara güven olmaz."

"Bana da mı güven olmaz, Jeremy? Üç yıllık arkadaşlık senin için eski hikâyelerden daha mı önemsiz?"

Yüz ifadesinden, aklından kötü bir şeyler geçtiği belliydi. “Sadece hikâyeler değil,” dedi. Aksanı yine kalınlaştı. “İnanç topraklarından çocukken sürüldüm. Uyanış Sarayı inanç topraklarından bir çocuğu fark etmezdi ama Aydınlanma Sarayı herkesi alıyordu.”

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. “Herkesi değil.” Jeremy’nin espriyi anladığını sanmıyordum.

“Hayır, herkesi değil.” O kadar kızgındı ki, elleri titremeye başladı. Yüzlerce yıllık üzüntüsünün hesabını bana kesmek üzereydi. Benim için ilk olmayacaktı. Muhtemelen son da olmayacaktı ama yine de beni sinirlendirdi. Öfke krizleri için vaktimiz yoktu.

“Atalarım sana kötü davrandığı için özür dilerim Jeremy, ama benden önceydi. Aydınlanma Sarayı’nın bildim bileli halkla ilişkiler danışmanı var.”

“Yalanları yaymak için,” dedi. O kadar kalın bir aksanla konuştu ki, sesi gırtlığından çıktı.

“Yaraları karşılaştırmak mı istiyorsun?” Gömleğimi pantolonumdan çıkarttım ve kaburgalarımın üzerindeki el izini gösterdim.

“İllüzyon,” dedi. Ama şüpheliydi.

“İstersen dokunabilirsin. Cazibe büyülerini görüşü kandırır ama başka bir peri için dokunma duyusunu etkilemez.” Söylediğim kısmen doğruydum ama ben büyülerimle diğer duyuları da kandırabiliyordum. Hatta başka bir perinin kileri bile, ama bu sidheler arasında sık rastlanılan bir güç değildi ve Jeremy’nin bana inanacağını düşünüyordum. Bazen makul bir yalan, istenmeyen gerçekten daha iyiydi.

Ağır adımlarla bana doğru yürüdü, yüzünden güvensizliği belliydi. Jeremy’nin yüzünde bunu görmek göğsümü

sıkıştırdı. Yaraya baktı ama dokunma mesafesine girmedi. Sidhenin en güçlü büyülerinin dokunuşla etkilendiğini biliyordu, demek ki, sidheyi sandığımdan daha iyi tanıyordu.

İç geçirdim ve parmaklarımı başımın üzerine kaldırdım. Gömlek yaranın üzerini kapattı ama Jeremy isterse gömleği kaldırabilirdi. Bana bakmaya devam ederken uzanıp değebileceği kadar yakına girdi. Yeşil ipeğe dokundu ama kumaşı kaldırmadan önce uzun süre gözlerime baktı. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyordu. Ama yüzümden tanıdık kibarlık ve bir parça da bıkkınlık ifadesi vardı. Uzmanlaştığım boş bakışlardan fırlattım. Aynı bakışı bir arkadaşşıma işkence edilirken veya birinin karnına bıçak saplarken de atabilirdim. Bahçelerde, yüz ifadeniz hislerinizi ele veriyorsa sağ kalamazdınız.

Jeremy, kumaşı hafifçe kaldırdı, gözlerini yüzümden ayırmadı. Sonunda bakışlarını indirdi ve ben kıpırdamamak için büyük özen gösterdim. Jeremy'yi korkutmak istemiyordum. Patronum ve dostum Jeremy Grey'in bana tehlikeli biriymişim gibi davranmasından nefret ediyordum. Keşke ne kadar tehlikesiz olduğumu bilseydi.

Kabarık ve sertleşmiş derinin üzerinde parmaklarını gezdirdi.

"Sırtımda başka yaralar da var ama yeni giyindim. Bu kadarıyla idare edebilir misin?"

"Neden çıplakken veya ofisimde sütyenine mikrofon takılırken bunları görmedim?"

"Görmenizi istemedim ama kıyafetlerimin altındayken gizlemeye gerek görmüyorum."

"Büyü gücünü asla boşa harcama," dedi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Benim duymadığım bir şeyleri duy-

yormuş gibi başını iki yana salladı. Bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Burada durup tartışacak vaktimiz yok, değil mi?”

“Ben de aynı şeyi söylüyordum.”

“Lanet olsun,” dedi. “Hoşnutsuzluk, güvensizlik ve uyumsuzluk büyü. Demek ki, geliyorlar.” Yüzüne korkusu yansdı.

“Hâlâ kilometrelerce uzakta olabilirler, Jeremy.”

“Ya da evin önünde bekliyorlardır.”

Güzel noktaya parmak basmıştı. Beni dışarıda bekliyorlarsa polisi çağırmak veya yardım istemek daha akıllıca olabilirdi. Aydınlanma ajanlarının çalırların arasına gizleneceğini sanmıyordum ama Dedektif Alvera’yı arayıp Prenses Meredith’in öldürölmek üzere olduğunu söylersem yardımın geleceğini biliyordum.

Fakat tercih şansım varsa gizlice kaçmayı tercih ederdim. Dışarıda ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Jeremy, bana doğru garip bir bakış attı. “Aklına bir şey geldi. Nedir?”

“Konuk sadece sidheden oluşmaz, sadece birkaç tanesi avın efendisi olarak yanlarına verilir. Onlar tarafından takip edilme korkusunun bir parçası da budur. Bulunmak istemiyorlarsa sidhe olanları bulamam ama Konuk’un geriye kalanını bulabilirim.”

Elini havada salladı. “O zaman lütfen.” İtiraz etmedi. Yapıp yapamayacağımı veya güvenli olup olmadığını sormadı. Sadece kabul etti. Artık patronum gibi davranmıyordu. Ben Prenses Meredith NicEssus’tum ve gecenin içinde Konuk’u arayabileceğimi söylüyorsam bana inanırdı. Ama Merry Gentry’ye kanıt olmaksızın asla inanmazdı.

Kalkanlarımı yerinde tutarak gücümü genişlettim. Tehlikeliydi, çünkü yakında bir yerdeyseler bana üstünlük kurmak için bekledikleri açığı vermiş olabilirdim ama ne kadar yakında olduklarını anlamamanın tek yolu buydu. Dışarıda Uther ve Ringo'yu hissettim, varlıklarını, büyülerini hissettim. Denizin kuvveti ve karanın gücü, yaşayan tüm canlıların büyüyle birleşiyordu ama başka bir şey yoktu. Biraz daha uzaklara süzıldüm. Kilometrelerce gittim ama bir şey bulamadım. Sınırlara ulaştığım sırada havayı fırtına gibi sıkıştıran bir şeyin yanından geçtim. Ama bir fırtına değildi, ya da en azından rüzgâr ve yağmurdan oluşan bir fırtına değildi. Sidhenin yanında ne tür periler olduğunu anlayabileceğim kadar yakın değillerdi ama bu kadarı yeterliydi. Zamanımız vardı.

Gücümü kalkanlarımın içine çektim ve sarındım. “Kilometrelerce uzaktalar.”

“O zaman güvensizlik büyüsunü nasıl yaptılar?”

“Teyzem, gece rüzgârına fısıldar ve büyü tam hedefini bulur.”

“Illinois'den mi?”

“Birkaç gün sürebilir ama evet, Illinois'den. Bu kadar endişelenmene gerek yok. Ayak işleri için bizzat ellerini kirletmez. Ölmemi istiyor olabilir ama bunu uzaktan yapmayacak. Benim örnek teşkil etmemi istiyor ve bunun için beni eve götürmesi gerek.”

“Ne kadar zamanımız var?”

Başımı iki yana salladım. “Bir, belki iki.”

“Bu süre içerisinde seni havaalanına götürebiliriz. Seni şehirden çıkartmak yapabileceğimin en iyisi. Tek bir sidhe büyücü, orada olmamasına rağmen, beni Alistair

Norton'un evine sokmadı. Sidhe büyülerini aşamam, bu yüzden de senin işine yaramam."

"Norton'un evinin korumasını örümceklerle geçtin. Bana yatağın altına girmemi söyledin. İyi iş çıkarttın."

Bana garip bir bakış attı. "Örümcekleri senin çağırdığını sanıyordum."

Bir an birbirimize baktık. "Ben değildim," dedim.

"Ben de değildim," dedi.

"Bunun biraz klişe olduğunun farkındayım ama sen değilsen ben de değilsem..."

Cümlemi yarıda kesti.

"Uther böyle bir şeyi yapamaz."

"Roane aktif büyü yapamaz," dedim. Birden ürperdim ve bunun sıcaklıkla bir ilgisi yoktu. Birimiz bunu yüksek sesle dile getirmek zorundaydık. "O zaman kimdi? Beni kim kurtardı?"

Jeremy, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Aydınlanma sidheleri bazen seni kırmadan önce seninle arkadaş olur."

"Duyduğün bütün hikâyelere inanma, Jeremy."

"Bu bir hikâye değil." Öfkesi, kelimelere sıcak ve hoş olmayan bir anlam kazandırdı. Ne kadar korktuğunun farkına vardım. Öfkesi korkuya karşı bir kalkandı. Bütün tepkilerinin kişisel bir tadı vardı. Sadece genel bir şeyden korkmuyordu. Belirli bir şeydi, efsaneler ve hikâyelerden başka bir şeydi.

"Konuk ile hiç bizzat karşılaştın mı?"

Başıyla onayladı ve kapının kilidini açtı. "Sadece bir saatimiz olabilir. Buradan gidelim."

Elimi kapının üzerine koydum ve açmasına engel oldum. "Bu önemli Jeremy. Sen onlardan birinin kölesiysen

sidhenin senin üzerinde gücü olabilir. Neler olduğunu bilmem gerek.”

Sonra beklemediğim bir şey yaptı. Gömleğinin düğmelerini açtı.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Hâlâ Branwyn’in Gözyaşları’nın etkisinde değilsin, değil mi?”

Gülümsedi ama her zamanki gülümsemesi değildi, yine de bir gelişmeydi. “Konuk’un üyelerinden biri eskiden benim dostumdu.” Kravatı çıkartmadı ve yakasını açmadı ama geri kalan düğmeleri açtı, ceketini çıkarttı ve sırtını bana döndü. “Gömleği kaldır.”

Gömleği kaldırmak istemiyordum. Akrabalarımın yaratıcı olduğunda neler yapabildiğini çok iyi biliyordum. Bir sürü korkunç ihtimal vardı ve hiçbirini Jeremy’nin derisinde görmek istemiyordum. Ama yine de gömleği kaldırdım çünkü bilmek zorundaydım. Nefesimi tutmadım çünkü hazırlıklıydım. Çığlık atmak aşırı bir tepki olurdu.

Sırtı yanık izleriyle doluydu. Sanki birisi kızgın bir demiri defalarca kez vücuduna değdirmişti. Fakat bu demir bir el şeklindeydi. Benim yarama dokunduğu gibi ben de onun yaralarına dokundum, parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Elimi izlerden birinin üzerine koymak üzereyken tereddüt ettim ve Jeremy’yi uyardım. “Elimi büyüklüğünü görmek için yaralardan birinin üzerine koymak üzereyim.”

Başıyla onayladı.

El benimkinden daha büyüktü, benim vücudumdakin-den büyüktü. Bir erkek eliydi, parmaklar birçok sidheninkinden kalındı. “Bunu sana yapanın ismini biliyor musun?”

“Tamlyn,” dedi. Utanıyor gibiydi ve utanması da gerekti.

Tamlyn, peri isimlerinin John Smith'iydi. Tamlyn de Robin Goodfellow gibi gerçek isimler gizlenmesi gerektiğinde kullanılan takma isimlerden biriydi.

“Bu isimden şüphelenmediğine göre çok küçük olmalısın.”

Başıyla onayladı. “Öyleydim.”

“Aurana bakabilir miyim?”

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. Bunu yapınca sırtındaki deri buruştu ve yeni şekiller oluşturdu. “Aura bir Yeni Çağ kelimesi. Periler bunu kullanmaz.”

“O zaman kişisel gücün,” dedim ama hâlâ sırtına bakıyordum. Gömleğini omuzlarına kadar sıyırdım. “Bu yapıırken bağlı mıydın?”

“Evet, neden?”

“Ellerini bağlandıkları pozisyonda tutar mısın?”

Nedenini soracakmış gibi derin bir nefes aldı ama sonunda ellerini kafasının üzerine kaldırdı ve göğsünü kapıya yasladı. Kollarını kaldırabildiği kadar yukarıya kaldırdı, bedeninden hafifçe uzaklaştırıp bir Y şekli verdi.

Gömlek sırtına düşmüştü, yine kaldırmak zorunda kaldım. Bunu yapınca bulmayı beklediğim şeyi gördüm. El şeklindeki yanıklar bir resim oluşturmuştu. Bir ejderhaydı ya da daha doğrusu uzun ve yılsarı bir ejderdi. El şeklinden dolayı Uzak Doğu'ya aitmiş gibi duruyordu ama kesinlikle bir ejderhaydı. Fakat yanık izleri, ancak Jeremy işkence edilirkenki pozisyonu alırsa resmi oluşturuyordu. Kollarını indirince derisi düzleşti ve geriye sadece yanık izleri kaldı.

“Kollarını tamamen indirebilirsin,” dedim.

Bunu yaparken bana doğru döndü. Gömleğini pantolonunun içine soktu. Bunu yaptığının farkında bile değildi.

“Ciddi görünüyorsun. Yanık izlerinde başka kimsenin görmediği neyi gördün?”

“Gömleğini içeriye sokma, Jeremy. Sırtına bir koruma büyüü yapmam lazım.”

“Ne gördün, Merry?” Gömleğiyle oynamayı bıraktı ama dışarıya çıkartmadı.

Başımı iki yana salladım. Jeremy, yüzlerce yıldır yaraları taşıyordu ve sidhenin sırtıyla küçük bir oyun oynadığının farkında değildi. Kurbandan çok tiksiniyor olmalıydılar, böylesi bir duyarsızlık nadir görülürdü. Tabii ki, kasıtlı olarak yapılmıştı, zalimce bir amacı vardı. Sidhe, her kimse, yanıkların üzerine bir büyü yapmış olabilirdi. Derisinden bir ejderha çıkartabilir veya Jeremy’yi bir ejderhaya dönüşmeye zorlayabilirdi. Bunu yapma ihtimali çok düşüktü ama yine de riski göze almaya değmezdi.

“Sırtına büyüü yapayım, yolda anlatırım,” dedim.

“Zamanımız var mı?” diye sordu.

“Tabii ki. Yaraların açığa çıkması için gömleğini yukarıda tut.”

Bana inanmıyor gibiydi ama yüzünü kapıya dönerken itiraz etmedi. İşimi yapabilmem için ipek gömleği havaya kaldırdı.

Avuçlarımda bir sıcaklığı tutuyormuş gibi gücümü ellerime verdim. Ellerimi yavaşça açtım ve avuçlarımı Jeremy’nin sırtına koydum. Derisinin hemen üzerinde gezindim. Titreyen sıcaklık sırtını okşadı ve Jeremy dokunuşlarımla ürperdi.

Nefessiz bir ses tonuyla, “Hangi rünleri kullanıyorsun?” diye sordu.

“Rün kullanmıyorum,” dedim.

Sıcak gücü yaraların üzerine sürdüm. Arkasına dönmek istedi.

“Kıpırdama.”

“Rün kullanmıyorum da ne demek? Başka ne kullanabilirsin?”

Gücün bütün yaraların üzerini kapladığından emin olmak için eğilmek zorunda kaldım. Her yerin üzerinden geçtiğimden emin olunca gücü mühürledim. Gücü, yaraların üzerini kaplayan parlak sarı bir tabaka gibi hayal ettim. Parıltıyı kenarlarından mühürleyerek bir kalkan gibi derisinin üzerine geçirdim.

Jeremy titreyerek nefes verdi. “Ne yapıyorsun, Merry?”

“Büyü,” dedim.

“Gömleği indirebilir miyim?”

“Evet.”

Gri ipek aşağıya indi ve büyü zihin gözümde o kadar sağlamdı ki, ipeğin yanıp kavrulacağını düşündüm ama böyle bir şey olmadı. İpek, hiçbir şey olmamış gibi yaraların üzerini kapattı. Fakat çıkarttığım işten şüphem yoktu.

Gömleği içine sokarken yüzünü bana döndü. “Bunun için kendi büyü gücünü mü kullandın?”

“Evet.”

“Neden rün kullanmadın peki? Büyü gücümüzü artırıyorlar.”

“Rünlerin birçoğu unutulmuş tanrıların veya yaratıkların eski sembolleridir. Kim bilir? Sana zarar veren sidhenin ismini de kazıyor olabilirdim. Bu riski göze almadım.”

Ceketini giydi, kravatını düzeltti. “Şimdi sırtımdaki yaralarda seni neyin korkuttuğunu söyler misin?”

Dairenin kapısını açtım.

“Minibüse giderken söylerim.” İtiraz edemeden koridora çıktım. Çok vakit harcamıştım ama sırtına büyü yapmamak çok büyük bir ihmalkârlık olurdu.

Şık ayakkabılarımızla merdivenleri indik. “Ne gördün, Merry?”

“Bir ejderha. Aslında bacakları olmadığı için bir ejder.”

“Yaralarda bir görüntü mü açığa çıktı?” Benden önce dışarıya çıktı ve alışkanlık gereği kapıyı tuttu. Silahı arkamdan aldım ve güvenliğini açtım.

Jeremy, “Konuk’un kilometrelerce uzakta olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Tek başına bir sidhe benden gizlenebilir.” Silahı fark edilmemesi için yanımda tuttum. “Hazırlıksız yakalanmayacağım, Jeremy. Ne olursa olsun.”

Jeremy, bir şey diyemeden yumuşak California gecesi-ne adım attım. Bir sürü peri, özellikle de sidhe, modern silahları hile olarak görürdü. Silah kullanmayı yasaklayan yazılı bir kural yoktu ama yine de Kraliçe’nin veya Prens’in elit muhafızlarından değilseniz silah taşımanız hoş karşılanmazdı. Elit muhafızlar kraliyet ailesinden kişileri korudukları zaman silah taşırdı. Her ne kadar reddedilsem de ben de kraliyet ailesindendim, başkaları ne derse desin asil kan taşıyordum. Yanımda muhafızım olmadığı için kendimi korumam gerekiyordu. Ne gerekiyorsa kullanmaya hazırdım.

Burada gece hiçbir zaman fazla karanlık değildi; etrafta çok sayıda elektrik lambası ve insan vardı. Zarif karanlıkta yalnız bir figür aradım. Gözlerimle, enerjimle aradım. Minibüsün yanına giderken arama çemberini genişlettim. Diğer evlerde insanlar vardı, hareket ettiklerini hissedebi-

liyordum. Çatılardan birinde martılar vardı, yarı uykudaydılar ama büyü gücüm üzerlerinden geçince isyan ederek hareketlendiler. Sahilde bir parti vardı. Enerjinin içerisinde heyecan ve korku vardı ama bu normal bir korkuydu; yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım korkusuydu. Başka bir şey yoktu, her zaman yakınımnda olan denizin enerjisini saymazsam. Beyaz bir gürültü gibiydi, çok sayıda insanın çıkarttığı sesler gibi göz ardı edilen bir şeydi ama hep oradaydı. Roane bu güç dalgasının içinde bir yerdeydi. İyi vakit geçirmesini arzuladım. Ben geçiremiyordum.

Minibüsün kayar kapısı açıldı ve loş ışığın içindeki Uther'i gördüm. Elini bana uzattı ve sol elimi kuşatıp beni minibüsün içine çekti. Arkamdan kapıyı kapattı.

Ringo, şoför koltuğundan bana baktı. Sahip olduğu bütün kaslar, insansı olmayan uzun kolları ve insanlar için yapılmış bir koltuğa sıkışan göğsüyle yerine zar zor sığıyordu. Gülümsedi, sadece kurtlarda gördüğüm keskinlikte dişleri açığa çıktı. Yüzü, dişlerine uyum sağlayacak biçimde hafif uzundu. Bu yüzden geri kalanı insana daha çok benzeyen suratı, orantısız duruyordu. Dişler kahverengi etlerin içinden çıkıyordu. Ringo, eskiden bir insan çetesinin üyesiydi. Sonra Uyanış Sarayı'ndan bir grup sidhe, Los Angeles'ın en koyu, en karanlık yerlerinde kaybolmuştu. Adamları, çete üyeleri bulmuştu. Kültürel etkileşimin doruk noktasıydı. Sidhe, dövüşü kaybetmişti. Neler olduğunu kim bilebilirdi? Belki de şehirli gençlerin karşısına çıkarken kendilerine fazla güveniyorlardı. Belki şehirli gençler, şehri ziyaret eden asilzadelerin düşündüğünden daha vahşiydi. Her ne olduysa dövüşü kaybediyorlardı. Sonra çete üyelerinden birinin aklına parlak bir

fikir gelmişti. Arzusunun gerçek olmasına karşılık taraf değiştirmişti.

Sidhe teklifi kabul etmiş ve Ringo, çete arkadaşlarını vurup öldürmüştü. Dileği bir peri olmaktı. Sidhe sözünü tutmuştu. Sözlerinden asla geri dönmezlerdi. Bir insanı kısmen periye dönüştürmek için, içine vahşi büyüün, saf büyüün akıtılması gerekti. Böyle bir durumda formu belirleyen insanın iradesi veya arzularıydı. Ringo bunları yaşadığında yirmili yaşlardaydı. Muhtemelen ürkütücü, vahşi ve çok sert görünmek istemişti. Büyü de ona istediklerini vermişti. İnsan standartlarına göre bir yaratıktı. Sidhe standartlarına göre bir kopyaydı. Peri standartlarına göre sadece bir çete üyesiydi.

Ringo'nun çeteleri neden terk ettiğini bilmiyordum. Belki onu ele vermişlerdi. Belki kendisi akıllanmıştı. Onunla tanıştığımda yıllardır örnek bir vatandaştı. Çocukluk aşkıyla evliydi ve üç çocuğu vardı. Korumalık işinde uzmanlaşmıştı, yanlarında fazladan kas gücü isteyen birkaç ünlünün yanında görev yapmıştı. Kolay bir işti, tehlikesi azdı ve ünlülerle yan yanaydı. Babası bilinmeyen, annesi on beş yaşında uyuşturucu bağımlısı olan biri için fena bir iş değildi. Ringo, masasında annesinin bir resmini tutuyordu. Resimde on üç yaşındaydı, bakımlı ve tatlıydı, önünde uzun bir gelecek vardı. Sonraki sene uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. On yedi yaşında da aşırı dozdan ölmüştü. Ofisinde veya evinde on üç yaşından sonrasına ait bir resmi yoktu. Sanki Ringo için sonrasında yaşananların hiçbiri gerçek değildi.

Büyük kızı Amira, ürkütücü bir biçimde büyükannesinin resmine benziyordu. Uyuşturucu kullanırsa

Ringo'nun canına okuyacağını biliyordum. Ringo, uyuşturucu kullanmanın ölümden beter olduğunu söylerdi ve buna inanıyordu.

Kimse silahımı belime koyarken bir şey söylemedi. Muhtemelen kâğıtları ve silahı bulduklarında Jeremy'nin yanındaydılar.

Jeremy, öndeki yolcu koltuğuna oturdu. "Havaalanına gidelim," dedi. Ringo vites değiştirdi ve yola çıktık.

9

Minibüsün arkası, yerdeki halı ve Jeremy'nin yaptırdığı özel koltuk-kemer seti dışında boştu. Koltuk Uther'indi. Koltukların ortasında bir yere geçmeye çalıştım ama Uther koluma dokundu. "Jeremy benim auramın seninkinin üzerine geçmesi için yan yana oturmamızı tavsiye etti. Bu sayede peşimizden gelenlerin kafasını karıştırabilirmişiz." Her bir kelimeyi dikkatli bir biçimde vurguluyordu çünkü fildişine benzeyen uzantılar, ağzının üzerindeki derinin içinden çıkıyor gibi görünebilirdi ama aslında bunlar şekil değiştirmiş dişlerdi ve ağzına bağlıydı. Bu yüzden dikkatli olmazsa ne dediği anlaşılmıyordu. Ortadoğulu profesör sesini elde edebilmek için Hollywood'un önde gelen uzmanlarından biriyle çalışmıştı. İnsandan çok domuza benzeyen ve koca dişleri olan bir yüzle uyumlu değildi. Müşterilerimizden biri, Uther

kendisiyle ilk konuştuğunda kendinden geçmişti. İnsanları şok etmek her zaman eğlenceliydi.

Jeremy'ye baktım. Başıyla onayladı. "Ben daha iyi büyücü olabilirim ama Uther'in enerjisi Tanrıdan bile eski. Bence senin gizlenmene yardımcı olur."

Harika ve basit bir fikirdi. "Jeremy, senin patron olmanın mantıklı bir sebebi olduğunu biliyordum."

Bana bakıp sıırıttı, sonra Ringo'ya döndü. "Sepulveda'dan havaalanına gidelim."

Ringo, "Böylece iş trafiğine girmeyiz," dedi.

Minibüsün arkasında Uther'in yanında yerimi aldım. Minibüs biraz hızlı bir biçimde Sepulveda'ya çıktı ve Uther dengemi kaybetmemem için beni tuttu. Büyük kollarıyla beni kendine çekti ve neredeyse bedenimin büyüklüğünde olan göğsüne beni yasladı. Kalkanlarım yerinde de olsa Uther büyük, sıcak ve titreşen bir varlıktı. Gerçek büyü gücü değil de hafif bir cazibe büyüğü olan perilerle tanışmıştım fakat o kadar yaşlılardı ve o kadar uzun süredir büyü güçlerinin içinde yaşıyorlardı ki, sanki gücü içlerine emmiş gözeneklerine geçirmişlerdi. Sidhe bile Uther'in kollarında beni bulamazdı. Uther'i sezebilir beni algılayamazlardı.

Muhtemelen. Bir süreliğine.

Uther'in geniş göğsünde rahatladım, kendimi sıcak kollarına bıraktım. Neyi vardı bilmiyordum ama beni hep rahatlatırdı. Sadece fiziksel büyüklüğü yüzünden değildi. Uther'di. Karanlıkta sarılabileceğiniz bir ateş gibi sakinliğin merkeziydi.

Jeremy, emniyet kemerinin izin verdiği kadar geriye dönmünce takımı kırıştı. Demek ki, ciddi bir şey söyleyecekti. "Sırtıma neden büyü yaptın, Merry?"

Uther, "Ne?" dedi.

Jeremy, elini havada salladı. "Sırtımdaki eski bir sidhe yarasıydı. Merry üzerine bir büyü yaptı. Nedenini bilmek istiyorum."

"Çok ısrarcısın," dedim.

"Anlat."

İç geçirdim, Uther'in kolları bir battaniye gibi beni kuşatıyordu. "Sana zarar veren sidhenin, içinden bir ejderha çıkartması veya seni bir ejderhaya dönüşmeye zorlaması mümkündü."

Jeremy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapabilir misin?"

"Ben yapamam ama safkan sidheler yapabilir. Benzerlerini gördüm."

"Büyün dayanır mı?"

Sadece evet diyebilmeyi isterdim ama yalana fazla yakın olurdu. "Bir süre dayanır ama büyüü yapan sidhe buradaysa büyümü geçecek kadar güçlü olabilir veya büyüü zayıflatana kadar gücüyle üzerine vurabilir. Bu avda seni yaralayan sidhenin de olması küçük bir ihtimal Jeremy, ama sen bana yardım ettiğin için sırtındakini kendi hâline bırakamazdım."

"Her ihtimale karşı," dedi.

Başımla onayladım.

"Her ihtimale karşı."

"Bu yapıldığında çok gençtim, Merry. Şimdi kendimi koruyabilirim."

"Sen güçlü bir büyücüsün ama sidhe değilsin."

"Bu büyük bir fark mı?"

"Evet."

Jeremy, bir süre sessiz kaldı ve Ringo'ya en kısa yolu tarif etmek için önüne döndü.

Uther, "Gerginsin," dedi.

Gülümsedim. "Şaşırdın mı?"

Gülümsedi, kavisli kemiklerin ve domuzumsu burnun altındaki insan ağzıyla. Sanki yüzünün bir kısmı maskeydi ve maskenin altında büyük bir adam ama sadece bir adam vardı.

Kalın parmaklarını ıslak saçlarımın arasında gezdirdi. "Galiba Branwyn'in Gözyaşları, Jeremy yanma geldiğinde hâlâ aktifti."

Başka türlü duş almazdım ve Uther bunu biliyordu. "Jeremy bana öyle söyledi." Gömleğini saçlarımla ıslatmak için hafifçe doğruldum. "Seni ıslatmak istemezdim. Unutmuşum. Özür dilerim."

Başımı nazikçe yeniden göğsüne yasladı, eli kafam kadar büyüktü. "Şikâyetçi değilim sadece merak ettim."

Kendimi yeniden kollarına bıraktım, yanağımı kolunun üst kısmına yasladım.

"Roane biz geldikten sonra daireyi terk etti. Yardım çağırmaya mı gitti?"

Roane'ı ve yeni derisini anlattım.

Uther, "Onu iyileştirebileceğini bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır."

"Enteresan," dedi. "Çok enteresan."

Kafamı kaldırdım. "Olanlar hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Yüzünde çok küçük duran gözleriyle bana baktı. "Roane'ın aptal olduğunu biliyorum."

Bunu duyunca yüzüne baktım, gözlerinin ardındaki düşünceleri anlamaya çalıştım. “O bir fok ve onu okyanusa geri kazandırdım. Bu, onun çağırısı, kalbinin tek isteği.”

“Ona kızgın değil misin?”

Kaşlarımı çattım ve omzumu silktim. “Roane neyse o. Bunun için onu suçlayamam. Islanınca yağmura kızmak gibi bir şey olur. Neyse odur.”

“Öyleyse seni rahatsız etmiyor, öyle mi?”

Yine omzumu silktim ve kolları beni bir bebekmişim gibi sardı. Şimdi gözlerine daha rahat bakabiliyordum. “Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim ama hiç şaşırmadım.”

“Çok anlayışlısın.”

“Anlayışlı olabilirim Uther, bazı şeyleri değiştiremem.” Yanağımı sıcak koluna sürttüm ve Uther’in çekiminin kışmen nereden geldiğini anladım. Uther çok büyüktü ve ben çok küçüktüm, yeniden çocuk olmak gibiydi. Sanki bir yetişkin beni kollarına alırsa kimse bana zarar veremezdi. Çok küçük bir kızken de bu doğru değildi ve şimdi de doğru olamazdı ama yine de güzeldi. Bazen sahte rahatlıklar hiç olmamasından daha iyiydi.

Jeremy, “Lanet olsun,” dedi. Sesini, duymamız için yükseltti. “İleride bir kaza var, görünüşe göre Sepulveda tıkanmış. Ara sokaklardan birini denemeliyiz.”

Uther’in kolundaki başımı hareket ettirip Jeremy’ye baktım. “Dur tahmin edeyim, herkes ara sokaklara kaçıyor.”

“Tabii ki,” dedi. “Rahatla. Yalnızca biraz uzun sürecek, hepsi bu.”

Yeniden Uther’e bakmak için başımı geriye attım. “Son zamanlarda iyi espriler duydu mu?”

Hafifçe gülümsedi. “Hayır, ama bacaklarımı bu şekilde altımda tutmaya devam edersem bir süre sonra uykuya dalacaklar.”

“Özür dilerim.” Hareket edebilmesi için yerimden kalkmaya çalıştım.

“Kalkmana gerek yok”, dedi. Bir kolunu bacağımın altına soktu ve diğerini sırtımda tutup beni havaya kaldırdı. Beni ağırlıksızmışım gibi havada tutup bacaklarını önüne aldı. Ardından beni tekrar kucağına koydu, bir kolu şimdi sırtımdaydı, diğeri bacaklarımızın üzerinde duruyordu.

“Bazen senin gibi büyük olmanın nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Ben de senin gibi küçük olmanın nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Ama bir zamanlar çocuktun. Nasıl olduğunu hatırlıyor olmalısın.”

Uzaklara daldı.

“Çocukluk çok uzun zaman önceydi ama evet, hatırlıyorum. Ama ben öyle küçük olmaktan bahsetmiyorum.” Bana baktı ve gözlerinde bir şey belirdi, yalnızlığını ve ihtiyaçlarını belli eden bir şeydi. Uther’de çok değer verdiğim sakinliği bozan bir şeydi.

“Sorun nedir, Uther?” Sesim yumuşaktı. Arka koltuklarda bizden başka kimse olmadığı için aramızda özel bir mahremiyet vardı.

Eli bacağımın üzerindeydi ve gözlerindeki bakışı görebiliyordum. Uther’in yüzünde hiç görmediğim bir ifade vardı. Üzerime mikrofon yerleştirirkenki yorumu aklıma geldi. Çok uzun zamandır çıplak bir kadın görmediği için dışarıda bekleyeceğini söylemişti.

Şaşkınlığım yüzüme de yansımış olmalıydı çünkü başını diğer tarafa çevirdi. “Özür dilerim, Merry. Seni hazırlıksız yakaladıysam söyle, bir daha asla bahsetmem.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama denedim. “Sorun değil, Uther. Bir uçağa binmek üzereyim, kim bilir nereye gideceğim. Birbirimizi bir daha hiç göremeyebiliriz.” Bu, kısmen doğrudu. Demek istediğim, şehri terk ediyordum. Yalan söylemeden veya duygularını incitmeden kısa süre içerisinde konuşmayı anlamlı bir sona götüremezdim. İkisini de yapmak istemiyordum.

Bana bakmadan konuştu. “Senin peri kanı taşıyan bir insan olduğunu düşünüyordum. Bir insan olarak yetiştirilmiş birine bunu asla teklif etmezdim. Ama senin Roane’ın gidişine gösterdiğin tepki, insan gibi düşünmediğini gösteriyor.” Utangaç bir yüzle bana döndü. Gözlerinde çok açık, güvendiğini belli eden bir bakış vardı. Benim evet diyeceğimi düşünmüyordu. Bilmiyordu ama benim kendisine kötü bir tepki vermeyeceğime güveniyordu.

Uther’in ne kadar yalnız olduğunu ilk kez önceki gün düşünmüştüm. Kaç kez ona böyle sarılıp Uther’i bir büyük ağabey veya baba yerine koymuştum? Çok kez. Adil değildi ve benim insan olduğumu düşündüğü için hep kusursuz centilmeni oynamıştı. Şimdi gerçeği biliyordu ve bazı şeyler değişmişti. Ben hayır desem bile bunu anlayacaktı, bir daha ona böyle dostça davranma fırsatını bulamayabilirdim. Kendimi masumca kollarına bırakamayabilirdim. Bunlar gitmişti. Üzücüydü ama geri dönüş yoktu. Tek yapabileceğim şey, Uther’in acı çekmemesini sağlamaktı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü ne diyeceğimi de bilemiyordum.

Düşünmem çok fazla zaman aldı. Gözlerini kapattı ve elini bacağımdan kaldırdı. “Özür dilerim, Merry.”

Uzandım ve çenesine dokundum. “Hayır, Uther. Gururum okşandı.”

Gözlerini açtı, bana baktı ama acı çektiği hâlâ belliydi. Kalbini koluna koymuş ve ben kolunu bıçaklamıştım. Lanet olsun, bir uçağa binmek ve bu insanlardan tamamen ayrılmak üzereydim. Uther’i böyle terk etmek istemiyordum. Böyle bir şey yapamayacağım kadar iyi bir dosttu.

“Ben yarı insanım, Uther, ben...” Bunu kibarca söylemenin bir yolu yoktu. “Safkan bir perinin alacağı hasarı göze alamam.”

“Hasar?”

Utangaçlığa son verdim. “Benim bedenim için fazla büyüksün, Uther. Biraz daha küçük olsaydın seninle bir öğleden sonra seks yapardım. Ama randevulaşmazdık çünkü sen benim dostumsun.”

Bana baktı, yüzümü inceledi. “Gerçekten benimle tiksirmeden yatar mıydın?”

“Tiksinmek mi? Uther, insanların arasında fazla kalmışsın. Sen kocaman bir adamsın ve olman gerektiği gibi görünüyorsun. Senin türünden başkaları da var. Sen bir ucube değilsin.”

Başını iki yana salladı. “Sürüldüm, Merry. Perilerin yanına geri dönemem ve burada insanların arasında bir ucubeyim.”

Bunu duymak göğsümü sıkıştırdı.

“Uther, diğer insanların bakışları yüzünden kendinden nefret etme.”

“Bunu nasıl yaparım?”

Elimi göğsünün üzerine koydum, kalbinin attığını hissedebiliyordum. “İçinde Uther var, benim dostum var ve seni bir arkadaş olarak seviyorum.”

“Uzun süredir insanların arasında olduğum için arkadaşlıktan ne kastettiklerini biliyorum,” dedi. Yine benden uzaklaştı, bedeni kasıldı, huzursuz oldu, sanki bana dokunmaya katlanamıyordu.

Dizlerimin üzerinde doğruldum. Bacaklarına çıktım demek daha doğru olurdu çünkü her bir dizim bir bacağının üzerindeydi. Ellerimle yüzüne dokundum, alnının çıkıntısı ve kalın kaşları üzerinde gezindim. Kollarımı aşağıya indirip yanaklarına dokundum. Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirdim, ellerimle pürüzsüz fildişlerini ovaladım. “Sen dev bir adam da olsan çok yakışıklısın. Fildişleri çok değerlidir. Ve ucunun eğilmesi erkeklik, güç sembolüdür.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

“Ben genç bir kızken Kraliçe, Yannick isminde bir devle birlikteydi. Onunla birlikte olduktan sonra bana hiçbir sidhenin, içini kupa valesi gibi dolduramadığını söylemişti.” Sonunda ona Aptal Vale demiş ve Yannick, Kraliçe’nin gözünden düşmüştü. Yannick kendi hayatına devam etmişti, Kraliçe’nin sidhe olmayan âşıkları için bu bile bir başarıydı. İnsanlar genelde intihar ederdi.

Uther bana baktı. Ben dizlerinin üzerinde olduğum için gözlerimiz aynı seviyedeydi. “Yannick hakkında ne düşünüüyordun?” diye sordu. Sesi o kadar kısıktı ki, ne dediğini anlamak için öne eğilmek zorunda kaldım.

“Aptal olduğumu düşünüyordum.” Uther’i öpmek için eğildim ama başını yana çevirdi. Bir elimi yanağına koy-

dum ve bana bakmasını sağladım. “Ama Kraliçe’nin bütün âşıklarının aptal olduğunu düşünüyordum.” Uther’i öpebilecek açığı bulmak için kucağına oturmak zorunda kaldım. Fildişleri öpüşmeyi zorlaştırıyordu. Ama gözlerindeki bakış silebileceksem buna değerdi.

Uther’i arkadaşım olarak öptüm. Onu öptüm çünkü çirkin olduğunu düşünmüyordum. Perilerin yanında büyüdüğüm için Uther, insan standartlarında bir GQ kapak yıldızı gibiydi. Aydınlanma öğretmenleri her tür periyi sevmeyi öğrettirdi. Hepsinde ayrı bir güzellik vardı. Çirkin, Aydınlanma Sarayı’nda kullanılan bir kelime değildi. Uyanış Sarayı’nda ben çirkindim, yeterince uzun ve zarif değildim, saçlarım ise Uyanış Sarayı’nın insan kıızılı yerine Aydınlanma Sarayı’nın kahverengisine yakındı. Aydınlanma perileri arasında da çok fazla erkek arkadaşım olmamıştı. Bunun sebebi beni çekici bulmamaları değildi, benim ölümlü olmamdı. Sanırım ölümlü bir sidhe onları korkutuyordu. Bu kavrama bulaşıcı bir hastalık gibi bakıyorlardı. Denemeye sadece Griffin istekliydi ve sonunda kendisi için yeterince sidhe olmadığıma karar vermişti.

Sonsuza kadar dışlanan bir ucube olmak nedir biliyordum. Bunların hepsini öpücüğüme verdim, gözlerimi kapattım ve yanaklarını ellerime aldım. Uther’i öylesine sert öptüm ki, üst çenesinin kemiklerinin yukarıya kıvrılmadan önce nasıl genişlediğini bile fark ettim.

Uther konuştuğu gibi öpüştü, her hareketinde her kelimesinde olduğu gibi dikkatliydi, tedbirliydi. Elleri sırtımı sıvazladı ve barındırdıkları inanılmaz gücü hissettim. Beni kırılğan bir oyuncak gibi parçalayabilirdi. Sadece güven, bu

adamin yatağına girmenizi sağlardı ve zarar görmemeyi ancak ümit edebilirdiniz. Ama Uther'e güveniyor ve yeniden kendisine güvenmesini istiyordum.

Jeremy, "Bölmek istemem ama," dedi. "İleride bir kaza daha var. Denediğimiz her sokakta bir kaza var."

Öpüşmeyi yarıda kestim. "Ne dedin?"

Jeremy, "İki ara sokakta iki kaza var dedim," dedi.

Uther, "Bu kadarı tesadüf olamaz," dedi. Beni yanağımdan nazikçe öptü ve tekrar kucağına, enerjisinin gölgesine aldı. Gözlerindeki acı çeken ifade kaybolmuştu, şimdi yerinde daha sağlam, daha kendinden emin bir şey vardı. Öpüştüğümüze değmişti.

"Roane'ın dairesinde olduğumu biliyorlardı ama şimdi nerede olduğumu bilmiyorlar. Bütün kaçış yollarını kapatıyorlar."

Jeremy başıyla onayladı. "Onları neden hissetmedin?"

Ringo, "Çok meşguldü," dedi.

"Hayır," dedim. "Ama Uther'in aurası beni gizlediği gibi benim de onlarınkini hissetmeme engel oluyor."

Jeremy, "Ondan uzaklaşırsan onları görebilirsin," dedi.

"Ve onlar da beni görür," dedim.

Ringo, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Trafikte sıkışıp kaldık. Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Jeremy, "Bütün yolları kapatmışlar," dedi. "Şimdi arabaları aramaya başlayacaklar. Bizi eninde sonunda bulacaklar. Bir plana ihtiyacımız var."

"Uther benimle birlikte hareket ederse dışarıya bakıp diğer duyularımın fark edemediği bir şeyi gözlerimle görüp göremediğime bakabilirim."

Uther, “Zevkle,” dedi. Gülümsedi.

İkinci sıradaki koltuklara doğru sürünürken ikimiz de gülümsüyorduk. Uther, arka koltukların üzerindeydi, büyük ellerinden birini omzuma koymuştu. Sokağın bir tarafına arabalar park edilmişti ve sokaktaki iki şerit de arabalarla doluydu. Hareket edemememizin sebebi ileride üç arabanın birbirine girmiş olmasıydı. Arabalardan biri kaldırımında ters dönmüştü. İkinci araba ters dönünce, üçüncü de ikisine birden çarpmıştı. Üç araba şimdi bükülmüş metaller ve kırık camlardan oluşan bir bütündü. İkinci ve üçüncü arabanın birinciyle nasıl çarpıştığını hayal edebiliyordum. Anlayamadığım şey ilk arabanın yana yatıp nasıl ters döndüğüydü. Aklıma gelen hiçbir senaryo bir arabanın yolun ortasında ters dönebileceğini açıklamıyordu. Öyle bir ters dönmüştü ki, yolun ortasına bariyer kurmuştu. Tahminime göre birileri veya bir şeyler arabayı diğerlerinin çarpması için ters döndürmüştü. Makineler ve kanayan insanlardan bir baraj kurmuşlardı. Kendilerini gizlemek için cazibe büyüleri yaptıkları ve suçlanmadıkları sürece yaralılar umurlarında bile değildi. Bazen ailemden nefret ediyordum.

Kaldırımlarda insanlar toplanmaya başlamıştı. İnsanlar arabalarından iniyor, açık kapıların önünde dikiliyordu. Yol ayrımında iki polis arabası vardı. Hâlâ akmaya çalışan trafiği durdurmuşlardı. Polis arabalarının ışıkları etrafa renkli ışıklar saçıyor, sokağın iki yanındaki dükkanların ve kulüplerin tabelaları ve ışıklı vitrinlerine meydan okuyordu. Bir ambulansın sireninin gittikçe yaklaştığını duydum. Polisler muhtemelen trafiği bunun için düzenliyorlardı.

Kalabalığa göz gezdirdim ama sıra dışı bir şey görmedim. Diğer duyumu kullandım. Uther'in enerjisi içime aktığı için sınırlı bir güce sahiptim ama tamamen çaresiz değildim. Kendimi ele vermeden ne kadar yakın olduklarını anlayabilirdim.

Hava, iki araba önümüzde hafifçe dalgalandı ama bunun sebebi sıcak değildi. Zaten bu etki hava karardıktan sonra görülmezdi. Arabaların arasından büyük bir şey geçiyordu. Görünmek istemeyen bir şeydi. Biraz daha uzandım ve üç dalgalanma daha fark ettim. "Dışarıda dört form var, hepsi bir insandan daha büyük. En yakındaki iki araba önümüzde."

Jeremy, "Şekillerini görebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sadece dalgalanma görüyorum."

Jeremy, "Arabaları ters çevirirken görünüşünü gizlemeyi başarmak birçok peri için çok zordur," dedi.

Galiba hiçbirimiz ilk arabanın kendiliğinden ters döndüğüne inanmıyorduk.

"Sidhelerin birçoğu da bunu yapamaz ama bazıları yapabilir."

Uther, "Öyleyse dördü de insandan büyük ve yakını-mızda en az bir sidhe var," dedi.

"Evet."

Ringo, "Plan nedir?" diye sordu.

Güzel bir soruydu. Ne yazık ki iyi bir cevabım yoktu.

"Yol ayrımında tam dört polis var. Yardım mı ederler yoksa bize zorluk mu çıkarırlar dersiniz?"

Jeremy, "Gizlenme büyülerini kaldırırsak ve açığa çık-malarını sağlarsak, onlar bunu yaptığımızı fark etmezse..." dedi.

“Polisin gözü önünde birine veya bir şeye zarar verirlerse...” dedim.

“Merry, kızım, sanırım planımı anladın.”

Ringo bana baktı. “Sidhe büyüler hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama Merry safkan bir sidhe değilse onların gizlenme büyülerini kıracak kadar güçlü mü?”

Hepsi bana baktı. Jeremy, “Evet?” diye sordu.

“Büyüyü kırmak zorunda değiliz, aşırı yüklenme yapmasını sağlayabiliriz,” dedim.

Jeremy, “Dinliyoruz,” dedi.

“İlk araba ters dönmüş ama diğerleri parçalanmış. Arabalara bakıyor, beni arıyor ama kimseye dokunmuyorlar. Dışarı çıkar ve onlarla dövüşürsek sidhe görünmezliklerini korumayı başaramazlar.”

Ringo, “Mümkünse onlarla temas kurmayacağımızı sa-
nıyordum,” dedi.

Dalgalanma neredeyse bize ulaşmıştı. “Aklına daha iyi bir fikir gelen varsa paylaşmak için altmış saniyesi var. Bizi arayacaklar.”

Uther, “Saklan,” dedi.

“Ne?”

“Merry saklansın.”

İyi bir fikirdi. İkinci sıradaki koltukların arkasına geçtim ve Uther arkasına geçebilmem için hafifçe öne çıktı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama hiç yoktan iyiydi. Beni bulurlarsa yine dövüşebilirdik ama saklanabilirsem... Soğuk metal duvarla Uther’in sıcak sırtı arasındaydım ve çok fazla düşünmemeye çalıştım. Yeterince huzursuzsanız bazı sidheler düşüncelerinizi duyabilirdi. Beni görmeleri mümkün değildi. Kayar kapıyı

açsalar bile, ki bunu yapacaklarını sanmıyordum, beni göremezlerdi. Fakat beni endişelendiren gözleri değildi. Türlü periler vardı ve hepsi insanlar gibi gözlerine bel bağlamazdı. Buna cazibe büyüsünü yapan sidheler dâhil değildi. İçinde perilerin olduğu tek araç bizsek, sidhe bölgeyi terk etmeden önce bakmaya gelecekti. Kendi gözleriyle görmek isteyecekti.

Pencerelerden havadaki dalgalanmaya bakmayı çok istiyordum fakat bunu yapmak, gizlenmenin amacına ihanet ederdi. Bu yüzden Uther'in arkasında kaldım ve hareket etmemeye çalıştım. Bir şey duydum, bir şey hissettim, bir şey sırtımdaki metal duvara dokundu. Metale büyük bir şey bastırıyordu. Sonra sesi duydum, devasa bir köpeğin burnundan soluması gibi bir şeydi.

Bir an için, "Kokumu alabiliyor," diye düşündüm. Sonra metalin içinden bir şey geçti. Bir çığlık attım, Uther'in arkasından çıktım. Ben neler olduğunu fark edemeden minibüsün arkasında açılan delikten kafam büyüklüğünde bir yumruk içeriye girdi.

Camın kırılma sesini duyunca arkama baktım. Ağaç gövdesi kalınlığında bir kol ve arabanın camından daha büyük bir göğüs şoför tarafındaydı. Ringo kolu savuşturmak istedi ama Ringo'yu gömleğinden yakaladı ve kırık pencereden dışarıya çıkarttı.

Silah elimdeydi ama görüşüm kısıtlıydı. Jeremy hareket etti, elindeki bıçağın parıltısını gördüm.

Dev eller minibüsü ikiye ayırırken metal çığlık attı ve açılan delikte sırttan koca bir yüz açığa çıktı. Uther yanımda değilmiş gibi bana odaklandı. Ogre, "Prenses," dedi. "Seni arıyorduk."

Uther yumruğunu dev yüze geçirdi. Ogrenin burnundan kanlar aktı ve yüz delikten geriye çekildi. Dışarıdan çığlıklar geldi, insan çığlıklarıydı. Gizlenme büyüsü şiddet altında bozulmuştu. Ogreler birden ortaya çıkıvermişlerdi. Bir adamın bağırdığını duydum. “Polis, olduğun yerde kal!”

Polis geliyordu. Evet, silahımı kaldırdım. Açıklama yapmak istemiyordum.

Ön koltuğa döndüm. Ringo hâlâ şoför koltuğundaydı. Jeremy üzerine eğilmişti ve ellerinde kan vardı. Ortalarındaki koltuğa geçtim. Ringo’nun yaralı olup olmadığını sormaya hazırlanırken göğsünü gördüm ve sormama gerek kalmadı. Gömleğinin önü kana bulanmış, göğsüne elim büyüklüğünde bir cam parçası saplanmıştı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Ringo,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi. “Sana fazla yardımım dokunmadı.” Öksürdü, acı çektiğini görebiliyordum.

Yüzüne dokundum. “KONUŞMA.”

Polisin ogrelere seslendiğini duyabiliyordum. “Ellerini başının üzerine koy! Dizlerinin üzerine çök! Sakın kıpırdama!” gibi şeyler söylüyorlardı. Sonra bir başka adamın sesini duydum, erkeksi bir sestir ama hafif bir aksam vardı. Sesi tanıyordum.

Jeremy, “Ne? Ne oldu?” diye sorarken kayar kapıya yöneldim.

“Sholto,” dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. İsim Jeremy için bir şey ifade etmiyordu.

Yeniden denedim. “Sholto, Arada Gezinenlerin Lordu, Gölgeler Lordu, Lanetliler Kralı.”

Gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olan son unvan oldu. “Ah Tanrım,” dedi.

Uther, “Gölgedölü burada mı?” diye sordu.

Uther’e baktım. “Sakin bunu yüzüne söyleme.” Kırık pencereden sesleri çok net bir biçimde duyabiliyordum. Sanki her şey ağır çekime alınmıştı. Ya kapı açılmıyordu ya da ben korkudan açamıyordum.

Ses, “Çok teşekkür ederiz, Memur Bey,” dedi.

Polis, “Ogreleri almanızı bekleyeceğiz,” dedi.

Kapı açıldı ve bir an için her şeyi gördüm. Üç ogre dizlerinin üzerinde kaldırımdaydı, elleri başlarının üzerindeydi. İki polisin silahları ellerindeydi. Biri ogrelerin önünde duruyordu, diğeri ise araya arabaları almıştı. Bu polisin ve arabaların yanında insan için uzun boylu diyebileceğim bir figür dikiliyordu. Gri deri bir trençkot giymişti ve beyaz saçları sırtına dökülüyordu. Sholto’yu son gördüğümde gri bir cübbe giyiyordu ama arkasına dönüp bana bakarken yarattığı etki geçen seferkiyle aynıydı. Elektriklenen karanlık bizi birbirimizden ayırsa da üç farklı renge bürünmüş gözlerini görebiliyordum: Göz bebeğinin etrafı metalik altın rengiydi. Sonra kehribar rengi geliyordu ve son olarak içteki daire sonbahar yapraklarının sarısıydı. Sholto’dan korkuyordum. Hep korkmuştum fakat gözlerini görünce bir sidhe olarak evimi ne kadar özlediğimi fark ettim. Üç renkli irisi olan birini gördüğüme memnun olmuştum. Tanıdık gözlerdeki bakış, tüylerimi diken diken etti ve aramızdaki bağ bozuldu.

Gülümseyerek polislere döndü. “Prensesle ben ilgilenirim,” dedi. Minibüse doğru yürümeye başladı ve Sholto’yu durdurmadılar. Nedenini daha yakına girince anladım.

Üzerinde Kraliçe'nin amblemi vardı. Muhafızlarının taşıdığı arma boynunda sallanıyordu. Şaşırtıcı bir biçimde polis rozetine benziyordu ve birinin bu amblemi hak etmeden kullanmasının lanetlenmesine sebep olacağı herkesin bildiği bir şeydi. Böyle bir laneti sidhe bile göze alamazdı.

Polislere ne söylediğini bilmiyor ama tahmin edebiliyordum. Bana yapılan saldırıyı durdurmaya gelmişti. Beni güvenli bir biçimde evime götürecekti. Çok mantıklıydı.

Sholto, uzun ve zarif adımlar atarak bana doğru yürüdü. Yakışıklıydı, bazı sidheler gibi insanın kalbini kavuran bir güzelliğe sahip değildi ama dikkat çekiciydi. İnsanların yürürken Sholto'ya baktığını biliyordum çünkü kendilerine hâkim olamıyorlardı. Gri trençkot rüzgârla açıldı ve ortasındaki hafif şişkinlik açığa çıktı. Sholto saçları, gözleri, derisi, yüzü, omuzları, her şeyiyle bir insana benziyordu fakat göğsünün hemen altında başlayan ve pantolonunun içinde gözden kaybolan uzantıları vardı. Ucunda ağızlar olan şeylerdi. Annesi sidheydi ama babası değildi.

Biri omzuma dokundu ve irkildim, çılgık attım. Jeremy'di. "Kapıyı kapat, Uther."

Uther, kapıyı Sholto'nun yüzüne kapattı. Uther kapının dışarıdan kolayca açılmaması için ağırlığını kapıya verdi.

Uther, "Koş," dedi.

Jeremy, "Koş," dedi.

Ne demek istediklerini anladım. Savaşta değilse, lanetliler tek bir avın peşine düşerdi ve o bendim. Sholto, ben yanlarında olmazsam onlara zarar vermezdi. Ogrelerin diğer tarafta açtığı delikten dışarıya çıktım, kendimi kesmeden asfalta adım atmayı başardım. Sholto'nun kapıyı nazikçe çaldığını duydum.

“Prenses Meredith, sizi eve götürmeye geldim.”

Başımı öne eğdim ve park hâlindeki arabalarla gösteriyi izlemek için toplanan kalabalığı gizlenmek için kullanarak kaldırıma yürüdüm. Üzerime bir cazibe büyüsü daha yaptım. Saçlarıma sıradan bir kahverengi renk verdim, ten rengimi koyulaştırdım. İnsanların arasında yürürken kimsenin fark etmemesi için fiziksel özelliklerimi teker teker değiştirdim. Diğer tarafa ulaşip yürümeye başladığımda az önceki hâlime benzeyen yalnızca kıyafetlerim kalmıştı. Ceketimi çıkardım, silahımı elime aldım. Ceketimle elimi ve kolumu gizledim. Sholto mavi bir ceket giymiş beyaz tenli, kumral bir kadın görmüştü. Şimdi esmer tenli ve yeşil gömlekli, koyu kahverengi saçlı bir kadındım. Sakin adımlarla yürüdüm. Gerçi birisi bakışlarını üzerime dikmiş gibi hafifçe ürperdim.

Dönüp arkama bakmak istiyordum ama yürümeye devam ettim. Kimse, “İşte orada!” diye bağırmadan köşeyi döndüm. Köşeyi dönünce bir saniyeliğine durdum. Tanrım, gerçekten de dönüp geriye bakmak istiyordum. Bu dürtüme karşı koydum ve binanın köşesinden uzaklaştım. Yeterince uzağa gidince tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Tehlike geçmemişti. Sholto yakınlardayken bu mümkün değildi ama bu yine de bir başlangıçtı.

Yukarıdan bir ses geldi. Zayıf ve ince bir sestti. Neredeyse zor duyuluyordu ama şehrin sesleri içinde bir kalbin içinden geçen ok gibiydi. Karanlık gökyüzüne baktım, boştu. Sadece uzakta bir uçak vardı. Ses yeniden geldi. Bu sefer kulaklarımı acıtacak kadar yakındaydı. Yarasaların sesine benziyordu fakat ben bir şey görmüyordum.

Geri adım attım, yavaşça gökyüzüne göz gezdirdim, gözüme bir hareket ilişti. Bakışlarım en yakındaki binanın tepesine doğru kaydı. Binanın kenarında karanlık şekiller duruyordu. Siyah başlıklı kıyafetler giymiş küçük adamlara benziyorlardı. Başlıklardan biri tüylerini düzelten bir kuş gibi silkindi. Karanlıkta kalan kafasını kaldırıncı düz ve soluk bir yüz açığa çıktı. Bir yarığa benzeyen ağzını açtı ve aynı tiz çılgılığı attı.

Benim koşabileceğimden daha hızlı uçuyorlardı, bunu biliyordum. Yine de arkama döndüm ve koşmaya başladım. Rüzgârda birbirine çarpan kalın saç tabakalarına benzeyen bir sesle kanatlarını açtıklarını duydum. Tiz çılgılları gecede beni kovaladı. Daha hızlı koşmaya başladım.

10

Bir rüzgâr gibi peşimden geldiler. Sesleri rüzgârınkine karıştı. İnsanlar bunu duyacaktı: rüzgâr, fırtına veya kuşların uçuşu. Tabii eğer birileri olsaydı. Sokak bloğun sonuna kadar boştu. Cumartesi akşamı saat dokuzda alışveriş mahallesinde kimsecikler yoktu. Sanki her şey ayarlanmıştı. Büyü bölgesinden çıkarsam insanları bulabilirdim. Rüzgâr sırtıma çarptı ve çarpmanın etkisiyle kendimi kaldırımda buldum. Yuvarlanmaya devam ettim. Başım dönerken bir an için üzerime çullanan geceuçanları gördüm. Kaldırımdan bir metre uzakta havada uçan balıklar gibiydiler, liderlerinin arkasından hızla gittikleri için hemen yön değiştiremediler.

En yakındaki kapıya doğru yuvarlandım, üç tarafı camla çevrili bir yerdi. Geceuçanlar bana havadan ulaşabilirdi ama yerde peşime düşemezlerdi. Kulaklarımda nabzımı

dinleyerek yerden kalkmadım, sonrasında yalnız olmadığımı anladım.

Doğrulduym, sırtımı kitaplarla dolu vitrine dayadım ve insana neden böyle garip davrandığımı nasıl açıklayacağımı düşündüm. Adamın sırtı bana dönüktü. Kısaydı, benim boylarımdaydı, üzerinde parlak bir havai gömlek ve gözlerine kadar inen yumuşak kenarlı bir şapka vardı. Gece görülecek türden bir kıyafet değildi.

Camdan destek alarak ayağa kalktım. Gece neden gözlerini güneşten siper etmek ister gibi şapka takmıştı?

“Biraz rüzgâr,” dedi.

Camın yanından ayrıldım, tepemde dükkanın güneşliği vardı. Silahım hâlâ elimdeydi. Ceketim bir matadorun perlerini gibi dalgalanıyor ama silahımı gizliyordu.

Adam arkasına döndü ve dükkanın ışıkları yüzünü aydınlattı. Teni siyahtı, gözleri karanlıktı, parlak mücevherlerle benziyordu. Sırıttı, ustura gibi keskin dişlerini gösterdi. “Efendimiz seninle konuşmak istiyor, Prenses.”

Arkamda bir hareketlilik sezdim ve kafamı çevirdim ama tamamen arkama dönüp sırtımı sırttan adama vermek istemiyordum. Bir sonraki dükkandan üç figür çıktı. Dükkan karanlıktı, içinden ışık gelmiyordu. Figürler benden daha uzundu, cübbeli ve başlıklıydı.

Cübbeli figürlerden biri, “Seni bekliyorduk, kancık,” dedi. Kadın sesiydi.

“Kancık?” Tek kelimeyi soruya dönüştürdüm.

“Fahişe.” İkinci kadının sesiydi.

“Kıskanıyor musun?” diye sordum.

Üzerime koştular, ben ceketimi yere bıraktım, silahı iki elimle üzerlerine doğrulttum. Ya silahın ne olduğunu

bilmiyorlardı ya da umurlarında değildi. Birini vurdum. Figür, giysilerden bir yığın hâlinde yere düştü. Diğer ikisi duraksadı, pençeler mermileri karşılamak ister gibi öne uzandı.

Sırtımı cama verdim, geride bıraktığım sırttan adama baktım ama kapının eşiğinde dikiliyordu. Küçük elleri şapkasının kenarındaydı. Silahımı kadınlara doğrulttum ve gözlerimi üzerlerinden ayırmadım. Gerçi bunlara kadın demek mümkün değildi. Bunlar cadıydı. Kabalık etmiyordum. Gerçek buydu... Bunlar gece cadılarıydı.

Vurduğum cadı doğrulmaya çalıştı, bir diğerinin koluna girdi. “Onu vurdun!”

“Fark etmene çok sevindim,” dedim.

Yaralı olanın başlığı geriye düşünce büyük bir gagaya benzeyen burnu açığa çıkmıştı. Küçük parıltılı gözleri ve sarımsı bir teni vardı. Saçları birbirinin içine geçmişti, kara çöpler gibi omuzlarına iniyordu.

Diğer cadı yarasına bakmak için cübbesini aralarken tısladı. Sarkmış göğüslerinin arasında kanlı bir delik vardı. Boynundaki kalın altın zincir ve ince kalçasının üzerinde duran taşlı kemer dışında çıplaktı. Kemerinden sarkan ve altın bir zincirle bacağına bağlanmış hançeri gördüm.

Kıvrandı, bana küfredecek kadar ciğerlerini havayla dolduramadı. Kurşun kalbine ya da ciğerlerine isabet etmişti. Kadını öldürmeyecek ama canını acıtacaktı.

İkinci cadı yüzünü ışığa çevirdi. Teni kirli bir griydi ve bütün yüzünü büyük çiçek bozuğu lekeleri kaplıyor, sivri burnunun etrafındakiler kraterlere benziyordu. Sivri dişli ağzını çevrelemekte zorlanan incecik dudakları vardı.

“Böyle bembeyaz bir tenin olmasaydı seni hâlâ ister miydi bilmiyorum.”

Son cadı ayaktaıdı, başlıklııdı ve yüzünü gizliyordu. Sesi diğerlerinden daha güzeldi, daha kültürlüıdü. “Seni bizden biri yapacağıız, kardeşim.”

Gri olanın yüzüne bakıp iç geçirdim. “İçinizden biri lanet okumaya kalkarsa suratına bir mermi sıkarım.”

Gri olan, “Beni öldürmez,” dedi.

“Hayır, ama iyi görünmemene sebep olur.”

Büyük bir kedi gibi bana bakıp tısladı. “Orospu.”

“Aynen,” dedim.

Beni endişelendiren kenarda dikilendi. Paniğe kapılmamış ve öfkesine yenik düşmemişti. Hâlâ gölgeler ve gecenin içine gizlenirken üzerime büyü yapabileceğini ima ediyordu. Daha zeki, daha dikkatli, daha tehlikeliıdı.

Gizlenmek için cazibe büyüsunü bilerek kullanmamıştım. Işıklı bir kitap dükkanının vitrini önünde elimde bir silahla dikiliyordum ve silahımı birilerine doğrultmuştum. Silah sesi birilerinin polisi aramasına sebebiyet vermiş olmalııdı. Gücümü hemen alevlendirdim ve büyüünün kalın izlerini buldum. Ağır ve ustaca yapılmış bir büyüıdü. Ben cazibe büyülerinde iyiydim, bu türden anlamazdım. Sholto, bütün bölgeıy görünmez bir duvara benzeyen büyüıle kaplamıştı. Dükkanlardaki insanlar içeride kalmak isteyecekti. Kimse dikkatini çeken bir şey görmeyecek veya duymayacaktı. Zihinleri, silah sesinin bile sıradan bir şey olduğunu söyleyecekti. Yardım isteyerek çığılık atarsam rüzgârın sesini duyacaklardı. Birisini dükkanlardan birinin vitrininden içeriıe fırlatmadığıım sürece kimse bir şey yapmayacaktı.

Herhangi bir cadıyı veya hepsini birden camdan içeriye fırlatabilirdim, sadece yakınlarına girmeye çekiniyordum. Yaranın üzerine bastıran el büyük bir kuşun simsiyah pençelerine benziyordu. Tıslarken gözüken dişleri etleri parçalamak için tasarlanmıştı. Teke tek dövüşü asla kazanamazdım. Kadınları uzak tutmam gerekiyordu ve silah bu işe yarıyordu ama Sholto her an gelebilirdi. O gelmeden gitmeliydim. Sholto gelince oyunu kaybedecektim. Aslında çok da kötü gitmiyordum. Bana zarar veremezlerdi ama kapana kısılmıştım. Tentenin altından çıkarsam geceuçanlar beni bulabilir veya etrafımı kuşatabilirdi, sonra cadılar ve sırtıtan adam beni ele geçirirdi. Silahsız kalabilirdim veya daha da kötüsü Sholto beni bulabilirdi.

Ofansif büyülerim yoktu. Silah hiçbirini öldürmez sadece yaralar ve yavaşlatırdı. Daha iyi bir fikre ihtiyacım vardı ve aklıma bir şey gelmiyordu. Konuşmayı denedim. Kararsızsam konuşurdum. Düşmanın ağzından neyi kaçıracağını asla bilemezsiniz.

“Gri Nerys, Altın Segna ve Kara Agnes olmalısınız.”

Nerys, “Sen kimsin? Stanley mi?” diye sordu.

Gülümsedim. “Bir de sizin mizah anlayışınız olmadığını söylerler.”

“Onlar kim?” diye sordu.

“Sidhe,” dedim.

Kara Agnes, “Sen sidhesin,” dedi.

“Ben gerçekten sidhe olsaydım Batı Denizi’nin kıyısında Kraliçe’den saklanır mıydım?”

“Teyzenle düşman olman senin ölümüne susayacak kadar aptal olduğunu gösterir ama bu seni daha az sidhe yapmaz.”

Agnes sırtını dikleştirmişti. Kıyafetlerle örtülü kara bir sütuna benziyordu.

“Hayır, annemin tarafındaki brownie kanı beni daha az sidhe yapar. Bence Kraliçe insan kanımı affedebilir ama diğerini affedemez.”

Segna, “Sen ölümlüsün,” dedi. “Bu, sidhe için affedilmez bir günahtır.”

Ellerime kramp girmeye başlamıştı. Kısa süre sonra kollarım da titreyecekti. Ya ateş edecek ya da silahı indirecektim. İki elimle bile silahı sonsuza kadar tutamazdım.

“Teyzemin affedilmez kabul ettiği başka günahlar da vardır,” dedim.

Bir erkek sesi, “Kusursuz sidhe derisinin ortasında bir uzantı yuvasına sahip olmak gibi,” dedi.

Silahı sesin geldiği tarafa çevirdim, göz ucuyla üç cadıya bakıyordum. Farklı yönlerde farklı düşmanlarım olduğu için hepsini birden vurmam mümkün değildi. En azından hareket etmek ve adrenalin, kaslarımdaki yorgunluğu alıyordu. Bu pozisyonda sonsuza kadar durabileceğimi düşündüm.

Sholto, kaldırımın tam kenarındaydı, ellerini yanlarında tutuyordu. Bana karşı zararsız görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

“Kraliçe bir defasında bunu yüzüme söyledi. Gördüğü en kusursuz sidhe bedeninin ortasında bir uzantı yuvası olmasının utanç verici olduğunu itiraf etti.”

“Harika. Teyzem bir kancık. Bunu hepimiz biliyoruz. Ne istiyorsun, Sholto?”

“Unvanını kullan,” dedi Agnes. Kültürlü sesinde bir parça öfke vardı.

Kibar olmanın kimseye zararı olmazdı bu yüzden dediğini yaptım. “Ne istiyorsun, Sholto, Arada Gezinenlerin Lordu?”

Segna, “O Kral Sholto,” dedi. Kelimeleri tükürür gibi dile getirdi.

“Benim kralım değil,” dedim.

Agnes hafif tehdit içeren bir ses tonuyla, “Bu durum değişebilir,” dedi.

Sholto, “Bu kadar yeter,” dedi. “Kraliçe ölmeni istiyor, Meredith.”

“Biz sizinle hiç dost olmadık, Lord Sholto. Unvanımı kullan.” Ben onunkini kullandıktan sonra onun benimkini kullanmaması hakaretti. Başka insanların kralı olarak bunda ısrarcı olması da bir hakaret sayılırdı. Ama Sholto, sidhenin lordu ve lanetlilerin kralı olmaya çalışarak kendi hayatını hep zorlaştırırdı.

Öfkeli yüzünün güçlü kemikleri üzerinde beliren ifadenin ne olduğunu tam olarak anlayamadım. “Kraliçe ölmeni istiyor, Prenses Meredith, Essus’un kızı.”

“Beni idam edilmek üzere eve götürmen için de seni gönderdi. Bunun farkındayım.”

Agnes, “Daha fazla yanılamazdın,” dedi.

“Sessiz olun!” Sholto iki kelimeyle sert bir emir verdi. Cadılar oldukları yere sindiler ama selam vermediler fakat akıllarından geçmiş olmalıydı.

Sırıtan adam biraz daha yakınımaya girdi. Silahımı Sholto’dan başka bir tarafa çevirmedi.

“Geriye iki adım at yoksa kralın ölür.”

Adamın ne yapacağını bilmiyordum ama Sholto araya girdi. “Gethin, dediğini yap.”

Gethin itiraz etmedi, geri çekildi ama göz ucuyla ellerini göğsünde birleştirdiğini gördüm. Artık elleri kafasının üzerinde şapkasıyla oynamıyordu. Bana ulaşabileceği mesafede olmadığı sürece ne yaptığı umurunda değildi. Hepsi bir aradaydı. Hep beraber üzerime çullanırlarsa işim biterdi. Fakat Sholto bunu yapmak istemiyordu. Konuşmak istiyordu. Benim için sorun değildi.

Sholto, “Ben senin ölmeni istemiyorum, Prenses Meredith,” dedi.

Yüzüme şüphelerimi yansıtmadan duramadım. “Kraliçe’ye ve bütün sidhelerine karşı mı geleceksin?”

“Son üç yılda çok şey yaşandı, Prenses. Kraliçe artık lanetlilere eskisinden çok daha fazla bel bağlıyor. Güvenli bir biçimde ortadan kaybolursan sen ölmediğin için bir savaş başlatacağını hiç sanmıyorum.”

“Ben ortadan mümkün olduğunca kayboldum ama işte buradayız,” dedim.

“Ah, ama belki de bahçeden birileri kulağına bir şeyler fısıldamış ve ona seni hatırlatmıştır.”

“Kim?” diye sordum.

Gülümsedi, yakışıklı yüzü neredeyse hoş bir görünüm elde etti. “Konuşacak çok şeyimiz var, Prenses. En iyi otellerden birinde oda ayırttım. Geleceği konuşmak için oteli-mize gidelim mi?”

Bunu dile getiriş şekli beni huzursuz etti ama bu akşam elde edebileceğim en iyi teklifti. Silahımı indirdim. “Onurun ve her şeyi yiyen karanlık üzerine söylediklerinin doğru olduğuna yemin et.”

“Onurum ve her şeyi yiyen karanlığın üzerine yemin ederim ki, bu sokakta söylediğim her şey doğru.”

Silahın güvenliğini kapattım ve silahı arkama koydum. Ceketimi yerden aldım, silkeledim ve giydim. Biraz buruşmuştu ama hâlâ iş görürdü.

“Otelin ne kadar uzakta?” diye sordum.

Gülümsemesi genişledi. Bu hâliyle kusurlu, daha insan-sı görünüyordu. Daha gerçekti. “Daha sık gülümsemelisin, Lord Sholto. Sana yakışıyor.”

“Gelecekte gülümsemek için daha çok sebebim olabilir.” Kolunu bana uzattı, gerçi birkaç metre uzağımdaydı. Ettiği Aydınlanma sidhesi yeminine güvenerek yanına gittim. Lanetlenmeyi göze almadan yeminini bozamazdı.

Koluna girdim. Elimin altındaki kolunu büktü. Bazen bir erkek ne olursa olsun neden yapılsın yapılsın bir erkekti. “Hangi otelde kalıyorsun?” Gülümsedim. Nazik olmanın kimseye zararı olmazdı. Sonrasında gerekirse nezaketi bir kenara bırakabilirdim.

Soruma cevap verdi. İyi bir oteldi.

“Yürümek için biraz uzak,” dedim.

“İstersen taksi tutabiliriz.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım çünkü metal bir arabanın içine girerse güçlü büyülerini yapamazdı. Çok fazla metal buna engel oluyordu. Ben gerekirse en güçlü büyülerini bile kurşun bir odanın içinde yapabilirdim. İnsan kanım böyle birkaç konuda işe yarıyordu.

“Rahatsız olmaz mısın?”

“Çok uzak değil, ayrıca ikimizin de rahat etmesini istiyorum.”

Yine, kelimelerin ardında başka bir anlam olduğunu düşündüm.

“Taksi iyi olur.”

Agnes arkamızdan seslendi. “Nerys’i ne yapacağız?”

Sholto kafasını çevirdi ve yüzü yeniden soğuk bir görünüm aldı. Bu heykelimsi yakışıklılığıyla yabancı biri gibi duruyordu. “Bir şekilde odalarınıza geri dönün. Nerys, Prenses’e saldırmazdı yaralanmayacaktı.”

“Biz sana o beyaz derili kadından çok daha fazla, yüzlerce yıldır hizmet ediyoruz ve karşılığını böyle mi alıyoruz?”

“Hak ettiğini alırsın, Agnes. Bunu unutma.” Bana döndü, elimi kolunun üzerine koydu, gülümsedi ama üç altın renginin bir araya geldiği gözlerinde bir parça soğukluk vardı.

Gethin, Sholto’nun yanına geldi, şapkası elindeydi. Eğilerek selam verdi. İnanılmaz uzun kulakları vardı. Bir eşeğinkine benziyorlardı. “Ben ne yapayım, Efendim?”

“Nerys’in odasına gitmesine yardım et.”

“Memnuniyetle.” Gethin yine dişlerini göstererek sırtıttı, doğruldu, kulakları yüzünü bir köpeğinkiler veya bir tavşaninkiler gibi çevreliyordu. Arkasına döndü ve cadılara doğru yürüdü.

“Sanki bir şeyler kaçırmış gibiyim,” dedim.

Elini elimin üzerine koydu, sıcak ve güçlü parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. “Otele gidince her şeyi anlatacağım.” Gözlerinde diğer erkeklerin gözlerinde gördüğüm bir bakış vardı ama anlamı aynı olamazdı. Sholto, Kraliçe’nin Muhafızlarından biriydi. Bu yüzden Kraliçe dışında hiçbir sidhe ile birlikte olamazdı. Kraliçe erkeklerini kimseyle paylaşmazdı. Bu tabuyu bozmanın cezası işkenceyle ölmekti. Sholto bu riski göze alsa da ben almazdım. Teyzem beni öldürecekse bile bu çabuk bir ölüm olacaktı. En büyük tabusunu yıkarsam beni yine öldürürdü ama bu

sefer çabuk olmazdı. Daha önce de işkence görmüştüm. Aydınlanma Sarayı'nda yaşayıp da işkence görmemek zordu. Fakat Kraliçe'nin elinden işkence görmemiştim. Yine de, neler yapabildiğini biliyordum. Kraliçe bu konuda çok ama çok yaratıcıydı.

Yıllar önce yaratıcılığını benim üzerimde kullanmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim. "Benim için ölüm emri zaten çıkartıldı, Sholto. Bunun üzerine bir de işkence ekleyemem."

"Seni hayatta ve güvende tutabileceksem risk bunun neresinde?"

"Hayatta ve güvende? Nasıl?"

Sadece gülümsedi, elini kaldırdı ve bağırdı. "Taksi!" Boş sokakta birkaç saniye içerisinde üç taksi belirdi. Sholto sadece taksi çağırmak istemişti. Los Angeles'ta boş bir sokakta bu kadar kısa süre içerisinde üç taksi birden bulmanın ne kadar etkileyici bir şey olduğunu bilmiyordu. Henüz soğumamış cesetleri de ayağa kaldırabiliyordu ve bu etkileyici bir numaraydı. Ama ben üç senedir bu şehirde yaşıyordum ve istediğin zaman taksi bulabilmek, yürüyen bir ölüden daha etkileyiciydi. Sonuçta, yürüyen ölüleri daha önce de görmüştüm. İstediğim anda taksi bulabilmek ise yeni bir şeydi.

11

Bir saat sonra Sholto ile küçük beyaz bir masanın başında sevimli ama rahat olmayan iki sandalyede oturuyordum. Oda da konforlu sayılırdı. Gerçi biraz fazla pembe ve altın tonlarına sahipti. Masada şarap ve ordövr vardı. Şarap çok tatlıydı. Tepsideki peynirler iyi gidiyor ama havaya uymuyordu. Tabii ki, havayın yanında güzel giden bir şey içtiğimi hatırlamıyordum. Ne kadar pahalı olursa olsun tadı hâlâ balık yumurtası gibiydi.

Sholto, havarı ve şarabı beğenmişti. “Şampanya daha uygun olabilirdi ama ben hiçbir zaman sevemedim,” dedi.

“Bir şeyi mi kutluyoruz?” diye sordum.

“Umarım, bir ittifakı.”

Şarabımdan bir yudum alıp yüzüne baktım. “Nasıl bir ittifak?”

“İkimiz arasında bir ittifak.”

“Bunu fark ettim. Esas soru Sholto, benimle neden ittifak kurmak isteyesin?”

“Tahtın üçüncü vârisisin.” Yüz ifadesi kapalıydı, dikkatliydi, sanki ne düşündüğünü anlamamı istemiyordu.

“Ve?” dedim.

Üç renkli gözlerini kırıştırdı. “Bir sidhe neden tahta iki basamağı kalmış biriyle ittifak kurmak istemesin?”

“Normalde bu açıklama yeterli olabilirdi ama sen de ben de gayet iyi biliyoruz ki, tahtın üçüncü vârisi olmamın sebebi, babamın ölmeden önce Kraliçe’ye yemin ettirmiş olması. Sadece ölümlü olmama dayanarak bile beni diskalifiye edebilirdi, eğer yemin etmeseydi. Bahçelerde yerim yok, Sholto. Soyun, büyü gücü olmayan ilk prensesiyim.”

Şarabını masanın üzerine koydu. “Kişisel cazibe büyüleğinde hepimizden iyisin.”

“Doğru, ama en büyük gücüm bu. Tanrı aşkına, bana hâlâ NicEssus diyorlar, Essus’un kızıyım. Çocukluktan sonra gücümü kazandığımda bu unvanı da kaybetmem gerekiyordu. Fakat ben gücümü kazanamadım. Hiçbir zaman da kazanamayacağım, Sholto. Bu bile beni tahtın vârisleri listesinden çıkartmaya yeter.”

Sholto, “Kraliçe’nin babana ettiği yemin dışında,” dedi.

“Evet.”

“Teyzenin senden ne kadar nefret ettiğini biliyorum, Meredith. Tıpkı benden nefret ettiği gibi.”

Şarabımı yavaşça masaya koydum, keyif alıyormuş gibi görünmekten çok sıkılmıştım. “Sen bir unvanı hak edecek kadar büyü gücüne sahipsin Sholto. Ve ölümlü değilsin. Bunu biliyorsun.”

Bana baktı, uzun süren, sert ve kaba bir bakıştı. “Saf olma Meredith, Kraliçe’nin beni görmeye neden katlanmadığını sen de biliyorsun.”

Sholto ile göz göze geldim. Rahatsız edici bir durumdu. Ben biliyordum, herkes biliyordu.

“Söyle Meredith, yüksek sesle.”

“Kraliçe senin karışık kanını onaylamıyor.”

Başıyla onayladı. “Evet.” Biraz rahatlamış gibiydi. Gözlerindeki sertliğe bakmak huzursuz ediciydi ama en azından samimiydi. Bildiğim kadarıyla bunun dışındaki her şey yalandı. Bu yakışıklı yüzün ardında gerçekte ne olduğunu merak ediyordum.

“Ama nedeni bu değil, Sholto. Sidhe kraliyet ailesi üzerinde safkana sahip olmayanlar, olanlardan daha fazla.”

“Evet,” dedi. “Babamın soyunu onaylamıyor.”

“Babanın bir geceuçan olması yüzünden değil, Sholto.”

Kaşlarını çattı. “Bir yere mi varmaya çalışıyorsun?”

“Garip sivri kulaklar dışında, sidhe genetiği baskın olduğu sürece kiminle çiftleştiğimiz önemli değildir.”

“Genetik,” dedi. “Senin ilk modern üniversite mezunumuz olduğunu unutmuşum.”

Gülümsedim. “Babam doktor olmamı istiyordu.”

“Dokunarak iyileştiremiyorsan doktor olmanın anlamı nedir?” Hâlâ tedirginmiş gibi şarabından koca bir yudum aldı.

“Bir gün seni modern bir hastaneye götürmeliyim,” dedim yatıştırmak için.

“Bana bir şey göstermek istiyorsan istediğin yere seve seve gelirim.” Gerçekte hissettiklerinin ağzından çıkanla ilgisi yoktu.

Çift anlamı görmezden geldim ve kazmaya devam ettim. Gerçek duyguları görmüştüm, daha fazlasını istiyordum. Hayatımı riske atacaksam Sholto'yu sarayda takmaya alıştığımız maskelerimiz olmadan görmeliydim. "Sana kadar, kimle çiftleşirsek çiftleşelim bütün sidheler sidheye benziyordu. Bence Kraliçe seni sidhe kanının zayıflamasının bir işareti olarak görüyor, tıpkı benim ölümlü olmam gibi."

Yakışıklı yüzü öfkeyle gerildi. "Aydınlanma Sarayı'nda bize bütün perilerin güzel olduğu öğretilir ama bazılarımız sadece bir geceliğine güzeliz. Biz bir eğlenceden daha fazlası değiliz."

Öfkenin omuzlarına ve kollarına inişini seyrettim. Öfke vücudunu ele geçirirken kasları kasıldı. "Annem," dedi. Kelimeyi ağzından tükürdü. "Bir gecelik bir kaçamağın bedeli olmayacağını düşündü fakat bedel bendim." Kelimeler ağzından güçlkle çıktı. Öfkesi körüklenince gözlerindeki halkalar sarı bir alev ve erimiş altın gibi parıldamaya başladı.

Dikkatle örülmüş savunmasını geçip hassas bir noktaya temas etmeyi başarmıştım. "Bedeli ödeyen annen değildi, sendin," dedim. "Seni doğurduktan sonra sarayda normal yaşamına devam etti."

Bana baktı, öfkesi yüzünden hâlâ silinmemişti.

Bu öfkeyle dikkatli konuşuyordum çünkü üzerime saçılmasını istemiyordum, fakat öfkeyi severdim. Gerçekti, kontrollü olarak açığa çıkabilecek bir şey değildi. Ruh hâlini planlamamıştı, sadece böyleydi. Bu hoşuma gitti, hem de çok gitti. Roane'ı sevmemin bir sebebi de duygularının yüzeye çok yakın olmasıydı. Hiçbir zaman bir şey

hissediormuş gibi yapmazdı. Tabii ki, yeni derisiyle bana elveda demeden denize gitmesinin bir sebebi de bu niteliğiydi. Kimse kusursuz değildi.

Sholto, “Ve beni babamla yalnız bıraktı,” dedi. Masaya baktı, sonra sıra dışı gözlerini yavaşça kaldırdı. “Başka bir sidhe gördüğümde kaç yaşındaydım biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Beş. Benim gibi derisi ve gözleri olan birini beş yaşında gördüm.” Sustu, uzaklara daldı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Dinliyorum,” dedim.

Kendi kendine konuşuyormuş gibi kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Agnes beni karanlık ve aysız bir gecede ormana oynamaya götürdü.”

Bahsettiği Agnes’in bu akşam tanıştığım Kara Agnes olup olmadığını merak ettim ama konuşmasına izin verdim. Ruh hâli değiştikten ve sırlarını açığa vurduktan sonra sorular sormaya da vaktim olacaktı. Bana açılmasını sağlamak çok kolay olmuştu. Genelde birinin kabuğu bu kadar çabuk soyluyorsa, bu durum konuşmaya ihtiyaçları olduğu anlamına gelirdi.

“Ay yeryüzüne inmiş gibi ağaçların arasında parılda-yan bir şey gördüm. Agnes’e ne olduğunu sordum. Bana söylemedi, sadece elimden tuttu ve beni ışığa doğru götürdü. Önce insan olduklarını düşündüm ama insanların derisi içten gelen bir alevle parıldamazdı. Sonra kadın yüzünü bana döndü ve gözleri...” Sesi azalarak yok oldu, sesi o kadar çok hayranlık ve acı barındırıyordu ki, üzerine gitmedim. Anlatmak istediği kadarını bilmek istiyordum.

“Gözleri...” dedim.

“Gözleri parıldıyordu, yanıyordu, mavi, koyu mavi ve sonra yeşil. Beş yaşındaydım. Beni hayrete düşüren, çıplaklığı veya vücudu değildi, beyaz teni ve parıldayan gözleriydi. Teni ve gözleri benimki gibiydi. Orada yokmuşum gibi bulduğum tarafa bakıyordu. Agnes onlar beni görmeden beni geriye çekti. Bir sürü sorum vardı. Agnes, babama sormamı söyledi.”

Sanki başka bir yerden otel odasına geri dönmüş gibi derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. “Babam bana sidheyi anlattı ve onlardan biri olduğumu söyledi. Babam beni sidhe olduğuma inandırarak büyüttü. Kendisi gibi olamayacağımı söyledi.” Sholto bir kahkaha attı. “Hiç kanatlarım olmayacağını ilk anladığımda ağladım.”

Bana baktı, kaşlarını çatı.

“Sarayda bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Bana bir tür büyü mü yaptın?” Aslında bunun bir büyü olduğuna inanmıyordu, sadece hayal kırıklığına uğramıştı ya da korkuyordu.

“Hikâyenin ne anlama geldiğini sarayda benden başka kim anlayabilir?”

Uzun bir süre bana baktı ve başıyla onayladı. “Evet, bedenim benimki kadar kusurlu olmasa da sen de oraya ait değilsin. Buna izin vermiyorlar.” Sonuncusu ikimiz için de geçerliydi.

Ellerini masanın üzerinde birleştirmişti ve kendini sıkıyordu. Ellerine dokundum ve canı yanmış gibi ellerini geri çekti. Ellerini uzanamayacağım bir yere çekerken birden duraksadı. Ellerini yeniden benim dokunabileceğim yakınlıkta bir yere koymasına kolay olmadı. Acı çekmeyi bekleyen biri gibi davranıyordu.

Büyük ellerinin üzerine elimi koydum. Gülümsedi, gördüğüm ilk gerçek gülümsemesiydi, çünkü bunda belirsizlik vardı. Hoş bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama Sholto'yu rahatlatıyor olmalıydı. Çünkü ellerini açtı ve elimi ellerinin arasına alıp yavaşça dudaklarına götürdü. Elimi öpemedi sadece dudaklarını değdirdi. Şaşırtıcı bir biçimde zarif bir hareketti. Yalnızlık bazen her şeyden daha güçlü bir bağ olabiliyordu. Sarayda kalplerimizi bizden daha iyi anlayan var mıydı? Aşk veya arkadaşlık değildi ama yine de bir bağdı.

Yüzünü elimden alırken bakışlarını da kaldırdı. Gözlerindeki bakış sidhede nadiren gördüğüm bir şeydi, açık ve saftı. Gözlerindeki ihtiyaç o kadar fazlaydı ki, sonsuz bir boşluğa, asla sahip olamadığı bir şeye bakıyordu. Gözleri bir yaratıginkiler gibi vahşi görünüyordu. Ehlileştirilmemiş bir varlık gibiydi ama yaralıydı. Benim gözlerim de böyle mi görünüyordu? Böyle olmadığını ümit ettim.

Elimi isteksizce bıraktı. "Ben hiç başka bir sidheyle birlikte olmadım, Meredith. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Anlıyordum, muhtemelen Sholto'dan daha iyi anlıyordum. Çünkü buna asla sahip olmamaktan daha kötü olan tek şey, bir kez sahip olduktan sonra reddedilmektir. Fakat konuşmanın gittiği yerden korktuğum için duygusuz bir ses tonuna büründüm, adama ne kadar sempati duysam da işkence edilerek ölmeye geçecek bir şey değildi. "Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, altımda bembeyaz tenli birinin uzanmasını arzuluyorum. Benim parıltımın bir

diğerininkiyle birleşmesini istiyorum. Bunu istiyorum Meredith ve sen bunu bana verebilirsin.”

Korktuğum yere doğru gidiyordu. “Sana söyledim Sholto, hiçbir zevk için işkence ile ölümü göze alamam. Kimse, hiçbir şey, buna değmez.” Ciddiydim.

“Kraliçe, muhafızlarının, âşıklarıyla birlikte olurken kendisini izlemesinden zevk alır. Bazıları izlemek istemez ama bazıları olaya dâhil olma ümidiyle kalıp seyrederek. Siz benim korumalarımısınız, bedenimi korumak istemiyor musunuz?” Kraliçe’nin sesini iyi taklit etmişti. “Zalimlik için bile olsa, iki sidhenin aşkı harika bir şey. Bunun için ruhumu bile veririm.”

Duygusuz bir yüz ifadesine büründüm. “Ruhun işime yaramaz, Sholto. İşkenceyle ölümü göze almam için bana ne teklif edebilirsin?”

“Benim sidhe âşığım olursan Meredith, Kraliçe benim için ne anlama geldiğini bilir. Sana bir şey olursa lanetlilerin sadakatini yitireceğini anlar. Bunu şimdi göze alamaz.”

“Bunu neden başka bir sidhe kadınıyla yapmıyorsun?”

“Prens Sel’in Muhafızları, Prens ile seks yapıyor. Kraliçe’nin aksine Cel onları meşgul ediyor.”

“Ben giderken kadınlardan bazıları, Cel’in yatağını reddetmeye başlamıştı.”

Sholto, mutlu bir biçimde gülümsedi. “Bu hareket oldukça popüler oldu.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Cel’in küçük hareminin adamı reddettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Sayıları her geçen gün artıyor.” Sholto hâlâ hâlinden çok memnundu.

“O zaman bu teklifi neden onlardan birine yapmıyorsun? Onlar benden daha güçlü.”

“Belki de az önce söylediğin şey yüzünden, Meredith. Hiçbiri beni senin gibi anlayamaz.”

“Bence onları küçümsüyorsun. Ama Cel onlara ne yapıyor olabilir ki, onunla birlikte olmak istemiyorlar? Kraliçe’nin kendisi cinsel sadistin tekidir ama korumaları onunla birlikte olmak için kırık camların üzerinde sürünür. Cel daha kötü ne yapmış olabilir?” Bir cevap beklemiyordum ama daha kötü bir şey de aklıma gelmiyordu.

Sholto’nun yüzündeki gülümseme silindi. “Kraliçe bir defasında bunu yaptı,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

“Bizden biri soyundu ve kırık camların üzerinde süründü. Bunu acı çektiğini belli etmeden yapabilirse Kraliçe’yle birlikte olabilecekti.”

Gözlerimi kırıştırdım. Daha kötüsünü de duymuş, daha kötüsünü de görmüştüm. Fakat bir yandan da kim olduğunu merak ediyordum. “Kimdi?”

Başını iki yana salladı. “Muhafızlar aşağılandıkları zaman bunu sır olarak saklamaya yemin eder. Gururumuz bedenlerimizden daha iyi ayakta kalır.” Gözlerinde yine aynı kayıp bakış açığa çıktı.

Yine, Cel’in Kraliçe’nin oyunlarından daha kötü ne yapabileceğini merak ettim. “Bu teklifi Prens’in Muhafızları’ndan olmayan birine neden yapmıyorsun?”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Sarayda, Prens’in Muhafızları’ndan olmayan kadınlar var, Meredith. Ben Muhafız olmadan önce bana dokunmuyorlardı. Dünyaya benden daha kötü varlıklar getirmekten korkuyorlardı.”

Bir kahkaha attı, ağlamaya benzeyen vahşi bir ses çıkarttı. Bunu duymak acı vericiydi. “Kraliçe beni böyle çağırıyor, onun sapık yaratığıyım, bazen sadece yaratığım. Birkaç yüzyıl sonra Soğuk ve Karanlık gibi olacağım. Onun için yaratık olacağım.” Yine acılı kahkahasından attı. “Bunun olmasına engel olmak için her riski göze alırım.”

“Lanetlilerin desteğine gerçekten bu kadar çok mu ihtiyacı var? Beni öldürmekten vazgeçecek, en katı tabunun bozulmasını cezasız bırakacak kadar mı?” Başımı iki yana salladım. “Hayır, Sholto, buna izin vermez. Onun bakirlik tabusunu yıkmanın bir yolunu bulursak diğerleri de dener. Barajdaki ilk çatlak oluruz. Sonunda yıkılır.”

“Kontrolünü kaybediyor Meredith, saray üzerindeki kontrolü azalıyor. Bu üç sene onun için iyi geçmedi. Onun değişken tavırlarının ağırlığı altında çatırdamaya başladı, tabii bir de Prens Cel’in artan...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi. “Gücünü kazanınca Cel’in yanında Andais normal biri gibi kalacak. Tiberius’tan sonraki Caligula gibi olacak.”

“Her şeyin çok kötü olduğunu düşünüyorsak henüz bir şey görmediğimizi mi söylüyorsun?” Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

Acısını belli eden gözlerini bana çevirdi. “Kraliçe lanetlilerin desteğini kaybetmeyi göze alamaz. Bu konuda bana güven Meredith, hayatımı Kraliçe’nin merhametine bırakmayı en az ben de senin kadar istemiyorum.”

Kraliçe’nin merhameti aramızda kullandığımız bir deyişti. Bir şeyden korkuyorsak, bunu yapacağıma Kraliçe’nin merhametiyle yüzleşirim daha iyi derdik. Hiçbir şeyden daha fazla korkmadığımız anlamına gelirdi.

“Benden ne istiyorsun, Sholto?”

“Seni istiyorum,” dedi. Bakışları üzerimdeydi.

Gülümsedim. “Sen beni değil, yatağında bir sidhe istiyorsun. Griffin’in beni yeterince sidhe olmadığı için reddettiğini biliyorsun.”

“Griffin bir aptaldı.”

Gülümsedim, Uther’in daha önce söylediklerini hatırladım, Roane’ın aptalın teki olduğunu söylemişti. İnsanlar beni terk ettikleri için aptalsa neden bunu yapmaya devam ediyorlardı? Sholto’ya baktım ve mümkün olduğunca açık konuşmaya karar verdim. “Daha önce bir geceuçanla birlikte olmadım.”

Sholto, “Hiçbir şeyi sapıklık olarak görmeyenler için bile sapıklıktır,” dedi. Sesi sertti. “Bizimle bir deneyimin olmasını beklemiyordum.”

Biz. İlgi çekici bir seçimdi. Bana ne olduğumu sorsanız sidheydim, insan değildim, brownie değildim. Sidheyim ama beni zorlarsanız öyle veya böyle Aydınlanma sidhesiydim, her ne kadar iki sarayın kanını taşıdığımı iddia etsem de. Fakat Aydınlanma sidheleri haricindeki bir şeyden bahsederken ‘biz’ terimini kullanmazdım.

“Teyzem, sevgili Kraliçemiz, altı yaşındayken beni boğdurmaya çalışınca babam bana sidhe korumalar verdi. Bir tanesi sakat bir geceuçandı, ismi Bhatar’dı.”

Sholto, başıyla onayladı. “Amerikan topraklarında savaştığımız son gerçek savaşta bir kanadını kaybetti. Bedenimizin büyük bir kısmını kaybetsek bile kendimizi yenileriz, Bhatar’ınki kötü bir yaraydı.”

“Bhatar geceleri benim odamda kalırdı. Çocukken yanımdan hiç ayrılmadı. Bana satrancı babam öğret-

ti ama babamı nasıl yeneceğimi Bhatar'dan öğrendim.” Gülümsedim.

Sholto, “Hâlâ senden bahsediyor,” dedi.

Sormak istedim ama sonra başımı iki yana salladım. “Hayır, bunu sana o önermiş olamaz. Benim güvenliğimi veya seninkini asla riske atmaz. Biliyorsun, senden de çok iyi bir biçimde bahsediyordu, Kral Sholto. Lanetlilerin son iki yüz senedir sahip olduğu en iyi kral diyorlar.”

“Gururum okşandı.”

“İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü biliyorsun.” Yüzünü okumaya çalıştım. İhtiyacını birçok şeyi gizlemek için kullanıyordu. “Ya cadılar, küçük harem?”

“Onlara ne olmuş?” diye sordu. Fakat gözlerindeki bakış kendisini ele verdi.

“Beni senden uzak tutmak için bana zarar vermek istediler. Benimle yatağa girersen ne yaparlar?”

“Ben onların kralıyım. Ben ne dersem onu yaparlar.”

Güldüm ama acı bir kahkaha değildi sadece ironiye gülüyordum. “Sen peri halkının bir kralısın Sholto, senin onlara söylediklerini pek yapmazlar veya ne yapacaklarını tahmin edemezsin diyelim. Piksilerden sidhelere kadar, hepsi özgür varlıklardır. Sana itaat edeceklerini düşünüyorsan sonuçlarına katlanırsın.”

“Kraliçe'nin bir milenyumdur yaptığı gibi mi?” Yarı soru, yarı cevaptı.

Gülümsedim, başımla onayladım. “Uyanış Sarayı Kralı'nın çok daha uzun zamandır yaptığı gibi.”

“Ben onlara göre yeni bir kralım ve onlar kadar küstah değilim.”

“O zaman ne yapacağını söyle.”

Bunun üzerinde bir süre düşündü sonra kafasını kaldırdı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bilmiyorum.”

Neredeyse bir kahkaha daha atacaktım. “Kral olarak yenisin. Daha önce hiçbirinin çaresizliğini dile getirdiğini duymamıştım.”

“Bir şeyi bilmemek çaresizlik değildir. Bilmediğin bir şeyi biliyor gibi görünmek olabilir,” dedi.

“Hem bilge hem mütevazi; asilzade periler için ne kadar eşsiz bir kombinasyon.” Soracağım bir soruyu hatırladım. “Seni çocukken ormana götüren Agnes, Kara Agnes miydi?”

“Evet,” dedi.

Kaşlarımı çatmamak için uğraştım. “Eski dadın yeni sevgilin mi?”

“O kadar yaşlı değil,” dedi. “Ben de büyüdüm.”

“Ölümsüz varlıkların yanında büyümek kafa karıştırıcıdır, itiraf ediyorum ama bu şekilde düşünmeme sebep olmadan beni büyüten perileri de hatırlıyorum.”

“Lanetliler içinde de benzerleri vardır ama Agnes onlardan biri değil.”

Nedenini sormak istedim ama sormadım. Öncelikle, benim işim değildi. Ayrıca, cevap verse bile ne dediğini anlamayabilirdim. “Kraliçe’nin beni öldürmek istediğini nereden biliyorsun?” diye sordum. Esas konuya geri döndüm.

“Çünkü Los Angeles’a seni öldürmeye gönderildim.” İçinde duygu veya pişmanlık barındırmayan bir cümleydi. Sadece gerçeğin kendisiydi.

Kalp atışlarım biraz hızlandı, nefesim boğazıma düğümlendi. Hissettirmeden kendime gelmek için odaklanmak zorunda kaldım. “Seninle birlikte olmayı kabul etmezsem isteğini yerine getirecek misin?”

“Sana zarar vermeyeceğime yemin ettim. Ciddiydim.”

“Benim için Kraliçe’ye karşı geleceksin, öyle mi?”

“Birlikte olursak güvende olmamızı sağlayacak nedenler, yaşamana izin verirsem de beni güvende tutacak. Lanetlilerin kin gütmelerindense yanında olmalarına daha fazla ihtiyaçları var.”

Son kısımdan fazla emindi. Kendi emin olduklarından çok emindi ama başka hiçbir konuda böyle değildi; kendine dürüst davranabilen birçoğumuzun olduğu gibi. Güçlü yüzüne baktım. Çenesi benim için biraz fazla genişti, elmacık kemikleri fazla çıkıktı. Erkeklerimde daha yumuşak hatlar severdim ama yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Saçları kusursuz beyazdı. Kalın telli ve düzdü. Arkasında atkuyruğu yapıyordu. Sholto, üç aşağı beş yukarı iki yüz yaşında da olsa yaşlı sidheler gibi saçları dizlerine kadar iniyordu. Omuzları genişti, göğsü beyaz düğmeli gömleğinin altında sağlam görünüyordu. Gömlek inanılmaz düzgündü. Böyle görünmesi için bir tür büyü kullanıp kullanmadığını merak ettim çünkü gömleğin altındakinin düz olmadığını biliyordum. “Bu, çok beklenmedik bir teklif Sholto. Üzerinde biraz düşünmek istiyorum.”

“Yarın akşama kadar,” dedi.

Başımınla onayladım ve ayağa kalktım. Sholto da ayağa kalktı. Sokakta fark ettiğim hareketi görmek için karnına ve göğsüne odaklandım. Hiçbir şey göremedim, içindekileri gizlemek için büyü kullanıyordu. “Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum,” dedim.

“Ne?” dedi.

Kendisini işaret ettim. “Çok küçükken bir kez seni gömleksiz gördüm. Gördüklerim aklımdan hiç çıkmadı.”

Yüzü soldu, bakışları sertleşti. Yeniden kalkanlarını güçlendirdi. “Anlıyorum. Bana dokunmak seni korkutuyor. Anlıyorum Meredith.” Nefesini verdi. “Bir süreliğine de olsa hoş bir düşünceydi.” Arkasına döndü, sandalyenin arkasından uzun ceketini aldı. Atkuyruğu arkasında beyaz tüylü bir çizgi gibi duruyordu.

“Sholto,” dedim.

Arkasına dönmedi, sadece ceketini giyerken saçlarını omzunun üzerinde tuttu.

“Hayır demedim, Sholto.”

Arkasına döndü. Yüz ifadesi yine kapalı ve dikkatliydi. Açığa çıkarmak için uğraştığım bütün duygular yeniden gömülmüştü. “O zaman ne dedin?”

“Demek istediğim bu akşam seks yapmayacağız ama her şeyini görmeden sana seks için evet diyemem.”

“Her şeyi?” Yine tek kelimeyi soruya dönüştürdü.

“Şimdi de sen saf rolü yapıyorsun,” dedim.

Üzerinde düşünürken hisleri yüzüne ve gözlerine de yansıdı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Beni çıplak görmek istediğini mi söylüyorsun?”

“Her şeyini değil.” Yüzüne bakarken gülümsedim. “Ama kasıklarına kadar olan kısmı, evet, görmeliyim. Vücudundaki fazlalıklar hakkında ne hissettiğimi bilmem gerek.”

Gülümsedi, içinde sıcak bir kararsızlık barındıran bir gülümsemeydi. Gerçek gülümsemesiydi, içinde bir parça korku ve cazibe barındırıyordu. “Onlar için hiç bu kadar nazik bir terim kullanıldığını duymamıştım.”

“Seninle neşeyle ve zevkimi paylaşarak birlikte olamazsam parıltılarımızın iç içe geçmesi rüyan suya düşer. Sidhe,

kendisi için zevk değil de görev olan şeyler için genelde parıldamaz.”

Başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Gerçi seni çıplak görmekten fazlasına ihtiyacım var. Dokunmam ve senin de bana dokunman gerekiyor...” Ellerimi iki yana açtım. “Böylece bunu yapıp yapamayacağımı anlayabilirim.”

“Ama bu akşam seks yok?” dedi. Sesini hiç böyle duymamıştım.

“Sen sidhe teni hayal ediyorsun ama hiç sahip olmadın. Ben oldum, üç seneliğine ama son dört senedir bundan yoksunum. Evimi özledim, Sholto. Kulağa ne kadar garip ve sapıkça da gelse, özledim. Bunu yapmayı kabul edersem sidhe bir âşığı ve evim olacak. Ayrıca ölüm cezasından kurtulacağım. Sen ölümden daha kötü bir kader değilsin, Sholto.”

“Böyle düşünenler oldu.” Şaka yapmak istedi ama gözleri gerçeği ele verdi.

“Bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor.”

“Aşk konusunu açmalı mıyım, yoksa bir kralla prensesin birbirine âşık olabileceğini düşünmek saflık mı olur?”

Gülümsedim, bu sefer hüzünlenen bendim. “Aşk bir kez denedim, bana ihanet etti.”

“Griffin değersiz biri Meredith. Böylesine derin bir duyguyu yaşayacak veya karşılık verebilecek biri değil.”

“Sonunda bunu kendim öğrendim,” dedim. “Aşk devam ettiği sürece güzel Sholto, ama çok uzun sürmüyor.”

Birbirimize baktık. Gözlerimin onunkiler gibi yorgun ve pişmanlıklarla dolu olup olmadığını merak ettim.

Sholto, "Seninle tartışıp sana aşkın sonsuz olduğunu söylemem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Söyleyecek misin?"

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır."

Elimi uzattım. "Yalanlar yok Sholto, tatlı yalanlar bile söylemeyeceğiz." Elleri çok sıcaktı. "Seni yatağı götürüyüm ve ne için pazarlık ettiğimi göreyim."

Kendisini yatağı götürmeme izin verdi. "Ben de ne için pazarlık ettiğimi göreceğiz miyim?"

Yüzüne bakabilmek için Sholto'yu geriye ittim. "İstersen."

Gözlerindeki bakış ne sidheye, ne insana, ne parlağı aitti, sadece erkek bakışıydı. "İsterim," dedi.

12

Yatağın üzerine çıkabilmek için elini bıraktım, Sholto'yu izleyebilmek için de geri geri adım attım. Silahı belimden çıkarttım ve yastıklardan birinin altına koydum. Sonra yatağın ortasına uzandım, dirseklerimin üzerinde doğruldum. Sholto, yatağın yanında durup bana baktı. Yüzünde garip, yarım bir gülümseme vardı. Gözlerinde de kararsızlık vardı, mutsuz değildi, sadece kararsızdı.

“Halinden çok memnun görünüyorsun,” dedi.

“Yakışıklı bir erkeği ilk kez çıplak görmek asla kötü bir şey değildir.”

Gülümsemesi silindi. “Yakışıklı? Daha önce gömleğimin altındakini bilip de beni yakışıklı bulan birine rastlamadım.”

Benim yerime bakışlarım konuştu. Bakışlarımı yüzünde, gözlerinde, güçlü ve neredeyse kusursuz burnunda,

ince geniş ağzında gezdirdim. Bedeninin geri kalanı da harikaydı ama en azından, büyüyle neresinin farklı görünümüne büründüğünü biliyordum. Sadece ne kadarının gizlendiğini bilmiyordum. Ama gerçek olduğundan emin olduğum kısımlara baktım, güçlü uzun bacaklarına, kalçasına... Pantolonunu çıkartana kadar içindeki şişkinliğin ne olduğunu bilemezdim, bu yüzden üzerine fazla odaklanmadım. Kraliçe haklıydı: Çok yazıktı, Sholto gerçekten de harikaydı.

“Bir sidhe kadının bana böyle bakmasını hep istemişimdir,” dedi. Hâlâ çok ciddi görünüyordu.

“Nasıl?” diye sordum. Soruyu seksi ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla sordum.

Bunu duyunca gülümsedi. “Yenilecek bir şeymişim gibi.”

Gülümsedim, her şeyi olmasını istediği gibi, ihtiyacı olduğu gibi yapmaya çalışıyordum. “Yemek. Ceket ve gömleği çıkart, belki oraya da geliriz.”

“Bu akşam seks yok unutma,” dedi.

“Orgazm yok desek?”

Başını geriye attı ve güldü. Yüksek ve neşeli bir sestti. Parıltılı gözlerle bana baktı ve bu seferki parıltının sebebi büyü değil sadece neşesiydi. Daha genç, daha rahatlamış görünüyordu. Beyaz cildi ve saçları, altın gözleriyle Uyanış Sarayı’nda hoş karşılanacağını fark ettim. Gömleğini çıkaramazsa kimse şüphelenmezdi.

Gülümsemesi hafifçe soldu. “Şimdi ciddi görünüyorsun,” dedi.

“Uyanış Sarayı’na benden daha çok yakışacağını düşündüm.”

Kaşlarını çattı. “Kan rengi saçlarından mı bahsediyorsun yoksa?”

“Boyumun kısa olması ve göğüslerimin sidhelere göre biraz fazla dolgun olması...”

Geniş ve ani bir sırıtmayla cevap verdi. “Göğüslerinden şikâyet edenler kadın olmalı. Hiçbir erkek bunu yapmaz.”

Bunu duyunca gülümsedim. “Haklısın. Annem, teyzem, kuzenlerim.”

“Sadece seni kıskanıyorlar,” dedi.

Gri ceketini yere düşürdü. Sonra gömleğinin kollarından birinin düğmesini açtı. Bunu yaparken yüzüne baktı. Diğer kolunun da düğmesini açtı ve yakasındaki düğmelere çıktı. İlk iki düğme açılınca beyaz ve parıltı veren cildi açığa çıktı. Üçüncü düğmede göğüs kaslarındaki şişkinliğin ilk izleri belirdi. Parmakları dördüncü düğmeye gitti ama duraksadı. “Görmeden önce bir öpücük alabilir miyim?”

Nedenini sorabilirdim ama sanırım biliyordum. Her şeyi görürsem öpücüğünü alamayacağını düşünüyor olabirdi.

Yatağın üzerinde Sholto'ya doğru süründüm. Ellerini yatağa koydu ve dizlerinin üzerine çöktü. Çenesi neredeyse yatağa değiyordu, elleri yatağın üzerindeydi.

Ben ellerimin ve ayaklarımın üzerinde Sholto'ya tepeden bakıyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı ve yüzümü yüzüne doğru indirdim. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarımız birbirine dokunduktan sonra Sholto geri çekilmeye yeltendi. Nazikçe yüzüne dokundum. “Henüz değil,” dedim.

Sholto haklıydı. Fazlalıklarını gördükten sonra başka öpücük alamayabilirdi. Yaşayacağı tek sidhe dokunuşu

buysa, uzun süre hatırlanacak bir şey olmasını istiyordum. Bir öpücük hiçbir zaman sidhe dokunuşunu hissetmemiş olmanın eksikliğini gidermezdi ama teklif edebileceğim en iyi şey buydu. Kendine göre Uther gibi yalnız biriydi.

Sholto, çenesini yeniden yatağın üzerine koydu ve gözlerini bana doğru kaldırdı. Sabırlı, neredeyse pasif bir biçimde yapacağım şeyi bekledi. Tam bu sırada sormadığım sorulardan biri de cevaplandı. Kendimi hayatım boyunca birine bağlayacaksam sadece sidhe kanı taşımaktan daha fazla ortak noktaya ihtiyacım vardı. Acıya olan sevgimi paylaşmalıydı.

Yüzlerimizin aynı seviyede olması için uzandım. “Ağzını aç, sadece birazcık arala,” dedim.

Hiç soru sormadan dediğimi yaptı. Bu hoşuma gitti. Üst dudağını hafifçe ve nazikçe öptüm. Ağzını biraz daha aralamak için dilimi kullandım, sonra dudaklarımı ve dilimi kullanarak keşfe çıktım. Önceleri çok pasifti, ağzıyla beslenmeme izin verdi fakat sonra karşılık vermeye başladı. Tereddüt eder gibi yumuşak dokunuşlarla başladı, sanki ilk kez öpüşüyordu. Sonra ağzını daha sert, daha talepkâr bir biçimde benimkine bastırdı.

Alt dudağını ısırdım, hafif ama kararlı bir ısırık-tı. Boğazından küçük bir ses geldi. Dizlerinin üzerinde doğrulup ellerini kollarıma koydu ve beni kendine çekti. Öpücüğü dudaklarımı ezdi. Acıtacak kadar sertti ve ağzımı biraz daha açmak zorunda kaldım. Dudaklarını, dilini ve ağzını tamamen içime aldım, beni yaralamadığı sürece istediği kadar derinleri yoklayabilir, istediği gibi beslenebilirdi.

Beni yatağa doğru itti ve bunu yapmasına izin verdim fakat bedenini bedenimin üzerinde tutmaya özen gösterdi.

Birbirimize sadece dudaklarımızın dokunması için ellerinden destek aldı. Vücudunu şöyle bir süzmek için öpüşmeyi kısa süreliğine yarıda kestim. Bedeni üzerimde titreyen bir enerji gibiydi. Sanki vücudunu vücuduma çoktan yaslamıştı, ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Aurası, büyü gücü, ikinci bir beden gibiydi. Gücün baskısıyla nefesim kesildi, nabzım hızlandı. Büyü gücü bir mıknatısın metalleri çektiği gibi kanımı kendine çekti.

Branwyn'in Gözyaşları'yla kaplı Roane ile birlikte olurken bile böyle değildi. Harikaydı ama böyle değildi. Ve benim istediğim, arzuladığım buydu. Sholto yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Sholto'nun da benim gücümü hissedebildiğini fark ettim. Sadece "Büyü," diyebilirdim fakat en son birlikte olduğum sidhe Griffin'di ve Griffin bana gücümün nasıl zayıf bir parıltısı olduğunu söylemişti. Bir zamanlar ona inanmıştım, şimdi inanmıyordum. Sormak zorundaydım çünkü bir daha başka bir sidhe ile bu fırsatı bulamayabilirdim. Griffin'in ektiği şüphe tohumlarından hiçbir zaman kurtulamayabilirdim. "Neye benziyor?" diye sordum.

"Sıcak, bedeninden yükselen sıcaklık gibi, benim derime bastırıyor." Bir kolunun üzerinde kendini dengeledi ve diğerini aramızdaki havayı, formu ve ağırlığı olan bir şeymiş gibi okşamak için kullandı. Elini benim auramın içinde gezdirmeye başlayınca gözlerimi kapattım, bedenim bu özel dokunuşla kıvrandı.

Elini enerjinin içinden geçirdi ve gözlerim kapalı olmasına rağmen nerede olduğunu anladım. Sholto, "Sanki uzandığım zaman derimi emen bir şeymiş gibi elime tutunuyor," dedi. Sesi, yüzündeki şaşkınlığı taşıyordu.

Elinin, gücün içine girdiğini hissettim, bedenim sanki suyun altındaydı ve eli beraberinde soğuk havayı getiriyordu. Eli sadece yanıma dokunmadı, kalkanlarımı geçti, büyüsunü içime girmeye zorladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, nefesim boğazıma düğümlendi. Kendi gücümü gönderip açılan gediğin üzerini kapatmak zorunda kaldım.

Benim büyü dokunuşumla irkilerek geri çekildi. Yarı aralık dudaklarla bana baktı, nabzı boğazının ince derisinin altında kapana kısılmış bir yaratık gibi atıyordu. “Neler kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş,” dedi.

Başım la onayladım, yatağın üzerindeki yüzüne baktım, eli zonklayan bir ağırlık gibi kaburgalarımın üzerindeydi. “Bu sadece başlangıç,” dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Seksi bir ses tonuna bürünmek istemedim ama gücü üzerime bastırırken ancak bu ses tonunu çıkartabildim. Bunları hissederken hiçbir deformasyonun Sholto’ya hayır deme me sebep olamayacağını düşündüm.

Gömleğine uzandım. Ağırlığını iki koluna verebilmek ve düğmelerine uzanabilmem için elini üzerimden çekti. Sonraki düğmeyi de açtım ama hiçbir şey olmadı. Bir tane daha açtım. Gücü kaldırımdan yükselen sıcak hava gibiydi. “İllüzyonu kapat Sholto, görmeme izin ver.”

Sesi fısıltıdan ibaretti. “Korkuyorum.”

Yüzüne baktım. “Sence bu şansı kaybetmek istiyor muyum? Bu sürgüne son vermek istiyorum, Sholto. Rol yapmaktan, buraya alışmışım gibi görünmekten sıkıldım. Hepsini geri istiyorum.”

Elimi boğazında gezdirdim ve güçlerimizin karışımı, görünmez bir perde gibi elimin üzerine indi. “Sidhe teni, benimkine eş zevkler, evime geri dönmek ve hoş karşılan-

mak; evime gitmek istiyorum Sholto. Büyünü kapat ve neye benzediğini görmeme izin ver.”

Dediğimi yaptı. Gömleğinden dışarıya uzantılar fışkırdı, bir yılan yuvasına veya birinin karnından dışarı çıkan bağırsaklara benziyordu. Dondum kaldım, bu sefer nefesimin boğazıma düğümlenmesinin sebebi tutku değildi.

Sholto, hemen geri çekilmek istedi, görmemem için yana dönmeye çalıştı. Durması için kolunu tuttum. Tepkim veya onun elime tepkisi aramızdaki büyüğü kapattı. Kolu elimin altında sadece bir koldu, sıcak ve canlıydı ama başka bir şey değildi.

Kolunu iki elimle kavradım. Yüzünü bana çevirmek istedim ama karşı koydu. Dizlerimin üzerinde doğruldum, bir elim hâlâ kolundaydı ama uzanıp gömleğinin ucunu tuttu. Bedenine uzanırken bana hiçbir şey dokunmadı ama bir sürü şeyin dokunuyor olması gerekiyordu. Büyüsünü yeniden açmıştı. Gerçekte var olanları göremiyordum.

Yüzünü kendime çevirdim. Gömleği yarısına kadar açtı. Göğsü ve karnı beyazdı, kaslıydı, düzgün ve kusursuzdu. Bir başka düğme daha açtım ve altında açığa çıkan spor salonu reklamlarındaki baklavalardı. Sholto düğmelerini açmama ve deri kemeri açığa çıkana kadar işimi yapmama izin verdi ama bana bakmıyordu.

“Büyünün arkasına saklanacaksan güzel görüldüğünü söyleyebilirim.”

Bunu söyleyince bana baktı, öfkeli gibiydi. “Bana yüz çevirmemen için göstermem gereken görüntü buysa,” dedi.

“Gerçek görüntün bu olsaydı asla Konuk’un Kralı olmazdın.”

Gözlerinden bir şey geçti, ne olduğunu anlayamadım ama herhangi bir şey. İçinde acı barındıran bir öfkeden daha iyiydi. “Sidhe sarayının asillerinden biri olurdum.”

“Bir lord olurdun, daha fazlası değil. Annenin soyu sana daha yüksek bir unvan kazandırmazdı.”

“Ben lordum,” dedi.

Başımla onayladım. “Evet, kendi gücünle, kendi çabanla. Kraliçe böyle bir gücün saraydan unvansız ayrılmasına izin veremezdi.”

Gülümsedi ama acı bir gülümsemeydi ve öfkesi gözlerine geri döndü. “Cennette hizmet etmektense cehenneme hükmetmenin daha iyi olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Asla, söylemeye çalıştığım şey annenin soyunun sana verebileceği her şeye sahipsin ve bir kralısın.”

Bana baktı, yüzünde yine aynı küstah maske vardı. Sarayda sıklıkla gördüğüm bir şeydi. “Annemin soyunun bana verebileceği,” dedi.

“Seni reddetmeselerdi,” dedim.

“Yüz ifadeni gördüm, bedeninin isteksizliğini hissettim. Gerçek olması için yüksek sesle ifade etmene gerek yok.”

Gömleğini pantolonunun içinden çıkartmaya başladım. Ellerimi tuttu. “Yapma.”

“Şimdi arkanı dönüp gidersen biter. İllüzyonunu indir Sholto, görmeme izin ver.”

“Bunu yaptım.” Gömleği elimden o kadar sert aldı ki, bunu yaparken neredeyse beni de yataktan düşürecekti.

“İrkilmeden sana dokunabilseydim iyi olurdu. Bunu yapmadığım için özür dilerim ama bana küçük bir şans ver. İlk bakış her zaman yanıltıcıdır.”

Başını iki yana salladı. “Haklısın, ben lanetlilerin kralıyım. Aşağılanmamam gerek.”

Yatağın kenarına oturdum ve yüzüne baktım. Biraz asık suratlı da olsa harika görünüyordu. Ama gerçek değildi ve son birkaç seneyi gizlenerek, rol yaparak geçirmiştım. Rol yapmak, ne kadar hoş da olsa, zamanla sıkıcı olabiliyordu. Kendisini reddetmiş olsalar da kimse Aydınlanma Sarayı için Sholto’dan daha iyi bir örnek olamazdı. İnanılmaz bir güzelliğin ve korkunç bir şeyin birleşimiydi, ikisi yan yana değildi ama iç içe geçmişti. Biri, diğeri olmadan var olamazdı. Sholto, bu hâliyle sarayın ifade ettiğİ değerlerin kusursuz bir evliliğiydi. Adamı reddetmelerinin sebebi kusursuz Aydınlanma sidhesi olabilme ihtimaliydi. Bunun üzerinde çok fazla düşündüklerini sanmıyordum ama Sholto’da korktukları şey bu olmalıydı; bir yabancı olması değil, bir yabancı olmaması.

“İkinci defasında başımı yana çevirmeyeceğimi garanti edemem ama deneyeceğime söz verebilirim.”

Bana baktı, öfkesi küstahlığının arkasına saklandı. “Bu, yeterince iyi değil.”

“En iyi teklifim bu. Reddedilme riski, sidhe teninin dokunuşundan bu kadar çabuk vazgeçmeye değer mi?”

Gözlerinde şüphe dans etti. “Buna katlanamazsan,” dedi. Bu cümle Sholto’ya komik geldi ama mutlu değildi. “O zaman cazibe büyümü çağırırım ve...”

Sesi azalarak yok olurken cümlesini tamamladım. “Evet, bunu yapabiliriz.”

Başıyla onayladı. “Bu, yalvarmaya en yaklaştığım an.”
Güldüm. “Çok şanslısın.”

Biraz şaşırdı, Sholto’nun özenle seçilmiş maskesinin ardında başka bir şey görmek rahatlatıcıydı. “Anlayamadım.”

“Büyün o kadar güçlü ki, anlayamazsın.” Şimdi içinde acı barındıran benim sesimdi. Başımı iki yana sallayarak içimdeki huzursuzluktan kurtuldum, saçlarım yüzüme düştü. Ellerimi uzattım. “Buraya gel.”

Yüzünde güvensizlik vardı. Sholto’yu suçlayamazdım fakat duygu selinden sıkılmıştım. Sholto’ya zarar vermek istemiyordum ama kendimi Sholto’ya sonsuza kadar bağlamak isteyip istemediğimden emin değildim. Sorun sadece uzantılar değildi; bir belirip bir kaybolan güçlü duygulardı. Söz konusu duygular olunca çok fazla dikkat isteyen bir eştı. Böyle erkekler o kadar yorucuydu ki, genelde onlardan uzak dururdum fakat Sholto bana diğerlerinin sunamayacağı şeyler teklif ediyordu. Bana evimi geri verebilirdi. Bunun için duygusal saçmalıkları bir kenara bırakabilirdim. Dürüst olmak gerekirse, duygusal dengesizliği, fazlalıklarından daha büyük bir eksiydi.

“Gömleği bırak ve buraya gel, ya da gelme. Seçim senin.”

“Sabırsız gibisin,” dedi.

Omzumu silktim. “Biraz.” Ellerimle yanıma gelmesini işaret ettim.

Gömleğini omuzlarından aşağıya düşürdü. Yüzünde vahşi duygular belirdi, sonunda meydan okumada karar kıldı. Benim için sorun değildi çünkü yüzünde açığa çıkan şey gerçekte hissettiği değildi. Hoş karşılanacağını bilene kadar yüzüne maske takmaya alışmıştı.

Cazibe büyüsünü kapattı.

13

Bana doğru yürürken her şeyini görmeye çalıştım ama sonunda pes ettim ve sadece baktım. Uzantılar vücudunun geri kalanı gibi parıltılı bir beyazdı. En kalın olanlarda hafif bir mermer havası vardı. Bhatar'dan, bunların kaslı kollar olduğunu biliyordum, uzantılar ağır işler içindi. Kaburgalarının ve karnının üst kısmında daha uzun ama daha ince olanlar vardı. Bunlar parmaklardı ama bir sidheninkinden yüz kat daha hassastı. Göbek deliğinin hemen üzerinde ise hafif koyu renkli kısa olanlar vardı. Bunları görünce pantolonun içindekinin sidhe olup olmadığını merak ettim.

Yatağın üzerine oturup tam karşımda durana kadar vücuduna baktım. Başım yana çevirmişti, elleri arkasındaydı. Sanki beni görmek veya bana dokunmak istemiyordu. Uzandım ve düzgün kaslı uzantılardan birine dokundum.

Dokunuşumla geri çekildi. Üzerini okşadım ve Sholto'nun bana baktığını hissettim.

Yine uzantının dış derisini okşadım. "Bunlar ağır işler için, bir şeyler kaldırmak veya avı yakalamak gibi." Parmağımı hafifçe uzantının altında gezdirdim ve doku farkını hissettim. Hoş olmadığını düşünmedim, sadece insan derisinden daha kalın neredeyse lastik gibiydi, bir yunusun derisi gibiydi.

"Sanırım bunu sana Bhatar söyledi." Sesi öfkeliydi.

"Evet." Uzantının bedeninin içine girdiği yerdeki tabanına dokundum. Hafifçe kendime çektim ama üzerini okşadım. Elime dolandı, elimi tuttu ve kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yapma," dedi.

"Güzel değil miydi?", diye sordum.

Öfkeli ve korkmuş bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Bir geceuçan için neyin güzel olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sordum."

Şaşırdı ama elimi uzantıdan kurtarmayı başardım.

Daha ince olanlardan birine dokundum. Bir dalgıcın mercan kayalıklarında sürtündüğü deniz yelpazeleri gibi içeri çekildiler. "Bhatar parmaklarıyla çok güzel nakış işlerdi."

Elimi biraz daha aşağıya indirdim, görünür son uzantılara dokunmadım. "Çok hassaslar; çok hassasiyet gerektiren ince işlerde bile kullanılabilirler ama aslında ikinci bir cinsel organ gibidirler."

Şaşırmış gibiydi. "Genelde bu bilgiyi yabancılarla paylaşmayız."

"Biliyorum," dedim. "Bhatar ziyaretine gelen kadınları onlarla okşardı. Hakaret olarak algılamasından veya baba-

mı kızdırmaktan korktukları için kadınlar buna karşı çıkmazdı. Saraya daha sonra geri döndüğümde Konuk'un lanetlilerden olmayanları aşağıdaki uzantıları ile nasıl okşadığını fark ettim. Bizimle dalga geçiyor gibiydiniz. Bize göğüslere benzeyen bir şeyle dokunuyordunuz ve biz bilmiyorduk."

"Ama sen biliyordun," dedi.

"Ben şakaları, kendim maruz kalmıyorsam severim." Elimi organların son sırası üzerinde gezdirdim.

İç geçirerek nefes verdi. Gözleri meydan okuyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Kendi atalarımın genetik kodlar o kadar iç içe geçmişti ki, ben de ondan farklı değildim.

Nazıkçe uzantılara dokundum ve parmaklarımın altında dalgalanmaya başladılar. Uçların yukarıdakiler kadar olmasa da hafif tutma yeteneği vardı ama her bir uzantının yanında hafif bir çöküntü vardı. Oyuklardan birine parmağımı soktum ve ben bunu yapınca ürperdi.

"Bir dişi geceuçanla birlikteysen özel bir vazifesi olmalı."

Bir şey demeden başıyla onayladı.

"Benim için ne yapabilirler?" Soruyu birkaç sebepten dolayı soruyordum. Öncelikle, merak ediyordum. Ayrıca, uzantılarla bana dokunacaksa neler olacağını bilmeliydim. Benim dokunuşum daha çok ilgisiz ve bilimsel bir merakı. X yaparsan Y olur gibiydi. İlgisizlik, ona dokunmamı sağlayabilirdi ama sekste işler değişebilirdi.

Ellerini bana uzattı ama bunu yapınca kalın uzantılar bir kitle hâlinde yüzüme değdi. İrkildim. Sholto, hemen sırtını dikleştirdi. Belki yine benden uzaklaşacaktı ama alttaki uzantılara tutundum. Olduğu yerde dondu kaldı ve

nefesi kesildi. Beklemediği bir anda penisine dokunulan bir erkeğin tepkisi gibiydi.

Elleriyle uzandı ve gömleğimi pantolonumun içinden çıkarttı. Bunu yapınca kalın uzantılar yine yüzüme değdi. Zor da olsa bu sefer geri çekilmedim.

Gömleği kafamdan çıkarttı ve yere bıraktı. Gözlerindeki meydan okumaya bir şeyler daha eklendi, daha karanlık ve gerçek bir şeydi. Kaslı uzantılardan ikisini kullanarak elle-rimi nazıkçe aşağıdaki uzantılardan aldı. Sonra ince uzun olanlar büyüdü, daha da uzadı ve inceldi. Uçları baştan çıkarıcı bir biçimde göğüslerimin üzerinde gezindi. Hem şaşırdım hem de nefesimi tuttum.

Uçları sütyenimin içine girdi, derimde yılanların gezinmesi gibiydi. Sholto'ya hayır demeye hazırlandım ama bunu yapamadım. Kırmızılaşmış uzantılar göğüs uçlarımı buldu ve altlarındaki çöküntülerin ne işe yaradığını anladım. Emme güçleri vardı ve dokunuşları uzmancaydı. Hafifçe sıkılan ve emilen göğüs uçlarım sertleşti.

İkinci bir organ karnımda dolaştı, pantolonumun üzerinde gezindi. Kelimelere dökmeden daha fazlasını istiyordum. Nazıkçe Sholto'yu ittim. "Bu kadar yeter, lütfen."

Yine geri çekildi ama bu sefer acı çekmiyordu. Yüzündeki ifade neredeyse zafer kazanmış bir komutanmkiine benziyordu. "Şimdi yüzünde beliren ifade; sadece bunu görmeye bile değdi."

Titreyerek nefes aldım ve düşünmeye çalıştım. "Bunu duyduğuma sevindim ama emin olmadan önce bir şeye daha bakmam lazım."

Bana baktı.

"Kemer lütfen."

İkinci kez sormak zorunda kalmadım. Kemerini çıkarttı ama pantolonunun düğmesini açmadı. Daha fazlasını veya daha eksigini değil de istediğimi yaptığı için mutluydum.

Düğmeyi açtım ve iç çamaşırının ucu görüldü. İçindeki şişkinlik düzgün ve sertti, çok insansı görünüyordu. Ama gördüklerimden sonra emin olmak zorundaydım. İç çamaşırını dikkatlice aşağıya indirdim ve Sholto'yu ilk kez çıplak gördüm.

Yüzünün vaat ettiği gibi penisi de düzgün ve kusursuzdu. Kaymaktaşından bir heykel gibiydi. Elimi etrafına doladım ve çılgılık attı.

Amacım Sholto'yu baştan çıkartmak değildi, bir şeyi arıyordum. Bhatar'ın penisinin içinde elimin uzunluğunda bir kemik vardı. Hiçbir kadının baş edemeyeceği bir şeydi. Sadece türünün asilleri bu kemiğe sahipti ve bu fertil erkekler oldukları anlamına geliyordu. Kemik olmazsa dişiler seks sırasında yumurtlamıyordu.

Sholto, hevesli gözlerle bana baktı. "Bir erkek kendini ancak bu kadar kontrol edebilir."

"Benim pantolonumun hâlâ üzerimde olmasının sebebi bu." Sanki ellerimde kalın kaslı kadife bir cisim vardı ama etten başka bir şey hissetmiyordum, kötü sürprizler yoktu. "Baban asil değil miydi?"

"Kemiği arıyorsun." Sesi kısık ve kabaydı.

"Evet."

"Babam asil kan taşıyanlardan değildi." Bu mantıklı kelimeleri her dokunuşumda mantığını daha da yitiren bir erkek olarak dile getirdi.

"O zaman nasıl kral oldun?" Sesim sakindi. Uzantılar bana dokunmayı bırakınca heyecanım azalmıştı. Devam

etmemişti çünkü organını görünce tahrik olmamıştım. Lord ve Leydi beni affetsin, fazlalıkları deformasyon olarak görüyordum.

“Lanetliler Kralı, babadan oğula geçen bir unvan değildir. Kazanılır.”

“Kazanılır,” dedim. “Nasıl kazanılır?”

Başını iki yana salladı. “Düşünmekte zorluk çekiyorum açıkçası.”

“Neden acaba?” Bunu dalga geçercesine söyledim ama ciddi değildim. Keşke olsaydım. Sholto’yu ancak parça parça içime sindirebilirdim. Belki sadece bir veya iki uzantısı olsaydı daha kolay olurdu ama düzinelerce vardı. Çıplak bedenimi ona dayama düşüncesi, uzantıların beni sardığını düşünmek... Ürpermeme sebep oldu.

Sholto, tepkimi yanlış anladı, kaslı uzantılardan biri başka bir erkeğin elini kullanacağı gibi saçlarımı okşadı. Gözlerimi kapattım, yüzümü dokunuşuna bıraktım, keyif almaya çalıştım ama alamadım. Bir geceliğine belki ama uzun süreliğine, hayır bunu yapamazdım.

Yüzümü indirdim ve uzantı geri çekildi. Penisini birlikte olduğum diğer erkeklerinki gibi elime aldım ama tepesinde kıvranıp duran şeyler yüzünden bunu yaparken diğer zamanlardaki gibi keyif almadım.

Sholto, beklentiyle bana bakıyordu, sanki evet demiştim. En mantıklı olan ayağa kalkmak ve adamı öpmekti fakat bunu yaparsam uzantılar bedenime dolanacak ve Sholto gerçekte ne hissettiğimi anlayacaktı. Korkuyla geri çekildiğimi görmesini istemiyordum. Son sidhe dokunuşunun Sholto için aşağılayıcı değil, hoş bir deneyim olmasını istiyordum. Ayağa kalkıp vücudunun üst kısımlarına gide-

meyceksem geriye sadece gidecek tek bir yön kalıyordu: aşağısı.

Yataktan aşağıya indim, önünde diz çöktüm. Bu hareketimi görünce geriye bir adım atmak zorunda kaldı ve yüzüm ipeksi bir deriye sahip organıyla aynı seviyeye geldi. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama penisini ağzıma alarak bunu yapmasına izin vermedim. Ellerimi kalçalarının da gezdirdim, tırnaklarımı etine geçirdim.

Bir çığlık attı, bedenini ağzıma biraz daha yasladı. Normalde erkeğin ne tepki verdiğini görmek için yüzüne doğru bakardım ama bu sefer yapmadım. Görmek istemiyordum. Onunla beslendim, emdim, dilimi, dudaklarımı, ağzımı ve nazikçe de dişlerimi kullandım.

Nefesi hızlanmaya başladı. Bu artan ritim bana Kraliçe'nin tabusunu yıkmak üzere olduğumu söyledi. Güç geri döndü, vızıldayan bir enerji gibi bedenimi kuşattı, nereye dokunsam enerji nabız gibi atıyordu. Ağzımın içinde sanki titreyordu, birden aklıma bu sıcak ve güçle dolu şeyi bacaklarımın arasına alırsam nasıl olacağı geldi. Görüntü o kadar güçlüydü ki, geri çekilmem gerekiyordu. Gözlerimi açtım ve derisinin bembeyaz olduğunu, gücüyle neredeyse şeffaflaştığını gördüm.

Kafamı yavaşça kaldırdım, her bir santimetresi parıldıyordu. Küçük uzantıların uçları kırmızı kömürler gibiydi, daha yukarıdakiler bir mermer gibi damarlıydı. Bembeyaz derisinin yumuşak kırmızı, yumuşak mor ve altın renklerde parıldamasını görmek çok güzeldi.

Kafamı kaldırıp Sholto'ya baktım ve güzelliği gördüm. Olması gerektiği gibiydi, ışıktan oyulmuştu, renkle ve bü-yüyle dolmuştu. Gücü tenimi okşayan, bedenini titreten

bir kuvvet gibiydi. Beni görünmez ve ipekten bir battaniye gibi kuşatıyordu. Gücün içine girmek istiyordum, beni kuşatmasını istiyordum.

“Saçlarını aç.” Sesim garipti, sanki başka birine aitti.

Sholto, saçlarını açtı ve sallayarak bedenine düşürdü. Saçları yeni yağmış kar gibi parıldayarak dizlerine kadar indi. Saçlarını avuçladım ve nazikçe çektim. Bu şekilde vücudumun üzerine saçlar dökülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Canlı sateni tutuyor gibiydim. Sütyenimi göğüslerimi dışarı çıkartmak için aşağıya ittim ve saçlarını göğüslerime değdirdim. Tek bir dokunuş beni titretti ve bu sefer sebebi tutkuydu.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyken yüzüne baktım. “Saçlarını bu şekilde çıplak bedenimin üzerine serbest bırakırsan kendimize hâkim olabilir miyiz?”

İrisindeki üç renk de parılıyordu; halkalar bir fırtınanın merkezi gibi neredeyse fırl fırl dönecekti. Vücudundaki sıcaklıktan bir kahkaha yükseldi. “Yalan söyleyip evet mi demeliyim?”

Parıldayan, neredeyse şeffaflaşmış elimle vücudunu okşadım. “Evet, bizi durduracaksa, yalan söyle.”

Yumuşak bir ses tonuyla, “Tehlikeli sözcükler,” dedi.

“Tehlikeli zamanlar,” dedim. Onu yaladım, vücudu bacaklarından omuzlarına kadar tepki verdi, başını geriye attı ve titreyerek iç geçirdi.

“Meredith,” dedi. Bir erkeğin sadece en özel anlara sakladığı ses tonuydu. Bunu duymak bedenimin dokunmadığı ve görmediği yerlerinin kasılmasına sebep oldu.

Kapının tahtaları etrafa saçıldı ve bir güç dev bir el gibi bize çarptı. Sholto sendeledi ama ayakta kaldı; ben kış üstü

yere oturdum, bacaklarının yanından baktım. Hareket eden karanlık bir figür gördüm, sonra Sholto kayboldu, yatağın üzerinden atladı.

Gri Nerys, bir an için kapının eşiğindeydi, sonra takip edemediğim bir hızla üzerime atıldı. Yatağa doğru gittim, yastığın altındaki silahıma uzandım ama asla yetişemeyeceğimi biliyordum.

Sisters Planet

14

Silahıma uzanmak istiyorsam sırtımı cadıya dönmek zorundaydım. Cadıya sırtımı verdim; elim yastığın altındayken pençeler sırtıma geçti. Bir çığlık attım, silahıma uzanmaya çalıştım. Pençeler kollarımı tuttu ve beni yere savurdu. Sert bir biçimde yere düştüm, silahsızdım ve ben kendime gelemeden Nerys tepeme çıktı.

Bir tekme savurdum ama Nerys bacaklarımı tırmaladı. Kadını tekmelemeye çalışmaya devam ettim ve ayağa kalkmak için uğraştım ama buna fırsat vermedi. Saldırdı, pençelerini savurdu, iç çamaşırımı ve etimi parçaladı. Ben duvara kadar geri çekildim, artık kaçacak bir yer yoktu.

Çığlık atıyordu. “O bizim! Bizim! Bizim!” Her bir kelimiyi yeni bir pençe ile vurguluyordu. Ellerim önümdeydi ama kollarım paramparça olacak ve cadıyı durduramayacaktı.

Bu korku ve panikle parıltının yok olmasını bekledim ama hâlâ ısıldıyordum. Kanım da kendine has bir parıltısı varmış gibi kollarımdan etrafa saçılırken ısıldıyordu. Gücün bedenimin içinde bir yumruk gibi yükseldiğini hissettim, daha önce böyle bir büyü gücü hissetmemiştim. Güç içimden geçti ve bedenim o kadar parıldadı ki, cadı tereddüt etti.

Sonra bağırdı. “Derini soyunca artık parlamayacaksın, kızım.” Kollarımı pençeleyince yeni bir çığlık attım, siyah pençenin yüzüme, gözlerime doğru geldiğini gördüm.

Elimi cadının göğüslerinin ortasına koydum ve güç kolumdan elime aktı. Gücün cadıya çarptığını hissettim. Beni pençelemeyi bıraktı ve tepemde dondu kaldı. İçimde dolaşan güç canımı yakıyordu, sanki vücudumun her yeri aynı anda yanıyordu. Bir çığlık attım ve bunu durdurmaya çalıştım ama acı artmaya devam etti. Kararan gözlerle Nerys’e bakmaya devam ettim. Kendimden geçmek üzeriydim ve bu olursa Nerys beni öldürürdü.

Bedenim sanki sıcak kırmızı bıçaklarla kesiliyordu. Sonunda çığlık atacak gücü yeniden buldum ve Nerys de bana katıldı. Benden uzaklaştı, yatağın kenarına tutunmaya gitti. Fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Derisi, akmaya başladı, en uygun tasvir buydu. Derisi yoğun bir sıvı gibi akmaya başladı, elinin üzerinden bir eldiven gibi sıyrıldı.

Nerys çığlık atıyordu. “Hayır, hayır!”

Bedeni kendi üzerine katlandı, kemikler yer değiştirdi, kaslar sudaki kütükler gibi yüzdü. Halının üzeri kana bulandı, sonra daha yoğun ve daha koyu renkli sıvılar etrafa saçıldı. Kalbinin yüzeye çıktığını ve iç organlarının geri

kalanını beraberinde sürüklediğini gördüm. Uzun süre çılgılık atmaya devam etti, sonunda etten bir topa dönüştü. Çılgıllıklarını hâlâ duyuyordum ama uzaktan geliyordu, boğuktu fakat hâlâ canlıydı. Nerys, artık içi dışına çıkmış bir ölümsüzdü.

Acı, kesilmiş bir kolun acıması gibi azalmaya başladı. Babamın da benzer şeyler yaptığını görmüştüm. Elinin güçlerinden biri de buydu, zaten Et Prensi unvanını da bu yüzden almıştı.

Kapıya doğru süründüm, kendi eserim olan titreyen ve hareket eden kitleye baktım. Yatağın diğer tarafına geçince Kara Agnes'i Sholto'nun tepesinde gördüm. Sholto'nun parıldayan bir parçasını kendi kara özüne katıyordu. Sholto mücadele ediyor ama Agnes adamın kollarını yerde tutuyor, tepesinden inmiyordu. Periler arasında sidheden daha güçlü olanlar da vardı. Cadılar da bunlardan biriydi. Kırık kapıya gittim ve Agnes'in sesini duydum. "Nerys, beyaz cadıyı öldür." Sonrasında gelen soru tek kelimeydi. "Nerys?"

Sonraki çılgınlıklar başladığında asansörlere ulaşmıştım. Kara Agnes önce beni öldürmek istiyorsa, kardeşine yaptıklarımın sonra fikrini değiştirmiş olamazdı. Lobiye ulaşmak düşündüğümünden de uzun sürdü. Titriyor, üşüyordum. Kollarımı yüzümün önüne kaldırdım. İki kolum da kanlıydı, sadece pençe yaralarının verebileceği keskin bir acıyla sızlıyorlardı ama en kötüsü sol kolumdu. Ön kısmında kemiklerimden birini görebiliyordum. Kan hiç durmuyor, kırmızı sıvı dirseğimden asansöre akıyordu. Kanla ıslanan pantolonum neredeyse mordu.

Şoka girecek kadar yaralanmıştım ama bence sebebi bu değildi. Büyüydü. Sadece bir güç elinin yapabileceği bir

şeyi yapmıştım. Babamın yapabileceği bir şeyi yapmıştım. Bu, babamın en korkunç gücüydü. Kendisinin bile pişmanlık duyarak kullandığı bir şeydi çünkü ölmüyorlardı. Nerys de ölmeyecekti. Sonsuza kadar kendi etleri ve sıvılarından oluşan kitlenin içinde hapis kalacaktı. Görmeyecek, nefes almayacak veya beslenmeyecek ama yaşayacaktı. Hep yaşayacaktı.

İçimden çığlık atmak geliyordu ama bunu yaparsam Agnes gelip gözlerimi oyana kadar çığlık atabilirdim. Gömleğimi, ceketimi ve silahımı odada bırakmıştım. Yaralarımı saracak bir şeyim bile yoktu. Göğüslerimin kapanması için sütyenimi düzelttim.

Asansör kapıları açıldı ve bir çift içeriye adım atmak üzereyken beni gördü. Yüzlerinde şok ve korku vardı. Kapıların kapanmasına izin verdiler. Cazibe büyümünü unutmuşum. Lobiye bu şekilde inemezdim.

Kişisel cazibe benim en iyi büyümdü ama mücadele ettim, daha önce üzerime bir perde indirirken hiç bu kadar zorlanmamıştım. Yapabileceğimin en iyisi insanların yaralı olduğumu ve üzerimde bir sütyenden başka bir şey olmadığını fark etmemesini sağlamaktı. Görünüşümü değiştirmeye odaklanamıyordum. Kendimi lanetlilerden gizlemek için cazibe büyüsüne ihtiyacım vardı ve kafamda kendimi canlandıramıyordum. Bunu yapamazsam büyüğü de yapamazdım.

Kapılar açıldı ve lobiye adım attım. Kimse çığlık atmadı ve eliyle beni işaret etmedi. Demek ki, büyü işe yarıyordu. Haklıydım. Her şey yolundaydı. Fakat sonra lobinin ortasında oturan Altın Segna'yı gördüm. Kısık sarı gözlerle bana baktı.

Geriye döndüm ve arka kapıya doğru döndüm. Havai gömlekli ve beyzbol şapkalı Gethin'in kapıların önünde durduğunu gördüm. Parlak ve kalabalık lobiye, gülümseyen insanlara, otelden ayrılan ve otele giriş yapan müşterilere baktım. Beni buradaki çiçekli halının üzerinde öldürürlerdi ve bedenim yere düşüp katiller oteli terk etmeden kimse neler olduğunu anlamazdı.

Bulunduğum yerden kadınlar tuvaleti görünüyordu. Sorgulamadım, sadece ağır adımlarla yürüdüm. Kapı kapandıktan sonra arkama döndüm ve kapının üzerine korumaya ve güç sembolleri kazıdım. Bedenim o kadar çok kan kaybediyordu ki, kanımla mektup bile yazabilirdim. Ellerimi kapıya koydum ve gücü çağırdım. Odada kazayla yaptığım şeyden sonra bunu yapmaya korkuyordum ama başka seçeneğim yoktu. Gücümü kapıya ve rünlere aktardım. Artık kimsenin içeriye giremeyeceğini biliyordum. Biliyordum çünkü böyle olmasını istemiştim. Ben sidheydim ve kapıyı kendi kanımla büyülemiştim. Kimse kan kullanmazdı, küçük şeyler için harcanmayacak kadar değerliydi, ayrıca sağlıksızdı, fakat bu akşam biraz dikkatsiz davranmanın zararı olmazdı. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Aynaları ve koltukları olan giriş kısmından tuvaletlerin bulunduğu kısma geçtim. Karşı duvarda gördüğüm şey düşünmeye zamanımın olmadığını hatırlattı: gitmeliydim. Duvarın tepesinde bir pencere vardı. Tek yapmam gereken şey pencereye ulaşmaktı.

Kâğıt havlulardan alıp en kötü yaralarımın üzerine sardım. Bunu yaparken üzerine çıkacak bir şey aradım. Dışarıya çıktıktan sonra tıbbi yardım alabilirdim. Fakat önce hayatta kalmam gerekiyordu, aksi hâlde alacağım tek

yardım otopsi olacaktı. Gethin'in sesini duydum, Gethin olmalıydı çünkü ses cadılara ait değildi. "Küçük sidhe, küçük sidhe, içeriye girmeme izin ver."

Devam etmesine izin veremezdim. Çocukların hikâyelerindeki cümleleri tekrarlayacaksa bunu yapabildi. Ben dışarıya çıkıyordum. Sonunda giriş kısmından aldığım kavisli arkalıklı sandalyelerden birini cama en yakın kabinin yanına taşıdım. Kabinin tepesindeki metale tutunabilmek için zıplamak zorunda kaldım. Bunu yapınca sandalyem devrildi. Bir saniye kollarıma asılı kaldım, sonra ayaklarımdan da destek alarak bedenimin geri kalanını yukarıya çektim. Yaralarımın yavaşlayan kan akışı yeniden hızlandı. Kabinin tepesinde dengemi sağlayıp küçük pencereye bakmadan önce iki kez kendi kanıma basıp dengemi kaybettim. Çok küçük bir pencereydi ve ufak tefek olduğuma sevindiğim nadir anlardan biriydi.

Ben kabinle pencere arasında dengemi sağlamaya çalışırken bir şey pencereye çarptı. Cama uzantıların ve keskin dişlerin geçtiğini gördüm, yere düştüm. Yeniden pencerenin yanına çıkmalıyım, dışarıya çıkmak için değil, üzerine koruma büyüü yapmak içindi. İçeriye giremezlerdi ama artık ben de dışarıya çıkamazdım.

Kapana kısılmıştım, vücudumun kaldırabileceğinden daha fazla kan kaybetmişim ve fikirlerim de tükenmek üzereydi. Hiçbir şey yapamıyorsam yaralarımı sarabilirdim. Kâğıt havluları alıp muslukların yanına gittim. İhtiyacım olan şey, bir kumaş veya havluları sıkamak için kullanılabileceğim bir ipti. Sol kolumdaki yaranın ne kadar derin olduğunu anlamaya çalışırken aynada bir şey gördüm.

Yansımanın derinliklerinde bir yerde küçük ve karanlık bir şey hareket ediyordu.

Yarama kâğıt havlular bastırıp içeriyi araştırdım. Kabinler soluk pembe ve sadeydi, duvarlar da aynı renkti. Duvarlardan çıkan az sayıdaki boru ve tavan bile renk olarak tuvaletlerin geri kalanıyla uyumluydu. İçeride pantolonum ve sütyenimden başka kullanabileceğim bir şey yoktu fakat dikkatimi çeken başka bir şeydi.

Aynaya döndüm ve hâlâ oradaydı. Kristal bir koridorda yürüyen karanlık gölgeli bir figürdü ve gittikçe yaklaşıyor, büyüyordu. Bunun Alistair Norton'un odasında beni öldürmeye çalışan sidhe olduğunu düşünmedim çünkü birçok sidhe ayna büyüleri yapabiliyordu. Anladığımı kadarıyla lanetliler, aynadan içeriye girmeye çalışıyorlardı. Aynaya büyü yapamazdım, bir pencere veya kapı değildi. Aynadan geçebilmeleri benden daha iyi büyücü oldukları anlamına geliyordu. Onları durduramazdım.

Kapı açıldı ve kalbim bir an için durdu ama sadece iki kadındı. İki sıradan insan kadındı, büyüye karşı hiç duyarlı olmamaları gerekti çünkü aksi hâlde kapıdan kendi istekleriyle geçemezlerdi. Kahkahalar atarak içeriye girdiler, bana doğru garip bakışlar attılar ama konuşmaya devam ederek yan yana iki kabine girdiler. Beni giyinik ve kansız görmüşlerdi. Demek ki, görüntüm hâlâ normaldi. Büyünün işe yaradığını bilmek güzeldi.

Ne yapacağımı bilemedim. Sonra aynada yeni bir şeyi fark ettim. Üzerinde minik bir örümcek geziniyordu. Hayır, aynanın diğer tarafındaydı. Örümcek aynanın içindeydi ve diğer tarafta yürüyordu. Norton'un evinde bana yardım eden örümceklere benziyordu. Beni kurtaran peri-

ye ait olmalıydı. Beni bir kez kurtarmıştı ve yine kurtarılmaya ihtiyacım vardı.

Bir parça kâğıt havlu alıp üzerine kanımla YARDIM ET yazdım. Kan biraz kuruyana kadar bekledikten sonra kâğıdı buruşturup top yaptım. Arkamdan bir sifon sesi geldi, vaktim azalıyordu.

Parmak uçlarımı aynanın hemen üzerine doğru uzattım, dokunmamaya dikkat ettim. Büyünün ne olduğunu anlayana kadar cama değemezdim. Büyünün aynayı bir ip gibi kendine çektiğini güç çizgilerinden hissedebiliyordum. Büyü zayıf bir nokta gibiydi, metafizik bir çatlaktı. Pratisyen aynanın zayıf bir noktasını bulup açığa mı çıkartmıştı yoksa zayıf nokta aynada hep var mıydı bilmiyordum. Parmaklarımı soğuk cama değdirdim ve aynayı yapan sıcaklığı düşündüm. Parmaklarımı açtım ve cam parçalanmaya başladı. Aynada bir delik açıldı, uzaktaki elmasların parıltısı gibi aynadan dışarıya göz kamaştırıcı bir ışık çıktı.

Kâğıdı eriyen delikten içeriye fırlattım. Aynayı kil bir kalıp gibi yeniden düzleştirdim, çıplak elimle düzelttim. Arkamdaki kapı açıldı. Zamanım tükenmişti. Camda bir çıkıntı vardı, kusursuz değildi. Aynaya uzandım, olmayan rujuma bakmaya çalışıyormuş gibi yaptım, çıkıntının görünmesine engel oldum.

İlk kadın minik çantasını açtı ve gerçekten rujunu tazeledi.

Ama ben dudaklarıma bakmıyordum. Aynadaki gölgesi figüre bakıyordum. Minik gölgenin kollarını hareket ettirdiğini, kâğıdı açtığını gördüm. Odada bir çan gibi bir erkek sesi yankılandı. "Oldu."

Kadınlar aynanın önünde dondu kaldı. “Duydun mu?”

“Neyi?” diye sordum.

“Julie, sen duydun mu?”

Diğer kadın hâlâ kabindeydi. “Neyi?” diye sordu. Sifonun sesi geldi ve Julie de arkadaşına katıldı.

Aynadaki figürün gittikçe büyüdüğünü görünce korkum arttı. Aynadan dışarıya çıkacaktı. Lanet olası aynadan dışarıya çıkacaktı. Ve benim bunu gizleyecek kadar büyü gücüm yoktu. Lanet olsun.

Kadınların dikkatini dağıtacak bir şey aradım fakat sonra ne yapmam gerektiğini anladım. Işık düğmesinin yanma gittim ve düğmeye bastım. Karanlık siyah bir duvar gibi etrafımızı kuşattı, odadaki basıncın değiştiğini hissettim. Kalın kristal bir perdeden geçer gibi bir şeyin aynadan içeriye adım attığını biliyordum. Kulaklarımın açılması için yutkundum ve çığlık atan iki kadınla ne yapacağımı düşündüm.

15

Karanlıkta dikildim, birini hissettim, bir şey hareket ediyordu ve hareket eden kadınlar değildi. Kadınlardan biri, “Lanet olsun, neler oluyor?” diye sordu.

“Kadınlar tuvaletinin ışıkları söndü,” dedim.

Diğer kadın, “Harika,” dedi. “Haydi, gidelim, Julie.” İkisi karanlıkta kapıya doğru yürüdü.

Koridora çıktılar, dışarısı içeriye göre çok aydınlıktı, kapı arkalarından kapandı.

Karanlıkta sarımsı-yeşil bir alev yandı. Alevler çok ama çok karanlık bir yüze gölgeler düşürdü.

Doyle’un derisi kahverengi değil siyahtı. Abanozdan yapılmış gibi duruyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı, çenesi bana göre fazla keskindi. Tamamen açılardan ve karanlıktan ibaretti. Yüzünün açıları aldatıcı bir biçimde narin du-

ruyordu, bir kuşun kemikleri gibiydi. Fakat bir defasında yüzüne bir savaş çekici yediğini görmüştüm. Kanı akmıştı ama bir yeri kırılmamıştı.

Doyle'u görünce korku soğuk bir dalga gibi üzerine çöktü. Daha önce hayatımı bir kez kurtarmamış olsaydı şimdi öleceğimden emindim. Doyle, kraliçenin sağ koluydu. "Karanlığım nerde? Bana karanlığımı getirin," derdi. Ve biri ölür veya kan kaybeder, ya da ikisi birden olurdu. Beni öldürme görevinin Sholto'ya değil Doyle'a verilmesi gerekirdi. Beni daha önce kurtarmasına rağmen şimdi öldürecek miydi?

"Size zarar vermeye gelmedim, Prenses Meredith."

Bunu yüksek sesle dile getirince yeniden nefes almaya başladım. Doyle, kelime oyunları yapmazdı. İçinden ne geliyorsa onu söylerdi. Sorun, genelde *seni öldürmeye geldim* gibi şeyler söylemesiydi. Fakat bu sefer bana zarar vermeye gelmemişti. Neden?

Kapısında ve penceresinde uzun süre dayanmayacak koruma büyüleri olan bir kadınlar tuvaletinde kapana kısılmıştım. Lanetliler, eninde sonunda içeriye girecekti ve Sholto'nun beni kurtarmasını beklemiyordum. Karşımda duran Doyle değil de başka biri olsaydı rahatlayarak kendimi kollarına bırakır veya kan kaybıyla şoka daha fazla dayanamayıp kendimden geçerdim. Fakat karşımda duran Doyle'du ve bu adam, üzerinde bıçak olup olmadığına bakmadan kendinizi kollarına bırakabileceğiniz biri değildi.

"Ne istiyorsun, Doyle?" Kelimeler istemesem de ağzımdan kaba ve öfkeli çıktı fakat sözlerimi geri almadım veya ses tonum için özür dilemedim. Titrememek için çaba sarf ediyor ama başarılı olamıyordum. Hâlâ bir düzine ya-

radan kanım akıyor, sıcak bir solucan gibi pantolonumun içini dolduruyordu. Yardıma ihtiyacım vardı ve bu gerçeği gizleyemezdim. Pazarlık açısından zayıf bir konumdaydım. Kraliçeyle iş yaparken böyle bir konumda olmak istemezsiniz. Hiç şüphe yoktu, Doyle ile pazarlık etmek Kraliçe ile pazarlık etmek demektir. Tabii eğer üç senede sarayda her şey değişmediyse.

“Kraliçemizin bütün emirlerini yerine getirmek.” Sesi de derisi gibi karanlıktı. Aklıma pekmez ve koyu tatlı şeyler geldi. Öylesine derin bir sestir ki, tüylerimi diken diken edecek tonlar çıkartabiliyordu.

“Bu bir cevap değil,” dedim.

Saçları çok kısa kesilmiş gibi duruyordu ama derisi kadar siyah değildi. Fakat ben saçlarının kısa olmadığını biliyordum, uzundu. Saçlarını hep arkasında kalın örgü yapardı. Şimdi göremiyordum ama örgü dizlerine kadar iniyor olmalıydı. Saçları örgü yapıldığı için sivri kulakları açıktaydı.

Fantastik kulaklarındaki küpeler yeşil alevi yansıtıyordu. Her bir kulak memesinde iki elmas taş göze çarpıyordu. Elmasların yanında ise karanlık yıldızlara benzeyen koyu renkli taşlar vardı. Gümüş halkalar kulağının kıkırdığından en tepedeki yumuşak sivrilige kadar tırmanıyordu.

Kulaklar safkan olmadığını gösteriyordu. Benim gibi piç bir karışımды. Sadece kulakları adamı ele veriyordu. İstese saçlarının arkasına gizlenebilirdi fakat bunu hiç yapmıyordu.

Üzerindeki diğer mücevher olan, küçük kolyeye baktım. Göğsündeki siyah kumaşın üzerinde koyu bir mücevher gibi duran minik gümüş örümceğe odaklandım.

“Senin sembolünün örümcek olduğunu hatırlamam gerekirdi.”

Hafifçe gülümsedi, Doyle için bu kadarı bile çok fazlaydı. “Normalde, varlığıma alışman için sana biraz zaman tanırdım ama büyülerin sonsuza kadar dayanmaz.”

“Kraliçe, Lord Sholto’yu buraya beni öldürmeye gönderdi. Seni neden kurtarmaya gönderdi? Bu, hiç mantıklı değil.”

“Kraliçe, Sholto’yu göndermedi.”

Yüzüne baktım. Adama inanmalı mıydım acaba? Karşısındakine nadiren yalan söylerdi. Fakat bana yalan söyleyen biri vardı, çünkü ikisi de gerçeği söylüyor olamazdı. “Sholto, Kraliçe’nin ölüm emrimi verdiğini söyledi.”

“Bir düşün, Prenses. Kraliçe Andais gerçekten ölmeni isteseydi kendi emirlerine karşı gelip saraydan kaçan birinin başına ne geldiğini göstermek için seni evine geri götürürdü. İbretiâlem olsun diye herkesin gözü önünde öldürürdü.” Odayı işaret etti, hareket edince elleri alevleri odaya yaydı. “Seni kimsenin göremeyeceği bir yerde öldürmezdi.” Alevler kendi üzerine katlanarak eline geri döndü ama parmak uçlarında dans etmeye devam etti.

Elimi lavabonun kenarına koydum. Bu konuşma kısa süre içerisinde sona ermezse dizlerimin üzerine çökecektim çünkü daha fazla ayakta duramıyordum. Ne kadar kan kaybetmişim? Ne kadar kan kaybediyordum?

“Kraliçe beni öldürmek istemiyor yani, öyle mi?” diye sordum.

“Hayır istemiyor,” dedi.

Bir şey pencereye öyle sert vurdu ki, bütün oda sallandı. Doyle, sese doğru döndü, uzun bıçağını ya da kısa kılıcını

sırtından aldı. Yeşil alevler, itaatkâr bir hayvan gibi omuzlarının üzerinde asılı kaldı.

Işık, bıçağın ve kemik kabzasının üzerinde dans etti. Kabzada göğüsleri iç içe geçen üç kuzgun vardı, kanatlar birbirine geçmişti, açık gagalarında değerli taşlar taşıyorlardı.

Yere çöktüm, bir elim hâlâ lavabodaydı. “Fani Dehşet,” dedim. Kraliçe’nin özel silahlarından biriydi. Daha önce herhangi bir şey için başkasına verdiğini hatırlamıyordum.

Doyle, yavaşça boş pencereye sırtını döndü. Kısa kılıç titreyen ışıkla aydınlandı. “Şimdi beni Kraliçe’nin gönderdiğine inanıyor musun?”

“Evet, seni ya Kraliçe gönderdi ya da kılıcı için onu öldürdün,” dedim.

Bana tepeden baktı, espriyi anlamadığı belliydi. Bu iyiydi çünkü hiç komik değildi. Fani Dehşet, Aydınlanma Sarayı’nın hazinelerinden biriydi. Kılıç yapılırken ölümlü kanı kullanılmıştı. Bu kılıcın açtığı yaralar herhangi bir peri veya sidheyi öldürebilirdi. Kılıcı elde etmenin tek yolunun teyzemin ölü parmaklarından çekip almak olduğunu söyleyebilirdim.

Büyük bir şey, ardi ardına pencereye çarptı. Korumaları büyüyle kıracaklarını düşünmüştüm. Böylesi zaman alırdı fakat sadece koruduğum şeyi kırmaya çalışıyorlardı. Pencere yerinde değilse büyüm işe yaramazdı. Bazen kaba kuvvet büyüye galip gelebilirdi, bazen gelemezdi. Bu akşam gelecek gibiydi. Cam, içinden geçen telin etrafında keskin bir sesle çatırdadı. Camın içinde tel olmasaydı kırılmıştı.

Doyle, yanıma çöktü, kılıcın ucu dolu bir silah gibi yere bakıyordu. “Zamanımız azalıyor, Prenses.”

Başımla onayladım. “Dinliyorum.”

Boştaki elini bana uzattı ve irkildim, kış üstü yere oturdum. “Sana dokunmak zorundayım, Prenses.”

“Neden?”

Cam çatırdamaya devam etti ve rüzgâr içeriye girdi. Bir şeyin duvara sürtündüğünü duydum ve geceuçanlar tiz çıgıllıklarıyla kardeşlerini çağırdı.

“Bazılarını öldürebilirim prensesim, ama hepsini değil. Senin için ölürüm ama bu yeterli olmaz, lanetlilerin neredeyse hepsi burada.” Üzerime doğru eğildi, şimdi ya adama dokunacaktım ya da yerde kalıp sürünerek uzaklaşacaktım.

Elimi üzerine koydum, ceketinin derisine dokundum. Öne eğilmeye devam etti ve elim siyah tişörtüne değdi. Islaklık hissettim. Elimi geri çektim, üzeri ürkütücü siyah bir sıvıyla kaplıydı.

“Kanıyorsun,” dedim.

“Lanetliler bu akşam seni bulmama engel olmak konusunda kararlıydı.”

Düşmemek için bir elimi yere koymak zorunda kaldım çünkü bana çok yakındı. Öpecek veya öldürecek kadar yakındı.

“Ne istiyorsun, Doyle?”

Cam parçalandı ve minik parçalar keskin bir yağmur gibi içeriye saçıldı. “Özür dilerim ama şimdi sorulara cevap vermek için uygun bir zaman değil.”

Beni bıçaklamaya çalışıyordu buna hazırlıklıydım, ya da en azından şaşırırmazdım fakat bir öpücük... Beni hazırlıksız yakaladı. Derisi egzotik baharatlar gibi kokuyordu. Dudakları yumuşak, öpücüğü nazikti. Kollarında dondum kaldım, büyülenmiş gibi ne yapacağımı bilemedim. Dudaklarıma

fısıldadı. “Bana verildiği gibi sana da verilmesi gerektiğini söyledi.” Fısıldadığı kelimelerin içinde bir parça öfke vardı.

Bir şeyin pencereden içeriye düştüğünü duydum. Doyle, beni o kadar aniden bıraktı ki, geriye düştüm. Seri bir hareketle kılıcını eline aldı, arkasına döndü ve dans eder gibi odada hareket etti. Kılıcını camdaki açıklıktan içeriye süzülen kendisi kadar büyük bir uzantının içine soktu. Camın diğer tarafında bir şey çılgılık attı. Kılıcı geri çekti ve uzantı pencereden dışarıya çekildi. Doyle, ayakta dikildi, uzantının arkasından baktı. Kılıcını kafasının üzerinde havaya kaldırdı ve bütün gücüyle indirdi. Uzantı yeşilimsi sarı ışıktaki suya benzeyen siyah kanlar saçarak parçalara ayrıldı.

Uzantının geri kalanı rüzgârın uğultusuna benzer bir sesle odayı terk etti. Doyle bana döndü. “Bu onları durdurur, bir süreliğine.” Bana doğru yürüdü, elinde kanlı kılıcı vardı. Her şey birkaç saniyede olmuştu. Kanın üzerine gelmemesi için kenara bile çekilmişti, sanki nerede duracağını veya kanın ne yapacağını biliyordu.

Bana doğru geldiğini görünce yerde kalamayacağımı anladım. Bana yardım etmeye gelmişti ama yakınıma girdiğinde bütün duyularım alarm veriyordu. Karanlık ve yarı-ışıkta oyulan elemental bir şeydi, elinde ölümcül bir kılıç vardı ve ölümün kendisi gibi üzerime geliyordu. Doyle’a bakarken insanların neden bize taptığını daha iyi anladım.

Lavaboları kullanarak ayağa kalktım çünkü Doyle’u dizlerimin üzerinde karşılayamazdım. Bu karanlık zarafetin karşısında ayakta durmam gerekti, ya da bir insan gibi saygıyla eğilmeliydim. Ayağa kalkınca odadaki renkler ve karanlık iç içe geçti. Başım o kadar döndü ki, bir an için düşeceğimi düşündüm ama lavabolara tutunarak ayakta

kalmayı başardım. Görüşüm berraklaşınca Doyle o kadar yakınımdaydı ki, gözlerinin karanlık aynasına yansıyan yeşil alevleri görebiliyordum.

“Öpücük?” dedim.

Başıyla onayladı. “Onun bana verdiği gibi benim de sana vermem gerektiğini söyledi. Beni affet.” Ne için af dilediğini sormadan beni tekrar öptü.

Ağzımdan içeriye girmeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Buna hazır değildim ve izin vermemiştim. Geri çekilmek istedim ama kollarını sırtımda kilitledi, derisini derime bastırdı. Diğer eliyle yüzümü tuttu ve parmakları çeneme geçti. Öpücükten kaçamadım, Doyle’dan uzaklaşmadım.

Mücadele etmek bana bir şey kazandırmıyordu, bu yüzden durdum ve ağzımı Doyle’a açtım, karşılık verdim. İzin verdiğimi düşünerek bedeninin gerginliği azaldı. Fakat vermemiştim. Tişörtünü tuttum ve pantolonundan dışarıya çıkarttım. Kanla o kadar ıslanmıştı ki, üzerine yapışmıştı ama yine de çıkartmayı başardım. Ellerimi düz karnının üzerinde gezdirdim, şişkin göğsüne doğru çıktım.

Bana yaslanıp bende eridi, sırtımdaki eli beni kendine biraz daha bastırdı.

Ellerim göğsündeki yarayı buldu. Geniş ve derin bir yaraydı. Üç şey aynı anda oldu: Parmaklarımı yaraya bastırdım; bedeni irkildi ve acıya tepki verdi. Beni bırakabilirdi ama üçüncü şey acıyla ortaya çıktı, parmaklarım yarasının içindeyken Kraliçe’nin işareti ağzından içime aktı.

Ağzıma sıcak bir güç doldu, Doyle’un bedeninden benimkine aktı, dudaklarımızın arasında eridi. Sanki ikimiz de aynı şekeri emiyorduk. Güç içimde şişti, aramızda ya-

pış yapış uzantılara dönüştü. Ağzına kadar dolan bardaklar gibi güçle dolduk. İki ikiz kadehe sıcak bir şarabın doldurulması gibiydi. Güç bedenlerimizin üzerine aktı, içinden geçti, son olarak da sıvı bir sıcaklık olarak tenimizi kapladı.

Doyle, öpüşmeye son verdi ve geri çekildi. Ben yere düştüm fakat sebebi kan kaybı değildi çünkü dizlerim beni taşımıyordu.

Bir şeye odaklanamadım, sanki her şeyi bulanık görüyordum. Doyle, lavabolara tutunmuştu, başı önüne eğikti. “Yoldaş, beni kurtar,” dediğini duydum.

Kendime nasıl geldiğimi bilmiyordum çünkü kapı birden yerinden fırladı ve uzaktaki kabinlere çarptı. Kapının eşiğinde Sholto duruyordu. Çıplak bedenine gri ceketini geçirmişti ama uzantılar yuvası derisinden çıkmaya çalışan bir yaratık gibiydi.

Arkamda bir hareket hissettim ve dönüp bakınca Doyle’un lavabonun kenarına koyduğu kılıcına uzandığını gördüm. Sholto’nun gücü, kapının eşiğinde rüzgâr gibi şiddetlendi. İki adam da diğerinin beni öldürmeye geldiğini düşünüyordu.

16

Ç ıglık attım. “Yapma! Sholto, Doyle, birbirinize zarar vermeyin!” Etin ete çarptığını duydum, birisi karanlıkta süzülürken diğeri derin bir nefes aldı ve küçük sesler çıkarttı.

“Lanet olsun, beni dinleyin, ikiniz de bana zarar vermek istemiyorsunuz. İkiniz de beni canlı istiyorsunuz.” Beni duyup duymadıklarını bilmiyordum. Karanlıkta kullanılan bir kılıç vardı, bu yüzden ayağa kalkıp ışık düğmesine doğru yürümedim, süründüm. Lavaboların ağırlığını sağımda tuttum ve karanlıkta sol elimle düğmeyi aradım.

Dövüş sessizlikte devam etti. Birbirlerini zorladıklarını duyabiliyordum. Birisi çıglık attı, kimsenin ölmemesi için sessizce dua ettim. Duvara doğru uzandım ve son anda tutunmayı başardım. Işığın düğmesini bulana kadar ellerim

aramaya devam etti. Işıkları açtım ve içerisi kör edici bir parlaklıkla aydınlandı. Gözlerimi kırptırdım.

İki sidhe birbirine kilitlenmişti, vücutları birbirlerini zorluyordu. Doyle, dizlerinin üzerindeydi, boynuna bir uzantı dolanmıştı. Sholto kana bulanmıştı, karnındaki uzantılardan birinin kesildiğini ve şimdi Doyle'un dizinin dibinde kıvrandığını gördüm. Kılıç hâlâ Doyle'un elindeydi ama Sholto'nun eli ve iki uzantısı kılıcı kendisinden uzakta tutuyordu. Diğer elleri ise parmaklarını güreştiriyorlarmış gibi birbirine kenetlenmişti. Fakat bu bir oyun değildi. Sholto'nun kendi başının çaresine bakmasına şaşırmış gibiydim. Doyle, Aydınlanma Sarayı'nın şampiyonuydu. Karşısına çıkabilecek sidhe sayısı azdı ve kimse Doyle'a karşı bir dövüşü kazanamazdı. Sholto bu listelerde yoktu veya ben öyle düşünüyordum. Sonra göz ucuyla bir şeyi gördüm: Küçük bir parıltıydı. Dikkatli bakınca bir şey göremedim. Büyü bazen böyleydi, sadece çevresel görüşte fark edilebilirdi. Sholto'nun elinde bir şey parılıyordu: Bir yüzüktü.

Ben bakarken kılıç Doyle'un elinden kaydı ve Sholto elini uzatıp kılıcı yere düşmeden yakaladı. Uzantılar Doyle'un kolunda kaldı. Ne yapacağımı bilmesem de iki adamın üzerine yürüdüm.

Sholto, Doyle'un baygın bedenini uzantılarıyla tuttu ve kılıcı iki eliyle havaya kaldırdı, birinin göğsüne bıçak saplamaya hazırlanan biri gibiydi. Kılıç aşağıya inerken Doyle'un arkasına geçtim. Bedenimi üzerine eğdim, bir elimi havaya kaldırdım ama bakışlarımı parıldayan kılıçtan hiç ayırmadım. Sholto'nun zamanında durup duramayacağını merak ettim ama ivmeyi tersine çevirdi ve kılıcın ucu şimdi tavanı gösteriyordu.

“Ne yapıyorsun, Meredith?”

“Buraya beni kurtarmaya geldi, öldürmeye değil.”

“Kraliçe’nin Karanlığı. Senin ölmeni istiyor, Doyle onun hizmetkârı.”

“Ama Kraliçe’nin özel silahlarından biri olan Fani Dehşet elinde. Bedeninde taşıdığı Kraliçe’nin işaretini bana verdi. Sakinleşip bana sadece gözleriyle bakmazsan sen de göreceksin.”

Sholto, gözlerini kırıştırdı, sonra kaşlarını çattı. “O zaman beni neden seni öldürmeye gönderdi? Andais için bile bu çok mantıksız.”

“Doyle’u boğmazsan neler olduğunu öğrenebiliriz.”

Doyle’un hareketsiz bedenine baktı, hâlâ uzantılarıyla bedeni tutuyordu. “Ah,” dedi. Sanki rakibini boğduğunun farkında değildi. Teknik olarak, bir sidheyi nefessiz bırakıp öldürmek mümkün değildi ama ben ölümsüzlüğün sınırlarını test etmenin mantıklı olduğunu düşünmüyordum. Zırhınızda ne zaman ölümünüze sebep olacak bir deliğin açılacağı belli olmazdı.

Sholto,, uzantılarını geri çekti ve Doyle kollarıma düştü. Ağırlığıyla ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Bu kadar zayıf kalacak kadar kan kaybetmiyordum. Ya şok ya da güç elini ilk kez kullanmamla ilgili bir şeydi. Sebebi her neyse, gözlerimi kapatmak ve dinlenmek istiyorum fakat bu olmayacaktı.

Yere oturdum, Doyle’un başını kucağıma aldım. Nabız güçlüydü, sabitti, fakat uyanık değildi. İki kez nefes aldı ve başını geriye attı, gözleri açıldı ve ciğerlerine hava doldu. Öksürerek doğruldu. Gerildiğini fark ettim, Sholto da fark etmiş olmalıydı, kılıcını Doyle’un yüzüne doğru uzattı.

Doyle, olduğu yerde dondu kaldı, diğerk adama baktı. “Bitir işimi.”

“Kimse bir şeyi bitirmeyecek,” dedim.

İki adam da bana bakmadı. Doyle’un yüz ifadesini göremiyordum fakat Sholto’nunkini görebiliyordum, gördüğüm şey hoşuma gitmemişti. Öfke, zevk. Doyle’un ölmesini istiyordu ve bunu yüzüne bakıp anlamak mümkündü.

“Doyle beni kurtardı, Sholto. Beni senin lanetlilerinden kurtardı.”

“Kapıyı büyülememiş olsaydın zamanında yanına gelebilirdim.”

“Kapıyı büyülememiş olsaydım zamanında gelemezdin ve ölü bedenimin başında yas tutardın.”

Sholto bakışlarını Doyle’dan ayırmadı. “Ben içeriye giremezken o nasıl girdi?”

Doyle, “Ben sidheyim,” dedi.

Sholto, “Ben de,” dedi. Yüzündeki öfke sertleşti.

Doyle’un omzuna bir yumruk attım, acıtacak kadar sertti. Bana bakmadı ama yüzünü buruşturdu. “Onu kızdırmaya çalışma, Doyle.”

“Onu kızdırmaya çalışmıyorum, sadece bir gerçeğı dile getirdim.”

İkili arasındaki mücadele fazla kişiselleşmişti. Sanki yaşananların benimle hiçbir ilgisi yoktu. “Bakın, birbirinizle ne sorunuz var bilmiyorum. Bana bencil olduğumu söyleyebilirsiniz ama umurumda değil. Bu lanet olası tuvaletten canlı çıkacağım ve bu benim için birbirinize duyduğunuz nefretten daha önemli. Bu yüzden çocuk gibi davranmayı bırakın ve asil muhafızlar gibi davranın. Buradan beni tek parça çıkarın.”

Doyle, yumuşak bir ses tonuyla, “Haklı,” dedi.

“Büyük Karanlık, dövüşten mi kaçıyor? İnanması zor. Yoksa kılıç benim elimde olduğu için mi?” Sholto kılıcı biraz daha ileri uzattı, ucu şimdi Doyle’un üst dudağına değiyordu. “Perileri ve hatta asilzade sidheleri bile öldürebilecek bir kılıç. Ah, unutmuşum, sen hiçbir şeyden korkmazsın.” Sesinde acı, alaycı bir ton vardı. Eski bir kinin canlandığının farkındaydım.

Doyle, “Birçok şeyden korkarım,” dedi. Sesi sakindi. “Ölüm bunlardan biri değil fakat parmağındaki yüzük için aynı şeyi söyleyemem. Beathalachd’ı nereden buldun? Yüzyıllardır görmemiştim.”

Sholto, koyu bronz yüzüğün ışık altında parıldaması için elini havaya kaldırdı. Ağır bir parçaydı, parmağında olsaydı daha önce fark ederdim. “Bu, avda Kraliçe’nin beni kutsadığının bir göstergesi.”

“Beathalachd’ı sana Kraliçe vermiş olamaz.” Doyle bundan emin gibiydi.

“Beathalachd ne?” diye sordum.

Doyle, “Dirilik,” dedi. “Rakibinin yaşam enerjisini ve yeteneğini çalar, beni de bu sayede yendi.”

Sholto’nun yüzü kızardı. Bir başka sidheyi yenmek için sahip olduğundan daha fazla büyü gücüne ihtiyaç duymak bir zayıflıktı. Basitçe Doyle, rakibinin adil bir dövüşte kazanamayacağını ve hile yaptığını söylüyordu. Fakat bu hile değildi sadece bir şövalyeye yakışmazdı. Şövalyeliğin canı cehenneme, önemli olan sağ kalmak. Bu, babam da dâhil sevdiğim bütün erkeklere söylediğim bir şeydi.

Sholto, “Yüzük kraliçenin benim tarafımı tuttuğunun bir göstergesi,” dedi. Yüzü öfkeyle kızardı.

Doyle, "Yüzük senin eline Kraliçe'nin elinden gelmedi," dedi. "Prensesi öldürme emri de Kraliçe'nin ağzından çıkmadı."

Sholto, "Kraliçe adına kim konuşabilir, kim konuşamaz bilirim," dedi. Şimdi kendinden emin gibi duran Sholto'ydu.

Doyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ben yanına gelip sana Kraliçe'nin emirlerini iletseydim bana inanır mıydın?"

Sholto, kaşlarını çatı ama başıyla onayladı. "Sen Kraliçe'nin Karanlık'ısın. Ağzından çıkan her kelime onun ağzından çıkar."

"O zaman ağzımdan çıkanlara dikkat et: Kraliçe Prenses Meredith'i canlı istiyor ve eve geri dönmesini arzuluyor."

Sholto'nun yüzünden düşüncelerini okuyamadım fakat kafası çok karışık olmalıydı. Doyle'un sormadığı soruyu ben sordum. "Los Angeles'a gelip beni öldürmeni Kraliçe mi söyledi?"

Sholto, bana baktı. Durup düşündü, ardından başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

Doyle, "Los Angeles'a gelip prensesi öldürmeni kim söyledi?" diye sordu.

Sholto cevap vermek için ağzını açtı ama kapattı. Gergindi, Doyle'dan uzaklaştı ve kılıcı indirdi. "Hayır, şimdilik hainin ismini kendime saklayacağım."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü Doyle'un burada olması tek bir anlama gelir. Kraliçe saraya geri dönmeni istiyor." Doyle'a baktı. "Haklı mıyım?"

Doyle, "Evet," dedi.

"Saraya geri dönmemi mi istiyor?"

Doyle, hem beni hem de Sholto'yu görebilmek için hareket etti, sırtını boş kabinlerden birine verdi. "Evet?"

Başımı iki yana salladım. "Ben sarayı terk ettim çünkü insanlar beni öldürmeye çalıştı, Doyle. Kraliçe onları durdurmadı."

"Yasal düellolardı," dedi.

"Sarayın onay verdiği suikast girişimleriydi," dedim.

Doyle, "Bunu ona ben de söyledim," dedi.

"Sana vermem için işaretini bana verdi. Şimdi seni öldürmeye çalışan olursa, düelloda bile, Kraliçe'nin gazabına maruz kalır. Bana güven Prenses, seni öldürmeyi çok isteyenler bile böyle bir bedel ödemeyi göze alamaz."

Sholto'ya baktım, bunu yapınca başım döndü. Şoktaydım, kesinlikle şoktaydım. "Pekâlâ, saraya geri dönüyorum, eğer Kraliçe güvenliğimi garanti ediyorsa. Bunun bize hainin ismini vermemenle ne ilgisi var? Kraliçe beni canlı istediği hâlde onun ismini kullanıp seni beni öldürmeye gönderen kim?"

Sholto yine, "Bu bilgiyi şimdilik kendime saklayacağım," dedi. Yüzünde sarayda takındığı küstah maske vardı.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü Kraliçe saraya dönmene izin veriyorsa benimle pazarlık etmek zorunda değilsin. Perilerin yanına, Aydınlanma Sarayı'na geri dönebilirsin. Krallığım üzerine bahse girerim ki, sana yeni bir âşık da bulur. Bu yüzden Meredith, bana ihtiyacın kalmaz. Sana teklif ettiğim her şey senin olur ve hayatını deforme bir yaratıkla geçirmek zorunda kalmazsın."

"Sen deforme değilsin, Sholto. Cadıların araya girmeseydi sana bunu ispatlıyordum."

Yüzünde bir şey kıpırdadı, küstahlığının altında dalgalandı. “Evet, cadılarım.” Üç sarılı gözlerini bana döndü. “Senin güç elin olmadığını sanıyordum, Meredith.”

“Yok,” dedim.

“Bence Nerys’in buna itirazı olacaktır.”

“Bilmiyorum, Sholto, ben...” Nerys’e yaptıklarımı açıklayacak bir kelime bulamadım.

Doyle, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kara Agnes lanetlilere yalan söyledi. Meredith ile çiftleşirsem saf sidhe olacağımı ve artık kral olamayacağımı iddia etti. Onları beni benden koruduklarına ikna etti, beni sidhe cadısından koruduğunu söyledi.”

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım.

Bana baktı. “Ama Agnes’i ve diğerlerini senin bir tehlike olmadığına ikna ettim.”

Gözlerine baktım. “Koşmadan önce ikna tekniklerini gördüm.”

Başıyla onayladı. “Agnes sana teşekkür etmemi söyledi, daha önce beni hiç zorlamamıştı. Bunun senin büyü gücünle bir ilgisi olduğunu düşünüyor.”

“Nerys için bana kızgın değil mi?”

“Senin ölmeni istiyor ama senden korkuyor, Meredith. Baban gibi ete hükmeden güç elini, kim hayal edebilirdi?” Gözlerinde küstahlıktan başka bir şey de vardı. Bunun korku olduğunu anladım. Korku, maskesine sızıyordu. Odada yaptıklarımın sonra benden korkan tek kişi Kara Agnes değildi.

Doyle, “Güç eli,” dedi. “Neden bahsediyorsun, Sholto?”

Sholto, kılıcı kabzasından Doyle’a uzattı. “Bunu al, odama gel ve küçük prensesimizin ne yaptığını gör. Nerys

iyileştirilemez, bu yüzden Meredith'i eve götürmeden önce ona gerçek ölümü vermeni istiyorum. Lanetliler kusursuz bir biçimde bana itaat etmediği için ikinizi bir taksiye bizzat ben bindireceğim."

Doyle, başıyla selam verip kılıcı aldı. "Benden bir iyilik istiyorsan, seni Kraliçe'nin ismiyle Los Angeles'a gönderen hainin ismi karşılığında istediğini yapabilirim."

Sholto, başını iki yana salladı. "İsmi söyleyemem, şimdi değil. İşime yaradığı sürece veya hainle bizzat ilgilenmeye karar verene kadar isim bende saklı kalacak."

Sholto bir kahkaha attı, diğer insanların normal kahkahasına karşılık Sholto'nunki garip, acı bir sestti. "Beni buraya kimin gönderdiğini söyleyemem ama mesajın iletilmesini kimin istediğini tahmin edebilirim. Bunu sen de yapabilirsin. Meredith'in saraydan kaçmasının sebebi Prens Cel'in destekçilerinin onu düelloya davet etmesiydi. Meredith'i öldürmeye bir başkası çalışmış olsaydı Kraliçe araya girer ve bir şey yapardı. Kraliyet ailesine böyle bir hakarete asla izin verilmezdi, karışık kanlı, büyüsüz bir ölümlü olsa bile. Fakat bunun arkasındaki çok değerli oğluydu ve bunu hepimiz biliyorduk. Meredith, bu yüzden kaçtı ve saklandı. Çünkü Cel kendisini öldürmek istediği sürece Kraliçe'nin kendisini koruyamayacağını biliyordu."

Doyle, suçlarcasına kendine bakan gözleri, sakın bir yüz ifadesiyle karşıladı. "Kraliçemizin artık Prens'in garipliklerine tolerans göstermediğini biliyor olmalısın."

Sholto bir kahkaha daha attı ve acı verici bir ses çıkarttı. "Birkaç gün önce sarayı terk ettiğimde hâlâ Cel'in garipliklerine tolerans gösteriyordu."

Doyle'un yüzü çok huzurluydu, sanki diğeri adamin söylediği hiçbir Şey kendisini hayal kırıklığına uğratmıyordu. Bence bu durum Sholto'yu, vereceği herhangi bir tepkiden daha rahatsız ediyordu. Doyle da bunu biliyor olmalıydı. "Sorunları teker teker ele alalım, Sholto. Şimdi Kraliçe'nin sözü ve büyüsü bende, prensese sarayda kimse zarar veremeyecek."

"Nasıl istersen Doyle ama Şimdi değer verdiğim birini öldürmen için senden yardım istemek zorundayım."

Doyle, ayağa kalktı, sanki birkaç dakika önce ölmek üzere olan kendisi değildi. Ben ayağa bile kalkabileceğimden emin değildim.

İkisi birden aynı anda uzandı ve ellerimi tuttu. Beni birlikte ayağa kaldırdılar. "Yavaş olun ocuklar. Sadece ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım var, uçmaya alışmıyorum burada."

Doyle bana baktı. "ok solgunsun. Yaran ne kadar kötü?"

Başımı iki yana salladım ve ikisinden de bir adım uzaklaştım. "ok kötü değil. Şok yüzünden böyleyim... Nerys'e yaptıklarımın sonra acım arttı."

"Ne yaptın?" diye sordu.

Sholto, "Gel ve gr," dedi. "Bakmaya değer." Sonra bana döndü. "Yaptıkların senden önce saraya ulaşacak Meredith. Meredith, Et Prensesi, artık sadece Essus'un kızı olmayacaksn."

Doyle, "Bir ocuğun ailesiyle aynı gücü alması nadir görülen bir Şeydir," dedi.

Sholto, kapıya doğru yürüdü, gri trenkotunun önünü kapattı. Kesik uzantının değdiği yerde kumaş ıslanmış-

tı. “Gel, Doyle, Acı Veren Alevin Sahibi, Baron Tatlı-dil, Meredith’in yetenekleri hakkında ne düşündüğünü söyle.”

İlk unvanı biliyordum ama ikincisine aşına değildim. “Baron Tatlı-dil, bunu daha önce hiç duymamıştım.”

“Çok eski bir takma isim,” dedi.

“Gel, Doyle, çok mütevazisin. Kraliçe’nin onun için seçtiği evcil isimdi.”

İki adam birbirine baktı ve eski kırgınlıklar yine yüzeye çıktı. “İsim senin tahmin ettiğin şeyden gelmiyor, Sholto,” dedi.

“Ben bir şey tahmin etmiyorum. Bence lakap kendi adına konuşuyor. Sen ne dersin, Meredith?”

“Baron Tatlı-dil’in ayrı bir havası var,” dedim.

Doyle tekrar, “Düşündüğün şey değil,” dedi.

Sholto, “Pekâlâ,” dedi. “Tatlı sözlerin için olmadığı kesin.” Bu doğrudu. Doyle, uzun sohbetlerden hoşlanmazdı ve yetenekli bir dalkavuk değildi.

“Cinsellikle ilgisi olmadığını söylersen sana inanırım,” dedim.

Doyle beni selamladı.

“Teşekkür ederim.”

Sholto, “Kraliçe evcil hayvanlarına seksle ilgisi olmayan isimler takmaz,” dedi.

“Takar,” dedim.

“Ne zaman kime takmış?”

“Takma ismin sahibini huzursuz edeceğini biliyorsa bunu yapar çünkü başkalarını sinirlendirmekten hoşlanır.”

Sholto, “Son kısmın yanlış olduğunu söyleyemem,” dedi. Elini kapı koluna koydu.

“İçeriye kimsenin girmemesine çok şaşırdım,” dedim.

“Kapıya bir isteksizlik büyüü yaptım. Hiçbir ölümlü kapıyı açmak istemez, aynı şey periler için de geçerli.” Kapıyı açmaya başladı.

“Uzantını istiyor musun? Yerine yeniden takabilirler.”

“Kendisi iyileşir,” dedi.

Sözlerine inanmadığım yüz ifademe de yansımış olmalıydı çünkü yarı özür diler, yarı üstünlük taslar bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bazen yarı geceuğan olmanın avantajları işe yarar. Kaybettiğim parçalarım yeniden çıkar.” Üzerinde bir süre düşündükten sonra ekledi. “En azından şimdiye kadar böyleydi.”

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden de bir şey söylemedim.

Doyle, “Bence prensesin biraz dinlenmesi lazım, gidip arkadaşını görürsek...”

Sholto, “Tabii ki,” dedi. Bizim için kapıyı açtı.

“Ya burası?” diye sordum. “Uzantını ve bütün bu kanı burada mı bırakacağız?”

Sholto, “Bu pisliğe baron sebep oldu, o temizlesin,” dedi.

Doyle, “Ne uzantı, ne de kan bana ait değil,” dedi. “Temizlenmesini istiyorsan bence kendin yap. Yerdeki uzantı bir cadının eline geçerse onunla neler yapabileceğini kim bilebilir?”

Sholto itiraz etti ama sonunda kesik uzantıyı cebine koydu. Dışarıdan içeriye girmeye çalışan yaratığinkini olduğu yerde bıraktılar. Sholto’nun yerinde olsaydım temizlik elemanlarına yüklü bir bahşış verirdim.

Asansörle yukarıya çıktık ve Doyle eğilip Gri Nerys’ten arta kalanı inceledi. Şimdi bir sepet büyüklüğünde et to-

pundan ibaretti. Sinirler, tendonlar, kaslar, iç organlar, hepsi topun dış yüzeyinde parıldıyordu. Hepsi görevini yerine getiriyor gibiydi. Etler her nefes alıp verişinde yükselip iniyordu. En kötüsü sestti: Zayıf ve tiz çığlık, ağzı vücudun içinde bir yerde kaldığı için boğuk çıkıyordu. Nerys hâlâ çığlık atıyordu. Azalmaya başlayan titremem arttı. Pantolonum ve sütyenimin içinde üşümeye başladım.

Yerden gömleğimi aldım ve giydim fakat bir kıyafetin bu tarz bir soğukluğu gideremeyeceğini biliyordum. Bedenimden çok ruhum üşüyor gibiydi. Battaniyelere de sarınsam bir işe yaramazdı.

Doyle, kafasını kaldırıp bana baktı, çığlık atan et topunun yanındaydı. “Çok etkileyici. Prens Essus’un kendisi bile daha iyisini yapamazdı.” Kelimeleri bir iltifattı ama yüzüne hiçbir ifade takınmadığı için hoşnut muydu yoksa değil miydi anlayamadım.

Ben şahsen bunun hayatım boyunca gördüğüm en korkunç şeylerden biri olduğunu düşünüyordum ama bu gözlemimi paylaşmanın uygun olmayacağını biliyordum. Et eli, güçlü bir silahtı. İnsanlar bunu kolaylıkla kullanabildiğine inanırsa benden uzak dururdu. Gücümnden korktuğumu öğrenirlerse tehdit daha az rahatsız edici olurdu. “Bilmiyorum Doyle, bir defasında babamın bir devin içini dışına çıkartışına şahit olmuştum. Sence o kadar büyük bir şeye de bunu yapabilir miyim?” Ses tonum kuru ama ilgiydi. Akademik bir soru sorar gibiydim.

Sarayda kullanmaya alıştığım bir ses tonuydu. Çığlık atarak odadan kaçmamaya veya sinir krizine girmemeye çalıştığım zamanlarda kullandığım bir sestti. En korkunç şeylere bakıp duygusuz yorumlar yapabilmeye alışkındım.

Doyle, sorumu ciddiye aldı. “Bilmiyorum Prenses, fakat gücünün sınırlarını keşfetmek ilginç olurdu.”

Aynı fikirde değildim ama itiraz etmedim çünkü buna verecek duygusuz ve tarafsız bir cevabım yoktu. Et topu nefes aldığı sürece boğuk çığlıkları da devam edecekti. Nerys ölümsüzdü. Babam bir defasında bunu Kraliçe’nin düşmanlarından birine yapmıştı. Andais et topunu odasında bir sandıkta saklıyordu. Sıklıkla odasında et topunun üzerine oturduğunu görebilirdiniz. Bildiğim kadarıyla kimse et topunun neden sandığın içinde olmadığını sormamıştı. Kraliçe’nin yatağının üzerinde et topunu bulursanız alıp yerine geri koyardınız ve aklınıza başka şeyler getirmemeye çalışırdınız.

“Sholto senden Nerys’i öldürmeni istedi. Bunu yap da buradan gidelim.” İlgisiz bir ses tonuna büründüm, hatta sıkılmış rolü yapıyordum. Uzun süre odada kalıp et topunun çığlıklarını duyarsam ben de çığlık atmaya başlayabilirdim. Doyle, hâlâ dizlerinin üzerindeyken kılıcı bana uzattı.

“Büyü senin, onu sen öldür.”

Kemik kabzaya baktım, üç kuzgunu ve taştan gözlerini gördüm. Bunu yapmak istemiyordum. Uzun süre kılıca baktım, zayıf görünmeden bu durumdan kurtulmanın yollarını aradım. Aklıma bir şey gelmedi. Şimdi zayıf görünürsem Nerys’in çektiği acılar bir işe yaramazdı. Yeni bir unvan kazanır ama namımı kaybederdim.

Kılıcı aldım, bunu teklif ettiği için Doyle’dan nefret ettim. Daha kolay yapılabilirdi. Kalbi topun yanında bir yerdeydi ve hâlâ atıyordu. Kılıcı kalbe soktum. Kanı dışarıya aktı ve kalbi durdu ama çığlıkları sona ermedi.

İki adama baktım. “Neden hâlâ ölmedi?”

Sholto, “Lanetlileri öldürmek sidheleri öldürmekten daha zordur,” dedi.

“Ne kadar zordur?”

Omuz silkti. “Öldürecek olan sensin.”

O anda ikisinden de nefret ettim çünkü bunun bir test olduğunu anladım. Kadını öldürmeyi reddedersem canlı bırakabilirlerdi. Bu, kabul edilemezdi. Nerys’i böyle bırakamazdım, böyle ne yaşlanacak, ne iyileşecek, ne de ölecekti. Sadece hayatına devam edecekti. Ölüm merhametti, diğeri ise hem onun hem de benim için delilikti.

Kılıcı, bulabildiğim bütün hayati organlara sapladım. Kanadılar, büzüldüler ve fonksiyonları durdu ama çığlıklar devam ediyordu. Sonunda kılıcı iki elimle tutup havaya kaldırdım ve arka arkaya sapladım. Önce, vuruşlarımın arasında durup dinliyordum fakat et topunun içine sıkışıp kalan çığlıklar her defasında devam ediyordu. Onuncu veya on beşinci vuruşumdan sonra durup dinlemekten vazgeçtim ve sadece işimi yaptım.

Çığlıkları durdurmak zorundaydım. Nerys’i öldürmeliydim. Dünya benim için kılıç ve kılıcı sapladığım et topundan ibaretti. Kollarımı kaldırdım ve indirdim, kaldırdım ve indirdim. Kılıç etleri parçaladı. Yüzüme ve gömleğime kan saçıldı. Sonunda kendimi artık yuvarlak olmayan, bütün olmayan bir kitlenin yanında diz çökerken buldum. Eti tanınmaz parçalara ayırmıştım. Çığlıklar sona ermişti.

Ellerim kana bulanmıştı, kan dirseklerime kadar çıkıyordu. Kılıç koyu kırmızıydı, kemikten kabza bile kana bulanmıştı fakat yine de kaymadan elimde duruyordu. Üzerime giydiğim yeşil gömlek şimdi kanla yıkandığı için

siyahtı. Pantolonum mordan menekşe rengine dönüşmüştü. Biri çok hızlı nefes alıyordu, bunun ben olduğunu fark ettim. Kasaplığımın arasında bir yerde korkunç mutlu olmuş, birini yok etmenin keyfini çıkartmıştım. Şimdi yaptığımı bakıyor ve bir şey hissetmiyordum. Benden geriye bir şeyler hissedecek kadar çok şey kalmamıştı, bu yüzden bir şey hissetmiyordum. Uyuşmuştum, bu kötü bir şey değildi.

Yatağın kenarına tutunarak ayağa kalktım. Yatağın üzeri zaten kana bulanmıştı, kanlı bir el izi daha eklemenin zararı olmazdı. Kollarım acıyordu, kaslarım çok zorlandığı için ağrıyordu. Kılıcı bana verdiği gibi Doyle'a verdim. "Güzel kılıç, kabzası hiç kaymıyor," dedim. Sesim duygudan yok-sundu. Delirmenin böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Böyleyse, çok da kötü değildi.

Doyle, kılıcı aldı ve dizlerinin üzerine çöktü, başıyla selam verdi. Sholto da aynısını yaptı. Doyle kanlı kılıcıyla beni selamladı. "Meredith, Et Prensesi, kanının gerçek so-nuncusu, sidhe iç çemberine hoş geldin."

İki adama baktım, hâlâ uyuşuktum. Söylemen gereken sözler varsa da aklıma gelmiyordu. Ya bilmiyordum ya da hatırlamakta zorluk çekiyordum. İlk aklıma gelen şeyi söyledim. "Duşunu kullanabilir miyim?"

Sholto, "Tabii ki," dedi.

Haliya basarken ayaklarım şapırdadı, halının kuru kısmına gelince ardımda kanlı izler bıraktım. Soyundum ve dayanabileceğim en sıcak suyla duş yaptım. Suyun altında akan kan artık kırmızı değildi, pembeydi. Pembe kanın döne döne delikten akışını seyrederken iki şeyin farkına vardım. Öncelikle, Nerys'i korkunç bir hâlde bırakmak yerine öldürecek cesareti bulduğum için mutluydum. Ayrıca, bir

yanım cadıyı öldürmekten keyif almıştı. Zevk alan kısmımın, ilk düşüncemin merhametinden motivasyon aldığını düşünmek isterdim ama kendime karşı bu kadar cömert olamazdım. Kılıcı et topuna saplarken zevk alan kısmımın Andais'in, odasındaki et topunun üzerine oturmasını sağlayan şeyle aynı olup olmadığını merak ettim. Kendinizi sorgulamayı bıraktığınız an, yaratığa dönüştüğünüz andır.

17

Saçlarım otelde aldığım duş yüzünden hâlâ ıslakken evime girdim. Doyle, benim için kapıyı açmakta ısrarcıydı. Büyülü bir bubi tuzağı olmasından korkuyordu. Korumalık görevini fazla ciddiye alıyordu ama Doyle'dan de bu beklenirdi. Kapının güvenli olduğunu söyleyince gri halının üzerinde çıplak ayakla yürüdüm. Üzerimde havai tişört ve bol bir erkek pantolonu vardı. Sholto'nun Gethin'den ödünç aldığı giysilerdi. Adamdan ödünç alamayacağım tek şey ayakkabılarıydı. Giysilerim hâlâ otel odasında idi, o kadar kana bulanmışlardı ki, iç çamaşırlarım bile kullanılamaz durumdaydı. Kanın bir kısmı Nerys'in bir kısmı benimdi.

Kapının yanındaki düğmeye bastım. Odanın ışığı yandı. Dairemi beyazdan farklı bir renge boyamak için fazladan para ödemiştim. Girişteki odanın rengi soluk pembeydi. Kanepe

leylak, mor ve pembeydi. Köşedeki şişkin minderli koltuk da pembe tonlardaydı. Pembe perdelerin kuşakları mordu. Jeremy, evime adım atmanın pahalı eşyalarla dekore edilmiş bir paskalya yumurtasının içine girmeye benzediğini söylemişti. Kitaplığım beyazdı. Eğlence merkezi beyazdı. Şişkin minderli koltuğun yanındaki lambayı da açtım. Ardından beyaz mutfak masasıyla sandalyelerin üzerindeki de açtım. Masanın önündeki büyük pencerenin beyaz dantelli perdeleri vardı. Pencerenin camı fazla siyah ve tehditkârdı. Perdeleri kapattım, geceyi beyaz perdelerin arkasına hapsettim. Girişteki tek resmin önünde durdum. W. Scott Miles'in Kelebeklerin Avı adlı eseri. Resmin büyük bir kısmı yeşildi ama kelebekler doğal renklerindeydi. Çok hoş pembe ve mor tonlara sahipti. Fakat kimse bir resmi, renkleri odayla uyumlu olduğu için seçmezdi. Resimleri sizinle konuştukları için seçerdiniz. Resmin size her gün hatırlamanız gereken bir şeyi söylemesi gerekiyordu. Resim benim için her zaman huzurlu bir manzaraydı fakat bu akşam sadece boyalardan ibaretti. Bu akşam hiçbir şey beni memnun edemezdi. Mutfağın ışıklarını açtım ve yatak odasına girdim.

Bir kâbustan uyanan çocuk gibi bütün ışıkları açarken Doyle da bir kenarda dikiliyordu. Sanki ışıkları açarak kötü şeyleri kaçırmaya çalışıyordum. Sorun kötü şeylerin kafamın içinde olmasıydı. Beni bundan kurtarabilecek kadar parlak bir ışık yoktu.

Yatak odasına girerken beni takip etti. İçeriye girerken ışığı açtım.

"Yatak odasına yaptığını çok beğendim," dedi.

Bunu duyunca kafamı çevirip yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım. “Oturma odası fazla pembeydi. Yatak odasının da öyle olmasından korkuyordum.”

Odanın yumuşak gri duvarlarına, leylak, pembe ve beyaz çiçeklerle süslenmiş duvar kâğıdından kenar süslerine baktım. Yatak dört direkli bir ikiz yataktı. Ayak ucuyla dolapların kapakları arasında neredeyse hiç yer kalmıyordu. Yatak örtüsü şarap rengindeydi. Yastıklar şarap rengi, mor, leylak rengi, pembeydi, birkaç tanesi de siyahtı. Aynalı şifonyer vişne ağacındandı. O kadar koyuya boyanmıştı ki, neredeyse siyahtı. Pencerenin yanındaki dolapla uyumluydu.

Jeremy, odamın, kız arkadaşının küçük dokunuşlarına maruz kalmış bir erkek odasına benzediğini söylemişti. Banyo kapısına en uzak olan köşede siyah lake vitrinli bir dolap duruyordu. Uzak Doğu'dandı, turna kuşları ve dağlarla süslenmişti. Turna, babamın armasının bir parçasıydı. Satın alırken babamın çok hoşuna gideceğini düşündüğümü hatırlıyordum. Tepesinde bir devetabanı vardı. O kadar uzamıştı ki, yaprakları yeşil saçlar gibi vitrinden aşağıya uzanıyordu.

Odama baktım ve bir an için bana ait değilmiş gibi geldi. Buraya ait değildim. Doyle'a döndüm. “Sanki odamın ne renk olduğu senin için önemli,” dedim.

Tepki vermedi ama yüzü daha da okunmaz oldu, pasifleşti, içine bir parça da kibir girdi. Bu hâli bana Sholto'nun saray maskesini hatırlattı.

Yorumum kabaydı ama öyle de olması gerekiyordu. Doyle'a kızgındım. Nerys'i benim için öldürmediği için kızgındım. Yapılması gerekeni bana yaptırdığı için öfkeliy-

dim. Her şey için, Doyle'un hatası olmayan şeyler için bile Doyle'a kızıyordum.

Soğukkanlı gözlerle bana baktı. "Haklısınız Prenses Meredith, yatak odanız beni ilgilendirmez. Ben bir sarayın içdiş edilmiş hayvanlarından biriyim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorun da bu. Sen içdiş edilmiş bir hayvan değilsin, hiçbiriniz değilsiniz. Sadece Kraliçe sizi kimseyle paylaşmıyor."

Omzunu silkti, bunu yaparken zarif göründü. Bu hareket yüzünden suratını buruşturdu.

"Yaran nasıl?" diye sordum.

"Birkaç saniye önce bana kızgındın, şimdi değilsin. Neden?"

Kelimelere dökmeye çalıştım. "Senin hatan değildi."

"Ne benim hatam değildi?"

"Sen beni tehlikeye atmadın. Hayatımı kurtardın. Lanetlileri peşimden gönderen sen değildin. Bu akşam et elinin açığa çıkmasına da sen sebep olmadın. Senin hatan değildi. Öfkeliyim ve suçlayacak birini arıyorum fakat başka insanların bokunun bedelini sana ödetmemeliyim."

Bunu duyunca bir kaşını havaya kaldırdı. "Çok bilgece bir davranış, Prenses."

Kafamı iki yana salladım. "Unvanı boşver, Doyle. Ben Meredith'im, sadece Meredith."

Kaşları biraz daha havaya kalktı, sonunda gözleri inanılmaz bir biçimde açıldı ve bu hâlini görünce gülmeye başladım. Gülmek kendimi normal ve iyi hissetmemi sağladı. Yatağın kenarına oturdum ve başımı iki yana salladım. "Bu akşam güleceğim aklıma gelmezdi."

Önümde eğildi. “Daha önce de öldürdün, bu seferki neden farklıydı?”

Yüzüne baktım, beni neyin rahatsız ettiğini anlamasına şaşırdım. “Nerys’i öldürmem neden bu kadar önemli?”

“Sidheler güçlerini ayinle elde eder ama bu gücün kendini koruyacağı anlamına gelmez. Gücü ilk kez kullandıktan sonra sidhe dövüşerek kendini kana bulamalıdır.” Elini yatağın üzerine koydu, bana dokunmadı. “Bir tür kan sunusudur; güçlerin uykuya girmesine engel olur, güçler büyümeye devam eder.”

“Kan ekinleri büyütür,” dedim.

Başıyla onayladı. “Ölüm büyüsü en eski büyülerdendir, Prenses.” Hafifçe gülümsedi. “Meredith.” İsmimi yumuşak bir ses tonuyla dile getirdi.

“Bu yüzden, güçlerimin yeniden uykuya dalmaması için Nerys’i bana kestirdin, öyle mi?”

Yeniden başıyla onayladı.

Ciddi yüzüne baktım. “Sidhelerin güçlerini ayinle elde ettiğini söyledin. Ben ayin yapmadım.”

“Roane ile geçirdiğin gece senin ayinindi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Doyle, o akşam yaptıklarımız pek ayinsel değildi.”

“Gücü uyandırmak için birçok ayin vardır, Meredith. Dövüş, sunu, seks ve daha fazlası. Senin gücünün seksi seçmesine şaşırmamak lazım. Sen üç ayrı doğurganlık ilahının soyundan geliyorsun.”

“Aslında beş ama yine de anlayamadım.”

“Senin fokun, Branwyn’in Gözyaşları’na bulanmıştı; bir geceliğine senin sidhe âşığıın oldu. Senin ikincil güçlerini açığa çıkarttı.”

“Büyülü olduğunu biliyordum ama...” Sesim azalarak yok oldu. Kaşlarımı çattım. “Demek ki, sadece iyi seksten ibaret değilmiş.”

“Neden? Yaşam mucizesini yaratan sekstir, daha güçlüsü ne olabilir ki?”

“Büyü Roane’ı iyileşirdi, fok derisini yeniden kazandı. Onu iyileştirmeye çalışmadım çünkü bunu yapabileceğimi bilmiyordum.”

Doyle, yatağın kenarına oturdu, uzun bacakları dolaba değdi. “Derisiz bir foku iyileştirmek bir şey değil. Sidhenin güçlerini kazanırken denizden dağlar çıkarttığını veya şeyhirleri sular altında bıraktığını gördüm. Sen şanslıydın.”

Birden korktum. “Güçlerimi kazanmamın doğal bir felakete sebep olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Birinin beni uyarması gerekmez miydi?”

“Kimse bizi terk edeceğini bilmiyordu. Bilseydik sana tavsiyeler verirdik. Ve kimse senin ikincil güçlerin olduğunu bilmiyordu, Meredith. Kraliçe, yedi sene Griffin’le birlikte olmak veya yıllarca düellolara katılmak senin güçlerini uyardıramadığı için güçlerinin olmadığına inanmaya başlamıştı.”

“Neden şimdi?” diye sordum. “Neden bunca yıl sonra?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim şey senin Et Prensesi olduğun ve senin henüz açığa çıkmamış bir güç elin daha var.”

“Sidhelerin birden fazla güç eline sahip olması nadir görülür. Benim neden iki tane olsun?”

“Ellerin yatağın iki demirini eritti. İki demir eridi, her bir elin için bir tane.”

Ayağa kalktım ve geri adım attım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Balkondan seni seyrettim. Yatak başını gördüm.”

“Neden kendini bana göstermedin?”

“O anda ilaçların etkisiyle uyuyordun. Seni uyandırabileceğimi sanmıyordum.”

“Neden örümcekleri kullandığın gün açığa çıkmadın? Ben Alistair Norton’un evindeyken.”

“Sidheye tapan adamdan mı bahsediyorsun?”

Bunu duyunca durdum. Yüzüne baktım. “Sen neden bahsediyorsun, Doyle? Norton sidheye ne zaman taptı?”

Doyle, “Branwyn’in Gözyaşları’nı kullanan kadından gücünü çalınca,” diye cevap verdi.

“Hayır, ben oradaydım. Neredeyse son kurbanı olacaktım. Sidheyi uyandıracak bir seremoni değildi.”

“Her çocuğa, bu ülkeye girişimize izin verdiği zaman sidheye tek bir şeyin yasaklandığı öğretilir.”

“Kendimizi tanrı gibi gösteremeyiz. Kimse bize tapmamalı. Derslerimi babamdan almıştım, okulda da tarih ve siyaset derslerinde bunu sıklıkla duydum.”

“Sen bizim içimizde sıradan insanlar arasında eğitilen ilk kişisin. Bazen unutuyorum. Kraliçe, Prens Essus’un seni normal bir okula yazdırdığını öğrenince çok kızmıştı.”

“Altı yaşımdayken beni boğmaya çalıştı, Doyle. Üzerinde yanlış izler taşıyan safkan bir köpekmişim gibi beni boğmak istedi. Hangi okula gittiğimin umurunda olduğunu sanmıyorum.”

“Kraliçeyi, Prens Essus, sen ve yanındakilerle birlikte insanların arasında yaşamaya başladığındaki kadar şaşkın gördüğümü hatırlamıyorum.” Gülümsedi, kara yüzünde beyaz bir parıltı gibiydi. “Prensine sana kötü davranılmasına katlanamadığını fark edince onu saraya geri döndürmenin

yollarını aramaya başladı. Çok şey teklif etti ama Prens on sene boyunca direndi. Bu da, senin çocukluktan kadınlığa insanlar arasında geçiş yapman için yeterliydi.”

“O kadar çok hayal kırıklığına uğradiysa, Aydınlanma Sarayı’ndan sidhelerin bizi ziyaret etmelerine neden izin verdi?”

“Kraliçe ve Prens, sen kendi türünden olanları görmezsen senin fazla insanlaşacağından korkuyordu. Gerçi Kraliçe, babanın yanına aldığı kişilerden de hoşlanmıyordu.”

“Keelin’den bahsediyorsun,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Kraliçe, babanın, daima senin yanında olması için neden damarlarında sidhe kanı taşımayan bir peri seçtiğini hiçbir zaman anlamadı.”

“Keelin, büyükannem gibi yarı brownie’ydi.”

Doyle, “Ve yarı goblin,” dedi. “Sen goblin kanı taşımıyorsun.”

“Goblinler, Aydınlanma ordusunun askerleridir. Sidhe savaş ilan eder ama savaşı goblinler başlatır.”

Doyle, “Şimdi babandan alıntı yapıyorsun,” dedi.

“Evet, öyle.” Kendimi yeniden çok yorgun hissettim. Kısa süreli şakalaşma, gücümün yeni olasılıkları veya sara-ya geri dönüş... Hiçbiri yorgunluğumu geçiremezdi. Fakat bilmem gereken bir şey vardı. “Alistair Norton’un sidheye taplığını söyledin. Ne demek istedin?”

“Yatağının etrafına çemberi çekerken sidheyi uyandırmak için ayin yapıyordu. Sembollerini tanıdım. Sen ayin görmedin çünkü en eğitimsiz insan bile sidhe gücünü büyü için çağırmaya izni olmadığını bilir.”

“Hazırlık ayinini kadınlar gelmeden önce yapıyordu,” dedim.

Doyle, “Kesinlikle,” dedi.

“Aynalarda bir sidhe gördüm ama yüzünü seçemedim. Sen kim olduğunu hissettin mi?”

“Hayır, ama güçlerini aralayamayacağım kadar güçlüydü. Tek yapabildiğim şey hayvanımı ve sesimi göndermek oldu. Benim bir odaya girmeme engel olmak çok fazla güç gerektirir.”

“Öyleyse sidhelerden bir erkek...”

Doyle, “Veya kadın,” dedi.

Başımınla onayladım. “Kendisine tapılmasına izin veriyor ve diğer perilere karşı kullanmak üzere de bir ölümlüye Branwyn’in Gözyaşları’nı veriyor.”

“Normalde, peri kanı taşıyan insanlar safkan peri sayılmaz ama evet öyle de diyebiliriz.”

“Kendisine tapılmasına izin veriyorsa bunun cezası idamdır,” dedim.

“Gözyaşları’nın başka bir peri üzerinde kullanılmasına izin vermenin cezası da süresiz işkencedir. Birisi bunun yerine ölümü seçmiş.”

“Kraliçe’ye söyledin mi?”

Doyle, ayağa kalktı. “Kendisine tapılmasına izin veren sidheden ve Gözyaşları’ndan bahsettim. Senin et eline sahip olduğunu ve ellerini kana buladığını da söylemek zorundaydım. Sholto’nun hain olmadığını, gerçek hainin Kraliçe adına konuşan biri olduğunu da söyledim.”

Gözlerimi iyice açtım. “Sholto’nun hain olduğunu düşünüp ona ve bütün lanetlilere karşı seni tek başına mı gönderdi?”

Doyle bana baktı.

“Üzerine alınma ama desteğe ihtiyacın vardı.”

“Hayır, Sholto Saint Louis’i terk etmeden seni eve getirmem için gönderdi. Ben buraya, sana yardım etmek için örümcekleri gönderdiğim gece indim. Sholto bu tarafa doğru ertesi gün yola çıktı.”

“Öyleyse, biri Kraliçe’nin beni eve götürceğini öğrendi ve yirmi dört saat içerisinde beni öldürmek için bir plan yaptı.”

Doyle, “Öyle görünüyor,” dedi.

“Kraliçe’nin yanından suikastler hariç ne kadar zamandır ayrılmadın, altı yüz yıl mı, sekiz yüz yıl mı?”

“Bin yirmi üç yıl.”

“Beni öldürmek istemiyorsa neden seni gönderdi? Benim daha çok güvendiğim Kuzgunları da var.”

Doyle, “Daha çok güvendiğin mi, daha çok sevdiğin mi?” diye sordu.

Bir süre düşündükten sonra başımla onayladım. “Pekâlâ, daha fazla sevdiğim için. Bu, seninle en uzun konuşmamız oldu, Doyle. Neden kendi Karanlık’ını gönderdi?”

“Kraliçe senin eve geri dönmeni istiyor Meredith, fakat kendisine inanmamandan korkuyordu. Ben onun işaretiyim. Kişisel silahıyla yanına gönderdiği Karanlık’ıyım. Samimi olduğunu göstermek için vücudumda onun gücünü taşıdım.”

“Neden eve geri dönmemi istiyor, Doyle? Seni gücümü kazanmadan önce gönderdi. Buna çok şaşırdığımı söyleyebilirim. Neden fikir değiştirdi? Neden hayatta kalmaya degecek biri oldum?”

“Senin ölüm emrini hiçbir zaman vermedi.”

“Ama başkalarının bunu denemesine de engel olmadı.”

Beni selamladı. “Buna bir itirazım olmaz.”

“O zaman ne değişti?”

“Ben nedenini sormam Meredith, sadece isteklerini yerine getiririm.”

“Hiç sorman gerekenleri sormuyorsun,” dedim.

“Ve sen Prenses, çok fazla soru soruyorsun.”

“Belki, ama saraya geri dönmeden önce buna bir cevap istiyorum.”

“Hangisine?”

Kaşlarımı çattım. “Fikrini neden değiştirdi, Doyle? Saraya geri döneceksem bunu bilmem lazım.”

“Bu bilgiyi seninle paylaşmak istemiyorsa?”

Tek bir cevaplanmamış soru için perileri sonsuza kadar terk etmeyi düşündüm. Şimdi bunları düşünecek durumda değildim. “Bilmiyorum Doyle, bilmiyorum. Tek bildiğim şey çok yorgun olduğum.”

“İzin verirsen, banyodaki aynayı kullanarak Kraliçe’yle bağlantıya geçmem ve rapor vermem gerekiyor.”

Başımla onayladım. “Nasıl istersen.”

Sıkışık odanın izin verdiği kadar saygıyla eğildi ve banyo kapısına doğru yürüdü. Banyo bulunduğumuz yerden görünmüyordu.

“Banyonun nerede olduğunu nasıl bildin?” diye şaşkınlıkla sordum.

Bana baktı, hoş yüzünde okunmaz bir ifade vardı. “Dairenin geri kalanını gördüm. Başka nerede olabilir?”

Doyle’a baktım ve söylediklerine inanmadım. Ya belli etmiyor ya da sorumu geçiştiriyordu. Köşeyi döndü, banyo kapısının açıldığını ve kapandığını duydum.

Yatağın kenarına oturup uyku tulumlarımı nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Doyle, hayatımı kurtarmıştı. Onun için yapabileceğim en iyi şey rahat etmesini sağlamaktı. Hayatım için Doyle'a yatağımı verebilirdim ama çok yorgundum ve yatağımı istiyordum. Ayrıca, beni neden kurtardığını anlayana kadar minnettarlığımı gösteremezdim. Aydınlanma Sarayı'nda ölümden beter şeyler vardı. Nerys mükemmel bir örnekti. Kraliçe'nin işareti böyle bir büyüyle lekelenemezdi. Bu yüzden daha korkunç bir kaderin beni beklemediğine tüm kalbimle inanana kadar kimseye minnettarlığımı belli etmeyecektim. Uyku tulumlarını oturma odasındaki dolapta buldum. Birini yatağın ayak ucuna sererken banyodan gelen bağırışları duydum. Doyle öfkeyle sesini yükseltti. Kraliçe'nin Karanlık'ı, Kraliçe'yle kavga ediyordu. Ne hakkında kavga ettiklerini bana söyleyip söylemeyeceğini ya da bunu da bir sır olarak kendine saklayıp saklamayacağını merak ettim.

18

Banyonun kapalı kapısına gittim. Doyle, sesini yükselterek, “Lütfen Leydim, bunu yapmamı istemeyin,” dedi.

Daha neler diyeycekti bilmiyorum çünkü kapıya geldi ve hafifçe araladı. “Evet, Prenses?”

“İçeride biraz daha kalabilirsen üzerime rahat bir şeyler giyeceğim.”

Başıyla onayladı. Aynada teyzemi görmem için beni içeriye davet etmedi. Kavganın sebebini açıklamadı. Sadece kapıyı kapattı. Seslerini duyuyordum ama belli belirsizdi. Artık bağırıyorlardı. Benim kavganın ne ile ilgili olduğunu bilmemi istemiyorlardı. Bu yüzden benimle ilgili bir şey olduğunu düşündüm.

Doyle, neyi yapmak istemiyordu ki, Kraliçe’yle tartışıyordu?

Beni öldürmek istemiyordu, bu akşam bundan başka bir şey umurumda değildi. Işığı kapattım ve yatağın yanındaki küçük Tiffany abajuru açtım. Tavandaki lamba bana hep çok parlak gelirdi. Işıkları söndürmeye niyetli olmam daha iyi olduğum anlamına geliyordu. En azından daha sakin dim.

Uyurken üzerime giydiklerim seksi iç çamaşırlarına yakındı. Tenime ipeğin ve satenin dokunuşunu severdim. Fakat Doyle'a zalimlik etmek istemezdim.

Korumalarıyla, Kuzgunlarıyla birlikte uyumak kraliyet ailesinden olanların ayrıcalığıydı. Sonra birinden hamile kalır ve onunla evlenir, geri kalanıyla birlikte olmazlardı. Andais, istese diğerlerini âşıkları olması için serbest bırakırdı ama bunu seçmemiştir. Kendisiyle birlikte olmuyorlarsa kimseyle olamazlardı. Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmuyorlardı.

Sonunda dizlerime kadar inen saten bir gecelikte karar kıldım. Kolları kısıydı ve V yakası göğsümün çok azını açığa çıkartıyordu. Çekmecemde vücudumun daha fazlasını gizleyen bir şey yoktu fakat sütyen olmayınca incecik kumaştan göğüs uçlarım belli olacaktı. İpek canlı bir koyu maviydi, saçlarım ve tenimle birlikte çok güzel görünüyordu. Doyle'un dikkatini çekmemeye çalışıyordum ama rü-küş görünmek istemeyecek kadar kendimdeydim.

Aynada kendime baktım. Yaraları görmezsek, âşığını bekleyen bir kadın gibiydim. Kollarımı havaya kaldırdım. Nerys'in pençeleri kollarımda öfkeli kırmızı çizikler açmıştı. Sol kolumdaki yaradan hâlâ kan damlıyordu. Dikiş ihtiyacım var mıydı? Genelde dikişlere ihtiyaç duymadan iyileşirdim ama şimdiye kadar kanamanın çoktan durmuş

olması gerekiyordu. Geceliği sıyırıp bacağımdaki yaraya baktım. Yukarıda bir delikten ibaretti. Femoral arteri parçalamaya çalışmıştı. Beni öldürmek istemiş ama ben onu öldürmüştüm. Hâlâ ölümü için bir şey hissetmiyordum. Hâlâ uyuşmuş bir konuydu. Belki yarın kendimi kötü hissedecektim, belki hissetmeyecektim. Bazen sadece konudan uzaklaşırdınız, başka bir şeyin faydası olmayacağı için. Akıl sağlığı bazen kendini bazı şeylerden soyutlamaya dayanırdı.

Aynaya baktım, yüzüm bile ifadesizdi. Gözlerimdeki boş bakışların sebebi şoktan daha fazlasıydı. Gözlerimde bu bakışı son kez düellolardan önce görmüştüm çünkü düelloların ben ölmeden sona ermeyeceğini biliyordum. O gece kaçmaya, saklanmaya karar vermiştim.

Peri dünyasına geri dönme teklifi birkaç saat önce yapılmıştı ama hâlâ şoka girmiş bir kurban gibi görünüyordum. Kollarımı yeniden kaldırdım ve pençe izlerine baktım. Bir şekilde geri dönüşümün bedelini ödemiştim. Kanla, etle ve acıyla: Aydınlanma Sarayı'nın para birimleriyle ödemiştim. Kraliçe beni geri çağırıyor ve güvenliğini garanti ediyordu. Kaçtığım, gizlendiğim ve beni bulmaya çalışanları alt ettiğim için hâlâ beni cezalandırmak istiyor olabilirdi. Teyzemin kaybetmeyi sevmeyen biri olduğunu söylemek gerçeğin çok ama çok hafif bir tanımı olurdu.

Banyonun kapısı çaldı. Doyle, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Karar vermeye çalışıyorum," dedim.

"Anlayamadım?"

"Tamam gel," dedim.

Doyle, çıplak göğsünün üzerine kılıcının kayışını takmıştı. Silahın kabzası baş aşağıydı, hafif yana yatmıştı, kılı-

finda bir silaha benziyordu. Kayışlar gevşekti, sanki kayışları gergin tutan şeyi çıkartmıştı.

Doyle'u hep tepeden tırnağa giyinik görmüştüm. Yazın bile kısa kollu değil daha ince kumaştan elbiseler giyerdi. Sol göğüs ucunda gümüş bir halka vardı. Siyah derisinin üzerinde çok dikkat çekiyordu. Yarası sol göğüs kasının üzerinden geçiyordu. Yaranın kırmızılığı göğsünde dekoratif görünüyordu, sanki dikkat çekmek için zarifçe boyanmıştı.

"Ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu.

"Ben de aynısını sana soracaktım."

"Bende ölümlü kanı yok, Prenses. Ben iyileşirim. Tekrar soruyorum, ne kadar kötü yaralandın?"

"Koluma dikiş mi atılması lazım karar veremedim ve..." Deliği göstermek için geceliği sıyırmaya başladım ama durdum. Sidhenin yanında çıplaklık rahatsız etmezdi ama korumaların yanında her zaman daha dikkatli olmaya çalışırdım.

"Bacağımdaki delik, ne kadar derin olduğunu bilmiyorum." Yarayı göstermeden geceliği indirdim. Yara çok yukarıdaydı ve hâlâ iç çamaşırı giymiyordum. Genelde uyurken giymezdim. Şimdi giymiş olmayı arzuladım. Doyle, içimde iç çamaşırı olup olmadığını anlayamazdı ama ben kendimi çıplak hissediyordum.

Jeremy olsa daha rahat olurdu ama bunu Uther için yapamazdım, Doyle için de yapamazdım ve sebeplerim aynıydı. İkisi de hayatlarının bir kısmından soyutlanmıştı. Uther sürülmüştü ve kendi boyutunda birini bulmakta zorlanıyordu. Doyle ise Kraliçe'nin emirlerine uyuyordu.

Uyku tulumunu aldı ve yatakla duvar arasına serdi, sonra yatağın kenarına oturdu. "Yarayı görebilir miyim?"

Yanına oturdum, geceliğimin eteklerini düzelttim. Sol kolumu uzattım.

Kolumu kaldırırken iki elini birden kullandı, yarayı daha iyi görebilmek için dirseğimi бүktü. Parmakları olduğundan daha büyükmüş gibi hissettim, dokunuşları arzu ettiğimden daha özeldi. “Derin, kasların bazıları yırtılmış. Acıtıyor olmalı.” Bunu söylerken bana baktı.

“Şimdi pek bir şey hissettiğimi söyleyemem,” dedim.

Elini alnıma koydu. Eli sıcaktı, neredeyse yanıyordu. “Çok soğuksun Prens,” dedi. Başını iki yana salladı. “Daha önce fark etmeliydim. Şoktasın. Ciddi bir şey değil ama bunu fark etmemem büyük bir hata. İyileşmeye ve sıcaklığa ihtiyacın var.”

Elimi geri aldım. Elimi alırken parmakları tenimin üzerinden kayınca yüzümde bir şey görmemesi için başımı yana çevirdim. “İkimiz de dokunuşla iyileştiremeyiz, bence biraz sargı bezi ve sıcaklıkla idare etmem gerek.”

“Büyüyle iyileştirebilirim,” dedi.

Yüzüne baktım. Ne düşündüğü belli olmuyordu. “Sarayda bunu yaptığını hiç görmedim.”

“Ellerin dokunuşundan daha özel bir yöntemdir. Sarayda benden çok daha güçlü iyileştiriciler var. Benim iyileştirme konusundaki sınırlı yeteneklerime ihtiyaçları yok.” Ellerini bana doğru uzattı. “Seni iyileştirebilirim, Prens. Yoksa acil serviste dikiş atılmasını mı tercih edersin? Öyle veya böyle, kanamayı durdurmak gerek.”

Dikişleri sevmezdim. Elimi eline koydum. Dirseğimi tekrar бүktü, elimi sıktı, parmaklarımız kenetlendi. Tenim Doyle’un siyahlığının yanında inanılmaz beyaz duruyor, simsiyah bir zemindeki inciye benziyordu. Diğer elini dir-

seğimin arkasına koydu. Kolumu nazikçe tutuyordu ama iyice sabitlemişti. Doyle'dan kaçamayacağımı fark ettim ve iyileştirme gücünün nasıl çalıştığını bilmiyordum.

"Acıtacak mı?"

Kolumun kenarından bana baktı. "Biraz." Kolumu yaranın üzerine bir öpücük konduracakmış gibi bükmeye başladı.

Elimi omzuna koydum, hareketini yarıda kestim. Teni sıcak ipek gibiydi. "Bekle, beni tam olarak nasıl iyileştireceksin?"

Yine hafif gülümsemesi belirdi. "Birkaç saniye daha beklersen göreceksin."

"Sürprizleri sevmem," dedim. Elim hâlâ omzundaydı.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Pekâlâ." Ama elimi ve kolumu bırakmadı. Beni hâlâ tutuyordu, ben istesem de istemesem de beni iyileştirecekti. "Sholto benim isimlerimden birinin Baron Tatlı-dil olduğunu söyledi."

"Hatırlıyorum," dedim.

"Bunun seksle ilgili olduğunu ima etti ama değil. Yaranı iyileştirebilirim ama elimle değil."

Birkaç saniye yüzüne baktım. "Yarayı yalayarak mı kapatacağını söylüyorsun?"

"Evet."

Yüzüne bakmaya devam ettim. "Bazı saray köpekleri bunu yapabiliyor ama daha önce bu güce sahip bir sidhe duymadım."

"Sholto'nun dediği gibi, saf sidhe olmamanın faydaları da vardır. O kaybettiği parçaları kendi kendine yenileyebiliyor, ben de yaranı yalayarak iyileştirebiliyorum."

Şaşkınlığının yüzüme yansımaması için çabalamadım.

“Sen başka bir koruma olsaydın ağzını üzerimde kullanmaya hevesli olmakla suçlardım.”

Gülümse, bu seferki daha parlaktı, içinde daha fazla mizah anlayışı barındırıyordu. “Kuzgunlarım seni bu numarayla kandırmaya çalışsaydı dokunmak istedikleri yer kolun olmazdı.”

Gülümsemek zorunda kaldım. “Ne demek istediğini anladım. Pekâlâ, yapabiliyorsan kanamayı durdur. Bu akşam acile gitmeyi hiç istemiyorum.” Elimi omzundan indirdim.

“Devam et.”

Koluma doğru yavaşça eğilirken konuşmaya devam etti. “Mümkün olduğunca acı vermeden yapmaya çalışacağım.” Nefesi tenimde kavurucu derecede sıcaktı sonra dilini yaranın üzerinde gezdirmeye başladı.

Havaya sıçradım.

Yüzünü kolumdan çekmeden gözlerini devirdi. “Canın acıdı mı, Prenses?”

Başımı iki yana salladım, sesime güvenmiyordum.

Yaraya doğru tekrar eğildi. Yaranın üzerini iki kez çok yavaş bir biçimde yaladı ardından dilini yaranın içine soktu. Acı keskin ve aniydi, nefesimi tuttum.

Bu sefer geri çekilmedi ama ağzını derime bastırdı. Gözlerini kapattı ve dilini yaranın içinde gezdirdi. Minik elektroşoklar veriyormuş gibi keskin küçük acılar hissettim. Her bir acıda bedenimin aşağısı gerildi. Sanki dokunduğu sinirler kolumla hiç ilgisi olmayan yerlere bağlıydı.

Yavaş hareketlerle yarayı yalamaya devam etti. Gözleri kapalıydı ve ben siyah kirpiklerini görecektim kadar yakındım. Siyah yanağının önünde simsiyahtılar. Artık acı hissetmiyor, sadece tenimde gezinen dilini hissediyordum. Ağzının

kolumda olması kalp atışlarımı hızlandırdı, nefesim boğazıma düğümlendi. K peleri ışığı yakaladı, kulaklarının kenarı g m    tenmi  gibi parıltıydı. Yara ısınmaya ba ladı. Dokunu la iyile tirilmek gibiydi. Artan sıcaklıkla tenimde enerjinin titre mesi neredeyse aynıydı.

Doyle, ba ını kolumdan çekti. Gözleri yarı kapalı, ağzı açıktı. Bir rüyadan uyanmı  veya yaşadığı özel anlar yarıda kesilmiş gibiydi. Kolumu yavaşça, isteksizce bıraktı.

Sesi kısık ve kaba  ıktı. “Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuş. İyile tirmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmu um.”

Yarayı görmek için kolumu b kt m ve yaranın yerinde olmadığını gördüm. Deriye parmak uçlarımla dokundum. Deri düzgün ve pürüzsüzdü, Doyle’un dilinin de diği yerler hâlâ ıslaktı, büyü derime tutunuyormu  gibi hâlâ sıcaaktı.

“M kemm l, izi bile kalmadı.”

“    rmı  gibisin.”

“Memnun oldum diyelim.”

Yatağın kenarında oturduğu yerden beni selamladı. “Sana hizmet ettiğim için mutluyum Prensesim.”

“Fazla yastık istemeyi unutmu um.” Ayağa kalktım, dolaba doğru yürüdüm. Bileğimi yakaladı.

“Kanıyorsun.”

Koluma baktım ama iyile mi ti.

“Bacanın, Prenses.”

A a ıya baktım ve sa  bacağımdan akan kanı gördüm. “Lanet olsun.”

“Yata a uzan ve yaraya bakmama izin ver.”

Bileğimi hâlâ tutuyordu, beni yatağa çekmeye çalıştı.

Karşı koydum ve beni bıraktı. “Kanamaması gerekirdi, Prenses Meredith. Kolun gibi bacağını da iyileştirmeme izin ver.”

“Yara çok yukarıda, Doyle.”

“Cadı, femoral arteri delmeye çalışmış.”

“Evet,” dedim.

“Yarayı görmem lazım, Prenses. Göz ardı edebileceğimiz bir şey değil.”

Yeniden, “Yara çok yukarıda,” dedim.

“Bunu anladım,” dedi. “Şimdi uzan da yaraya bakayım.”

“Bunun altına hiçbir şey giymedim,” dedim.

“Ah,” dedi. Yüzünde duygular rüzgârlı bir günde geçen bulutlar gibi o kadar hızlı dans etti ki, ne hissettiğini anlayamadım. Sonunda, “Belki de yaraya bakmam için bir şey giysen daha iyi olur,” dedi.

“İyi fikir,” dedim. İç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi açtım. Külotlarım da geceliklerim gibi saten, ipek ve dantelden ibaretti. Sonunda siyah sade saten bir parçayı seçtim. Danteli veya fırfırı veya kesilmiş pencereleri yoktu. Bulabildiğim en muhafazakar parçaydı.

Doyle’a döndüm. Ben bir şey söylemeden arkasına döndü. İç çamaşırlarımı giydim, gecelikle üzerini kapattım. “Şimdi bakabilirsin.”

Arkasına döndü, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. “Saraydaki leydilerin büyük bir kısmı beni uymazdı. Bazılarının aklına gelmez, bazıları ise sadece beni baştan çıkarmak için bir şey söylemezdi. Saraylarda çıplaklık yeterince sıradan bir şeydir. Sen neden söyledin?”

“Muhafızlardan bazıları şakalaşır, okşar veya muncıklar. Onlardan biri olsaydın söylemezdim. Sadece oyunun

bir parçası olurdu. Fakat sen bu oyunları hiç oynamazsın, Doyle. Sen hep kendini ayrı tuttun. Yatağa uzanıp geceliği mi sıyırmak zalimlik olurdu.”

Başıyla onayladı. “Evet, öyle olurdu. Sarayın büyük bir kısmı bize hadım edilmiş gibi davranıyor, sanki bir şey hissetmiyormuşuz gibi. Fakat ben bir yere kadar zevk alıp sonrasında boşalamayacaksam hiç dokunulmamayı tercih ederim. Benim için yarıda kalmasından daha kötü bir şey yok.”

“Kraliçe kendi kendinize dokunmanıza hâlâ izin vermiyor mu?”

Bakışlarını yere indirdi, sınırları zorladığımı fark ettim. “Özür dilerim Doyle, sana bu soruyu sorabilecek kadar yatkın değilim.”

Gözlerini kaldırmadan cevap verdi. “Sen Aydınlanma asilleri içerisinde en kibar olanısın. Kraliçe senin bu özelliğini bir zayıflık olarak görüyor.” Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. “Ama biz Muhafızlar bunu takdir ediyoruz çünkü senden korkmuyoruz.”

“Benden korkmanıza sebep olacak kadar güçlü değilim,” dedim.

“Hayır, Prens, büyü gücünden bahsetmiyorum. Senin zalimliğinden korkmuyoruz. Prens Cel annesinin mizah anlayışını almış.”

“Bir sadist demek istiyorsun.”

Başıyla onayladı. “Her açıdan. Şimdi yatağa uzan yarana bakayım. Kan kaybından ölürsen Kraliçe beni gerçekten hadım edebilir.”

“Sen onun sağ kolusun, Karanlık’ısın. Benim için seni kaybetmez.”

“Bence kendine çok az, bana da çok fazla değer veriyorsun.” Elini uzattı. “Lütfen Prenses, uzan.”

Elini tuttum ve dizlerimin üzerinde yatağa çıktım. “Lütfen bana Meredith der misin? Prenses diye hitap edilmeyeli çok uzun zaman oldu. Cahokia’ya dönünce bunu yeterince duyacağım. Bu akşamlık, unvanları bir kenara bırakalım.”

Boyundan bir selam verdi. “Nasıl istersen, Meredith.” Yatağın ortasına uzanmama yardım etti, gerçi yardımına ihtiyacım yoktu fakat sidheler başkalarına yardım etmeyi sevmeyi ve ben elinin benimkine değmesinden hoşlanıyordum.

Kafamı küçük yastıkların üzerine koydum. Kafamı kaldırınca bedenimi görebiliyordum.

Doyle, bacağımanın yanına eğildi. “Açar mısın, Prenses?” “Meredith,” dedim.

Başıyla onayladı. “Açar mısın, Meredith?”

Koyu mor ipeği yarayı gösterecek kadar sıyırdım. Yara, siyah iç çamaşırımı gösterecek kadar yukarıdaydı.

Eliyle yarayı inceledi, deriyi çekiştirdi, üzerine bastırdı. Canım acıdı. Hoş bir acı değildi. Sanki tahmin ettiğimden daha fazla zarar görmüştüm. Kan daha hızlı akmaya başladı fakat bir atardamardan geliyor olamazdı.

Kafasını kaldırdı, elleri kucığındaydı. “Yara çok derin, bence kaslar da zarar görmüş.”

“Sen dokunmaya başlayana kadar bu kadar acımıyordun doğrusu.”

“Bu akşam iyileştirmezsem yarın daha da kötü olur ve acile gitmek zorunda kalırsın. Ameliyat edilmesi ve dikiş atılması gerek. Ya da ben iyileştirebilirim.”

“Şimdi halledelim,” dedim.

Gülümsedi. “Güzel. Kraliçe’ye seni iyileştirebilecekken eve neden topallayarak dönmene göz yumduğumu açıklamak zorunda kalmak istemem.” Bacağıma doğru yaslandı ardından kafasını kaldırdı. “Yer değiştirirsem daha kolay olur.”

“İyileştirici sensin, ne gerekiyorsa yap.”

Bacaklarımın arasına geçti ve dizlerine yer açmak için bacaklarımı aralamak zorunda kaldım. Biraz manevra yapmak zorunda kaldı ve birkaç kez özür diledi. Sonunda karnının üzerine yattı ve ellerini bacağımın üzerine koydu. Bakışları bedenimin üzerinden gözlerimle buluştu. Sadece Doyle’u bu pozisyonda görmek bile nabzımı hızlandırdı. Yüzüme yansıtmamaya çalıştım ve sanırım başarısız oldum.

Bacağımın üzerine sıcak bir rüzgâr gibi nefesini verdi. Bunu yaparken yüzüme baktı ve bunu kasıtlı olarak yaptığını düşündüm. Bunun iyileştirmekle bir ilgisi olmazdı.

Kafasını kaldırdı. “Özür dilerim ama insan sadece seksi değil küçük şeyleri de özlüyor. Dokunuşuna tepki gösteren bir kadının yüzüne bakmak gibi.” Dilini kıvrak bir hareketle yaranın üzerinde gezdirdi. “Bedenin dokunuşa tepki verirken hafifçe kıpırdanması gibi.”

Bacaklarımın arasından bana bakıyordu. Bedenine baktım. Saçları kalın siyah bir ip gibi sırtındaydı, dar kot pantolonuna kadar iniyordu. Göz göze gelince gördüğüm bakış, bir erkeğin karşısındaki kadın kendisine hayır demeyeceği zaman, ne isterse yapacağı zaman gözlerinde beliren bakıştı. Doyle, bu bakışını henüz hak etmemişti.

“Kur yapmamam gerekiyor, unuttun mu?”

Konuşurken çenesi bacağıma değdi. “Normalde kendimi böyle zor bir pozisyona sokmam ama burada olup da durumdan faydalanmamak elde değil.”

Nazikçe bacağıma ısırdı ve ben nefesimi tutunca dişlerini etime daha sert geçirdi. Sırtım gerildi ve bir çığlık attım. Gözlerimi açınca bacağımda diş izlerini bıraktığını gördüm. Bedenimde izler bırakmayı isteyen bir âşığım olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Mırlar gibi konuştu. “Bu harikaydı.”

“Sen yaparsan ben de yaparım.” Bunu bir uyarı olarak dile getirmek istedim ama sesim fazla yumuşak çıktı.

“Ama sen çok yukarıdasın ve ben aşağıdayım,” dedi. Bacağıma sıkıca kavradı, gücü muazzamdı. Ne demek istediğini anladım. Sadece ellerini bacaklarıma koyarak bile hareket etmeme engel olabilirdi. Doğrulabilir ama elinden kurtulamazdım. Bedenimde olduğunu bile fark etmediğim bir gerginlik birden boşaldı. Ellerinin altında gevşedim, başımı yatağa koydum. Orgazmla ilgisi olmayan bazı şeyleri özlemiştim. Doyle, kendisinden ne istersem isteyeyim korku dolu gözlerle bana bakmazdı. Bedenimin arzuladığı şeyler yüzünden kendimi yaratık gibi hissetmeme sebep olmazdı.

İpek geceliği sırtımdan yukarıya aldım ve kafamdan geçirip çıkarttım. Doğrudum, yatağa oturdum. Gözlerindeki karanlık bilgelik gitmiş, yerini saf ihtiyaç almıştı. Yüzünden o kadar belliydi ki, oyunu fazla ileri götürdüğümün farkındaydım. Gecelikte göğüslerimi kapattım, her şeyi daha fazla berbat etmeden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum.

“Hayır,” dedi. “Kapatma. Sadece şaşırdım, hepsi bu.”

“Hayır, Doyle. Bunu bitiremeyiz, özellikle de senin için... Özür dilerim.” Geceliği yeniden giymeye başladım.

Parmakları bacağıma iyice kavradı, parmak uçları etlerime geçti. Nefesimi tuttum ve gecelik kollarımda kaldı.

Emir verir gibi konuştu. Siyah mücevherler gibi parıltıya gözlerinden öfkesini güçlkle kontrol ettiğini anladım. “Hayır!”

Bu tek kelime donup kalmama yetti. Nabzım gırtlığımda atarken fal taşı gibi açılmış gözlerle yüzüne baktım.

“Hayır,” dedi. Sesindeki vahşilik biraz azalmıştı. “Hayır, görmek istiyorum. Seni kıvrandıracığım Prenses ve bunu yaparken vücudunu görmek istiyorum.”

Geceliği yatağın üzerine bıraktım ve doğruldum, Doyle’a mümkün olduğunca yaklaştım. Bacağımdaki bas-kısı artık zevk yerine acı vermeye başlamıştı fakat bu bile, uygun koşullar altında, bir tür zevk sayılırdı.

Parmaklarını biraz gevşetti ve tenimde bıraktığı tırnak izlerini gördüm. Küçük yarımayların içi ben bakarken kanla doldu.

Ellerini bacaklarımdan yukarı götürmeye başladı ama başımı iki yana salladım. “Sen aşağıdasın ben yukarıdayım, hatırladın mı?”

İtiraz etmedi, elleri bacağıma geri döndü ve bu sefer acı vermedi, sadece bacağıma kıpırdamama engel olacak kadar sıkı tutuyordu.

Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim ve göğüslerimi avuçladım. Sonra beni görebilmesi için sırtımı yastıklara yasladım.

Vücudumun koyu renkli yastıklar üzerindeki hâlini ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı, sonra ağzını yara-

nın üzerine koydu. Kalın ve yavaş hareketlerle yaramı yaladı. Sonra ağzını yaranın üzerine koydu ve emmeye başladı. Deriyi o kadar çok çekiştiriyordu ki, canım acıdı. Sanki yaranın içindeki zehri çıkartıyordu.

Acı yeniden doğrulmama sebep oldu. Yine gözlerinde hak etmediği karanlık bilgeliği gördüm. Ağzının basıncını bacağımda hissederken sırtımı yeniden yastıklara dayadım. Güçlü parmakları etime geçtiği için ertesi gün morlukların açığa çıkacağını biliyordum. Derim parıldamaya başladı, odanın yumuşak ışığında ışıldadı.

Doyle'a baktım ama gözleri aşağıdaydı, yaraya odaklanmıştı. Ağzının basıncıyla sıcaklık artmaya başladı ve delikten içeriye sıcak su dökülmüş gibi yarayı doldurdu.

Doyle da parıldamaya başladı. Teni şimdi gece ay ışığıyla parıldayan bir göle benziyordu. Fakat bu ay ışığı içinden geliyor, derisinin altındaki karanlık ve aydınlık siyah şekillerden kaynaklanıyordu.

İyileşmenin sıcaklığı bacağımda ikinci bir nabız gibi atıyordu. Ağzı bacağıma kilitlenmişti. Sanki beni içine çekecek ve boşaltacaktı. Bedenimin özünde bir sıcaklık açığa çıktı ve bu benim gücümdü. Fakat daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bacağımdaki ve bedenimdeki sıcaklık, iki ısı havuzu gibi dışarıya doğru genişledi, gittikçe büyüdü, sonunda sıcaklık bedenimi yedi ve benim su gibi dans eden beyaz, saf bir parıltıyla ışık saçmaya başladı. İki güç birbirinin içine geçti ve bir an için Doyle'un iyileştiren sıcaklığı benim sıcaklığımın yüzeyinde gezindi. Sonra güçler birbirinin içine aktı, sırtı bükten, deriyi dans ettiren ve bedeni kasan bir büyüye dönüştü.

Doyle, kafasını kaldırdı. “Meredith, hayır!” diye çığlık attı.

Artık çok geçti. Güç ikimizin birden üzerine sıcak bir akıntı gibi döküldü. Bedenimde öyle yerler kasıldı ki, nefesim kesildi. Sonra güç açılan bir yumruk gibi dışa doğru genişledi, tutamadığı bir şeye uzandı. Bir çığlık attım ve güç geride gölgeler bırakan bir parıltıyla benden dışarı aktı.

Doyle’u sanki bir sisin içinden görüyordum. Dizlerinin üzerindeydi. Sanki bir vuruşu karşılamak ister gibi elini havaya kaldırmıştı ama güç yüzüne bir tokat gibi indi. Başının geriye düştüğünü gördüm. Güç kolları varmış gibi Doyle’u dizlerinin üzerine kaldırdı. Derisinin altındaki ay ışığı dansı şiddetlendi. Şimdi siyah ışığın halesini görebiliyordum. Bedenin etrafında karanlık bir gökkuşağı gibiydi. İnanılması güç de olsa bir saniye ayakları yerden kesildi, gerildi, parıldayan bir cisme dönüştü. O kadar güzeldi ki, sadece bakmak bile ağlamaya veya kör olmaya sebep olabiliyordu. Sonra ağzından yarı acı, yarı zevk dolu bir çığlık çıktı. Kendisini yatağın üzerine bıraktı, kollarıyla dengesini sağladı. Derisi ışığı emiyormuş gibi muhteşem parıltı azaldı, geldiği yere geri çekildi.

Doğruldu, hâlâ yumuşak beyaz bir ışıkla parıldayan elimi Doyle’a uzattım.

İrkilerek geri çekildi, yataktan aşağıya düştü, kenardan şaşkın ve iyice açılmış gözlerle bana baktı. “Sen ne yaptın?”

“Sorun nedir, Doyle?”

“Sorun ne mi?” Ayağa kalktı, bacakları ağırlığını taşıyamıyormuş gibi sırtını hafifçe duvara verdi. “Boşalmama izin yok, Meredith. Ne kendi elimle, ne de bir başkasının yardımıyla.”

“Ben orana hiç dokunmadım.”

Gözlerini kapattı ve duvara yaslandı. Bana bakmadan konuştu. “Büyün dokundu. Bir kılıç gibi içimden geçti.” Gözlerini açıp bana baktı. “Ne yaptığının farkında mısın?”

Sonunda anladım. “Kraliçe bunu seks olarak mı kabul edecek? Niyetim bu değildi. Gücüm daha önce hiç böyle olmamıştı.”

“Fokla birlikte olduğunda da böyle miydi?” diye sordu.

Üzerinde bir süre düşündüm ve kaşlarımı çattım. “Hem evet hem hayır. Tam olarak böyle değildi ama...” Cümlem yarıda kesildi ve göğsüne baktım.

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü kendisi de göğsüne baktı. “Ne? Ne gördün?”

“Göğsündeki yara, gitmiş.” Sesimde hayret vardı.

Elini derisinin üzerinde gezdirdi, yarayı aradı. “İyileşmiş. Bunu ben yapmadım.” Yatağın kenarına geldi. “Kolların.”

Kollarıma baktım, pençe izleri yoktu. Kollarım iyileşmişti. Ellerimi bacağımda gezdirdim ama her şey yerli yerindeydi. Tırnak izlerinin içi hâlâ kanla doluydu; dişlerinin izleri duruyordu; yaranın olduğu yere bastıran ağzının kızarıklığı da yerindeydi. “Neden bunlar hariç hepsi iyileşti?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Yüzüne baktım. “Gücümün açığa çıkmasının Roane’ı iyileştirdiğini söyledin ama ya gücümün açığa çıkışı değilse? Ya yeni güçlerimden biri de buysa?”

Söylediklerimi yorumlamaya çalışıyordu. “Olabilir ama seksle iyileştirmek Aydınlanma Sarayı’nın gücü değildir.”

“Uyanış Sarayı’nın gücüdür,” dedim.

“Sen onların soyundansın,” dedi. “Kraliçe’ye söylemeliyim.”

“Neyi?”

“Her şeyi.”

Hâlâ yarı çıplak yatağın kenarına süründüm ve Doyle’a uzandım. Geri çekildi ve bir tehditmişim gibi benden kaçtı. “Hayır Meredith, daha fazla olmaz. Kraliçe bizi affetmeli çünkü bir kazaydı. Ayrıca yeni güçler edindiğin için de çok sevinecek. Bu şekilde kurtulabiliriz ama bana bir daha dokunursan...” Başını iki yana salladı. “Bu akşam tekrar birlikte olursak bize merhamet göstermez.”

“Ben sadece koluna dokunacaktım, Doyle. Bence Kraliçe’yle konuşmadan önce benimle konuşmalısın.”

Duvarın kenarından köşeye kadar ilerledi. “Ben yüzlerce yıldır ilk kez boşaldım ve sen hâlâ orada oturuyorsun...” Yine başını iki yana salladı. “Sadece koluma dokunacaksın ama benim kontrolüm de sınırsız değildir. Bunu az önce ispatladık. Hayır Meredith, bir kez daha dokunursan üzerine çıkabilir ve göğüslerini ilk gördüğüm zaman aklımdan geçeni yapabilirim.”

“Giyinebilirim,” dedim.

“Bu iyi olur,” dedi. “Ama ben yine de Kraliçe’ye her şeyi anlatacağım.”

“Ne yapıyor, spermlerini mi sayıyor? Biz seks yapmadık. Ona neden söyleyesin?”

“O, Hava ve Karanlık Kraliçesi; her şeyi bilir. Biz itiraf etmezsek kendisi öğrenir ve o zaman cezamız çok daha ağır olur.”

“Ceza mı? Bir kazaydı.”

“Biliyorum ve bu bizi kurtarabilir.”

“Bunun, bilinçli olarak seks yapmakla aynı cezaya çarptırılmaya sebep olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“İşkenceyle ölüm,” dedi. “Umarım öyle olmaz ama bunu yapmaya hakkı var.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bir kaza için binlerce yıl sensiz kalmayı göze alamaz.”

“Umarım dediğin gibidir, Prensese.” Köşeden banyoya baktı.

“Doyle?” dedim.

Köşeden kafasını uzattı. “Evet, Prensese?”

“Bunun için idam edileceğimizi söylerse iyi tarafından bakabiliriz.”

Başını bir kuş gibi yana yatırdı. “Nedir o?”

“Seks, gerçek seks yapabiliriz. Bir şey için idam edileceksek suçu gerçekten işlesek daha iyi olur.”

Yüzünde yine duygular dans etti ama ne düşündüğünü anlayamadım. Sonunda gülümsedi. “Kraliçe’ye bu haberi vereceğim ve kafamın bu kadar karışık olacağı hiç aklıma gelmezdi. Sen insanı baştan çıkarıyorsun Meredith, erkekler bunun için hayatını bile feda eder.”

“Ben hayatını istemiyorum Doyle, sadece bedenini.”

Bunu duyunca bir kahkaha attı ve banyoya girdi. Böylesi ağlamaktan daha iyiydi. Geceliği yeniden giydim ve geri döndüğünde üzerimi örtmüştüm. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Cezalandırılmayacağız. Fakat bu yeni gücünle birilerini iyileştirdiğini görmek istediğini ima etti.”

“Ben herkesin gözü önünde seks şovları yapmam,” dedim.

“Bunu biliyorum, o da biliyor ama yine de merak ediyor.”

“Bırak merak etsin. Demek idam edilmeyeceğiz, öyle mi?”

“Hayır,” dedi.

“Neden daha mutlu değilsin?”

“Yanımda başka kıyafet getirmedi.”

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Doyle’a dolaptan ipek bir don verdim. Kalça kısmı biraz dar gelecekti çünkü Roane ile aynı boyutlarda değildi ama yine de üzerine olacak gibi duruyordu.

Donu aldı ve banyoya gitti. Giyinip hemen geleceğini ve uyuyacağını sandım ama düşün sesini duydum. Uyku tulumunun üzerine birkaç yastık attım ve yana dönüp uymaya çalıştım. Uyuyabilecek miydim bilmiyordum ama Doyle banyoda çok uzun süre kaldı. En son duyduğum şey saç kurutma makinesinin sesiydi. Banyodan çıktığını hiç duymadım. Ertesi gün uyandığımda bir elinde sıcak bir bardak çay, diğerinde ise uçak biletlerimiz vardı. Doyle, uyku tulumunu kullanmış mıydı yoksa hiç mi uyumamıştı, bilmiyordum.

19

Doyle, nazikçe pencere kenarındaki koltuğu alma-
ma izin verdi. Koltuğunda dimdik oturdu, elle-
riyle kollarını sıkı sıkı tutuyordu, emniyet ke-
meri bağlıydı. Uçak kalkarken gözlerini kapattı. Normalde,
kalkışta yere bakmayı severdim fakat bugün gittikçe grile-
şen Doyle'u izlemek daha eğlenceliydi.

“Sen uçmaktan nasıl korkarsın?” diye sordum.

Gözleri kapalı cevap verdi. “Uçmaktan korkmuyorum.
Uçaktan korkuyorum.” Sesi çok mantıklı bir şey söylüyor-
muş gibi çok ciddiye.

“Uçak yerine uçan bir yaratığa biner ve korkmazsın,
öyle mi?”

Başıyla onayladı, uçak yatay konuma geçerken gözlerini
araladı. “Uçan yaratıklara birçok kez bindim.”

“Öyleyse uçaklardan neden rahatsız oluyorsun?”

Cevabı gayet açıkmiş gibi bana baktı. “Metal yüzünden, Prenses Meredith. İnsan yapımı metallerin yanında çok rahat değilim. Benimle dünya arasında bir bariyer oluşturuyorlar ve ben dünyasına bağlı bir yaratığım.”

“Dediğin gibi Doyle, saf sidhe olmamanın avantajları var. Benim metallerle bir sorunum yok.”

Bana baktı, sadece kafasını çevirdi. “Böyle metal bir mezarın içinde güçlü büyüler yapabilir misin?”

Başım la onayladım. “Metal bir mezarın içinde, dışındayken yapamadığım bir büyü yok.”

“Bu çok faydalı bir özellik, Prenses.”

Kusursuz makyajı olan uzun bacaklı hostes, Doyle’un yanında durdu ve isterse göğüslerini görebileceği bir biçimde öne eğildi. Ne zaman yanımıza gelse Doyle’un dikkatini çekmeye çalışıyordu. Yirmi dakika içerisinde üç kez yanma gelip bir şey isteyip istemediğini sordu. Doyle bir şey istemedi, ben kırmızı şarap istedim.

Bu sefer şarabımı getirdi. Birinci sınıfta uçtuğumuz için şarap uzun saplı bir kadehte geldi. Böylece uçak türbülansa girerse üzerime dökülmesi daha kolaydı ve döküldü de.

Uçak o kadar kötü sarsılmaya başladı ki, şarabı hostese geri verdim ve bana bir peçete uzattı.

Doyle, gözlerini kapattı ve kızın sorularına basit cevaplar verdi.

“Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim.” Kıyafetlerini çıkartıp uçağın içinde seks yapmayı teklif etmedi ama davet açıktı. Doyle, daveti fark ettiyse de zarif bir biçimde görmezden gelmeyi başardı. Kızın kendisine asıldığını fark etmemiş miydi yoksa insan kadınların kendisine asılmasına alışkın mıydı, bilmiyordum. Kız sonunda cevabı anladı ve

uzaklaştı. Arkaya giderken düşmemek için koltuklara tutunmak zorunda kaldı.

Kötü bir türbülanstı. Doyle yeniden grileşti. Bence Doyle'un yeşil renge bürünmesi böyleydi. "İyi misin?"

Gözlerini sıkarak kapattı. "Yere güvenli bir biçimde inince daha iyi olacağım."

"Zamanın daha çabuk geçmesi için yapabileceğim bir şey var mı?"

Gözlerini birazcık araladı. "Bence hostes bu teklifi çoktan yaptı."

"Hostes çok seksi bir terim," dedim. "Uçuş görevlisi. Demek ipuçlarını yakaladın."

"Bacağımı sıkmanın ve omuzlarıma göğüsleriyle dokunmanın ipucu olduğunu sanmıyorum, daha çok davet gibiydi."

"Kızı zarif bir biçimde görmezden geldin."

"Bu konuda çok deneyimliyim." Uçak öyle sert sarsıldı ki, ben bile endişelendim. Doyle, yeniden gözlerini kapattı. "Uçuşun daha çabuk geçmesine gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

"Sen resmi Muhafız rozetini gösterip silahlarımızla uçağa binmemizi sağladığın için sana bir iyilik borçluyum. Amerika'da silah taşımamıza izin verildiğini biliyorum ama genelde işler bu kadar kolay ve sorunsuz yürümüyor."

"Polisin kapıya kadar bize eşlik etmesini sağladı, Prenses."

Sabah uyandığımızdan beri bana Prenses veya Prenses Meredith demekte ısrar ediyordu. Artık ilk isimlerle hitap etmiyorduk.

"Polisler beni uçağa bindirmeye hevesliydi."

“Kendi görev bölgelerinde başına bir şey gelmesinden korkuyorlardı. Senin güvenliğinin sorumluluğunu almak istemiyorlar.”

“Beni bu sayede uçağa silahlı bindirdin.”

Başıyla onayladı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Yanında sadece bir koruma olduğu için silahlı olmanın daha uygun olacağını söyledim. İtiraz etmediler.”

Sholto uğrayıp 9 mm’lik Ladysmith’imi bırakmıştı. Silahı taşımak için içime giydiğim bir kılıfım da vardı ama genelde arkamda taşır ve ceketimle gizlerdim. Fakat polis silahımı taşımam için bana bir kutu verdiği için gizleme derdinden kurtulmuştum.

Yanımda yirmi beş santimetrelik bir de bıçağım vardı. Kılıfın tepesi deri bir kayışla bacağımlı sarıyordu, bu sayede eski vahşi batı silahşorları gibi bıçağı kolaylıkla çekebiliyordum. Deri kayış, kılıfın bacağımın hareketlerine de daha iyi uyum sağlamasına izin veriyordu. Bir kılıf olmazsa ne zaman pozisyon değiştirseniz bıçağı da düzeltmek zorunda kalırdınız, ya da bunu yapmazsanız bir yerinize batar veya bir yerlere takılırdı.

Sütyenimin balenine iştirilmiş bir Spyderco katlanır bıçağım vardı. Sarayda prensip olarak yanımda hep iki bıçak taşırdım. Silahlar, sithen olarak bilinen peri topraklarının sadece bazı yerlerinde taşınabilirdi fakat benim bıçaklarıma izin vardı. Bu akşam benim onuruma verilecek yemekten önce koleksiyonuma yeni bıçaklar eklemeyi düşünüyordum. Bir kadın için mücevherin veya silahın fazlası olmazdı.

Fani Dehşet, Doyle’un sırtındaki kınındaydı. Kabzası omzunun altından bir silah kılıfı gibi çıkıyordu. İçi silah-

larla dolu bir de spor çantası vardı. Silahları lanetlilere karşı neden kullanmadığını sorunca, “Hiçbir şey onlara gerçek ölümü tattırmaktan daha güzel olamazdı, ne kadar ciddi olduğumu bilmelerini istiyordum,” dedi. Ben birinin sırtında yumruğum büyüklüğünde bir delik açmanın ciddi-yetimi gösterdiğine inanırdım. Fakat Muhafızların birçoğu silahları işe yaramaz bulurdu. İnsanların arasında taşır ama savaş zamanları hariç kendi türleri arasında neredeyse hiç kullanmazlardı. Doyle’un yanına ateşli silahlar almış olması durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu, ya da ben yokken kurallarda bazı esnemeler olmuştu. Muhafızlar silah taşımaya başlasaydı bilirdim.

Uçak birden yana yatınca nefesimi tuttum. Doyle inledi. “Konuş benimle, Meredith.”

“Ne hakkında?”

“Herhangi bir şey,” dedi.

“Dün akşam hakkında konuşabiliriz.”

Bana öfkeli bir bakış atacak kadar gözlerini araladı ama uçak yeniden yana yatınca gözlerini sıkı sıkı kapattı. Fısıldayarak cevap verdi, “Bana bir hikâye anlat,” dedi.

“Bu konuda iyi değilimdir.”

“Lütfen, Meredith.”

Bana Meredith demişti. Bu da bir gelişmeydi. “Sana bildiğin bir hikâyeyi anlatabilirim.”

“Pekâlâ,” dedi.

“Anne tarafımdan büyükbabam Zalim Uar’dı. Kusursuz ve saf bir piç olmanın yanı sıra, bu ismi almasının bir diğer sebebi de peri standartlarına göre bile yaratık kabul edilecek üç oğlunun olmasıydı. Hiçbir peri kadın oğulları doğduktan sonra onunla birlikte olmak istemedi. Kendisiyle

kendi isteğiyle birlikte olacak bir kadın bulabilirse normal çocuklara sahip olabileceği söylendi.”

Doyle’un kapalı gözlerine ve ifadesiz yüzüne baktım. “Lütfen devam et.”

“Büyükanнем, yarı brownie yarı insandı. Onunla birlikte olmaya gönüllüydü çünkü Uyanış Sarayı’nın bir parçası olmayı her şeyden çok istiyordu.” Hikâyenin bir parçası olmasa da sessizce büyükanنemi suçlamadan andım. İki farklı dünyada yaşamanın ne demek olduğunu benden daha iyi anlıyordu.

Uçak yatay konuma geçmişti ama sert rüzgârlar yüzünden hâlâ sarsılıyordu. Zor bir uçuştı. “Sıkılmadın mı?” diye sordum.

“Biz yere inene kadar anlattığın her şey çok ilgimi çekiyor.”

“Biliyor musun, korkunca çok sevimli oluyorsun.”

Gözlerini aralayıp öfkeli bir bakış daha attıktan sonra kapattı. “Lütfen devam et.”

“Büyükanنemin ikiz kızları oldu. Uar’ın laneti sona erdi ve büyükanنem sarayın kadınlarından biri oldu. Uar’ın eşiydi çünkü ona çocuklar vermişti. Bildiğim kadarıyla büyükbabam, büyükanنeme bir daha hiç dokunmadı. Kusursuz bir centilmendi. Lanet artık kalktığı için büyükanنemi kendisi için çok sıradan buluyordu.”

Doyle, “Güçlü bir savaşçıydı,” dedi.

“Kim?”

“Uar.”

“Bu doğru; Avrupa’daki savaşlarda ona karşı savaşmış olmalısın.”

“Değerli bir düşmandı.”

“Onun hakkında iyi şeyler düşünmemi sağlamaya mı çalışıyorsun?”

Uçak üç dakikadır çok düzgün ve pürüzsüz bir biçimde yol alıyordu. Bu kadarı Doyle’un gözlerini açmasına yetti. “Çok öfkeli gibisin.”

“Büyükbabam, büyükannemi senelerce dövdü. Kadını yeterince döverse saraydan kaçırabileceğini düşünüyordu çünkü yasal olarak büyükannemin izni olmadan ondan boşanamazdı. Kendisine çocuklar verdiği için onu bir kenara fırlatamazdı.”

“Büyükannen, Uar’ı neden terk etmedi?”

“Çünkü Uar’ın karısı olmasa sarayda kalması hoş karşılanmazdı. Kızlarını yanına almasına da izin verilmezdi. Çocuklarının güvende olması için kalmayı tercih etti.”

“Baban, annenin annesini ikinize sürgünde eşlik etmesi için çağırınca Kraliçe çok şaşırmıştı.”

“Büyükannem evinin kadınıydı. Onun için ev işleriyle ilgileniyordu.”

Doyle, “O zaman hizmetçiydi,” dedi.

Şimdi öfkeli bakış atma sırası bendeydi. “Hayır, büyükannem sağ koluydu. On yıl boyunca beni birlikte büyüttüler.”

“Dergilerde yazılanları gördüm: Victoria, İyi Ev Hanımlığı. Brownie’nin yatak-kahvaltı yeri, sizin için yemek pişirecek eski saray mensubu.”

“Onunla üç sene önce kaybolduğundan beri konuşmadın mı?” diye sordu.

“Kimseyle bağlantıya geçmedim, Doyle. Onları tehlikeye atmış olurdum. Ortadan kayboldum. Bu, her şeyi ve herkesi geride bıraktığım anlamına gelir.”

“Senin olan mücevherler, aile yadigârları vardı. Kraliçe üzerindeki kıyafetler dışında hiçbir şey almamana çok şaşırdı.”

“Mücevherleri saraya geri dönmeden satmam çok zor-du, aynı şey aile yadigârları için de geçerli.”

“Babanın senin için kenara koyduğu para vardı.” Şimdi bana bakıyor, sanırım beni anlamaya çalışıyordu.

“Üç senedir kendi başımaydım. Kimseden bir şey almadım. Hiçbir periye borçlu kalmadan kendi başımın çaresi-ne baktım.”

“Bu sayede saraya geri dönünce bakir haklar iddia edebileceksin.”

Başımla onayladım. “Kesinlikle.” Eski Kelt ideali olan bakir, kendi başına ayakta durabilen ve kimseye bir şey borçlu olmayan kadındı. Üç sene sarayda bunu iddia etmek için minimum süreydi. Bakir kadın olmak eski düşmanlıklardan da kurtulmak anlamına geliyordu. Hiçbir konuda taraf olmaya zorlanamazdım çünkü herkesten uzak kalmıştım. Sarayda olup sarayda olmamak gibi bir şeydi.

“Çok güzel Prensese, çok güzel. Kanunları ve kendi lehi-ne nasıl kullanacağını biliyorsun. Hem nazik hem de bilge-sin, Aydınlanma Sarayı için tam bir mucizesin.”

“Bakir olmak Kraliçe’nin gazabına uğramadan otel rezervasyonları yapabilmemi sağladı,” dedim.

“Sarayda kalmak istememene çok şaşırdı. Sonuçta, bize geri dönmek istiyordun, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet, ama sarayda ne kadar gü-vende olacağımı anlamak için bir süre uzak kalmak istiyordum.”

“Çok az kişi Kraliçe’nin gazabını göze alır,” dedi.

Yüzüne baktım, sonraki kelimelerim hakkında ne düşüneceğini anlamaya çalıştım. “Prens Cel de bunu göze alıyor çünkü onu hiçbir şey için cezalandırmıyor.”

Cel’in ismi geçince Doyle’un suratı asıldı ama bir şey söylemedi. Yüzüne dikkatle bakmıyor olsaydım bir tepki verdiğini fark etmeyebilirdim. “Cel onun tek vârisi, Doyle; onu öldüremez. Cel de bunu biliyor.”

Doyle boş gözlerle bana baktı.

“Kraliçe’nin oğlu ve vârisine ne yaptığı veya ne yapmadığını sorgulamak bana düşmez.”

“Bana masal okuma Doyle, gerçekten de masal okuma. Hepimiz Cel’in ne olduğunu biliyoruz.”

Doyle, “Annesinin, Kraliçe’nin güvenini kazanmış çok güçlü bir sidhe prensi,” dedi. Ses tonu da seçtiği kelimeler gibi bir uyarıydı.

“Sadece bir tane güç eli var ve diğer yetenekleri de çok önemli şeyler değil.”

“Eski Kan Prensi ve şahsen ben, bu özelliği düelloda benim üzerimde kullanmasını istemem. Binlerce yıldır aldığım bütün yaraların hepsini birden yüzeye çıkartabilir.”

“Ürkütücü bir yetenek olmadığını söylemedim, Doyle. Ama daha büyük güçlere sahip olanlar da var. Tek bir doku-nuşla karşısındakini öldüren sidheler biliyorum. Senin alevinin bir sidheyi yediğini, canlı canlı kemirdiğini gördüm.”

“Ve sen de sana en son meydan okuyan iki sidheyi öldürdün, Prenses Meredith.”

“Hile yaptım,” dedim.

“Hayır, yapmadın. Sen sadece tercih edilmeyen taktikleri kullandın. Elindeki yetenekleri kullanmak iyi bir asker olduğunu gösterir.”

Birbirimize baktık. “Kraliçe’den başka et eline sahip olduğumu bilen var mı?”

“Sholto ve lanetlileri biliyor. Biz indiğimizde bir sır olmaktan çıkacak.”

“Bana meydan okuyacakları korkutabilir,” dedim.

“Sonsuza kadar bir et topu olarak yaşamak, hiç ölmek, hiç yaşlanmamak, sadece hayatına devam etmek; ah, evet Prenses, senden korkacaklar. Griffin seni terk ettikten sonra birçoğu senin düşmanın oldu çünkü senin güçsüz olduğuna inanıyorlardı. Seni nasıl tehdit ettiklerini hatırlayacaklar. İntikam almak için geri dönüp dönmediğini merak ediyor olmalılar.”

“Bakir haklar talep ediyorum, bu da temiz bir sayfa açacağım anlamına gelir. Onlar için de aynısı geçerli. Geçmişteki bir şeyin intikamını almaya kalkarsam bakir statüsünü kaybederim ve kendimi bir kargaşanın ortasında bulurum.” Başımı iki yana salladım. “Hayır, beni rahat bırakırlarsa ben de onları rahat bırakacağım.”

“Yaşından daha bilgesin, Prenses.”

“Ben otuz üç yaşındayım Doyle, insan yıllarına göre çocuk değilim.”

Bir kahkaha attı. Bu karanlık kıkırdama üzerindeki kıyafetlerin yarısı yokken neye benzediğini düşünmeme sebep oldu. Düşüncelerimi yüzüme yansıtmamayı başardım çünkü yüz ifadesi değişmedi. “Roma’nın sıradan bir kasaba olduğu zamanları hatırlıyorum, Prenses. Otuz üç yaş benim için çocuk demek.”

Düşündüklerimi gözlerime de yansıttım. “Dün akşam senin için çocuk değildim.”

Bakışlarını kaçırdı. “Bir hataydı.”

“Öyle diyorsan.”

Dışarıya, bulutlara baktım. Doyle, dün gece hiç yaşanmamış gibi rol yapmaya niyetliydi. Doyle hiç konuşmak istemiyorken sürekli konuyu açmaktan sıkılmıştı.

Hostes geri geldi. Bu sefer yere çömeldi, etekleri kalçasına kadar çıktı. Doyle’a gülümsedi, koluyla tuttuğu dergileri gösterdi. “Bir şeyler okumak ister misiniz?” Boştaki elini Doyle’un bacağına üzerine koydu, diğer eli kendi bacağına üzerindeneydi.”

Kadının eli Doyle’un kasiğundan birkaç santimetre uzaktaydı, Doyle, kadının bileğini tuttu ve uzaklaştırdı. “Madam, lütfen.”

Hostes biraz daha yakına girdi, bir eli hâlâ Doyle’un bacağındaydı, dergiler ne yaptığını kısmen de olsa gizliyordu. Göğüslerini Doyle’un bacaklarına değdirecek kadar eğildi. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen, sizden biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu.”

Söyledikleri dikkatimi çekti. “Ne kadar oldu?” diye sordum hemen.

Doyle, çok yakınında olduğu için bana odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. “Kimdi?”

Başını iki yana salladı. “Sır saklayabilirim, beni reddetme.” Doyle’a baktı. “Lütfen, lütfen.”

Kızı peri çarpmıştı. Bir sidhe bir insanla birlikte olur ve gücünü kırmazsa karşısındakinde bağımlılık yapabiliyordu. Peri çarpmasına uğrayan insanlar sidhe dokunuşundan mahrum kalırsa zamanla solup ölebilirlerdi.

Doyle’un kulağına eğildim, dudaklarım şimdi küpelelerine değiyordu. İçimden küpelerden birini yalamak geldi ama bunu yapmadım. Ara sıra aklınıza gelen yaramaz

dürtülerden biriydi. Fısıldadım. “İsmi ve numarasını al. Kadını İnsan ve Peri İlişkileri Bürosu’na rapor etmeliyiz.”

Doyle ismini, telefonunu ve adresini alınca hostesin gözleri minnet yaşlarıyla doldu. Doyle’un elini öptü, erkek uçuş görevlilerinden biri gelip kovalamasaydı daha fazlasını da yapabilirdi.

“Zihinlerini korumadan insanlarla ilişkiye girmek yasaktır,” dedim.

Doyle, “Evet, öyle,” dedi.

“Sidhe âşığının kim olduğunu bilmek eğlenceli olurdu.”

Doyle, “Bence, âşıklar,” dedi.

20

Galen, beni yere indirdi. Barinthus'un yanına gittim, ellerimi öne uzattım. Ellerini dikkatlice cebinden çıkarttı, gevşek yumruklar yaparak ellerimi üzerine koymam için bana uzattı. Parmaklarının arasında ağ dokusu vardı ve 50'lerde bir muhabir kendisine *balık adam* dediğinden beri bu konuda çok hassastı. Bir zamanlar deniz tanrısı olarak tapılan birinin yirminci yüzyılın hakaretlerinden etkilendiğine inanmak zordu, fakat gerçek buydu. Barinthus halka nasıl tanıtıldığını hiç unutmamıştı.

Ağ doku tamamen içeri çekilebilirdi. Sadece parmakları arasında ikinci bir deri gibiydi. Kullanmak istediği zaman açığa çıkıyor, bunu yaptığında derisini genişletip bir balık gibi yüzebiliyordu. Fakat bu iltifatı yüksek sesle dile getirmemek lazımdı.

Ellerimi ellerine aldı ve yükseklerden eğilip yanağıma medeni bir öpücük kondurdu. Barinthus, insanların yanındayken medeni olmayı severdi. Kişisel hâli halkın görebileceği bir şey değildi. Bu konuda Kraliçe bile fikrini değiştirecek güce sahip değildi. Tanrılar, düşmüş de olsalar, belirli bir saygıyı hak ediyordu. 50'lerde dünyanın dört bir yanındaki gazetelere *balık adam* başlığı attıran gazeteci aynı senenin yazında Mississippi'de garip bir bot kazasında yaşamını yitirmişti. Görgü tanıklarının söylediğine göre su birden yükselmiş ve tekneyi tokatlamıştı. Gördükleri en garip şey olduğunu iddia etmişlerdi.

Kameralar fotoğraf çekmeye, biz de muhabirleri umursamamaya devam ettik. "Yeniden aramıza dönmene çok sevindim, Meredith."

"Seni görmek çok güzel, Barinthus. Bunun geçici bir ziyaret olmaması için umarım saray yeterince güvenlidir."

İkinci göz kapakları gözlerinin üzerine indi. Yüzmüyorsa, bu bir tedirginlik göstergesiydi. "Bunu teyzenle konuşmak zorundasın."

Bunu duymak hoşuma gitmedi. Muhabirlerden biri yüzüme minik bir kayıt cihazı soktu. "Sen kimsin?" diye sordu. Bu soruyu sorması göreve yeni başladığını gösteriyordu.

Galen, etkileyici gülümsemesini göstererek araya girdi. Cevap vermek için ağzını açtı ama başka bir ses duyuldu.

"Prenses Meredith NicEssus, Barış Çocuğu."

Konuşan adam yaslandığı camdan bize doğru adım attı.

"Jenkins, seni görmek hiç hoş değil," dedim.

Uzun boylu zayıf bir adamdı fakat Barinthus'un yanında uzun sayılmazdı. Jenkins'in yüzünde saat beş istikametinde

bir leke vardı. O kadar belirgindi ki, bir defasında neden sakal bırakmadığını sormuştum. Eşinin yüz kıllarından hoşlanmadığını söyleyince birinin onunla evlendiğine inanmadığımı dile getirmiştım. Jenkins, babamın parçalanmış bedeninin fotoğraflarını satmıştı. Tabii ki, bunu Amerika'da yapmamıştı fakat başka ülkeler, başka gazeteler ve başka dergiler de vardı. İnsanlar fotoğrafları satın almış ve yayınlamıştı. Cenazede fotoğrafımı çekerek beni şaşırtan da kendisiydi. Resimde yanaklarımdan gözyaşlarım akıyor, gözlerim öfkeyle alev alev yanıyordu. Bu resimle bir tür ödüle aday gösterilmişti. Ödülü alamamıştı fakat benim yüzüm ve babamın cesedi Jenkins'in sayesinde dünyanın dört bir yanında yayınlanmıştı. Bu yüzden adamdan hâlâ nefret ediyordum.

"Ziyaret için geldiğin söylentileri dolaşıyor. Cadılar Bayramı'na kadar bütün ay burada mısın?"

"Kimsenin seninle konuşarak teyzemi sinirlendirmek isteyeceğini sanmıyorum," dedim. Sorusuna cevap vermedim. Bu konuda oldukça deneyimliydim.

Gülümsedi. "Benimle kimin, ne hakkında konuştuğunu bilsen çok şaşırsın."

Cümleyi dile getiriş şekli hoşuma gitmedi. Belli belirsiz de olsa içinde bir tehdit barındırıyordu. Hayır, hiç hoşuma gitmemişti.

"Evine hoş geldin, Meredith," dedi. Abartısız ama garip bir biçimde şık bir selam verdi.

Adama söylemek istediklerim herkesin içinde söylencek şeyler değildi. Etrafta çok fazla kayıt cihazı vardı. Jenkins buralardaysa televizyon çalışanları çok uzakta olamazdı. Özel olarak benimle görüşemeyecekse etrafın kalabalık olmasını sağlamış olmalıydı.

Bir şey söylemedim. Adamı kendi hâline bıraktım. Çocukluğumdan beri bana yem atardı. Benden sadece on yaş büyüktü ama yirmi yaş büyük görünüyordu çünkü ben hâlâ yirmili yaşların başında gibi duruyordum. Belki son-suza kadar yaşamayacaktım ama bedenimin kendisini iyi koruyacağı belliydi. Sanırım bu durum Jenkins'i rahatsız ediyordu. Hiç yaşlanmayan veya kendisi kadar hızlı yaşlanmayan insanları sevmiyordu. Çocukken benden önce ölecek olmasını rahatlatıcı bulduğum zamanlar olmuştu.

"Hâlâ bir kül tablası gibi kokuyorsun, Jenkins. Sigaranın yaşam kaliteni düşürdüğünü bilmiyor musun?"

Yüzü öfkeyle gerildi ve sertleşti. Sesini alçalttı ve fısıldadı. "Hâlâ batının küçük fahişesisin, değil mi Meredith?"

"Senin için çıkarılmış yasaklama emrim var, Jenkins. Bana on beş metreden fazla yaklaşamazsın yoksa polisi çağırırım."

Barinthus, yanıma geldi ve kolunu uzattı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. İnsanların önünde bir muhabirle ağız dalaşına girmemem gerektiğini biliyordum. Jenkins fotoğrafımı bütün dünyaya yaydıktan sonra bana yaklaşması yasaklanmıştı. Mahkemedeki yargıçların büyük bir kısmı Jenkins'in mahremiyetimi ihlal ettiğini ve zayıflığımdan faydalandığını düşünmüştü. Sonrasında bana yaklaşması ve benimle konuşması yasaklanmıştı.

Sanırım Barinthus'un Jenkins'i benim için öldürmemesinin tek sebebi sidhenin bunu da bir zayıflık olarak görecekti olmasıydı. Ben sadece sidhe kraliyet ailesinin mensubu değildim, Aydınlanma tahtına iki ölüm uzaktaydım. Kendimi kıskanç muhabirlerden koruyamıyorsam, tahtın vârislerinden biri olmayı hak etmiyordum. Bu yüzden,

Jenkins benim sorunumdu. Barinthus'un küçük tekne kazasından sonra Kraliçe bize basına zarar vermeyi yasaklamıştı. Ne yazık ki, beni Barry Jenkins'ten kurtaracak tek şey ölmüydü. Daha azı olursa, iyileşir ve yeniden tepeme çıkardı.

Jenkins'e bir öpücük gönderdim ve Barinthus'un kolunda yanından geçtim. Galen, arkamızdan geliyor ve sorulara cevap veriyordu. Hikâyenin bazı kısımlarını duydum. Ailenin yeniden bir araya gelişi, tatillerde eve geri dönüş, bunun gibi şeyler söyleniyordu. Barinthus ve ben muhabirlerden uzaklaştık çünkü hepsi Galen'ın başındaydı. Bu sayede ciddi bir soru sorabildim. "Kraliçe evden kaçmamı neden birden affetti?"

"Birisini bir yere neden evim der?" diye sordu.

"Bilmece yok Barinthus, sadece cevap ver."

"Ne planladığını kimseye söylemedi ama senin eve bir onur misafiri olarak geri dönmende ısrarcıydı. Senden bir şey istiyor Meredith, sadece senin verebileceğin veya yapabileceğin bir şey."

"Diğerlerinin yapamadığı neyi yapabilirim ki?"

"Bilseydim sana söylerdim."

Barinthus'a yaslandım, elimi kolunun üzerinde gezdirdim ve bir büyü yaptım. Küçük bir şeydi, sesin uzaklara gitmemesi için etrafımızı bir baloncukla kaplamak gibiydi. Kimsenin bizi duymasını istemiyordum. Sidheden bizi gözetleyenler varsa etrafta muhabirler olduğu için bu büyüyü normal karşılardı.

"Ya Cel? Beni öldürmek istiyor mu?"

"Kraliçe herkesi bu konuda uyardı," dedi. 'Herkesi' ke-limesini özellikle vurguladı. "Saraydayken kimse sana zarar vermeyecek. Senin aramıza geri dönmeni istiyor Meredith

ve bu isteğini yerine getirmek için gerekirse şiddet kullanmaya hazır.”

“Kendi oğluna bile mi?”

“Bilmiyorum ama oğluyla arası eskisi gibi değil. Oğlundan memnun değil ve kimse nedenini bilmiyor. Keşke sana söyleyecek daha somut bir şeylerim olsaydı, Meredith, ama sarayın en dedikoducuları bile bu konuda bir şey bilmiyor. Herkes Kraliçe’yi veya Prens’i kızdırmaktan korkuyor.” Omzuma dokundu. “Ve biz de kesinlikle izleniyoruz. Sözlerimizi bir büyüyle gizlemeye devam edersen şüphe çekebiliriz.”

Başımın altına onayladım ve büyüü geri çektim. Bir düşünceyle etkiyi bozdu. Sesler etrafımızı kuşattı ve kimse bize çarpmadığı için çok şanslı olduğumuzu fark ettim. Aksi hâlde büyü hemen bozulurdu. Tabii ki, iki küsur metre boyunda mavi saçlı bir yarı-tanrının yanında yürüyordum ve bu sayede insanlar bize yol veriyordu. Bazı sidheler, hayranları veya perilere âşık olanları hoş karşılardı fakat Barinthus bunlardan biri değildi. Tek bir bakışı bile insanların bir adım gerilemesine yetiyordu.

Barinthus, normal sözcükler için fazla neşeli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Seni büyükannene kadar götüreceğiz.”

Sesini alçalttı. “Kraliçe’yi kendisine saygılarını sunmadan önce akrabalarını ziyaret etmeye nasıl ikna ettin bilmiyorum.”

“Bakir haklar talep ettim, zaten bu sayede beni otelime götürüp üzerimi değiştirmeme izin vereceksin.”

Şimdi bagaj kuyruğundaydık, boş bandın dönüşünü seyrettik.

“Sidheler arasında yüzlerce yıldır bakir haklar talep eden olmadı.”

“Ne kadar zamandır talep edilmediği önemli değil Barinthus, bu hâlâ geçerli bir kanun.”

Barinthus gülümsedi. “Sen çocukken bile çok zekiydin ama daha da akıllanmışsın.”

“Ve daha dikkatliyim, bunu unutma, çünkü dikkatli olmazsan zeki ama ölü biri olursun.”

“Çok alaycı bir yorum ama doğru. Bizi gerçekten özledin mi Meredith, yoksa kendi başına olmak hoşuna mı gitti?”

“Bazı politik şeyleri özlediğimi söyleyemem,” dedim. Koluna sarıldım. “Ama seni, Galen’ı özledim. Ev, seçebileceğimiz bir yer değil, Barinthus. Evimiz neresiyse orasıdır.”

Eğilip kulağıma fısıldadı. “Eve dönmeni istiyorum ama senin için korkuyorum.”

Muhteşem gözlerine baktım ve gülümsedim. “Ben de.”

Galen, koşarak yanımıza geldi ve bir kolunu omzuma attı, diğerini ise Barinthus’un bileğine doladı. “Büyük mutlu bir aileyiz,” dedi.

Barinthus, “Arsızlık yapma Galen,” dedi.

Galen, “Vay canına,” dedi. “Burada havalar değişmiş. Ben yokken arkamdan ne konuşuyordunuz?”

“Doyle nerede?” diye sordum.

Galen’ın gülümsemesi hafifçe sarsıldı.

“Kraliçe’ye rapor vermeye gitti.”

Gülümsemesi yeniden yerine geldi. “Bizim sorunumuz senin güvenliğin.”

Yüzümde veya Barinthus’unkinde bir şey belirmiş olmayıydı çünkü dayanamayıp sordu. “Sorun nedir?”

Önümüzdeki parlak aynalı yüzeye baktım. Jenkins, bariyerlerin hemen arkasındaydı. On beş metre ya vardı ya yoktu. Tutuklanmamak için gerekli mesafeyi koruyordu.

“Burada olmaz, Galen.”

Galen da baktı ve Jenkins’i gördü. “Senden nefret ediyor, değil mi?”

“Evet,” dedim.

Barinthus, “Sana neden düşman olduğunu hiç anlamadım,” dedi. “Sen çocukken bile senden hoşlanmıyordun.”

“Kişisel bir şeye dönüştü, değil mi?”

Galen, “Onun için neden kişisel olduğunu bilmiyorumsun?” diye sordu. Soruyu soruş şekli yüzünden bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Teyzem ben doğmadan yıllar önce bizim karanlık güçlerimizi basın üzerinde kullanmamızı yasaklamıştı. Ben bu kuralı bir defalığına, Jenkins’e dersini vermek için bozmuştum. Tek bahanem babam öldüğünde on sekiz yaşında olmaktı. Jenkins fotoğrafımı dünyanın dört bir yanında yayınlattığında on sekiz yaşındaydım. Zihnindeki en karanlık korkuyu çıkartıp gözleri önüne sermiştım. Çılgınlık atmış ve yalvarmıştı. Adamı otoyol kenarında titreyen bir kitle olarak bırakıp gitmiştim. Birkaç ay daha nazik davranmış fakat sonra intikam arzusuyla geri dönmüştü. Daha kaba, daha sert, benim hakkımda bir şeyler yayınlamak için eskisinden daha hevesliydi. Kendisini sadece ölümün durdurabileceğini söylemişti. Jenkins’e dersini verememiş, daha kötü biri yapmıştım. Jenkins sayesinde dersimi almıştım. Düşmanlarımı ya öldürecek ya da kendi hâllerine bırakacaktım.

Benim bavulum bandın üzerine ilk çıkanlardandı. Galen, bavulumu aldı. “Atlı arabanız sizi bekliyor, Leydim.”

Yüzüne baktım. Sadece Galen olsaydı inanabilirdim ama Barinthus halkın önünde numaralar sergilemezdi ve uçan at arabaları bu numaralardan biriydi.

Barinthus, “Kraliçe Andais sana kendi arabasını gönderdi,” dedi.

Önce birine sonra diğerine baktım. “Vahşi avın siyah at arabasını mı gönderdi? Neden?”

Barinthus, “Bu akşama kadar öyleydi,” dedi. “Bu akşam sadece bir araba, bir limuzin. Ve teyzenin arabanın şoförü olarak beni seçmiş olması, kolay kolay göz ardı edemeyeceğin büyük bir onur.”

Yanına girdim ve muhabirler bizi duyacakmış gibi fısıldadım. Sözlerimizi gizlemek için büyü yapmaya devam edemezdim çünkü izlenip izlenmediğimizi bilmiyordum. “Çok büyük bir onur, Barinthus. Neler oluyor? Akrabalarımın bana kraliyet ailesindenmişim gibi davranmasına alışkın değilim.”

Bana baktı, uzun süre sessiz kalınca cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonunda, “Bilmiyorum Meredith,” dedi.

Galen, “Arabada konuşuruz,” dedi. Gülümsedi ve muhabirlere el salladı. Bizi otomatik kapılardan geçirdi. Limuzin dışarıda siyah bir köpek balığı gibi bizi bekliyordu. Pencereleri bile o kadar siyahtı ki, içinde ne olduğu görünmüyordu.

Kaldırımında durdum. İki adam yanımdan geçti, durdular ve bana baktılar.

Galen, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Biz içerideyken arabanın içine ne girdiğini merak ediyorum.”

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

“Biz bıraktığımızda araba boştu,” dedi Galen.

Barinthus daha zekiydi. “Sana yemin ederim ki, araba boş.”

Gülümsedim ama çok mutlu bir gülümseme değildi. “Sen hep dikkatlisindir.”

“Kontrol edemediğim konularda asla yemin etmem.”

“Teyzemin kaprisleri gibi,” dedim.

Hafifçe selam verince saçları rengarenk bir perde gibi öne döküldü. “Kesinlikle.”

Teyzem seçimini iyi yapmıştı. Üç kere üç kere üç tane kraliyet koruması vardı. Yirmi yedi muhafız teyzemin her isteğini yerine getiriyordu. Bunlar arasında en güvendiğim iki tanesi yanımdaydı. Andais, kendimi güvende hissetmemi istiyordu. Neden? Daha önce benim güvenliğim konusunda hissettiklerim ilgisini hiç çekmemişti. Barinthus’un sözleri aklıma geldi. Kraliçe benden bir şey, sadece benim verebileceğim veya yapabileceğim bir şey istiyordu. Esas soru sadece benim yapabileceğim şeyin ne olduğuydu? Henüz aklıma sadece benim yapabileceğim bir şey gelmemişti.

Galen gülümsedi, dişlerini sıkarak, “Arabaya binin, çocuklar,” dedi. Uzakta bir televizyon minibüsü belirdi, trafiğe yakalanmıştı ama yaklaşıyordu. Önümüzü keserlerse, ki bunu geçmişte yaşamıştım, paranoyalarımın fazlasıyla uğraşmak zorunda kalacaktım. Her ne kadar paranoyalarımın mantıklı bir sebebi olsa da.

Barinthus, cebinden anahtarları çıkarttı ve bir düğmeye bastı. Bagaj kapağı hermetik olarak mühürlenmiş gibi tıslayarak açıldı. Galen, bavulumu içine koydu ve kolumdaki çantaya uzandı.

Başımı iki yana salladım. “Bu bende kalsın.”

Galen, nedenini sormadı, ya biliyor ya da tahmin ediyordu. Eve yanımda çok sayıda silah olmadan dönmeyi düşünmem mümkün değildi.

Barinthus, benim için arka kapıyı tuttu. “Minibüs birazdan burada olur, Meredith. Nasıl diyorsunuz? Temiz bir yolculuk olacaksa hemen yola çıkmamız lazım.”

Açık kapıya doğru bir adım attım ve durdum. Koltuklar siyahtı, her şey siyahtı. Arabanın geçmişi bütün psişik çanlarımın çalmasına sebep oldu. Açık kapıdan süzülen güç derime tırmandı ve tüylerimi diken diken etti. Bazen vahşi avın siyah at arabası olarak kullanılıyordu. İçinde beni bekleyen sürprizler olmasa da hâlâ vahşi bir gücü vardı ve güç üzerime akıyordu.

Galen, “Lord ve Leydi adına Merry,” dedi. Yanımdan geçti ve arabaya bindi. Gözden kaybolana kadar yana kaydı, ardından başını uzatıp elini bana verdi. “Isırmaz, Merry.”

“Söz veriyor musun?” diye sordum.

Gülümseyerek, “Söz,” dedi.

Elini tuttum ve beni içeriye çekti. “Tabii ki, seni kendim ısırmayacağıma dair söz vermedim,” dedi. İkimiz birden kahkaha attık. Eve geri dönmek güzeldi.

21

Koltuk, sırtımı yaslayınca insanın iç geçirmesine benzer bir ses çıkardı. Siyah camdan bir panel, Barinthus'u görmemize engel oluyordu. Sanki siyah bir kapsüldeydim. Karşıımızdaki küçük bölmede gümüş kovanın içinde beze sarılı bir şarap şişesi vardı. İki kristal kadeh doldurulmayı bekliyordu. Şarabın yanındaki tepsinin içinde krakerler ve havyar vardı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum.

Galen, başını iki yana salladı. “Keşke ben yapsaydım, havyar koymazdım. Köylüler havyar yemez.”

“Sen de sevmiyorsun,” dedim.

“Ama ben de bir köylüyüm.”

Başımı iki yana salladım. “Asla.”

Beni çoraplarıma kadar ısıtan gülümsemesini gösterdi. Ardından gülümsemesi soldu. “Arabaya binmeden önce

arkaya göz gezdirdim,” dedi. Benim kendisine baktığımı görünce omzunu silkti. “Kraliçe çok garip davranıyordu. Siyah camın ardında sürprizler olup olmadığından emin olmalıydım.”

“Ve?” diye sordum.

Şarabı eline aldı. “Bu, burada değildi.”

“Emin misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı, bezi bir kenara çekip şarabın etiketini okudu. Hafifçe ısıklık çaldı. “Kendi özel stoğundan,” dedi. Şişeyi dikkatlice bana uzattı, ağzı açık olduğu için kokuyu hemen aldım. “Bin yıllık Burgundy, denemek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Bu arabanın bizim için seçtiği hiçbir şeyi içmem veya yemem. Teşekkür ederim.”

Arabanın deri koltuğuna hafifçe vurdum.

“Üzerine alınma.”

Galen, “Kraliçe’nin hediyesi olabilir,” dedi.

“İçmemek için daha iyi bir sebep,” dedim. “Neler olup bittiğini öğrenene kadar.”

Galen bana baktı, başıyla onayladı ve şarabı kovaya koydu. “Mantıklı.”

Deri koltuklarda rahatladık. Sessizlik, olması gereken- den daha ağırdı, sanki biri bizi dinliyordu. Bizi dinleyenin araba olduğunu düşündüm.

Kara Araba, perilerin sahip olduğu nesneler içerisinde bir enerjisi, kendine ait bir yaşamı olan nadir parçalardan- dı. Bildiğimiz bir peri veya eski bir tanrı tarafından yaratıl- mamıştı. Herkesin bildiği kadarıyla eskiden beri vardı. Altı bin yıldan daha fazla süredir bizimleydi. Tabii ki, ilk za- manlarda dört siyah at tarafından çekilen bir at arabasıydı. Atlar sidhe atları değildi. Hava aydınlandıktan sonra yok

oluyorlardı. Gece olup arabaya bağlandıklarında karanlık atların boş göz yuvalarında alevler yanıyordu.

Ben ilk gördüğümde eski tarz bir at arabasıydı. Sonra bir gün, kimse ne zaman olduğunu hatırlamıyordu, modern bir at arabasına dönüşmüş, sadece atları aynı kalmıştı. Demode oldukça tarzını değiştiriyor, kendisini yeniliyordu.

Yaklaşık yirmi sene önce bir gün siyah araba ortadan kaybolmuş ve yerini bir limuzin almıştı. Atlar geri dönmemişti ama kaputun altında nasıl bir motor kullandığını hiç görmemiştim. Motorun atların gözlerindeki mide bulandırıcı alevlerle yandığına yemin edebilirdim. Araba benzinle çalışmıyordu. Ne ile çalıştığını bilmiyordum fakat hangi formda olursa olsun kendi kendine kaybolduğunu biliyordum. Kendi işlerini görmek için gece yok olurdu. Kara Araba bir ölüm işareti, felaket habercisiydi. Hikâyelerde, biri kapısının önünde motoru çalışan ve üzerinde yeşil alevlerin dans ettiği uğursuz siyah bir araba görürse o kişinin başına büyük bir felaket geleceği söylenirdi. Bu yüzden, yumuşak deri koltuklara oturmak konusunda biraz paranoyaklık yaptıysam beni mazur görün.

Karşımda oturan Galen'a baktım. Elimi uzattım. Uzanıp elimi tuttu. "Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim."

Elimi dudaklarına götürdü ve üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Beni kendisine çekti, karşı koymadım. Kendimi deri koltuklardan kollarına bıraktım. Kolunun omzumda olması, beni sarması hoşuma gidiyordu. Başımı süveterinin harika yumuşaklığına yasladım, altındaki sert göğsünü ve göğsünün içinde büyük bir saat gibi gürültüyle atan kalbini hissettim.

İç geçirdim ve Galen'a sarıldım, bacaklarımı bacaklarına doladım.

“Sen beni herkesten daha iyi kucaklıyorsun,” dedim.

“Ben buyum; büyük oyuncak bir ayıyım.”

Sesindeki bir şey kafamı çevirip yüzüne bakmama sebep oldu.

“Ne oldu?”

“Gideceğini bana söylemedin.”

Doğrulдум, kolları hâlâ omzumdaydı ama az önceki kusursuz an berbat olmuştu. Suçlamalarla lekelenmişti ve dahası da gelecek gibi duruyordu.

“Kimseye söyleyemezdim Galen, bunu sen de biliyorsun. Saraydan kaçacağımdan şüphelenen olsaydı beni durdurur veya daha kötüsünü yaparlardı.”

“Üç yıl, Merry. Üç yıl boyunca yaşıyor musun, öldün mü bilemedim.”

Kolundan kurtulmak istedim ama beni hafifçe sıktı ve kendine çekti.

“Lütfen Merry, sana sarılmama izin ver. Gerçek olduğunu bilmem gerek.”

Bana sarılmasına izin verdim ama artık rahat değildim. Başka kimse, neden kimseye bir şey söylemediğimi veya kimseyle bağlantıya geçmediğimi sorgulayamazdı. Ne Barinthus, ne büyükannem, kimse. Bunu sadece Galen yapabilirdi. Babamın birlikte vakit geçireceğim kişi olarak Galen'ı neden seçmediğini bazen daha iyi anlıyordum. Galen, duygularının baskın gelmesine izin veriyordu ve bu çok tehlikeli bir şeydi.

Sonunda elinden kurtuldum. “Galen, seninle neden bağlantıya geçmediğimi biliyorsun.”

Gözlerime bakmadı. Çenesine dokundum ve bana bakmasını sağladım. Yeşil gözlerinde acı vardı, duygular bir kupa dolmuş su gibiydi, Galen'in gözleri dibinde duruyordu. Saray politikaları konusunda inanılmaz yeteneksizdi.

"Kraliçe benim nerede olduğumu bildiğinden şüphelenseydi sana işkence ederdi."

Elimi tuttu, yüzüne götürdü. "Sana asla ihanet etmedim, biliyorsun."

"Bunu biliyorum, senin sürekli işkence gördüğünü bilerek nasıl yaşardım? Hiçbir şey bilmemen gerekiyordu. Böylece Kraliçe'nin seni sorgulayacak bir şeyi olmazdı."

"Beni korumana gerek yok, Merry."

Bunu duyunca gülümsedim. "Biz birbirimizi koruyoruz, Galen."

Gülümsedi, çünkü gülümsemeden çok uzun süre duramazdı. "Sen beyinsin, ben de kas gücüyüm."

Dizlerim üzerinde doğruldum ve alnına bir öpücük kondurdum. "Danışmak için ben yanında değilken başını beladan nasıl uzak tuttun?"

Kollarını belime doladı, beni vücuduna yasladı. "Çok zor oldu." Bana bakıp kaşlarını çatı. "Siyah balıkçı kazak mı? Siyah giymeyeceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık seninle?"

"Kömür grisi pantolon ve ceketle iyi gidiyor," dedim.

Çenesini göğüslerimin üzerine koydu ve dürüst yeşil gözleri soruyu geçiştirmeme izin vermedi.

"Buraya uyum sağlamaya geldim, Galen. Sarayın geri kalanı gibi siyah giymem gerekiyorsa öyle olsun." Gülümsedim. "Ayrıca, siyah bana yakışıyor."

"Gerçekten de öyle."

Dürüst gözlerinde eski bir hissin ilk kıpırtıları açığa çıkmıştı.

Ben vücudumun aşağısındaki garip hissin ne olduğunu anladığımdan beri aramızda bir gerginlik vardı. Ortam ne kadar ısınsa da aramızda hiçbir şey olmamıştı. En azından fiziksel olarak. Galen da diğerleri gibi Kraliçe'nin Kuzgunları'ndandı, bu yüzden de sadece ve sadece Kraliçe'ye aitti. Galen'in hayatı boyunca yaptığı tek zekice politik manevra Kraliçe'nin Muhafızları'na katılmaktı. Büyü gücü çok fazla değildi ve kapalı kapılar ardında sinsî planlar yapmayı beceremiyordu; tek iyi olduğu şey güçlü bir bedene, kaslı kollara sahip olması ve insanları gülümsetmesiydi. Sonuncusu çok sıra dışı bir şeydi. Kadınların geride parfümünü bıraktığı gibi Galen da arkasında gülümseyen insanlar bırakırdı. Harika bir yetenekti ama benimkiler gibi dövüşte bir işe yaramazdı. Kraliçe'nin Kuzgunları'ndan biri olduğu için kısmen güvendeydi. Kimse Galen'ı düşüncesizce düelloya davet edemezdi çünkü Kraliçe'nin bunu kişisel bir hakaret olarak algılayıp algılamayacağı önceden bilinemezdi. Galen, koruma olmasaydı muhtemelen ben doğmadan çok uzun zaman önce ölürdü fakat Kraliçe'nin koruması olduğu için de sonsuza kadar ayrıydık. Hep istiyor ama hiç birbirimize sahip olamıyorduk. Galen'la birlikte olmama izin vermediği için babama çok kızmıştım. Aramızdaki tek ciddi anlaşmazlık buydu. Babamın gördüğü şeyi görmem uzun yıllarımı almıştı: Galen'in gücü olan şeyler, aynı zamanda zayıflığıydı. Küçük kalbi kutsansın ama politik bir sorumluluk olarak babamın yaptığı doğrudu.

Galen, yanaklarını göğüslerimin üzerine koydu ve küçük bir hareketle yanaklarını bana sürttü.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim, yumuşak dudaklarının üzerinden geçtim. “Galen...”

“Şşş,” dedi. Beni belimden tutup kaldırdı ve önüne çekti. Kendimi dizlerim bacaklarında otururken buldum, yüzüne bakıyordum. Nabzım boğazımda o kadar sert atıyordu ki, neredeyse canım yanıyordu.

Ellerini yavaşça vücudumdan aşağıya kaydırdı, kalçalarımaya koydu. Doyle ile geçirdiğim geceyi hatırladım. Galen, ellerini hareket ettirince bacaklarımı hafifçe aralamak zorunda kaldım. Aramızda biraz mesafe kaldığı için üzerinde oturmuyordum. Bedeninin bedenime bu kadar yakın olmasını istemiyordum, şimdi olmazdı.

Ellerini enseme götürdü ve başımın arkasını avuçladı, uzun parmakları saçlarımın arasına girdi. Elinin inanılmaz sıcaklığını kafa derimde hissettim.

Galen, bir parça dokunuşun, hiçbir şeyden daha iyi olduğuna inanan muhafızlardandı. Birbirimizle hep bu şekilde sınır çizgisinde dans ederdik. “Çok uzun zaman oldu Galen,” dedim.

“Sana böyle dokunmalı on sene,” dedi. Yedi sene Griffin’leydim ve üç senedir kayıptım. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bıraktığımız yerden devam etmeye çalışıyordu.

“Galen, bence bunu yapmamalıyız,” dedim.

“Düşünme,” dedi. Eğildi, bana o kadar yakındı ki, iç geçirsem dudakları dudaklarıma değecekti. Gücü bir buhar bulutu gibi ağzından dışarı çıkıyordu.

“Yapma, Galen.” Nefessiz kalmıştım ama ciddiydim. “Büyü kullanma.”

Yüzünü beni görecektik kadar geri çekti. “Hep böyle yapardık.”

“On sene önce,” dedim.

“Ne fark eder?” diye sordu. Ellerini sırtımdan içeriye soktu ve sırt kaslarıma masaj yaptı.

On sene Galen’ı değiştirmemiş olabilirdi ama ben değişmiştim. “Galen, hayır.”

Şaşkın gözlerle bana baktı. “Neden?”

Galen’ı incitmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kraliçe’nin kendime bir eş seçmeme izin vermesini ümit ediyordum. Babama Griffin’i yanıma vermesi için izin verdiği gibi. Galen’la her şey eskisi gibi olursa, kendisini seçeceğimi düşünürdü. Galen’ı seviyordum, muhtemelen hep de sevecektim ama eşim olmasını istemiyordum. Bana büyü ve politik gücüyle yardım edebilecek birini arıyordum. Galen, aradığım kişi değildi.

Eşim korumalıktan ayrılınca Kraliçe’nin koruması altında olmayacaktı. Benim varlığım Galen’ı güvende tutmaya yetmezdi ve Galen da benden daha merhametli olduğu için kendi başına bir tehdit sayılmazdı. Galen’ı kendime eş seçtiğim gün, ölüm fermanını imzaladığım gün olurdu. Fakat bunu Galen’a açıklayamazdım. Benim için veya kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu asla kabul etmezdi.

Büyümüşüm ve sonunda babamın kızıyordım. Bazı seçimleri kalbimle, bazı seçimleri mantığımla yapmam gerekiyordu fakat çelişkide kaldıysam mantığımı kalbime tercih ederdim çünkü ancak bu sayede hayatta kalabilirdim.

Üzerinden inmeye yeltendim. Kollarım sırtımda kenetledi. Acı çekiyor gibiydi, kaybolmuştu. “Ciddisin,” dedi.

Başımla onayladım. Bir anlam çıkartmak için gözlerine baktım. Sonunda, “Neden?” diye sordu.

Yüzüne dokundum, parmaklarımı saçlarının uçlarına değdirdim. “Ah, Galen.”

Gözlerinin içinde şimdi mutluluk, şaşkınlık veya diğer duyguların yerini hüzn almıştı. Dünyanın en kötü aktörüydü. “Eve hoş geldin demek için bir öpücük, Merry.”

“Havaalanında öpüştük,” dedim.

“Hayır, gerçek bir öpücük, sadece bir kez. Lütfen, Merry.”

Hayır diyebilir, Galen’ı kendi hâline bırakabilirdim ama yapamadım. Gözlerindeki bakışa hayır diyemezdim ve gerçekten Galen ile bir daha birlikte olmayacaksam son bir öpücümü ben de istiyordum.

Yüzünü bana kaldırdı ve ben de ağzımı ona doğru eğdim. Dudakları çok yumuşaktı. Ellerim yüzünün kavislerini buldu ve öpüşürken yüzünü avuçlarıma aldım. Elleri sırtımda gezindi, kalçalarımın üzerine aktı, bacaklarıma indi. Bacaklarımı nazikçe kendine çekerek beni bedenine yasladı. Bu sefer aramızda mesafe kalmadığından emin oldu. Pantolonun içindeki sertliği hissedebiliyordum.

Sertliğini hissedince ağzımı ağzından çektim, nefesimi tuttum. Elleri bedenimde dolaştı, kalçalarımı avuçladı, beni kendisine biraz daha çekti. “Silahtan kurtulabilir miyiz? Batıyor.”

“Silahtan kurtulmanın tek yolu kemeri çıkartmak,” dedim. Sesim kelimelerin ifade etmediği bazı şeyler barındırıyordu.

“Biliyorum,” dedi.

Hayır demek için ağzımı açtım ama diyemedim. Bir dizi karar vermek gibiydi: Ne zaman hayır diyecek olsam durmam gerekiyordu ama her defasında duramıyordum.

Kıyafetlerimizin ve silahlarımızın büyük bir kısmını yere attık, kendimizi ise koltuğun üzerinde bulduk.

Ellerim Galen'ın pürüzsüz göğsünde gezindi. İnce yeşil saç örgüsü omuzlarına iniyor, koyu renkli meme ucunun yanında kıvrılıyordu. Ellerimi karnının ortasında açığa çıkan ve pantolonunun içinde kaybolan kılların üzerinde gezdirdim. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum. Üzerimde külotum ve sütyenim dışında bir şey yoktu. Pantolonumu çıkarttığımı hatırlamıyordum. Sanki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, şimdi uyanmış kendime gelmeye çalışıyordum.

Pantolonunun fermuarı açıldı. İçindeki yeşil iç çamaşırını gördüm. Elimi aşağıya uzatmak istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki, onu elimde tuttuğumu neredeyse hissedebiliyordum.

İkimiz de gücü kullanmamıştık. Sadece tenimizin ve bedenlerimizin birbirine değmesinden ibaretti. Yıllar önce bundan daha ileri gidiyorduk fakat ters giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu hatırlayamadım.

Galen eğildi ve karnımı öptü. Yalayarak vücudumda kalın ıslak bir tabaka bıraktı. Düşünemiyordum ama düşünmem gerekiyordu.

Dili külotumun kenarında gezindi, yüzünü dantellerin içine gömdü ve çenesiyle ağzını kullanarak kumaşı kenara itmeye çalıştı, daha aşağıya iniyordu.

Saçlarını tuttum ve yüzünü kaldırıp vücudumdan uzaklaştırdım. "Hayır, Galen."

Elleri bedenimde gezindi, parmakları sütyenime uzandı, sütyeni havaya kaldırıp göğüslerimi açığa çıkarttı. "Evet de, Merry, lütfen evet de."

Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, okşadı ve masaj yaptı.

Düşünemiyor, bunu neden yapmamamız gerektiğini bir türlü hatırlayamıyordum. Yüksek sesle, “Düşünemiyorum,” dedim.

Galen, “Düşünme,” dedi. Yüzünü göğüslerime indirdi, nazıkçe öpmeye başladı, meme uçlarımı yaladı.

Elimi göğsüne koydum ve ittim. Üzerimde kaldı, bir kolu yandaydı, bacakları gerideydi, vücudunun yarısı üzerimdeydi. “Ters giden bir şeyler var. Bunu yapmamamız gerek.”

“Her şey yolunda, Merry.” Yüzünü yeniden göğüslerime indirmek istedi ama iki elimi birden göğsüne koydum ve ittim.

“Hayır, değil.”

“Ne?” diye sordu.

“Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Aklıma gelmiyor, Galen, anlamıyor musun? Hatırlayamıyorum. Fakat hatırlamam gerek.”

Kaşlarını çatıp bana baktı. “Bir şey var.” Başını iki yana salladı. “Hatırlayamıyorum.”

“Neden bu arabanın arkasındayız?”

Galen üzerimden kalktı, pantolonunun fermuarı açık hâlde koltuğa oturdu, elleri kucağındaydı. “Büyükanne görmeye gidiyoruz.”

Sütyenimi taktım, sırtımı dikleştirdim ve yana oturdum. “Bu doğru.”

“Az önce ne oldu?” diye sordu.

“Sanırım bir büyüydü.”

“Şarabı içmedik, yiyecekleri de yemedik.”

Arabanın siyah içine göz gezdirdim. “Buralarda bir yerde.” Ellerimi koltuğun kenarına götürdüm. “Birisi arabaya koymuş, arabanın kendisi değil.”

Galen, ellerini tavana götürdü, aramaya başladı. “Sevişseydik...”

“Teyzem bizi idam ederdi.” Galen’a Doyle’dan bahsetmedim fakat Kraliçe’nin birkaç gün içerisinde iki korumasını birden kirletmemi cezasız bırakacağını sanmıyordum.

Yerin siyah döşemesi altında bir yumru hissettim. Döşemeyi hafifçe kaldırdım, arabaya zarar vermek istemiyordum. Bulduğum şey örgü ipin ucuna bağlanmış gümüş bir yüzüktü. Yüzük Kraliçe’nindi. Avrupa’daki büyük göç sırasında perilerin yanlarına almalarına izin verilen büyülu eşyalardan biriydi. Yüzük çok güçlüydü, zaten bedenlerimize değmeden veya tetiklenmeden ipin büyüünün çalışmasının sebebi de buydu.

“Buldum, onun yüzüğü.”

Galen’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yüzüğü elinden hiç çıkartmaz.” İpi benden aldı, farklı renkteki ipliklerine dokundu. “Şehvet için kırmızı, pervasız seks için turuncu ama yeşil neden var? Bu genelde monogamik bir eş bulmak için kullanılır. Bu üç rengi asla karıştırmazsın.”

“Bu kadarı Andais için bile fazla. Neden beni bir onur misafiri olarak eve davet edip mahkemede idam edilmeme sebep olacak bir tuzak kursun? Hiç mantıklı değil.”

“Kimse Kraliçe’nin izni olmadan yüzüğü alamaz, Merry.”

Beyaz bir şey koltukla arka panelin arasına sıkışmıştı.

Yakına girince bir zarf olduğunu gördüm. “Bu daha önce burada değildi,” dedim.

Galen, “Hayır, değildi,” dedi. Yerden süveterini aldı ve giydi.

Zarfı çekiştirdim ve sanki bir şey diğer uçtan dışarı çıkmaya çalıştı; kas gibi esnedi. Boğazıma bir şey düğümlendi ama zarfı yine de elimden bırakmadım. Üzerine Kraliçe’nin güzel el yazısıyla ismim yazılmıştı.

Giyinmeye devam ederken zarfı Galen’a gösterdim. “Açsan iyi olur,” dedi.

Tersine çevirdim ve kırılmamış siyah mührünü gördüm. Mührü kırdım ve kalın beyaz bir sayfayı içinden çıkarttım.

Galen, “Ne diyor?” diye sordu.

Yüksek sesle okudum. “Prenses Meredith NicEssus’a. Bu yüzüğü bir hediye ve sonrasında gelecek hediyelerin bir işareti olarak kabul et. Buluştuğumuzda parmağında olmasını istiyorum. Altına imzasını bile atmış.” Galen’a baktım. “Bu, hiç ama hiç mantıklı değil.”

“Bak,” dedi.

İşaret ettiği yere baktım ve koltuğun altından fırlamış küçük kadife keseyi gördüm. Ben zarfı alırken kese şimdi olduğu yerde değildi.

“Neler oluyor?”

Galen, dikkatlice keseyi eline aldı. Çok küçüktü ve içinde sadece siyah bir ipek parçası vardı. “Yüzüğü görmeme izin verir misin?” diye sordu.

Yüzüğü ipten çıkarttım ve avucumda Galen’a uzattım. Soğuk metal elimin üzerinde sıcaktı. Sıcaklığın giderek artmasını bekledim ama nabız gibi atan hafif bir sıcaklıktı. Ya yüzüğün büyüsündendi ya yüzüğü Galen’a uzattığım içindi. “Yüzüğü avucuna al, bakalım ne hissedeceksin?”

Yüzüğü dikkatlice iki parmağıyla aldı ve diğer elinin avucuna koydu. Avucunda duran ağır sekizgen yüzük hafifçe parıltıyordu.

Durup birkaç saniye yüzüğe baktı. Hiçbir şey olmadı. “Sıcak mı?” diye sordum.

Galen, bana baktı, kaşlarını çatı. “Sıcak? Sıcak mı olması lazım?”

“Galiba senin için değil.”

Yüzüğü ipek parçasının içine, ipeği de kesenin içine koydu. Yüzük keseye tam sığıyordu ama kalın iplik için yer yoktu. Bana baktı. “Büyüyü kraliçenin yaptığını sanmıyorum. Bence notta dediği gibi bu yüzüğü sana hediye olarak bıraktı.”

“O zaman büyüyü bir başkası yaptı,” dedim.

Başıyla onayladı. “Belli belirsiz bir şeydi. Neredeyse fark edecektik.”

“Evet, az kalsın kendi kendime kuruntu yaptığımı düşüncektim. Güçlü bir şehvet büyüsü olsaydı çok daha önce fark ederdik.” Aydınlanma Sarayı’nda karmaşık aşk büyülerini konusunda uzman çok fazla peri yoktu. Bizim uzmanlığımız aşk değil şehvetti.

Galen da aynı şeyleri düşünüyordu. “Bütün sarayda böyle bir büyü yapabilecek belki üç, belki beş kişi var. Bana sorarsan hiçbiri sana isteyerek zarar vermez. Seni sevmiyor olabilirler ama senin düşmanın değil.”

“Ya da üç sene önce değillerdi,” dedim. “İnsanlar fikirlerini değiştirebilir, yeni ittifaklar kurabilir.”

Galen, “Ben farklı bir şey görmedim,” dedi.

Gülümsedim. “Politik manevraları ve sahne arkasında oynanan oyunları fark etmemenin büyük bir sürpriz olduğunu mu söylüyorsun?”

“Pekâlâ, pekâlâ, politik bir hayvan değilim ama Barinthus bu konulardan anlar. Sarayın tarafsız güçleri arasında böyle radikal bir değişim gösteren kimseden bahsetmedi.”

Elimi yüzüğe doğru uzattım. Galen, keseyi bana verdi. Yüzüğü çıkarttım ve avucuma koydum. Yüzük tenime değmeden önce bile sıcaklığını hissettim. Yüzüğü avucumda iyice sıktım ve sıcaklığı arttı. Yüzük, teyzemin yüzüğü, Kraliçe’nin yüzüğü, tenime cevap veriyordu. Bu durum Kraliçe’yi memnun mu ederdi, yoksa kızdırır mıydı? Yüzüğün bana tepki vermesini istemiyorsa yüzüğü neden vermişti?

Galen, “Halinden memnun gibisin,” dedi. “Neden? Az önce bir suikast denemesinin kurbanıydın. Bu kısmı unuttun, değil mi?” Yüzümü inceliyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

“Yüzük ben dokununca sıcak, Galen. Bir güç kalıtı ve beni tanıyor.” Altımdaki koltuk titredi. Havaya sıçradım. “Hissettin mi?”

Galen başıyla onayladı. “Evet.”

Tepedeki ışık yandı ve yine havaya sıçradım. “Bunu sen mi yaptın?”

“Hayır.”

“Ben de yapmadım,” dedim.

Bu sefer deri koltuğun içinden bir nesnenin çıkışını seyrettim. Canlı bir şeyin titreştiğini görmek gibiydi. Minik, gümüş bir mücevherdi. Dokunmaya korkuyordum ama yüzük cismi, açıkça ortaya çıkana kadar itmeye devam etti. Bunun bir kol düğmesi olduğunu gördüm.

Galen cismi aldı. Yüzü karardı, cismi bana uzattı. Kol düğmesinin üzerinde ‘C’ harfi vardı. “Kraliçe bir sene önce

bütün muhafızlarına bunlardan yaptırdı. Üzerinde isimle-
rimizin baş harfi var.”

“Öyleyse, bir muhafız arabaya büyüyü yaptı ve mektu-
bu gömüp keseyi koltuğun altına mı sakladı?”

Galen başıyla onayladı. “Ve araba kol düğmesini sana
göstermek için sakladı.”

“Teşekkürler, araba,” diye fısıldadım. Neyse ki, araba
buna bir cevap vermedi. Sinirlerim, sıra dışı bir şey olma-
dığı için arabaya minnettardı. Fakat beni duyduğunu bili-
yordum. Beni izlediğini hissediyordum, birinin bana bak-
tığını hissedip kafamı çevirdiğim zaman beni izleyen birini
görmek gibiydi.

“Muhafızlar derken Prens’inkiler de buna dâhil mi?”
diye sordum.

Galen, başıyla onayladı.

“Erkek gömlekleri giyen kadın muhafızlar hoşuna gidi-
yor, çok sık göründüklerini söylüyor.”

“Bu durumda şüpheliler listesine beş veya altı kişi daha
mı eklenir?”

“Altı.”

“Kraliçe’nin Kara Araba’yı beni karşılamak için gönde-
receği ne kadar zamandır biliniyordu?”

“Barinthus ve ben iki saat önce öğrendik.”

“Hızlı harekete geçmiş olmalılar. Belki de aşk büyü-
sünün hedefi ben değildim. Belki de bambaşka bir amaç için
yapılmıştı.”

“Özellikle bizim için yapılmadıysa çok şanslıyız. Öyle
olsaydı zamanında kendimize gelemeyebilirdik.”

Yüzüğü yeniden kesenin içine koydum ve balıkçı ka-
zağını yerden aldım. Sebebini bilmiyordum ama yüzüğü

takmadan önce giyinik olmak istiyordum. Arabanın kara tavanına baktım.

“Bana göstereceklerin bu kadar mı araba?”

Işıklar yanıp söndü.

Bunun olmasını bekliyordum ama yine de irkildim.

Galen, “Lanet olsun,” dedi. Benden veya karanlık ışıktan uzaklaştı. Gözleri fal taşı gibi açık bana baktı. “Kraliçe’yle arabaya hiç binmedim ama duyduklarım...”

“Birine cevap veriyorsa,” dedim. “O da kraliçedir.”

Yumuşak bir ses tonuyla, “Ve şimdi de sen,” dedi.

Başımı iki yana alladım. “Kara Araba vahşi büyüdür; arabanın üzerinde kontrolüm olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Araba sesimi duyuyor. Daha fazlası varsa...” Omzum silktim. “Zamanla öğreneceğiz.”

“St. Louis’e ineli bir saat bile olmadı Merry ve seni öldürmeye çalıştılar. Gittiğin zamandan daha kötü.”

“Ne zamandır bu kadar kötümserdin, Galen?”

“Sen sarayı terk ettiğinden beri,” diye cevap verdi.

Yüzünde hüznü bir ifade vardı. Yanağına dokundum. “Ah, Galen, seni özledim.”

“Ama sarayı daha çok özledin.” Elimi yanağına bastırdı. “Gözlerinde görebiliyorum, Merry. Eski hırs açığa çıkıyor.”

Elimi geri çektim. “Ben Cel gibi hırslı değilim. Sadece sarayda güvenli bir biçimde dolaşabilmek istiyorum ve ne yazık ki, bunun için biraz politik manevralar yapmam gerek.” Kadife keseyi kucağıma koydum ve kazağımyı giydim. Pantolonumu da ayaklarıma geçirdim, silahımı ve bıçakları yerlerine koydum. Hepsinin üzerine de takımımın ceketini giydim.

Galen, “Rujun bozulmuş,” dedi.

“Aslında büyük bir kısmı sende,” dedim.

Çantamdaki aynayı kullanarak rujumu yeniden sürdüm ve Galen’ın ağzındakini bir ıslak mendille sildim. Bir fırça ile saçlarımı taradım ve düzelttim. Daha fazla bekleyemezdim.

Yüzüğü loş ışığa tuttum. Yüzük parmağım için fazla büyüktü bu yüzden işaret parmağıma taktım. Hiç düşünmeden sağ elime geçirdim. Tenime değen sıcak yüzüğün rahatlatıcı bir dokunuşu vardı. Orada olduğunu bana hatırlatıyor, kendisiyle ne yapacağımı anlamamı bekliyordu. Veya, belki de, benimle ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. Fakat büyülü hislerime güveniyordum. Yüzük şeytani bir parça değildi. Gerçi bu kazalar olmayacağı anlamına gelmezdi. Büyü de herhangi bir araç gibiydi: Saygıyla kullanılması gerekiyordu yoksa zarar verebilirdi. Birçok büyü kullanan için elektrikli bir testereden daha tehlikeli değildi fakat ikisi de dikkatsiz olursanız sizi öldürebilirdi.

Yüzüğü çıkartmaya çalıştım ama çıkmadı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı; nefesim boğazıma tıkanı. Çaresizce yüzüğü çekiştirirken birden durdum. Sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes aldım. Yüzük, Kraliçe’nin bir hediyesiydi. Sadece parmağımda olması bile bazı insanların bana saygılı olmasını sağlayacaktı. Yüzük, araba gibi, kendi ajandasına sahipti. Parmağımda kalmak istiyordu ve ayrılmak isteyene veya ben nasıl çıkacağını bulana kadar parmağımda kalacaktı. Bana acı vermiyordu. Paniğe kapılmama gerek yoktu.

Elimi Galen’a gösterdim. “Çıkıyor.”

“Bir defasında Kraliçe’nin parmağından da çıkmamıştı,” dedi. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum. Elim yümü-

ne götürdü ve hafifçe öptü. Elleri yüzüğe değince elektrik gibi bir şok yaşandı fakat elektrik değildi, büyüydü.

Galen, elimi bıraktı ve koltuğun diğer ucuna çekildi.

“Barinthus’un dokunuşuna da böyle tepki verecek mi merak ediyorum.”

“Ben de,” dedim.

İnterkomdan Barinthus’un sesi geldi. “Beş dakika içeri-
sinde büyükannende olacağız.”

“Teşekkürler Barinthus,” dedim. Yüzüğü görünce ne diyeceğini merak ettim. Barinthus, babamın yakın danışmanı ve dostuydu. Kralyapan Barinthus’tu. Babamın ölümünden sonra benim dostum ve danışmanım olmuştu. Sarayda bazıları Barinthus’a Kraliçeyapan diyor fakat bunu yüzüne değil sadece arkasından söylüyordu. Barinthus, hayatıma kast edenleri yenebilecek nadir saray perilerinden biriydi. Fakat araya girer ve düşmanlarımı yok ederse sidhelerin arasında sahip olduğum saygınlığı yitirirdim. Bu yüzden ben kendimi korurken çaresizce olanları seyretmiş, fakat bana zalim olmamı tavsiye etmişti. Bazen önemli olan ne kadar güce sahip olduğunuz değil, güç ile ne yapmak istediğinizdi. “Düşmanların senden korksun Meredith,” demişti. Ben de elimden geleni yapmışım. Fakat hiçbir zaman Barinthus kadar ürkütücü olamazdım. Tek bir düşünceyle orduları yok edebilirdi. Bu yüzden de düşmanları adamı rahat bırakıyordu.

Ayrıca, köpek balıkları ile yüzecekseniz yanınızda altı bin yıllık bir eski tanrının olması çok iyi bir şeydi. Galen’ı seviyor ama bir müttefik olarak onun için endişeleniyordum. Benim dostum olmasının ölümüne sebep olmasından korkuyordum. Barinthus için ise aynı şey ge-

çerli değildi. Birimiz diğerini gömecekse, Barinthus'un
beni gömeceği kesindi.

22

Büyükannem evin en üst katındaki odaları kendisine ayırmıştı. Viktorya dönemi canavarının yeni olduğu zamanlarda odalar hizmetkârlar tarafından kullanılıyordu. Kışın çok soğuk, yazın da çok sıcak olurlardı. Fakat klimalar ve merkezi ısıtma harika şeylerdi. Büyük bir salon elde etmek için duvarlardan bazılarını yıktırmıştı. Yan tarafta küçük bir banyosu ve küçük bir odası, salonun diğer tarafında ise sadece kendisine ait büyük bir yatak odası vardı.

Salon beyaz, krem, pembe ve gül tonlarına sahipti. Lahana gülü desenli sert arkalıklı bir aşk koltuğuna oturduk. Yastıkların o kadar çok danteli vardı ki, onlarla ne yapacağımı bilemedim. Yastıklarla koltuğun kenarında çiçekli ve dantelli küçük bir dağ oluşturdum.

Çiçekli bir çay setinden çay içiyorduk. İkinci bardağımı içerken zarif çay tabağı küçük kahve masasından elime

doğru süzüldü. Havada süzülen bir nesneyi yakalamanın püf noktası sabit durmaktı. Yakalamaya çalışırsanız dökerdiniz. Havada süzülme büyüsünü yapan yetenekliyse fincan veya her neyse elinize değmesini beklerdiniz ve sonra tutardınız. Bazen, sabır konusunda ilk dersimin fincanın elime değmesini beklemek olduğunu düşünürdüm.

Çok fazla odaklanmıştım. Çayı dökmemeye, şekerlikten bir küp şekeri almaya odaklandım. Üç sene sonra büyükannele bir arada olmanın güzelliğini hissetmeye çalışıyordum. Fakat zihnimin gerisinde bir sürü soru vardı. Arabada bizi kim öldürmeye çalışmıştı? Cel miydi? Kraliçe eve dönmemi neden bu kadar çok istiyordu? Benden ne istiyordu? At yarışlarına kral sporu derlerdi fakat kralların gerçek sporu bu değildi. Gerçek spor hayatta kalmak ve hırsı.

Büyükannelemin sesi beni kendime getirince farkında olmadan irkildim. Havada süzülen fincan hafifçe uzaklaştı, iskeleyle yanasmaya çalışan bir uzay gemisine benziyordu. “Özür dilerim Büyükanne, seni duymadım.”

“Tatlım, o kadar gerginsin ki, kopacaksın.”

“Elimde değil.”

“Kraliçe’nin seni, düşmanlarının öldürmesini izlemek için geri çağırdığını sanmıyorum.”

“Mantıklı biri olsaydı aynı fikirde olurdu ama ikimiz de kadını çok iyi tanıyoruz.”

Büyükannelemin iç geçirdi. Benden daha kısaydı, boyu bir metre elli santimetrenin altındaydı. Bir zamanlar gözüme kocaman görüldüğü ve kollarındayken hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini düşündüğüm zamanları hatırladım. Büyükannelemin uzun dalgalı saçları zarif bedeninin üzerine

ipek bir perde gibi iniyor fakat yüzünü gizlemiyordu. Teni bir ceviz gibi kahverengiydi ve buruşuktu, sebebi yaşı değildi. Gözleri büyük, saçları gibi kahverengiydi. Çok güzel kirpikleri vardı. Fakat burnu yoktu ve ağzı çok küçüktü. Suratı sanki kahverengi bir kurukafaydı. Burnun olması gereken yerde ikiz delikleri görebilirdiniz. Sanki burnu kesilip atılmıştı. Fakat doğduğu yüz buydu. Annesi, benim büyük büyükannem, kızın güzel olduğunu düşünüyordu. İnsan babası, büyük büyükbabam, küçük bir kızken tabii ki, çok güzel olduğunu söylemişti çünkü kendi annesine, sevdiği kadına benziyordu.

Büyük büyükbabamla tanışmayı çok isterdim fakat saf insandı ve 1600'lerde yaşamıştı. Benden birkaç yüzyıl önceydi. Avrupa'da insanlarla periler arasındaki büyük savaşlardan birinde ölmemiş olsaydı büyük büyükannemi tanıyabilirdim. Büyük büyükannem bir brownie olduğu için aslında savaşmak için bir sebebi yoktu. Fakat savaş çağrısını reddetmek ihanetti. İhanet çok ağır bir suçtu. Sidhe liderlerinin emirlerine itaat etmek gerekti.

Çin çay tabağı elime dokundu ve parmaklarımı hafifçe açarak tabağı havadan aldım. Elimi tabağın altına koysam bu iş çok daha kolay olurdu fakat böylesi daha kadınsıydı. Yüzlerce yıldır modası geçmiş görgü kurallarına uygun bir biçimde çay içmeyi öğrenmiştim. Sıcak bir içeceğin havada süzülmesinin bir diğer tehlikesi de karşı taraf büyüsnü çekince fincanın ağırlaşmasıydı. İlk birkaç denemede herkes üzerine birazını dökerdi. Bunda utanılacak bir şey yoktu.

Ben çayımı dökmedim. Büyükannem ile ilk çay partimi beş yaşındayken yapmıştım.

“Keşke sana Kraliçe hakkında bir şeyler söyleyebilseydim ama söyleyecek bir şeyim yok. Yapabileceğim en iyi şey seni beslemek. Biraz börek al, tatlım. Çay saati için biraz ağır olabilir ama senin en sevdiklerinden.”

“Kuzu etli mi?” diye sordum.

“Havuç ve patatesle birlikte, senin sevdiğin gibi.”

Gülümsedim. “Bu akşamki baloda yiyecekler olacaktır.”

“Ama onları yemek istiyor musun?”

Güzel noktaya parmak basmıştı. Etli böreklerden birini elime aldım. Küçük bir tabak, böreğimin altına süzüldü. “Yüzük hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey ne demek?”

“Demek istediğim tatlım, elimde tahmin yapmaya yetecek bilgi yok.”

“Beni ve Galen’ı öldürmeye çalışan Cel miydi? Beni en çok sinirlendiren şey, arabaya büyü yapan her kimse bana ulaşmak için Galen’ı feda etmeye hazırdı. Sanki Galen hiç önemli değilmiş gibi.” Börek harika kokuyordu ama birden tılandım. Çay midemde yukarı çıkmak istiyormuş gibi çalkalanıyordu. Tedirginken bir şeyler yemek konusunda iyi değildim. Böreği tabağın üzerine koydum ve tabak masaya geri çekildi.

Büyükannem elimi tuttu. Tırnaklarını neredeyse derisiyle aynı renge, koyu bir bordoya boyamıştı. “Yüksek büyüleri bilmem Merry; benim büyüm doğuştan gelen yeteneklerden ibaret. Ama bunu yapan senin ölüm fermanını imzalamak istediye neden yeşil iplik kullandı? Yeşil sadakatin, meyvesi bol bir aile yaşamının sembolüdür. Bunu neden ekledi?”

“Aklıma gelen tek şey, büyüünün başka bir amacı olduğu ve son anda başka bir şey için kullanıldığı. Büyü başka ne için yapılmış olabilir?”

Büyükannem, “Bilmiyorum tatlım, keşke bilseydim,” dedi.

Yüzüğümün sonbahar ışığında parıldaması için elimi havaya kaldırdım. “Arabaya büyüü yapan her kimse, bu yüzüğü büyüü desteklemek için kullanmış. Yüzüğün arabada olacağını biliyormuş. Kraliçe böyle bir bilgiyi kiminle paylaşır?”

“Güvendiği kişilerin listesi çok uzun değildir fakat isteklerine karşı gelemeyeceklerin listesi uzundur. Yüzüğü ve notu herhangi birine vermiş, söylediğini yapacağını düşünmüş olabilir. Muhafızlarının emrine itaat etmeyeceği aklına bile gelmemiştir.” Elimi sıktı. “Görünüşe göre börekleri yemeyeceksin. Onları aşağıya indiriyorum. Misafirlerimin hoşuna gidecektir.”

“Özür dilerim, Büyükanne. Tedirginken bir şey yiyemiyorum.”

“Üzerime alınmadım Merry, sadece pratik çözümler üretiyorum.” Eliyle işaret etti ve koridorla merdivenlere çıkan kapı açıldı. Tabaklar havadan kapıya doğru süzüldü.

“Galen ve benim idam edilmem hangi amaca hizmet eder?” diye sordum.

Tabaklar hâlâ kapıya doğru süzölmeye devam ederken hiçbir şeyi dökmeden bana doğru döndü. “Kendine sorman gereken soru, Kraliçe’nin yüzüğü üzerinde senin için tasarlanmış bir aşk büyüü ile bulunursa ne olur?”

“Ama benim için tasarlanmamıştı. Arka koltuğa oturan herhangi biri olabilirdi.”

Büyükannem, “Hiç sanmıyorum,” dedi. Elimi aldı ve gümüş yüzüğe dokundu. Yüzük dokunuşuna Galen’a verdiği tepkiyi göstermedi. “Bu, Kraliçe’nin yüzüğü ve sen Kraliçe’nin kanındansın. Doğum sırası değişseydi Essus kral olabilirdi. O zaman Andais değil sen kraliçe olurdun. Tahtın ikinci vârisi sen değil Cel olurdu.”

“Babam Andais’in sarayı yönetim şekli hiçbir zaman onaylamadı.”

“Babana kardeşini öldürüp tahtı almayı tavsiye edenler vardı.”

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmadım. “Bunu herkesin bildiğini sanmıyorum.”

“Sence neden öldürüldü, Merry? Birisi Essus’un hamle yapıp iç savaş çıkartmasından korktu.”

Elini tuttum. “Ölüm emrini kimin verdiğini biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Bilseydim çocuğum, şimdi sana söylerdim. Ben iki sarayın da içinde değilim. Bana sadece tolerans gösteriyorlar, hepsi bu.”

“Babam bundan fazlasını yapıyordu,” dedim.

“Ah, evet yapıyordu. Beni, senin çocukluktan genç kızlığa geçişini seyretmeme izin vererek ödüllendirdi. Bunun için ona hep minnettarım.”

Gülümsedim. “Ben de.”

Büyükannem sırtını dikleştirdi, elleri kucağındaydı. Bu duruş tedirgin olduğunu gösteriyordu.

“Annen babanın iyiliğini görebilseydi her şey farklı olurdu. Fakat babanın Aydınlanma Sarayı’ndan olduğu gerçeğiyle kör olmuştu. Bir barış antlaşmasının parçası olursa bunun acı çekmesine sebep olacağını biliyordum. Kral

Taranis, Besaba'yı köle olarak kullanıyordu. Bu hiç adil değildi."

"Annem, Uyanış Sarayı'ndan bir prens ile evlenmek istiyordu. Ne kadar uzun boylu ve güzel olursa olsun hiçbiri ona dokunmuyor, hepsi yatağına almaktan korkuyordu. Çok saf olan kanlarını anneminkiyle karıştırmak istemiyorlardı. Kimse onunla birlikte olmak istemiyordu. Özellikle de ikiz kardeşi Eluned, bir gece Artagan ile birlikte olduktan sonra hamile kalıp Artagan'ı evlenmeye zorunlu bıraktıktan sonra."

Büyükannem başıyla onayladı. "Annen hep Eluned'in bir Uyanış evliliği şansını kaybettiğini düşündü."

"Kaybetti," dedim. "Özellikle de kızı doğduktan sonra..." Büyükannemin yüzüne baktım. "Ve kızı sana çok benziyordu." Bunu söylerken elimi büyükanneme doğru uzattım.

Elimi aldı. "Uyanış Sarayı'ndakilerin görünüşümle ilgili ne düşündüğünü biliyorum, kızım. Diğer torunumun ailesine benzemesiyle ilgili ne düşündüğünü de biliyorum."

"Annem babamla gitti, çünkü Kral Taranis geri döndüğünde kraliyetten bir âşığı olacağı sözünü verdi. Temiz olmayanlar, kutsal olmayanlar içerisinde üç sene geçirdikten sonra geri dönecek ve bir Uyanış âşığı olacaktı. İlk sene hamile kalmayı beklediğini sanmıyorum."

Büyükannem, "Bu yüzden geçici olan kalıcıya döndü," dedi.

Başımınla onayladım. "Uyanış'ta Besaba'nın Felaketi olmamın sebebi de buydu. Doğumum onu Aydınlanma Sarayı'na bağladı. Bunun için benden hep nefret etti."

Büyükannem başını iki yana salladı. "Annen benim kızım ve onu seviyorum ama bazen kimi neden sevdiği konusunda kafası çok karışıyor."

Annem belki de hırsları dışında kimseyi sevmiyordu ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Sonuçta, büyükan-nem, annemin annesiydi.

Öğleden sonra güneşi alçalmaya başlamıştı. “Otelime gidip festival için giyinmem gerek.”

Büyükan-nem koluma dokundu. “Burada kalsan daha iyi olur.”

“Hayır ve nedenini biliyorsun.”

“Evin ve etrafındaki arazinin üzerine koruma büyüleri yaptım.”

“Hava ve Karanlık Kraliçesi’ne karşı koyabilecek büyü-ler mi? Yoksa beni öldürmeye çalışan her kimse onu durdu-rabilir mi? Hiç sanmıyorum.” Büyükan-neme sarıldım, ince kollarını bana doladı. Böylesine zarif bir bedenden bekle-meyeceğim bir güçle beni kucakladı.

“Bu akşam kendine dikkat et Merry. Seni kaybetmeye dayanmam.”

Elimi harika saçlarının arasında gezdirdim ve omzunun üzerinden karşıda duran bir resmi gördüm. Zalim Uar, bir zamanlar eşi olan adamın resmiydi. Uzun boylu ve kaslıydı. Adamı bir sandalyeye oturtmuşlardı ve büyüknannem ar-kasında durmuştu. Bir eli eşinin omzundaydı. Uar’ın saçla-rı altın dalgalar gibi iki yanına düşüyordu. Siyah bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti, belirgin bir özellikleri yoktu. Yüzü için de aynı şey geçerliydi. Fakat bir şeyler gizliyordu. Gözleri iç içe mavi dairelerdi. Dışarıdan bir kadının, insan veya peri olsun, istediği her şey olabilirdi fakat ‘zalim’ un-vanını üç yaratık oğlu olduğu için almamıştı.

Büyükan-nemi çirkin olduğu için dövmüştü. Kraliyet ailesinden olmadığı için. Çünkü büyükan-nem Uar’a ikiz

kızlar vermişti ve bu yüzden de büyükannem izin vermediği sürece boşanamazdı. Söz konusu olan Büyükannem ve Uar olunca bu sonsuzluk anlamına geliyordu.

Büyükannem ben saraydan ayrılmadan üç sene önce perilerin boşanma izni diyeceği şeyi Uar'a vermişti. Ben hep bu izni Andais'in benim tarafımı tutması için mi vermişti merak ediyordum. Uar güçlüydü ve Andais güce saygı duyardı. Uar'ın Andais'i tehdit ettiğini sanmıyordum. Hayır, bu akıllıca olmazdı. Fakat bir süre beni kendi hâlime bırakmasını tavsiye etmiş olabilirdi.

Bunu hiç sormamıştım. Geri çekildim ve anneminkilere çok benzeyen büyük kahverengi gözlerine baktım. "Üç sene önce ona boşanma hakkını neden verdin? Neden o zamanı seçtin?"

"Çünkü onu serbest bırakmanın zamanı gelmişti, güzel kızım."

"Benim için Andais'le konuşmadı, değil mi? Özgür kalmasının bedeli bu değildi, değil mi?"

Yüksek sesli ve uzun bir kahkaha attı. "Kızım, kızım, yaşlı bunağın Hava ve Karanlık Kraliçesi ile konuşacağını gerçekten düşündün mü? Üç oğlunun saraydan atılıp Andais'in perileri olmaya zorlanmasının utancını üzerinden henüz atmamıştı."

Başımınla onayladım.

"Kuzenlerim çok da kötü değil. Modern cerrahi eldivenler o kadar ince ki neredeyse hiç belli olmuyor. Artık kimseyi kazayla zehirlemezler."

Büyükannem bana tekrar sarıldı. "Fakat ellerinden zehir gelmesi asil kan bir kraliyet muhafızı olmalarına engel, değil mi?"

“Evet. Asil kan kısmını çıkartırsan, onları da kabul edecek kadınlar var.”

“Aydınlanma Sarayı’nda bu doğru olabilir.”

Yüzüne baktım.

Utanmış gibi gözükmeme nezaketini gösterdi. “Özür dilerim Merry. Çok gereksiz bir yorumdu. Özür dilerim. İki sarayda yapılabilecek seçimlerin çok fazla olmadığını en iyi bilmesi gerekenlerden biri benim.”

“Otele gitmem gerek, Büyükanne.”

Koluma girip kapıya kadar benimle yürüdü. “Bu akşam dikkatli ol kızım, çok dikkatli ol.”

“Olurum.” Birkaç saniye birbirimize baktık, ne diyeceğimizi bilemedik. Ne denebilirdi? “Seni seviyorum, Büyükanne.”

“Ben de seni seviyorum, kızım.” Güzel kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. Annemin güzel yüzü veya zambak beyazı ellerinden çok daha nazik ve çok daha sevgi dolu olan incecik dudaklarıyla beni öptü. Yanağıma değen gözyaşları sıcaktı. Ben merdivenlere doğru yürürken beni bırakmadı. Birbirimizden ayrıldık, parmak uçlarımız titreyerek son bir kez birbirine dokundu.

Birkaç kez arkama dönüp merdivenlerin tepesinde duran küçük kahverengi figüre baktım. Herkes arkana bakma derdi ama önümde neler olduğundan emin değilsem arkama bakmaktan başka ne yapabiliyordum?

23

Otel yeni açılmış bir ıslak mendilin büyüüne sahipti. Bir parça dekoratif ve işe yarardı fakat diğer otellerden belirgin bir farkı yoktu.

Lobi kapısından içeriye girdik. Barinthus ve Galen çantalarını taşıdı. Ben sadece kolumdaki çantayı taşıdım. Kendi silahlarımı taşımayı tercih ederdim. Gerçi tabancam ve bıçağım işe yaramazsa silahlarımı zamanında çıkartabileceğimi sanmıyordum ama yakınımda olmaları iyiydi.

St. Louis'e ineli sadece birkaç saat olmuştu ve şimdiden beni öldürmeye çalışmışlardı. Rahatlatıcı bir eğilim değildi. Lobide kimin durduğunu görünce durum daha da kötüleşti.

Berry Jenkins, bizi yenerek otele bizden önce ulaşmıştı. Rezervasyonu Merry Gentry ismiyle yapmıştım. St. Louis'de kullandığım bir takma isim değildi. Demek ki, Jenkins bu ismi biliyordu. Lanet olsun.

Muhabirlerin geriye kalanlarının da beni bulmasını sağlayacaktı. Söyleyeceğim hiçbir şeyin yardımı olmazdı. Sessiz kalmasını istersem daha çok keyif alırdı.

Galen, nazikçe koluma dokundu. Jenkins'i görmüştü. Benim bir şey yapmamdan korkuyormuş gibi beni rezervasyon masasına götürdü çünkü konforlu lobi koltuğundan kalkarken Jenkins'in yüzünde bir şey vardı. Yapabilirse bana zarar verirdi. Ah, beni vuracağını veya bıçaklayacağını sanmıyordum fakat beni incitecek bir şey bulursa, bunu basmaktan büyük keyif alacağı belliydi.

Masanın arkasındaki kız Barinthus'a gülümsüyordu. Güzel bir gülümsemesi vardı ve şimdi 100 vata ayarlıydı fakat Barinthus işine odaklanmıştı. Zaten Barinthus'un başka bir hâlini hiç görmemiştim. Asla kimseye kur yapmaz veya Kraliçe'nin koyduğu sınırları zorlamazdı. Kendisine söylenenleri olduğu gibi kabul ederdi.

Anahtarı alırken kızın eli elime değdi. Bir anda aklımdan ne geçtiğini gördüm: Barinthus, beyaz çarşafların üzerinde yatıyor, rengarenk saçları çıplak bedeninin etrafını ipekten bir yatak gibi sarıyordu.

Gördüğüm görüntünün yanı sıra şehvetinin gücü yüzünden elimi yumruk yaptım. Bedeninin yumruğum gibi gergin olduğunu hissedebiliyordum. Aç gözlerle Barinthus'a bakıyordu. Hiç düşünmeden konuştum, kızla arasındaki bağı bozmak için araya girdim.

Eğildim.

"Şimdi onu yatakta çıplak hayal ediyorsun."

İtiraz etmek istedi fakat ağzından hiçbir kelime çıkmadı, alt dudağını yaladı. Sonunda başıyla onayladı.

"Ona adil davranmıyorsun."

Gözleri biraz daha büyüdü ve asansörlerin yanında duran Barinthus'a baktı.

Ben hâlâ duygularını hissediyordum. Bazen bu olur, rastgele televizyon veya radyo sinyalleri gibi insanların duygularını hissederdim. Fakat bant genişliğim çok fazla değildi. Genelde şehvet görüntüleri ile sınırlıydı. Rastgele şehvet görüntüleri ve sadece insanlar için geçerliydi. Diğer perilerde böyle bir şey yakalamam mümkün değildi. Nedenini bilmiyordum.

"Daha iyi görebilmen için ceketini çıkartmasını isteyeyim mi?"

Bunu duyunca yüzü kızardı ve zihnindeki görüntü, utancıyla ufalandı. Kafası şimdi karmakarışık. Kendimi düşüncelerinden ve duygularından soyutladım.

Uyanış Sarayı'nın eski doğurganlık tanrılarından biri, tapınağın için rahip veya rahibe arıyorsan insanların şehvet görüntülerinin faydalı bir araç olduğunu söylemişti. Şehveti güçlü olanlar seremonilerde kullanılabilir, cinsel enerjileri alınıp güçlendirilerek şehvetleri başkalarına aktarılabilirdi. Bir zamanlar şehvetle doğurganlığın aynı şey olduğu varsayıldı. Ne yazık ki, değildi.

Şehvet doğurganlıkla aynı şey olsaydı peri nüfusu dünyaya hükmederdi. En azından eski hikâyeler böyle diyordu. Resepsiyonda duran kız, Barinthus'un dini nedenlerden dolayı kimseyle birlikte olmadığını bilseydi hayal kırıklığına uğrardı. Bu otelde kalıyor olsaydı Barinthus'u kız konusunda uyarırdım. Birkaç saat sonra odasına sürpriz bir ziyaret yapacak birine benziyordu fakat Barinthus gece yarısı olmadan ait olduğu yere dönecekti. Endişeye gerek yoktu.

Jenkins, şimdi asansörlerin yanındaydı. Sırtını duvara yaslamış gülümsüyordu. Galen ile yanına giderken Barinthus ile konuşmaya çalışıyordu. Barinthus, adamı ancak bir tanrının yapabileceği gibi umursamıyordu. Sanki Jenkins kendisi için vızıldayan önemsiz bir böcekti. Bu, küçük görmekten de öte bir şeydi. Sanki Barinthus için muhabir gerçekten var değildi.

Bu, benim sahip olmadığım ve kıskandığım bir özellikti.

Jenkins, neşeli ve zalim bir ses tonuyla, “Meredith, burada karşılaşmamız ne güzel,” dedi.

Barinthus gibi Jenkins’i görmezden gelmeye çalıştım ama asansör kısa sürede gelmezse savaşı kaybedecektim.

“Merry Gentry, bundan daha iyisini yapamaz mısın? Gentry, yüzlerce yıldır periler için kullanılan bir güzelleme sözüdür.”

Belki sadece tahmin etmişti fakat ben öyle olduğunu sanmıyordum. Aklıma bir şey geldi. Jenkins’e döndüm ve tatlı gülümsememi gösterdim. “Beni bulup bulmayacağın umurumda olsaydı sence bu kadar belirgin bir isim seçer miydim?”

Yüzünde şüphe belirdi. Sırtını dikleştirdi, bana dokunma mesafesine girdi. “Takma ismini gazetelere basıp basmamam umurunda değil mi?”

“Barry, ne basıp ne basmadığın umurumda değil ama bana çok yakınsın.” Lobiye göz gezdirdim. “Aslında, bu lobide bana on beş metreden uzak olan kimse olduğunu sanmıyorum.” Galen’a döndüm. “Resepsiyondaki kıza polisi aramasını söyler misin?” Jenkins’e bakarak ekledim. “Taciz edildiğimi haber versin.”

Galen, "Büyük bir zevkle," dedi. Resepsiyona doğru yürüdü.

Barinthus ve ben olduğumuz yerde kaldık.

Jenkins, Galen'in arkasından baktı. "Bana bir şey yapamazlar."

"Göreceğiz, değil mi?"

Galen, gözlerini Barinthus'tan ayırmayan kızla konuşuyordu. Kız şimdi de Galen'ı yatakta çıplak hayal ediyor olabilir miydi? Lobide olup kıza dokunma mesafesinde olmamak iyiydi. İnsanların şehvetli düşüncelerini rastgele algılayabilmek tapınağınıza rahibe arıyorsanız işe yarıyor olabilirdi fakat benim bir tapınağım olmadığı için sinir bozucuydu.

Jenkins bana bakıyordu. "Eve dönmene çok sevindim Meredith, çok sevindim." Kelimeler hafif bir ses tonuyla ağızından çıktı fakat içinde saf zehir barındırıyordu. Bana olan nefreti neredeyse dokunulabilir bir şeydi.

Birlikte resepsiyondaki kızın telefonu eline aldığını gördük. İki genç adam kararlı adımlarla bize doğru yürüdü. Birinin yakasındaki kartta 'Müdür Yardımcısı' diğerinin kinde ise ismi yazıyordu.

"Barry, senin için geliyorlar. Polisle iyi vakit geçirmeni dilerim."

"Hiçbir mahkeme emri beni senden uzak tutamaz, Meredith. Bir hikâyenin yakınındayken ellerim kaşınır. Hikâye ne kadar büyükse o kadar çok kaşınır. Senin yanına ne zaman gelsem ellerim deriyi sıyracağım kadar çok kaşınıyor, Meredith. Büyük bir şey olacak ve her şeyin merkezinde sen varsın."

"Tanrım, Berry, ne zamandan beri peygambersin?"

“Sessiz bir otoyolun yanında geçirdiğim günden beri,” diye cevap verdi. O kadar yakınımaya girdi ki, sigara kokusunun yanı sıra tıraş kolonyasının kokusunu da aldım. “Sizin tezahür dediğiniz şeyi yaşadım ve o günden beri bu yeteneğe sahibim.”

Otel görevlileri yanımıza gelmek üzereydi. Jenkins üze-rime öyle eğilmişti ki, uzaktan bakan beni öpmeye çalıştığını düşünürdü. Kulağıma fısıldadı.

“Tanrılar yok edecekleri kişiyi önce delirtirmiş.”

Adamlar Jenkins’i tuttu ve benden uzaklaştırdı. Jenkins mücadele etmedi. Sessizce, adamlarla gitti.

Galen, “Polis gelene kadar müdürün odasında kalacak. Onu tutuklamayacaklar Merry, bunu biliyorsun,” dedi.

“Hayır, Missouri’nin henüz Jenkins gibi tacizcilere uygun kanunları yok.”

Aklıma komik bir fikir geldi. Jenkins’i beni California’ya kadar takip etmek zorunda bırakırsam oranın kanunları farklıydı. L.A.’de bu tarz tacizciler için kanunlar çok sertti. Jenkins bu aptallıklarına devam ederse belki de bir süre hapis yatacağı bir yere kadar beni takip de ederdi. Halkın içinde beni öpmeye çalışmıştı -ya da en azından ben böyle diyecektim- ve kısmi tanıklarım da vardı. Doğru kanunlar altında bu davranışı Jenkins’i çok kötü bir çocuk yapardı.

Asansörün kapıları açıldı. Harika, ama artık kurtarılmama gerek kalmamıştı. Asansör kapıları kapandı ve aynalı kutunun içinde kaldık. Hepimiz aynadaki görüntümüze bakıyorduk ama ilk konuşan Galen oldu.

“Jenkins dersini hiç almıyor. Senin ona yaptıklarından sonra senden korkması gerekir.”

Aynadaki görüntümün gözleri iyice açıldı, yüzümde şaşkınlık vardı. Kendime geldiğimde çok geçti.

“Bu sadece bir tahmin,” dedim.

Galen, “Ama iyi bir tahmin,” dedi.

Barinthus, “Ona ne yaptın, Meredith?” diye sordu. “Kuralları biliyorsun.”

“Kuralları biliyorum,” dedim.

Koridorda adım atmak istedim ama Galen, beni durdurdu. “Biz korumalarız. Önce biz.”

“Özür dilerim, alışkanlık,” dedim.

Barinthus, “Eski alışkanlıklarını yeniden kazan. Arkamıza saklanmadığın için zarar görmeni istemem. Seni risklerden uzak ve güvende tutmak bizim görevimiz.” Kapıları açık tutma düğmesine bastı.

“Biliyorum, Barinthus.”

“Ve yine de koridora bizden önce çıkmaya çalıştın.”

Galen, dikkatlice dışarıya göz gezdirdi ve koridora adım attı. “Temiz,” dedi. Eğilerek selam verdi. Küçük saç örgüsü omzunun üzerinden yere değdi. Saçlarının yeşil bir şelale gibi yere kadar indiği günleri hatırlıyordum. Bir zamanlar bir erkeğin saçının böyle görünmesi gerektiğini düşünürdüm. Yeri süpürecek kadar uzun olmalıydı. Sevişirken üzerimi ipek bir çarşaf gibi kaplayacak kadar uzun olmalıydı. Saçlarını kestiğinde üzölmüştüm ama bu benim üzerime vazife değildi.

“Kalk, Galen.” Anahtar elimde koridorda yürümeye başladım.

Ayağa kalktı, yarı koşar yarı dans eder bir biçimde önümden gitti. “Ah, hayır Leydim. Kapıyı ben açacağım.”

“Buna bir son ver Galen. Çok ciddiym.”

Barinthus ellerinde bavullarla sessizce arkamızdan geldi. Yaramaz çocuklarını seyreden bir ebeveyn gibiydi. Hayır, hayır, Jenkins'e yaptığı gibi bizi de umursamıyordu. Arkama dönüp baktım ve yüzünde hiçbir şey okuyamadım. Duygularını kendine saklıyordu. Bir zamanlar daha çok gülümser ve kakhaha atardı. Yüksek sesli bir kakhaha atarak beni sudan çıkarttığı günleri hatırladım. Saçları bir bulut gibi bedeninin yanında yüzerdi. Bulutun içine girer, minik ellerimle saçlarına tutunurdum. Birlikte gülerdik. Pasifik Okyanusu'nda ilk yüzdüğümde aklıma Barinthus gelmişti. Barinthus'a bu devasa okyanusu göstermek istemiştim. Bildiğim kadarıyla Pasifik'i hiç görmemişti.

Galen, kapının önünde beni bekliyordu. Durdum ve Barinthus'un yetişmesini bekledim. "Çok ciddisin, Barinthus."

Bana baktı ve görünmez göz kapağı üzerlerine düştü. Tedirgindi. Endişeliydi. Benden mi korkuyordu? Yüzük hoşuna gitmişti ama arabadaki büyüden hoşlanmamıştı. Fakat çok normal bir şeymiş gibi çok fazla huzursuz olmamıştı. Aslında normal değildi. "Sorun nedir, Barinthus? Bana söylemediğin ne var?"

"Güven bana, Meredith."

Boştaki elini elime aldım, parmaklarımı parmaklarına doladım. Elim elinde kayboldu. "Sana güveniyorum, Barinthus."

Kırılmasından korkar gibi elimi nazikçe tuttu. "Meredith, küçük Meredith." Yüzü konuşurken yumuşadı. "Sen hep dürüstlük, çekingenlik ve nazikliğin kusursuz bir karışımı oldun."

“Artık senin düşündüğün kadar nazik değilim, Barinthus.”

Başıyla onayladı. “Ne yazık ki, dünya bazı iyi özelliklerimizi bizden alıp götürüyor.” Elimi dudaklarına götürdü ve üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Dudakları yüzüğe değdi ve ikimizin üzerine tenimizi karıncalatan bir dalga indi.

Yüzü yeniden ciddileşti, elimi bırakırken duyguları gizlendi.

“Ne oldu, Barinthus? Ne?” Kolunu tuttum.

Başını iki yana salladı.

“Yüzük bu şekilde canlanmayalı çok uzun zaman olmuştu.”

“Yüzüğün bunlarla ne ilgisi var?” diye sordum.

“Bir metal parçasına dönüşmüştü ama şimdi yeniden yaşıyor.”

“Yani?” diye sordum.

Arkamdaki Galen’a baktı. “Onu odaya sokalım. Kraliçe beklemekten hoşlanmaz.”

Galen, anahtarı benden aldı ve kapının kilidini açtı. Büyüler ve gizli tehlikeler için odayı kontrol etti. Barinthus ve ben koridorda bekledik.

“Yüzüğün sana ve Galen’a tepki verip büyükanneme vermemesi ne anlama geliyor?”

İç geçirdi. “Kraliçe yüzüğü eşlerini seçmek için kullanırdı.”

Kaşlarımı çattım. “Bunun anlamı nedir?”

“Yüzük sana layık gördüğü erkeklere tepki verir.”

Yüzüne baktım, yakışıklı ve egzotik hatlarını inceledim.

“Bana layık gördüğü ne demek?”

“Yüzüğün güçlerinin tam olarak ne olduğunu sadece Kraliçe biliyor. Ben sadece yüzüğün yüzlerce yıldır parmağında canlı olmadığını biliyorum. Senin için canlanması, hem iyi hem de tehlikeli bir şey. Kraliçe yüzüğün artık senin olmasını kiskanabilir.”

“Yüzüğü bana kendisi verdi, neden kıskansın?”

“Çünkü o Hava ve Karanlık Kraliçesi.” Sanki bu cümle her şeyi açıklıyordu. Aslında açıklıyordu. Kraliçemizle ilgili birçok şey gibi tam bir paradokstu.

Galen, kapıya geldi.

“Temiz.”

Barinthus yanından geçti, Galen iri yarı adama ve bavullara yol vermek zorunda kaldı. “Sorun nedir?” diye sordu.

“Sanırım, yüzük.” Odaya girdim. Mavi tonlarda tipik bir kutuydu.

Barinthus, bavulu koyu mavi çarşafın üzerine koydu. “Lütfen acele et, Meredith. Galen ve ben de yemek için giyineceğiz.”

Mavi tonlardaki odada dikilen Barinthus’a baktım. Dekora uyum sağlıyordu. Oda yeşil olsaydı aynı şey Galen için geçerli olacaktı. Korumaları odanın rengine göre seçmek mümkündü. Bir kahkaha attım.

Barinthus, “Ne?” diye sordu.

Kendisini işaret ettim. “Odaya uyum sağladın.”

Mavi duvar kâğıtlarını, koyu mavi çarşafı ve toz mavisini halıyı yeni fark etmiş gibi odaya göz gezdirdi. “Öyle gibi duruyor. Şimdi, lütfen, giyin.” İsteğini vurgulamak ister gibi bavulun fermuarını açtı, gerçi nasıl söylerse söylesin ağzından çıkan bir emirdi.

“Farkında olmadığım bir zaman sınırı mı var?”

Galen, yatağın diğer ucuna oturdu. “Büyük adamla bu konuda aynı fikirdeyim. Kraliçe senin için bir hoş geldin gecesi düzenliyor ve bizim giyinmemizi beklemek hoşuna gitmeyecek. Bizim için diktirdiği giysileri giymezsek de bize çok kızacak.”

“Başınız belaya mı girecek?” diye sordum.

Galen, “Acele etmezsen,” dedi.

Kolumdaki çantayla banyoya girdim. Bavulum belki kaybolur diye akşam giyeceğim kıyafetler el bagajımdaydı. Teyzemin saraya uygun bulacağı bir kıyafet bulmak için son dakikada alışverişe çıkmak istemiyordum. Bol pantolonlar saray kadınları için uygun bir kıyafet değildi. Cinsiyet ayrımcılığıydı ama gerçektir. Yemek resmi bir olaydı. Giyinmek istemeyen odasında yerd.

Dantelli siyah saten külotumu giydim. Sütyen balenliydi, dantellerle göğsümü sıkı tutuyordu. Çoraplarım siyahtı ve kalçama kadar çıkıyordu. İnsanların belki bir araba kazası olur diye temiz iç çamaşırı giyme takıntısı Aydınlanma Sarayı için de geçerliydi. Güzel iç çamaşırı giyerdiniz çünkü Kraliçe görebilirdi. Gerçi ben giydiğim her şeyin güzel olmasından hoşlanırdım, kimsenin göremediği sadece tenime dokunan şeyler olsalar bile.

Göz farımı kararttım ve maskarama gri-beyaz tonlar ekledim. Gözlerim dikkat çekici bir biçimde belirginleşene kadar etraflarına kalem çektim. Şimdi abanozun üzerindeki zümrüt ve altınlara benziyorlardı. Koyu, çok koyu bordo bir ruj seçtim.

İki tane Spyderco katlanır bıçağım vardı. Birini açtım. Bıçak on beş santimetre uzunluğundaydı, uzun ve inceydi. Yüzeyi gümüş gibi parıldıyordu fakat çelikti, eski aske-

ri modellerdendi. Akrabalarıma karşı kullanmak isteyeceğim şey çelik veya demirdi. Diğer bıçak daha küçüktü, bir Delica'ydı. İki bıçağın da giysilere tutturmak için klipsi vardı. İki bıçağı da kolay çıkıp çıkmadıklarını anlamak için test ettim, kapattım ve taktım. Delica, sütyenin baleninin altına sığıyordu. Sol bacağıma siyah bir jartiyer geçirdim, amacı çorabımı tutması değil askeri bıçağımı taşımasıydı.

Elbisemi torbasından çıkarttım. Koyu bir bordoydu. Sütyeni gizleyecek kadar askısı vardı. Üst kısmı satendi, sıkıydı ve üzerime tam geliyordu; geri kalanı daha yumuşaktı, daha doğal görünüyor, yere dökülüyordu. Elbisemle uyumlu ceketim de aynı yumuşak kumaştan yapılmıştı fakat saten klapaları yoktu.

Ayak bileğimdeki kılıfın içinde bir Tomcat, Baretta'nın en yeni 32'lik otomatik silahı vardı. Ağırlığı neredeyse yarım kiloydu. Piyasada bundan daha küçük silahlar da vardı fakat bu akşam birini vurmam gerekiyorsa bana 22'liklerden daha büyük bir şey lazımdı. Bilek kılıflarının sorunu komik adım atmaya sebep olmalarıydı. Kılıfın takılı olduğu ayağı yerde sürüme eğilimi gösterebilir veya adımlarınız farklı genişliklere sahip olabilirdi. En büyük sorun çorap giyiyor olmamdı. Çorabın kılıfa sürtünerek kaçmama ihtimali çok azdı. Fakat fark ettirmeden silah taşıyabileceğim yerlerden biriydi ve bunun için bir çorabı feda etmeye değdi.

Bordo yüksek topuklular üzerinde ileri geri yürüdüm. Topukları sadece beş santimetreydi. Amacım hızlı adım atabilmekti. Etek bu kadar uzun olunca topuğum uzun mu yoksa kısa mı kimse anlamayacaktı. Elbiseyi, satın aldığım

yerde topuklu ayakkabıma göre düzelttirmiştim. Boyunuz benim kadar kısaysa askıdan aldığınız kıyafeti beş santimetrelilik topuklularla giydiğinizde üzerine basmamanız mümkün değildi.

Son olarak mücevherleri ekledim. Kolyem neredeyse simsiyah olana kadar karartılmış antika bir metaldi. Sadece ufak tefek yansımalar gerçek gümüş olduğunu belli ediyordu. Taşları lal taşıydı. Koyu rengini koruması için metali özellikle temizlememiştim. Lekelerin taşlara çok güzel uyduğunu düşünüyordum.

Saçlarımın uçlarına omuzlarıma değmesi için kıvrım verdim. O kadar koyu bir kırmızıydı ki, rengi taşlarla neredeyse aynıydı. Bordo elbise, saçlarıma uyumlu bordo bir parıltı katıyordu.

Teyzem silahlarımı taşımama izin verebilir veya veremeyebilirdi. Davete katılmamı bizzat Kraliçe istemişken herhalde ilk gecemde bir düelloya davet edilmezdim ama silahlı olmak her zaman iyiydi. Sarayda kraliyet soyundan olmayan ve düello daveti yapmayan şeyler de vardı. Hep Lanetliler'e ait olmuş şeylerdi. Soyumuzun veya türümüzün yaratıklarıydı, bizim gibi mantıklı varlıklar değillerdi. Bazen, hiçbir sebep olmadan, birine saldırırlardı. Diğerleri araya girmeden saldırıya uğrayanın öldüğü olurdu.

Öyleyse etrafta neden bu yaratıkların dolaşmasına izin veriyorduk? Çünkü Aydınlanma Sarayı'nın tek kuralı, kapılarının herkese açık olmasıydı. Kimse, hiçbir şey, geri çevrilmezdi. Biz, Uyanış Sarayı'nın ışığı için fazla lanetli, fazla eğri büğrü olan kâbuslardık. Bu, hep böyleydi, hep de böyle kalacaktı. Gerçi saraya kabul edilmek sidhelerin

arasına kabul edilmekle aynı şey değildi. Sholto ve ben bu konuda iyi örnektik.

Aynaya son bir kez daha baktım, biraz daha dudak kalemi ekledim ve işim bitti. Kalemi elbisemle uyumlu küçük çantanın içine koydum. Kraliçe benden ne istiyordu? Eve dönmem konusunda neden ısrarcıydı? Neden şimdi? Nefesimi verdim ve saten göğsümün inip kalkışını seyrettim. Her şeyim parılıyordu: derim, gözlerim, saçlarım ve boynumdaki kolyenin taşları. İtiraf etmek zorundaydım, hoş görünüyordum. Saf sidhe olmadığımı söyleyen tek şey boyumdu. Onlardan biri olmak için fazla kısaydım.

Küçük çantamdaki rujun yanına bir de fırça ekledim. Ardından gece makyajımı tazelemem gerekebilir diye yanına biraz daha makyaj malzemesi mi yoksa küçük bir güz mü almalıyım diye düşündüm. Güzünü seçtim. Daha fazla makyajla daha fazla silah arasında seçim yapmak zorunda kalırsam her zaman silahları seçerdim. Sadece bu ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalmak bile silaha daha çok ihtiyacım olacağını gösteriyordu.

Sisters Planet

24

Peri toprakları, Sidhen, ölen ışıkların içinden yükseliyordu. Turunculaşan gökyüzünde kadife dağlara benziyorlardı. Ay çoktan yükselmişti, pürüzsüz ve parıldayan bir gümüştü. Serin havayı birkaç kez ciğerlerime doldurdum. Bazen California'da havanın sonbahar gibi olduğu gecelere uyanırdım. Öğlen olmadan pantolon ve ince bir süveter giyerdim. Gelişigüzel yere yapraklar düşerdi ve yerlerdeki kurumuş kahverengi yapraklardan oluşan birikintiler bazı sabahlar etrafa savrularak dans eder, kasım gibi hissettiren bir rüzgârla uçuşurdu. Fakat öğleden sonra şortlarınızı giyerdiniz ve hava temmuz gibi olurdu.

Ama gerçek olan buydu. Hava serindi ama çok soğuk değildi. Sırtımıza vuran rüzgâr kurumuş mısır tarlaları ve sertleşmiş koyu renkli yapraklar gibi kokuyordu.

Kasım ayında evime dönüp sadece görmek istediğim insanları görseydim çok mutlu olurum. Sonbahar en sevdiğim mevsimdi ve kasım en sevdiğim aydı.

Ben durunca benimle birlikte yürüyen adamlar da durdu. Barinthus, tepeden bana baktı, kaşlarını çatı. Galen, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim. “Kesinlikle hiçbir şey.” Derin bir nefes daha aldım. “California’da hava hiç böyle kokmuyor.”

Barinthus, “Sen kasımı hep severdin,” dedi.

Galen sırıttı. “Seni ve Keelin’i büyüene kadar Cadılar Bayramı’nda her sene dışarıya çıkartırdım.”

Başımı iki yana salladım. “Onun için bile çok büyümedim. Kendi cazibem, ne olduğumu gizleyecek kadar güçlendi. Keelin ve ben on beş yaşındayken dışarıya yalnız çıkmıştık.”

Barinthus, “On beş yaşında Keelin’i insanlardan gizleyecek kadar cazibe gücün var mıydı?” diye sordu.

Yüzüne baktım, başımla onayladım. “Evet.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama biri araya girdi. Pürüzsüz bir erkek sesi, “Bu çok dokunaklı, değil mi?” diye sordu.

Sesi duyunca hepimiz birden arkamızda bıraktığımız bir noktaya dönüp baktık. Galen, benim önüme geçti, bedenini bana kalkan yaptı. Barinthus, karanlığın içinde başkaları olup olmadığına baktı. Arkamız boştu fakat karşımızda duran kişi sinir bozmaya yeterdi.

Kuzenim Cel, yolun ortasındaydı. Gece yarısı, saçlarını uzun bir pelerin gibi serbest bıraktığı için saçların nerede bitip trençkotun nerede başladığını anlamak imkânsızdı.

Karanlığın içinde bir yıldız gibi parıldaayan gömleği dışında siyahlar içerisindeydi.

Yalnız değildi. Bir yanında, gerekirse önüne geçmeye hazır bekleyen Siobhan duruyordu. Muhafızlarının komutanı ve en sevdiği katiliydi. Küçüktü, benden uzun boylu değildi fakat bir Volkswagen'i kaldırıp arabayla birisini ezdiğini görmüştüm. Saçları karanlıkta bile bembeyaz parlıyordu, saçlarının örümcek ağı gibi beyaz ve gümüşsü gri olduğunu biliyordum. Teni soluktu, donuk bir beyazdı, benimki veya Cel'inki gibi ışıltılı bir beyaz değildi. Gözleri donuk griydi, ölü bir balığın gözlerine benziyordu. Üzerinde siyah zırhı vardı, miğferini kolunun altında taşıyordu. Siobhan'm savaş zırhını giymiş olması iyiye işaret değildi.

Galen, "Savaş zırhı?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hazırlık savaşta her şeydir, Galen." Sesi de geri kalanı gibiydi, kuru bir fısıltıya benziyordu.

Galen, "Dövüşecek miyiz?" diye sordu.

Cel, bir kahkaha attı. Çocukluğumu cehenneme çeviren kahkaha buydu. "Bu akşam dövüşmek yok Galen, sadece Siobhan'm paranoyası. Batı topraklarına giden Meredith'in güçler kazanmış olmasından korkuyor. Siobhan'ın korkularının yersiz olduğunu görüyorum."

Barinthus, elini omzuma koydu ve beni kendine çekti. "Neden buradasın, Cel? Kraliçe, Meredith'i kendisine getirmemiz için bizi yolladı."

Cel havada süzüldü, elinden ayağının dibindeki küçük figüre doğru uzanan kayışı çekiştirdi. Figür, Cel'in ceketi ile Siobhan'ın vücudu arkasına gizlenmişti. Önce ne olduğunu anlayamadım.

Figür yere çömelince başı Cel'in göğsünün aşağısında bir yere geldi. Büyükanne gibi kahverengi deriliydi ama saçları kalın telliydi ve düzgün katlar hâlinde bileklerine iniyordu. Karanlıkta insan veya insana yakın duruyordu ama ışık altında derisinin kalın, yumuşak tüylerle kaplı olacağını biliyordum. Yüzü düz ve hatsızdı. Yarı tamamlanmış ve hiç bitmemiş gibiydi. İnce ve narin bedeninin fazladan kolları ve bacakları vardı, bu yüzden garip bir yürüyüşü vardı. Giysileri fazla uzantılarını gizliyor olabilirdi ama yürüyüşü kendisini ele veriyordu.

Keelin'in babası bir durıgdi, kara mizah anlayışı olan bir goblindi. Bu öyle bir kara mizah anlayışıydı ki, bir insanı öldürebilirdi. Annesi bir brownie'ydi. Keelin doğumundan beri benim arkadaşım olarak seçilmişti. Babamın seçimiydi ve ben bu durumdan hiç şikâyetçi olmamıştım. Büyürken çok iyi arkadaştık. Belki de ikimiz de brownie kanı taşıdığımız içindi. Sebebi ne olursa olsun, aramızda bir bağ vardı. Kahverengi gözlerine baktığım andan beri arkadaştık.

Keelin'i, Cel'in kayışının ucunda görmek beni şaşırttı. Kendini Cel'in 'köpeği' olarak bulmanın bir sürü yolu vardı. Birisi Kraliçe tarafından cezalandırılıp Cel'e verilmektir. Diğerisi ise buna gönüllü olmaktır. Birçok düşük peri kadının Cel'in kendisini en kötü şekilde aşağılamasına hazır olması beni hep şaşırtmıştı. Bunu yapıyorlardı çünkü hamile kahlırlarsa sarayın üyesi oluyorlardı. Tıpkı büyükanne gibi.

Gerçi büyükanne kendisine böyle bir şey yapılmasını kabul etmektense büyükbabamın kalbine bir kazık saplamayı tercih ederdi.

Elleri beni bırakana kadar Barinthus'tan uzaklaştım ve yolda tek başıma dikildim. Galen ve Barinthus arkam-

daydı, sadık korumalar gibi biri bir yanımda diğeri öbür yanımdaydı. “Keelin,” dedim. “Burada ne yapıyorsun?” Sormak istediğim esas soru bu değildi. Sesim sakin, mantıklı ve sıradandı. Aslında bağırarak istiyordum.

Cel, Keelin’i kendine çekti, saçlarını okşadı, başını göğsüne yasladı. Elleri omuzlarına gitti, biraz daha aşağıya, göğüslerine doğru kaydı.

Keelin, saçlarının yüzünü gizlemesi için başını yana çevirdi. Güneş neredeyse batmıştı, gerçek karanlığa birkaç dakika kalmıştı, Keelin şimdi Cel’in karanlığına yaslanmış bir gölge gibiydi.

“Keelin, Keelin, konuş benimle.”

Cel, “Sarayın bir parçası olmak istiyor,” dedi.

“Bana çok keyif verdiği için onu her yere götürüyorum.” Keelin’i kendisine biraz daha çekti, eli Keelin’in elbisesinin içine girdi.

“Çocuğu olursa kendisi bir prenses ve bebeği tahtın vârisi olacak,” dedi. Bunları söylerken elini biraz daha aşağılara indirdi.

Öne doğru bir adım attım, neredeyse elimi uzatacaktım. “Keelin...”

“Merry, dedi. Bir anlığına bana baktı, sesi her zamanki gibi tatlıydı.

Cel, “Hayır, hayır, köpeğim,” dedi. “Konuşma. Ben senin adına konuşurum.”

Keelin sustu, yeniden yüzünü gizledi.

Yolun ortasında Barinthus omzuma dokunup havaya sıçramama sebep olana kadar dikildim. Ellerimi yumruk yaptığımı fark etmemiştim. Titriyordum ama bunun sebebi korku değil öfkeydi.

Galen, “Kraliçe sana bir şey söylemememiz için bize büyü yaptı, Merry. Yine de seni uyarmam gerekirdi,” dedi. Diğer yanıma geçti. Sanki ikisi de beni tutup aptalca bir şey yapmama engel olmaya hazırlanıyordu. Fakat ben aptalca bir şey yapmayacaktım. Cel’in istediği bu olsa da... Buraya bana Keelin’i gösterip beni kızdırmaya gelmişti, beni öldürmesi için de Siobhan’ı yanında getirmişti. Benim kendisine saldırdığımı ve korumasının kendisini korumak için araya girdiğini söyleyecekti. Kraliçe yıllardır bundan çok daha ucuz hikâyelere inanıyordu. Söz konusu olan Kraliçe’ye kendine güvenmesi için yeterince sebebi vardı. Sakin olmalıydım çünkü burada ölmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Cel ile başedebilirdim. Üzerinde et elimi kullanıp gece huzur içerisinde uyuyacağım az sayıda periden biriydi. Fakat Siobhan farklı bir hikâyeydi. Beni öldürürdü.

“Keelin ne kadar zamandır yanında?” diye sordum.

Cel, cevap vermeye hazırlandı ama elimi havaya kaldırdım. “Hayır, konuşma, kuzen. Soruyu Galen’a sordum.”

Cel gülümsedi, ay ışığının altında beyaz dişleri parıltıydı. Garip bir biçimde sessiz kaldı. Bunu yapmasını beklemiyordum ama sesini bir kez daha duyarsam bastırmak için çılglık atmaya başlayacağımdan emindim.

“Cevap ver, Galen.”

“Neredeyse sen gittiğinden beri.”

Göğsüm sıkıştı, gözlerim kızardı. Cezam buydu. Saraydan kaçmamın cezası buydu. Keelin’e gideceğimi söylemesem de, Keelin masum da olsa beni incitmek için onu incitmişlerdi. Cel, benim eve dönüşümü bekleyerek Keelin’i üç senedir köpeği yapmıştı. Bu durumdan çok ke-

yif aldığı belliydi. Bir çocuğu olursa çok daha iyiydi. Fakat Keelin'i seçmesinin sebebi çocuk değildi. Cel'in ukala yüzüne baktım ve ay ışığı altında yüz ifadesini okudum. Keelin'i benden intikam almak için seçmişti. Oysa ben her şeyden bihaber binlerce kilometre uzaktaydım.

Cel ve teyzem sürprizi bana göstermek için sabırla beklemişlerdi. Keelin üç senedir acı çekiyordu ve kimse bana söylememişti. Teyzem beni düşündüğümünden daha iyi tanıyordu, Keelin'in ben gittiğimden beri acı çektiğini bilmenin beni kemireceğini biliyordu. Benden istediği her neyse istediğine karşılık Keelin'i serbest bıraksaydı kalbimi kazanabilirdi. Keelin ile yalnız konuşmam gerekiyordu.

Cel'den ne kadar nefret etsem de, Keelin'in saraya girmesinin birkaç yolundan biri de buydu. Benim dostum olan kadınlardan biriydi. Benim dostum ve hizmetkârım olduğum için sarayın içini görme şansını yakalamıştı. Karanlık topluluğa katılmak için büyük bir açlık duyduğunu biliyordum. Belki de kendisini Cel'e köpek edecek kadar büyük bir açlıktı. Benim Keelin'in serbest kalmasını kurtuluş olarak görmem Keelin'in de aynı şekilde göreceği anlamına gelmezdi. Neler hissettiğini bilmeden bir şey yapamazdım.

Cel'in eli sonunda açığa çıktı. Elini Keelin'in kıyafetinin içinde görmektense omzunda görmek daha iyiydi. "Kraliçe kendi odasına kadar eşlik etmem için beni gönderdi. Siz ikiniz taht odasında bekleniyorsunuz."

Barinthus, "Benden ne beklendiğinin farkındayım," dedi.

Galen, "Ona zarar vermeyeceğini nereden bileceğiz?" diye sordu.

Cel, “Ben? Tatlı kuzenime zarar vermek?” diye sordu. Yine bir kahkaha attı.

“Gitmeyeceğiz.” Barinthus’un sesi kısık ve kararlıydı. İçinde öfke barındırdığını anlamak için sesini tanıyor olmanız gerekti.

“Ona zarar vermemden mi korkuyorsun, Barinthus?”

Barinthus, “Hayır,” dedi. “Korkarım o size zarar verebilir, Prens Cel. Tek vârisinin hayatı Kraliçe için çok önemlidir.”

Cel, uzun bir kahkaha attı. Gözlerinin kenarından yaşlar akana kadar devam etti, ya da gözlerini silerek yaşlar akmış gibi gösterdi.

“Bana zarar vermeye çalışmasından ve benim de ona haddini bildirmemden korkuyor olmalısın, Barinthus.”

Barinthus bana eğildi ve fısıldadı.

“Cel’in önünde zayıf görünemezsin. Bizi karşılaşmasını beklemiyordum. Cesur bir hareket. Batıdaki topraklarda yeni güçler kazandıysan şimdi göstermenin tam zamanı, Meredith.”

Kafamı çevirdim ve yüzüne baktım. Bana o kadar yakındı ki, saçları yüzüme değiyor, okyanus ve bitkiler kokuyordu. Kulağına fısıldadım. “Güçlerimi şimdi gösterirsem sonra onu hazırlıksız yakalama şansını kaybederim.”

Sesi yuvarlak taşların üzerinde suyun mırıltısı gibiydi. Cel’in bizi duymaması için kendi gücünü kullanıyordu. “Cel gitmemiz konusunda ısrar eder ve biz de reddedersek bizim için iyi olmaz.”

“Kraliçe’nin Muhafızları ne zamandan beri oğluna cevap veriyor?” diye sordum.

“Kraliçe öyle emrettiğinden beri.”

Cel bize seslendi. “Sana emrediyorum, Barinthus ve sana da Galen, beklendiğiniz yere gidin. Kuzenime biz eşlik edeceğiz.”

Barinthus, “Senden korkmasını sağla, Meredith,” dedi. “Bizim kalmamızı istesin. Cel’in, annesinin yüzüğüne erişimi olabilir.”

Yüzüne baktım. Barinthus’un gerçekten arabada bizi öldürmeye çalışanın Cel olduğuna inanıp inanmadığını sormadım. Bunun olası olduğunu düşünmeseydi söylemezdi.

Cel, “İkinize de açık bir emir verdim,” dedi. Sesi yükseldi, rüzgârla bize taşındı.

Rüzgâr şiddetlendi, erkeklerin uzun ceketleri hışırdadı, solumuzdaki tarladaki kurumuş yaprakların fısıltısı duyuldu. Fısıldayan ağaçlara döndüm. Ağaçları ve rüzgârı neredeyse anlayabiliyor, kışın ve soğğun gelişini iç geçirerek beklediklerini biliyordum. Rüzgâr sertleşti ve hızlandı, yeni düşen yapraklardan bazıları Cel ile kadınının yanından geçip benim ayaklarımın dibine savruldu. Rüzgârla uçuşan yapraklar bacaklarıma değen minik eller gibiydi. Ani sonbahar rüzgârı yaprakları alıp götürdü. Gözlerimi kapattım ve rüzgârı içime çektim.

Korumalarımı arkada bırakarak öne çıktım, Cel’e doğru birkaç adım attım fakat aslında kuzenime doğru gitmiyordum. Kulağıma gelen toprağın çağrısıydı. Toprak geri döndüğüm için mutluydu ve böylesine daha önce şahit olmamıştım. Toprağın gücü bana hoş geldin diyordu.

Kollarımı iki yana ve kendimi geceye açtım. Rüzgârın bedenime çarptığını değil içinden geçtiğini hissettim. Sanki ben de ağaçlardan biriydim ve rüzgârın önünde bir engel değil de onların parçasıydım. Gecenin hareketlerini

hissettim, telaşlı koşturmaları, tıkırtıları, atan nabızları hissettim. Ayaklarımın altındaki toprak aşağılara, hayal bile edilemeyen derinliklere kadar iniyordu. Hepsini birden hissettim ve bir an için dünya ayaklarımın etrafında döndü. Güneşin ağır ve hantal hareketini hissettim fakat benim maddesel hissiyatım bundan ibaretti. Ben yolun ortasında durmuyormuşum gibi rüzgâr esmeye devam etti. Geceyi etrafıma dolayıp ölümlülere görünmeden dolaşabileceğimi biliyordum fakat söz konusu olan ölümlüler değildi.

Gülümseyerek gözlerimi açtım. Öfkem, kafamın karışıklığı, hepsi gitmiş, kurumuş yapraklar ve baharat kokan rüzgârla yıkanmıştı. Rüzgârla taşınan, yarı hatırlanan anılar veya yarı rüya kokuları alıyor gibiydim. Vahşi bir geceydi ve içinde vahşi büyüyü barındırıyordu. Tabii eğer kendi arzuunuza itaat ettirebilerseniz. Toprak büyülerini güce hükmedecek kadar güçlü olanlar tarafından yapılabilir fakat Toprak inatçı bir şeydi ve bunun yapılmasından hoşlanmazdı. Elementlere karşı gücün bedelini ödemek zorundaydınız. Fakat bazı geceler veya günler, toprak kendisini âşığının kollarına bırakan bir kadın gibi teslim ederdi.

Daveti kabul ettim. Bariyerlerimi indirdim ve rüzgârın minik parçalarını toz gibi etrafa savurduğunu hissettim fakat uçuşan her bir parçanın yerini bir başkası alıyordu. Kendimi geceye verdim ve gece beni doldurdu. Ayaklarımın altındaki toprak beni kucakladı. Bir ağacın beslenmesi gibi güç ayak tabanlarımdan yıkırı çıktı. Sakin ve serin bir güçtü.

Bir an için toprağın üzerinde adım atmaktan korktum, bağımızın kopmasını istemiyordum. Rüzgâr etrafımda dans etti, saçlarımı yüzüme savurdu, yanmış yaprakların kokusunu getirdi ve bir kahkaha attım. Taşlı yolda bir

adım attım ve her adımında Toprak benimle hareket etti. Gecenin içinde sanki yüzer gibi hareket ettim. Güç akımlarının içinde yüzyordum. Gülümseyerek kuzenime doğru yürüdüm.

Siobhan önüne geçti. Örümcek ağına benzer saçları siyah miğferinin altında kayboldu. Karanlıkta sadece beyaz elleri birer hayalet gibi parılıyordu. Soluk derisinin bir dokunuşuyla karşısındakine zarar verebilir veya öldürebilirdi.

Barinthus arkama geçti. Görmeden bana uzandığını hissettim. Gücün içinden bana uzanıyordu. Sanki arkamda da gözlerim varmış gibi orada dikildiğini görebiliyordum. Sahip olduğum büyü gücü hep kişisel olmuştu. Fakat bu kişisel bir şey değildi. Ne kadar minik olduğumu, dünyanın ne kadar büyük olduğunu anladım fakat kendimi yalnız hissetmedim. Kendimi kucaklanmış, bir bütün hissettim.

Barinthus'un eli bana dokunmadan geri çekildi. Sesi kumların üzerinde tıslayan su gibiydi. "Bunu yapabildiğini bilseydim senin için korkmazdım."

Güldüm, sesim neşeli ve özgürdü. Kendimi bir kapı gibi biraz daha araladım. Sanki kapı, duvarları ve evin kendisi gücün içinde eridi.

Barinthus nefesini tuttu. "Toprağın zarafeti adına, sen ne yaptın, Merry?" Takma ismimi hiç kullanmazdı.

"Paylaşım," diye fısıldadım.

Galen, yanımıza geldi ve güç benden bir istek olmaksızın Galen'ı de içine aldı. Üçümüz geceyle dolduk. Görkemli, gülün, hoş bir güçtü.

Güç benden dışa doğru genişlemeye başladı ya da ben hep karşımda duran fakat ancak bu akşam hissedebildiğim bir şeyin içinden geçtim. Siobhan öne çıktı ve güç kadını

doldurmadı. Güç, Siobhan'ı reddetti. Siobhan'ın büyüü Toprak'a bir hakaretti çünkü Siobhan yaşamları çalıp zamanı gelmeden ölümün kapısına götürdüğü için doğal döngüyü bozuyordu. İlk kez Siobhan'ın çemberin dışında olduğunu anladım. Yaşıyormuş gibi hareket eden bir ölüm nesnesiydi ve Toprak, kadını tanımıyordu.

Gücün Cel'i kucaklaması gerekirdi fakat ilk dokunuşun benim işim olduğunu düşündü ve kendisini korudu. Kalkanları kırıldı, metafizik duvarların ardına sıkıştı, güvendeydi fakat teklif edilen hediye paylaşılmıyordu.

Fakat Keelin kendisini kapatmadı. Belki duvarlarının etrafına çekecek kalkanı yoktu, belki de bunu istemiyordu. Gücün içine girdiğini, bizimle bütün olduğunu hissettim, iç geçirilişinin rüzgâra karıştığını duydum.

Keelin, kayışın izin verdiği yere kadar geldi, geceyi dört ayak üzerinde kucakladı.

Cel, deri kayışa asılarak Keelin'i kendine çekti. Keelin tökezledi ve ruhunun ufalandığını hissettim.

Bir elimi Keelin'e doğru uzattım, güç benim kontrolünde olmasa da dışarıya aktı, Keelin'i sardı. Suyun akıntısının ortasındaki bir taşı ittiği gibi Cel'i itti, Cel'in etrafından dolaştı. İtmeyle Cel sendeledi ve kayış elinden düştü. Yüzünü doğan aya çevirdi ve yakışıklı yüzünde saf korku belirdi.

Bu görüntü beni memnun etti, önemsiz bir mutluluktu. Gücün cömert akışı, yaramaz bir çocuğun elini çekiştiren anne gibi etrafımda geriliyordu. Böylesine bir yaşam gücünün içinde önemsizliklere yer yoktu.

Keelin, yolun ortasındaydı, kollarını yana açmıştı. Başını ayın, yarısı tamamlanmış yüzünü aydınlatması için

geriye attı. Keelin'in yüzünü açıkça gösterdiği çok nadir anlardan biriydi.

Siobhan, bana doğru hareket etti. Ellerinin beyaz ışıltısını ve zırhının siyah parıltısını gördüm. Hiç düşünmeden tepki verdim. Bu büyük güç beni kırmayacakmış gibi elimi Siobhan'a doğru uzattım. Ve güç beni kırmadı.

Siobhan, bir duvara çarpmış gibi durdu. Beyaz elleri gerçekte alev olmayan soluk bir alevle yanıyordu. Gücü benim göremediğim bir şeyle mücadele ediyordu. Soğukluğu, sıcaklığı yemeye çalıştı fakat burada gücü yoktu. Gerçekten yaşayanlardan olsaydı, dokunuşu sıradan ölümler getirseydi, Toprak, kadını durdurmazdı. Güç bu kadar tarafsızdı. Beni seviyor, hoş karşılıyordu fakat benim çürüyen bedenimi de sıcak kollarına almaya hazırdı. Ruhumu rüzgârla başka yerlere götürürdü.

Fakat Siobhan'ın büyüü doğal değildi ve geçemedi. Bu kadarını anlamak bile bana onu yok etmenin anahtarını verdi. Yine de, anahtarla kilidi açmak için ofansif büyülerde benden daha tecrübeli biri gerekliydi.

Küçük grubumuzun dışında bir hareketlilik oldu. Cel ve Siobhan başlarını bu son tehde çevirince Doyle'u gördüler fakat Doyle'u görmek onları rahatlatmadı. Prens ve tahtın vârisiyle özel korumaları Kraliçe'nin Karanlık'ından korkuyordu. Bu ilgi çekiciydi. Cel, üç sene önce Doyle'dan korkmuyordu. Annesi dışında kimseden korkmuyordu. Annesi söz konusuyken bile ölümden korkmuyordu çünkü soyun devamı için gerekliydi. Kraliçe'nin tek çocuğuydu. Tahtın tek vârisiydi. Kimse Cel'e düello ile meydan okumazdı çünkü kazanmaya cesaret edemezlerdi ve kaybetmek yaşamlarına mal olurdu. Son üç yüz sene boyunca Cel'e

dokunulmamıştı, kimse meydan okumamıştı, şimdiye kadar hiç korkmamıştı.

Fakat şimdi Cel'in huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Korkuyordu. Neden?

Doyle siyahlar giymişti, başlıklı cübbesi bileklerine kadar iniyor ve vücudunu gizliyordu. Yüzü o kadar karanlıktı ki, gözlerinin beyazı koyu karanlıkta havada duruyor gibiydi.

"Burada neler oluyor, Prens Cel?"

Cel, Doyle'u ve geri kalanları görebilmek için kenara çekildi. Siobhan da efendisiyle birlikte hareket etti. Keelin yolda kaldı ama güç kendi üzerine katlanıyor, sanki gidecek başka bir yeri varmış gibi yanımızdan geçip gidiyordu. Gitmeden önce son bir kez serin ve baharat kokulu dokuşuyla bizi okşadı.

Bir kez daha kendi derimin içinde maddesel forma geçtim. Her büyüün bir bedeli vardı fakat bunun yoktu. Bana kendisi gelmişti, ben istememiştim. Belki de bu yüzden yorgunluk yerine kendimi güçlü hissediyordum.

Keelin, yoldan bana doğru geldi, ön ellerini bana uzattı. Benim gibi yenilenmiş hissediyor olmalıydı çünkü gülüm-süyordu. Korkusu gitmiş, tatlı rüzgârla yıkanmıştı.

Ellerini ellerime aldım. Birbirimizi yanaklarımızdan ikişer kez öptük, ardından Keelin'i kollarıma aldım ve kollarıyla omuzlarıma sarıldı, diğer kollarını da belime doladı. Birbirimizi o kadar sıkıyorduk ki, dört minik göğsünü birden hissettim. Aklıma gelen düşünce Cel'in bu kadar çok göğüslü biriyle olmaktan zevk alıp almadığıydı. Düşüncenin ardından bir görüntü belirdi. Görüntüden kurtulmak için gözlerimi iyice sıktım.

Elimi sırtındaki kalın, tüye benzer saçların arasında gezdirdim. Ağladığımı fark ettim.

Keelin'in tatlı ve kuşlarınkine benzer sesi beni rahatlatmıştı. "Geçti, Merry. Hepsi geçti."

Başımı iki yana salladım ve yüzünü görmek için geri çekildim. "Hiçbir şey geçmedi."

Yüzüme dokundu, gözyaşlarımı parmaklarıyla yakaladı. Ağlamıyordu. Genetiğin bir oyunu Keelin'i gözyaşı pınarlarından yoksun bırakmıştı. "Benim için hep gözyaşı dök-tün ama şimdi ağlama."

"Nasıl ağlamam?" Doyle'un kulağına bir şeyler fısılda-yan Cel'e baktım. Siobhan bana bakıyor, dik dik bakıyor-du. Miğferine rağmen ölü bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kendisine karşı büyü kullanıp galip çıktığımı, ya da en azından yenilmediğimi unutmuyacaktı. Bunu ne unutacak, ne de affedecekti.

Fakat bu sorunu başka bir geceye bırakabilirdim. Keelin'e döndüm. Sorunları teker teker çözecektim. Ellerim boynundaki deri tasmaya uzandı.

Bileklerime dokundu. "Ne yapıyorsun, Merry?"

"Bunu çıkartacağım."

Ellerimi nazikçe indirdi. "Hayır."

Başımı iki yana salladım. "Bunu nasıl... Bunu nasıl..."

Keelin, "Yine ağlama," dedi. "Bunu neden yaptığımı bi-liyorsun. Sadece birkaç haftam daha var, Samhain'a kadar. O zaman üç yıl olacak. Çocuğum olmazsa serbest kalaca-ğım. Çocuğum olursa bana eşi gibi davranacak veya hiç dokunmayacak."

Bunları söylerken çok sakindi, sanki çok sıradan bir şey-den bahsediyordu. "Anlayamıyorum," dedim.

“Biliyorum. Ama sen hep kraliyet kanındandın, Merry.” Boştaki eliyle uzanıp ben itiraz edemeden dudaklarıma dokundu, diğer eli hâlâ elimi tutuyordu. “Sana önemsiz bir akraba gibi davrandıklarını biliyorum Merry, ama sen onların bir parçasıydın. Kanları damarlarında akıyor ve onlar...” Başını öne eğdi, elini ağzımdan çekti ama ellerimi daha sıkı kavradı. “Sen kulübün bir üyesisin, Merry. Büyük evin içindensin, biz dışarıda soğukta ve karda yüzlerimizi cama yapıştıranlarız.”

Narin kahverengi gözlerinden bakışlarımı kaçırdım. “Kendi metaforumu bana karşı kullanıyorsun.”

Sol eliyle, baskın olan eliyle yüzüme dokundu. “Biz büyürken bunu sık sık kullandığını hatırlıyorum.”

“Sorsaydım benimle gelir miydin?”

Gülümsedi, ay ışığı altında bile acı bir gülümsemedi. “Günün her saati benim yanımda olamazsan beni korumak için cazibe büyüünü yapamazdın.” Başını iki yana salladı. “Ben insan gözleri için fazla çirkinim.”

“Sen...”

Bu sefer tek bir bakışla beni durdurdu. “Senin gibiyim, Merry. Ne durig, ne brownie’yim.”

“Ya Kurag? Sana değer veriyordu.”

Bakışlarını indirdi. “Belirli bir goblin türü arasında çok çekici görüldüğümü söyleyebilirim. Onlara göre fazladan uzuvlara ve özellikle de fazladan göğüslere sahip olmak bir güzellik belirtisi.”

Gülümsedim. “Beni Goblin Topu’na götürdüğün yılı hatırlıyorum. Beni sıradan bulmuşlardı.”

Keelin gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Ama çirkin ol veya olma, hepsi seninle dans etmişti.” Kafasını

kaldırdı ve gözlerime baktı. “Hepsi kraliyet ailesinden bir prensese dokunmak istiyordu çünkü tecavüze yeltenmedikleri sürece senin gibi tatlı bir bedene asla el süremeyeceklerini biliyorlardı.”

Sesindeki acıya ne tepki vereceğimi bilemedim.

“Senin öyle, benim böyle görünmem kimsenin hatası değil. Biz neyseک oyuz. Senin sayende sarayı ve parıltılı yaşamı gördüm. Bana gösterdiğin yaşamdan sonra Kurag’a ve goblinlere geri dönemezdim. Hayatımın geri kalanını balolarda senin sandalyenin arkasında dikilerek geçirebilirdim ama sen birden gidince...” Ellerini indirdi ve benden uzaklaştı.

“Sen gidince her şeyi kaybetmek istemedim.” Güldü, gülüşü hâlâ kuş sesini andırıyordu ama şimdi alaycıydı, içinde Cel’inkinin yankısı vardı.

“Ayrıca Cel, dört göğüslü bir kadını seviyor ve iki bacağını birden göğüslerinin arasına alabilen biriyle hiç uyumadığını söylüyor.”

Keelin, küçük kuru bir hıçkırık attı, ağladığını anladım. Gözyaşının olmaması ağlayamaması anlamına gelmiyordu.

Arkasına döndü ve Cel’in yanına gitti. Gitmesine izin verdim. Beni suçluyordu. Belki de haklıydı. Belki de ona kötülük etmiştim ama amacım bu değildi. Yine de, bu durum çektiği acıları azaltmazdı.

Sonbahar havasını ciğerlerime çektim, ağlamamaya çalıştım. Hava hâlâ az önceki kadar tatlıydı fakat daha az keyif veriyordu.

Barinthus, “Özür dilerim, Meredith,” dedi.

“Benim için üzülme Barinthus, Cel’in tasmaının ucunda olan ben değilim.”

Galen, omzuma dokundu ve bana sarılmak istedi ama elimi uzatarak Galen'ı kendimden uzak tuttum. "Hayır, lütfen. Beni rahatlatmaya çalışırsan ağlarım."

Çabucak gülümsedi. "Gelecekte bunu referans olarak kullanacağım."

Doyle bize doğru süzüldü. Başlığını geriye atmıştı ama hâlâ siyah saçlarının nerede bitip siyah cübbenin nerede başladığını söylemek mümkün değildi. Tek görebildiğim şey öndeki saçların kafasının tepesinde minik bir topuz yapıldığıydı. Bu sayede egzotik sivri kulakları açıktaydı. Gümüş küpeleri ay ışığında parılıyordu. Bazılarını daha büyük halkalarla değiştirmişti. Yürürken bazıları birbirine çarpıyor, ortaya hoş bir melodi çıkıyordu. Önümüzde durunca, halkaların ucundaki tüylerin omuzlarına değdiğini gördüm.

"Barinthus, Galen, Prensimiz size emir vermiş."

Barinthus öne çıkıp Doyle'a tepeden baktı. Doyle, fiziksel büyüklükten etkileniyorsa da belli etmedi. "Prens Cel, Meredith'e Kraliçe'nin yanına kadar eşlik edeceğini söyledi. Ben bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Doyle başıyla onayladı. "Kraliçe'nin yanına kadar Meredith'e ben eşlik ederim." Barinthus'un yanından bana baktı. Karanlıkta söylemesi zordu ama sanırım hafif gülümsemesini göstermişti. "Bence asil prensimize bugünlük bu kadar yeter. Toprak'ı çağırabildiğini bilmiyordum."

"Ben çağırmadım, kendisi bana geldi," dedim.

Derin bir nefes aldı ve verdi. "Ah, o zaman farklı. Bazı açılardan Toprak'ı kendi amaçları doğrultusunda bükenler kadar güçlü değildir. Bazı açılardan daha rahatsız edicidir çünkü Toprak seni hoş karşıladı. Seni onaylıyor. Enteresan."

Barinthus'a döndü. "Sanırım sizi başka bir yerde bekliyorlar, ikinizi de." Sesi sakindi ama sıradan kelimelerin altında karanlık ve tehditkar bir şey vardı. Doyle hep karşısındakileri sesiyle kontrol eder, en yumuşak sözcükleri bile uğursuz bir tehdide dönüştürebilirdi.

Barinthus, "Bana Meredith'in zarar görmeyeceğine dair söz veriyor musun?" diye sordu.

Galen, Barinthus'un yanına gitti. Uzun boylu adamın omzuna dokundu. Böyle bir soru sormak emri sorgulamak demekti. Böyle bir şey derinizin yüzülmesine sebep olabiliyordu.

Galen, "Barinthus," dedi.

"Sana söz veriyorum, Kraliçe'nin yanına zarar görmeden ulaşacak."

Barinthus, "Sorduğum bu değildi," dedi.

Doyle, cübbesi uzun boylu adamın ceketinin içine geçene kadar öne adım attı.

"Dikkatli ol, deniz adam, sorman gerekenden fazlasını sorma."

Barinthus, "Demek ki, Kraliçe'nin yanında güvende olup olmayacağından sen de korkuyorsun," dedi.

Doyle, yeşil bir alevle yanan elini havaya kaldırdı. Söyleyecek düzgün bir şey bulamadan yanlarına doğru yürüdü.

Barinthus, dikkatini Doyle ve yanan eline odakladı ama Doyle yanlarına gelişimi seyretti. Galen yanda dikiliyor, ne yapacağını bilemiyordu. Bana uzanmak, sanırım beni durdurmak istedi.

"Kenara çekil, Galen. Aptalca bir şey yapmaya niyetim yok."

Tereddüt etti ama sonra kenara çekildi ve iki adamlı yüzleşmeme izin verdi. Doyle'un elindeki alev ikisini de yeşilimsi sarı gölgelere bulamıştı. Doyle'un gözleri alevi yansıtmıyor, alevle birlikte yanıyordu. Bu kadar yakına girince gücünün tenimin üzerinde gezinen böcekler gibi olduğunu hissettim fakat Barinthus'un gücü de sahile vuran dalgalar gibi yükseliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Durun, ikiniz de."

Doyle, "Ne dedin?" diye sordu.

Barinthus'u kenara ittim, tökezlemesine sebep olacak kadar serttim. Belki küçük arabaları kaldıramıyor veya insanları döve döve öldüremiyordum ama yumruğumu bir araba camından geçirebilir ve elimi kırmazdım. Barinthus'u ardı ardına ittim, aralarına yeterince mesafe koyana kadar devam ettim.

"Size bir kez Prens, bir kez de Muhafızların Komutanı emir verdi. Emre itaat edin ve gidin. Doyle Kraliçe'nin yanına güvenli bir biçimde ulaşacağıma söz verdi."

Barinthus bana baktı. Yüzü duygusuzdu ama gözleri değişti. Doyle, Kraliçe'yle zamansız bir ölüm arasında duran engellerden biriydi. Bir an için Barinthus'un Kraliçe'nin Karanlık'ını denemek için fırsat kollayıp kollamadığını merak ettim. Eğer böyleyse, bu fırsatı ona vermeyecektim. Doyle'u öldürmek bir devrimin başlangıcı olurdu. Barinthus'un yüzüne baktım ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Sebep Toprak'ın beni hoş karşılaması mıydı? Yoksa iki adam arasında bana söylenmeyen bir gerginlik mi vardı? Fark etmezdi.

"Hayır," dedim. Bakışlarımız kilitlendi ve tekrarladım. "Hayır."

Barinthus benim üzerimden Doyle'a baktı.

Doyle, boştaki elini yanan eliyle birleştirerek ellerinden tek bir mum oluşturdu.

Barinthus ile arasına girdim. "Tiyatroya bir son ver Doyle. Seninle geliyorum."

İkisi de birbirini izliyordu. Sanki havada birbirine üstünlük kurmaya çalışan iki ağırlık vardı. İkisinin arası hep gergindi ama bu kadar değildi.

Renkli alev yüzüme mide bulandırıcı gölgeler düşürene kadar Doyle'un yanma yürüdüm. Ateşin hiçbir şey vermediğini fark edecek kadar yakındaydım. Ne ısı, ne yaşam, hiçbir şey vermiyordu, fakat illüzyon da değildi. Doyle'un alevinin neler yapabileceğini biliyordum. Siobhan'ın elleri gibi öldürebilirdi.

İkisi arasındaki gerginliğe bir son vermek için bir şey yapmalıydım. Çok daha azı için düelloların başladığına şahit olmuştum. Aptalca şeyler için çok fazla kan dökülmüş, çok fazla peri ölmüştü.

Doyle'un dirseklerine dokundum ve ellerimi kollarına koydum. "Keelin'i görmek beni biraz rahatsız etti, Andais de böyle olacağını biliyordu, şimdi beni ona götür." Ellerim yavaşça yukarıya çıktı, siyah derisinin çıplak olduğunu fark ettim. Uzun cübbenin içine kısa kollu bir gömlek giymişti.

Doyle, "Toprak sana hoş geldin diyor küçük kız ve git-tikçe cesurlaşıyorsun," dedi.

"O cesaret değildi, Doyle." Ellerim neredeyse bileklerindeydi. Mide bulandıran alevlere dokunmama az kalmıştı. Beni uyaracak sıcaklık da yoktu, sadece yeşil alevlere bulanan bir adamın kıvranarak öldüğünü hatırlıyordum. "Bu cesaret." İki şeyi aynı anda yaptım. Elimi

alevlere doğru çıkartırken bir mumu söndürür gibi alevlere üfledim.

Alevler ben söndürmüşüm gibi kayboldu fakat alevleri yok eden ben değildim. Doyle, cildime değmelerine bir saniye kala alevleri söndürmüştü.

Çok yakın olduğum için yaptığım şeyden hem etkilendiğini hem de korktuğunu görebiliyordum. “Sen delisin,” dedi.

“Kraliçe’nin yanma zarar görmeden gideceğime söz verdin. Sen sözünü hep tutarsın, Doyle.”

“Sana zarar vermeyeceğime güvendin.”

“Senin onuruna güvendim, evet.”

Cel ve Siobhan’a baktım. Keelin ikiliye katılmıştı. Cel bize bakıyordu. Yüzünde uzaktan görünen şeyi yaptığımı inanmış gibi bir ifade vardı. Doyle’un alevini üfleyerek söndürüp söndürmediğini düşünüyordu.

Bir elim Doyle’un bileğinde, boştaki elimle kuzenime bir öpücük gönderdim.

Havada uçan öpücük kendisine çarpmış gibi irkildi. Keelin, yakınına girdi ve şimdi bakışlarının dostça olmadığını farkındaydım.

Siobhan önlerine geçti ve bu sefer parıltılı soğuk çelik kılıcını çekti. Kabzanın kemikten, zırhın bronzdan olduğunu biliyordum; fakat öldürmek için çelik veya demir kullandık. Yanında bronz bir kısa kılıç vardı fakat sırtındaki çelik kılıcı çekmişti. Kendisini savunmak için bronz, öldürmek için çeliği çekiyordu. Dürüst olduğunu bilmek güzeldi.

Doyle, iki elimi tuttu ve beni kendisine döndürdü. “Sen kuzenini korkuttuğun için Siobhan ile dövüşmek istemiyorum.”

Parmakları etime geçti, tuttuğu yerlerin moraracağını biliyordum ama bir kahkaha attım. Sesimin acı bir tonu vardı. Gözyaşsız kahverengi gözleri olan birisinininki gibi. “Siobhan’ı da korkuttuğumu unutma. Bunu yapmak Cel’i korkutmaktan daha etkileyici.”

Beni bir kez sarstı. “Ve daha tehlikeli.” Beni birden bırakınca sendeledim, az kalsın düşüyordum. Beni düşmekten arkamdaki el kurtardı.

Arkama baktı. “Barinthus, Galen, gidin, şimdi!” Sesinde gerçek öfke vardı ve böylesine saf bir duyguyu nadiren belli ederdi. Herkesi huzursuz etmiştim ve içimdeki karanlık Merry bundan zevk alıyordu.

Doyle, kolumu tuttu ve beni yürütmeye başladı.

Barinthus ve Galen’ın gittiğini görmek için arkama bakmadım. Siobhan’ı yeniden endişelendirmek de umurumda değildi. Tedbirli davranmıyordum. Sadece Keelin’i, Cel’in elini tutarken bir kez daha görmek istemiyordum.

Tekrar tökezledim ve Doyle beni yeniden yakaladı. “Ayağımdaki ayakkabılar için fazla hızlısın,” dedim. Gerçekte bileğimdeki kılıf, elbisenin ucuna takıldı. Yine de ayakkabılarımı suçlamaya hazırdım. Yanımda yürüyen adam silahımı bulursa benden alırdı.

Yavaşladı. “Daha mantıklı bir şey giymeliydin.”

“Kraliçe’nin kıyafetini beğenmediği sidheleri soyup balolara çıplak gönderdiğine şahit oldum. Bu yüzden beni affet ama kıyafetimi beğenmesini istiyorum.” Dövüşmeden kolumu elinden kurtarabileceğimi sanmıyordum. Bunu yaparsam kazanma ihtimalim yoktu. Mantıklı olmayı denedim. “Bana kolunu ver, Doyle; bana bir prensesmişim gibi eşlik et, beni bir tutsak gibi sürüklemeye.”

Biraz daha yavaşladı, göz ucuyla bana baktı. “Tiyatro gösterin sona erdi mi, Prenses Meredith?”

“Erdi sayılır.”

Durdu ve kolunu bana uzattı. Koluna girdim ve elimi bileğinin üzerine koydum. Parmaklarımın değdiği yerdeki kılları hissedebiliyordum.

“Kısa kollu giymek için soğuk değil mi?” diye sordum.

Bana baktı, bakışı bedenimde gezindi. “En azından sen uygun bir şey seçmişsin.”

Boştaki elimi kolunun üzerindeki elimin üstüne koydum, bir nevi Doyle’a sarıldım fakat bu uygunsuz bir hareket değildi. “Hoşuna gitti mi?”

Elime baktı. Durdu ve sağ elimi tuttu. Cildine değdiği anda yüzük alevlendi, ikimiz de elektriklendik. Yüzüğün büyüü her neyse Barinthus ve Galen gibi Doyle’u da tanıyordu.

Canı yanmış gibi elini geri çekti ve ovaladı. “Yüzüğü nereden buldun?” diye sordu. Sesi acısını belli etti.

“Arabaya benim için bırakılmıştı.”

Başını iki yana salladı. “Kayıp olduğunu biliyor ama senin parmağında bulmayı beklemiyordum.”

Bana baktı, karşımda duran başka biri olsaydı korktuğunu söyledim. Ben yüzündeki ifadeyi yorumlamaya çalışırken kendini topladı. Yüzü yeniden pürüzsüz, karanlık ve okunmaz bir hâl aldı. Resmi bir selam verdi ve bir centilmen gibi kolunu uzattı.

Kolunu kabul ettim, iki elimle kavradım ama sağ elim, sol elimin üzerinde olduğu için cildine dokunmadı. Kasıtlı olarak tenine dokunmayı düşündüm ama yüzüğün tam olarak ne yaptığını bilmiyordum. Ne işe yaradığını bilmi-

yordum ve öğrenene kadar büyüsunü aktif hâle getirmek daha akıllıca olurdu.

Yolda kol kola yürüdük, sabit bir hızla ve kararlı adımlarla ilerliyorduk. Topuklarım taşların üzerinde keskin sesler çıkartıyordu. Doyle yanımda bir gölge gibi sessizdi. Sadece kolunun sertliği ve cübbesinin bedenime değmesi yanımda olduğunu belli ediyordu. Kolunu bırakırsam ismini aldığı karanlığın içinde kaybolacağını ve arzu etmediği sürece beni öldüren darbeyi göremeyeceğimi biliyordum. Hayır, teyzem istemediği sürece böyle bir şey olmazdı.

Sessizliği sohbet ederek bozmayı isterdim ama Doyle sıradan sohbetlerden hoşlanmazdı ve bu akşam ben de pek havamda değildim.

25

Taşlı yol ana bulvarla buluştu. Burası bir at arabası veya izin verilseydi bir arabanın geçeceği kadar genişti fakat bu yolda arabalara izin verilmiyordu. Eskiden meşaleler, sonrasında ise yolu aydınlatmak için fenerler kullanılıyordu. Modern kanunlar gece yanan meşaleleri hoş karşılamadığı için şimdi beş metreyi geçen direklerin üzerinde ılgımlar vardı.

Zanaatkârlardan biri ışıklar için ahşaptan ve camdan kafesler yapmıştı. Işıklar soluk bir maviydi, hayaletimsi bir beyazlıkları vardı. Sarıları o kadar solgundu ki, neredeyse beyazın bir başka tonuydu. Yeşilleri de belirli belirsiz bir renkti. Sarı ışıkların zayıf parıltısından kolay kolay ayırt edilmeleri mümkün değildi. Bir direkten diğerine doğru yürürken sanki renkli hayaletlerden havuzların içinden geçiyorduk.

Jefferson, perileri ÷lkeye davet ettiğinde perilere kendi topraklarını seçme şansını da vermişti. Periler de Cahokia tepelerini seçmişti. Uzun kış gecelerinde fısıldanan hikâyelerde biz gelmeden önce tepelerde nelerin yaşadığı anlatılıyordu. Bu varlıkları tepelerden biz kovmuştuk. Bölgede yaşayan şeyler kovalanmış veya öldür÷lmüştü fakat büyü baş etmesi daha zor bir şeydi. Her iki yanında yüksek tepeler olan bulvarda yürürken içinizi garip bir his kaplardı. Şehrin en büyük tepesi bulvarın sonundaydı. Kolejde okurken Washington D.C.'ye gitmiş ve eve geri döndüğümde tepenin üzerine kurulu şehrin bana Washington'u, Amerikan şanına adanmış anıtlarla çevrili plazada dikilmeyi hatırlattığını düşünmüştüm. Şimdi, şehrin tek caddesinin ortasında yürürken görkemli zamanların geçmişte kaldığını düşünüyordum. Burası bir zamanlar şimdi Washington'un olduğu gibi görkemli bir yer, bir kültür ve güç merkezi olabilirdi fakat şimdi sessizdi, orijinal sakinlerinden arınmıştı. İnsanlar tepeleri bize verirken içlerinin boş olduğunu düşünmüştü. Sadece sağda solda göm÷lü kemikler ve çömlekler vardı. Fakat büyü hâlâ tepelerdeydi, yoğun ve ağır bir güçtü. Önce savaşmış ardından perileri bağrına basmıştı. Bu yabancı gücü fethetmek için iki saray ilk kez ortak bir düşmana karşı işbirliği yapmıştı.

Tabii ki, güçlerini son kez İkinci Dünya Savaşı'nda birleştirmişlerdi. Hitler, önce Avrupa perilerini kucaklamıştı. Kendi ari ırkının genetiğine perileri de eklemek istiyordu. Sonra perilerin insana daha az benzeyen üyeleriyle karşılaşmıştı. Bizim içimizde ne kadar aptalca da olsa çok katı ve bozulmaz bir sınıf yapısı vardı; Uyanış Sarayı kendi kanına

benzemeyenlere tepeden bakardı. Hitler bu küstahlığı ilgisizlik olarak yorumlamıştı. Fakat biz çocukları olan bir aileydik. Kendi içimizde ne kadar savaşmış birbirimizi öldürsek de, birisi bizden birine zarar verecek olursa ortak düşmana karşı birlik olurduk.

Hitler topladığı büyücüleri kullanarak kanı saf olmayan perileri öldürmeye başlamıştı. Peri müttefikleri adamı terk etmemişti. Hiç uyarmadan taraf değiştirmişlerdi. İnsanlar olsa kendilerini Hitler'den uzaklaştırır, fikirlerini değiştirmeye çalışırdı. Belki de bu sadece bir Amerikan idealiydi. Çünkü perilerin böyle bir ideali yoktu. Müttefikler Hitler'i ve bütün büyücülerini, yer altındaki sığınağında ayaklarından asılmış bir biçimde bulmuştu. Sevgilisi Eva Braun hiç bulunamamıştı. Ara sıra gazetelerde Hitler'in torununun bulunduğu yazardı.

Benim yakın akrabalarım Hitler'in ölümünden sorumlu değildi, bu yüzden emin değildim fakat bir şeyin Eva Braun'u yediğinden şüpheleniyordum.

Babam savaşta iki gümüş yıldız almıştı. Bir casustu. Ben madalyalarla gurur duyduğumu hatırlamıyordum çünkü madalyalar babamın da umurunda değildi. Fakat ölünce madalyaları satenle döşenmiş bir kutuda bana bırakmıştı. Madalyaları oymalı ahşap kutusuyla çocukluk hazinelerim olan renkli kuş tüyleri, güneşte parıldayan taşlar, altıncı doğum günü pastamı süsleyen minik balerinler, bir parça kurutulmuş lavanta ve sahte mücevherlerden gözleri olan oyuncak bir kedinin yanından ayırmamıştım. Madalyalar şimdi kutularının içinde çekmecemdeydi. Hazinemın geri kalanı ise çoktan kaybolmuştu.

Doyle, "Düşüncelere daldın, Meredith," dedi.

Hâlâ yanında yürüyordum, elim kolundaydı fakat bir an için sadece bedenim yanındaydı. Ne kadar uzaklarda olduğumu anlayınca şaşırdım.

“Özür dilerim Doyle, benimle mi konuşuyordun?” Başımı iki yana salladım.

“Bu kadar dalgın bir biçimde düşündüğün şey neydi?” diye sordu. Işıklar yüzünde dans etti, siyah derisini renkli gölgelere buladı. Derisi cilalanmış ahşap bir yüzey gibi ışıkları yansıtıyordu. Koluna dokunuyor, sıcaklığını, derisinin yumuşaklığını ve altındaki kasları hissediyordum. Derisi herkesinki gibiydi ama ışık başkalarının derisinden böyle yansımıyordu.

“Babamı düşünüyordum,” dedim.

“Babana ne olmuş?” Doyle, yürürken kafasını çevirip bana baktı. Uzun tüyler boynuna değdi, kısmen cübbesinin içine saklanan siyah saçlarına karıştı. Saçlarının öndeki kısmını bir arada tutan küçük topuz dışında geri kalanının cübbenin içinde serbest bırakıldığını anladım.

“İkinci Dünya Savaşı’nda kazandığı madalyaları düşünüyordum.”

Yürümeye devam etti ama yüzünü tamamen bana döndü, adımları hâlâ kusursuzdu. Biraz şaşkındı. “Bu aklına nereden geldi?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Sanırım solmuş şanı düşündüğüm için. Tepeler bana Washington D.C.’deki plazayı hatırlatıyor. Büyük bir enerjisi ve amacı olmalı. Burası da bir zamanlar orası gibi olmalı.”

Doyle tepelere baktı. “Fakat şimdi artık sessiz ve terk edilmiş.”

Gülümsedim. “Ben gerçeği biliyorum. Ayaklarımızın altında yüzlercesi, binlercesi var.”

“Fakat iki şehri kıyaslamak sana acı veriyor, değil mi? Neden?”

Yüzüne baktım, tepeden bana baktı. Sarı bir ışık havuzunun ortasında duruyorduk fakat gözlerinde ılımların bütün renkleri dans ediyor, renkli kelebeklerden minik bir buluta benziyordu. Fakat gözlerindeki renkler zengin ve saftı, hayaletimsi bir tonda değildi. Yakınıımızda olmayan kırmızılara ve morlara sahipti.

Gözlerimi kapattım, birden başım döndü ve midem bulandı. Gözlerim kapalı cevap verdim. “Washington’un bir gün yorgun bir harabe olacağını düşünmek hüzün verici. Biz gelmeden önce buranın şanlı, günlerinin geride kaldığını düşünmek de aynı şekilde acı verici.” Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Gözleri yeniden siyah aynalara benziyordu. “Perilerin şanlı günleri geride kaldı ve bizim burada olmamız bile bunun bir kanıtı.”

“İnsanların yanında olup, onlarla çalışmak, Avrupa’da kalan periler gibi onlarla çiftleşmek mi isterdin? Onlar artık peri değil, sadece bir azınlık.”

“Ben de bir azınlığın parçası mıyım, Doyle?”

Yüzünden bir şey geçti. Bu ciddi düşüncenin ne olduğunu anlayamadım. Yüzünde bu kadar çok duygu beliren ama hiçbirini anlaşılmayan bir erkeğin yanında bulunmamıştım.

“Sen Meredith’sin, Et Prensesi’sin ve benim gibi sidhe-sin. Bunun için yemin edebilirim.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Doyle. Yeminlerinin ne kadar değerli olduğunu biliyorum.”

Başını yana yatırdı ve beni inceledi. Bu hareketiyle saçlarının bir kısmı cübbenin içinden çıktı ama yakasını dü-

zeltince serbest kalarak yerlere dökülmedi. “Gücünü hissettim Prenses, bunu inkâr edemem.”

“Saçlarını hiç örgüsüz veya bağlı değilken görmedim. Serbest hâlini hatırlamıyorum.”

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Fikrimi sormasını beklemiyordum. Hiçbir konuda kimsenin fikrini sormazdı.

“Sanırım ama saçlarının tamamını cübbesiz görmem lazım.”

“Çok kolay,” dedi. Cübbenin boynunu gevşetti. Cübbeyi omuzlarından aşağıya düşürdü, koluna aldı.

Belden yukarısında metallerden ve deriden bir düzeneک vardı. Fakat bir zırh olsaydı daha fazla yeri kapatması gerekirdi. Renkli ışıklar kaslarının üzerinde dans edince siyah mermerden oyulmuş gibi durdu. Beli ve kalçası inceydi, uzun bacaklarını deriler kaplıyordu. Üzerine tam oturan pantolon dizlerine kadar gelen siyah botlarla birleşiyordu. Botlarının üst kısmındaki deri, küçük gümüş tokalara kayışlarla bağlıydı. Tokalar bedeninin üst kısmını kaplayan kayışlarda da vardı. Gümüş siyahlığının üzerinde parılıyordu. Saçları rüzgârla dalgalanan ikinci bir cübbe gibiydi. Birbiri içine hafifçe giren uzun saç telleri bileklerine kadar iniyordu. Rüzgâr yüzünü çevreleyen tüyleri ağzına doğru savurdu.

“Tanrım, ne giymediğine bakar mısın?” dedim. Arsız bir yorum yapmaya çalıştım ama beceremedim.

Rüzgâr üzerimize esti, saçlarımı yüzümden çekti. Yakındaki tarladaki kuru çimenleri hışkırdattı ve ardındaki mısırlar birbirinin kulağına fısıldadı. Rüzgâr bulvarda esti, tepelerin arasındaki kanala sıkıştığı için hevesli eller gibi

etrafımızda fırıl fırıl döndü. Bu akşam, sidhe topraklarına ilk adım attığım zamanki karşılaşmanın bir yankısı gibiydi.

“Saçlarımı bu hâliyle sevdin mi, Prenses?”

“Ne?” dedim.

“Saçlarımı cübbesiz görmek istediğini söyledin. Hoşuna gitti mi?”

Kelimesiz, başımla onayladım. Ah, evet, hoşuma gitmişti.

Doyle, bana baktı ve tek gördüğüm şey gözleriydi. Yüzünün geri kalanı rüzgâr, tüyler ve karanlığın içinde kayboldu. Başımı iki yana salladım ve bakışlarımı kaçırdım.

“İkinci kez beni gözlerinle büyülemeye çalışıyorsun, Doyle. Neler oluyor?”

“Kraliçe seni gözlerimle test etmemi istedi. Gözlerimin en güzel özelliğim olduğunu söyledi.”

Bakışlarım bedeninin güçlü kavislerine kaydı. Rüzgâr esti ve birden kendi saçlarından bir bulutun içine girdi, siyah ve yumuşak bulutun içindeki neredeyse çıplak bedeni kayboldu.

Bakışlarımı kaldırıp bir kez daha gözlerine baktım. “Teyzem en güzel özelliğinin bu olduğunu düşünüyorsa...” dedim. Başımı iki yana salladım ve nefes verdim. “Benim farklı kriterlerim olduğunu söyleyebilirim.”

Bir kahkaha attı. Doyle kahkaha attı. L.A.’de de atmıştı ama böyle değildi. Bu, karın hoplatan bir kahkahaydı, gök gürültüsü gibiydi. Hoş, içten ve derinden gelen bir şeydi. Tepelerde yankılandı ve rüzgârlı geceyi neşeli sesi doldurdu. Kalbim göğsümde neden yerinden çıkacak gibi atıyordu? Parmak uçlarım bunun şokuyla karıncalandı. Doyle asla böyle gülmezdi.

Rüzgâr durdu. Kahkahası sona erdi ama parıltısı yüzünde kaldı. Gülümseyince kusursuz beyazlıktaki dişleri açığa çıktı.

Doyle cübbeyi yeniden omuzlarına aldı. Kasım akşamı cübbesiz üşüyorsa da hiç belli etmiyordu. Kolunu cübbenin içinden çıkarttı ve çıplak kolunu bana uzattı. Benimle flört ediyordu.

Kaşlarımı çattım. “Seninle bunu konuşmuştuk, dün gece hiç yaşanmamış gibi yapacaktık.”

Boş bir ses tonuyla, “Ben dün geceden bahsetmedim,” dedi.

“Flört ediyorsun,” dedim.

“Burada dikilen Galen olsaydı tereddüt etmezdin.” Neşesi hafifçe soldu ve gözlerini doldurdu. Hâlâ beni komik buluyordu ama nedenini bilmiyordum.

“Galen ve ben ergenliğe adım attığımdan beri bunu yapıyoruz. Dün akşama kadar senin kimseyle flört ettiğini görmedim, Doyle.”

“Daha görülecek harikalar var, Meredith. Soğuk bir kasım akşamı saçlarım rüzgârda savrulurken beni gömleksiz görmekten çok daha şaşırtıcı harikalar.” Şimdi sesinde eskilerin sahip olduğu ton vardı. Benim bir çocuk olduğumu ve ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım gözünde hep aptal bir çocuk olarak kalacağımı belli eden tondtu.

Doyle beni daha önce de küçümserdi. Bunu hissetmek neredeyse rahatlatıcıydı. “Kraliçe’nin Karanlık’ının bir başkasıyla flört etmesinden daha şaşırtıcı ne olabilir?”

Başını iki yana salladı, bana elini uzattı. “Bence Kraliçe’nin sana vereceği haberlerin yanında benim söyleyeceklerim anlamsız kalır.”

“Ne haberi, Doyle?” diye sordum.

“Bunu söyleme zevki Kraliçe’ye ait, bana değil.”

“O zaman bir şeyler ima etmeyi bırak, bu hiç sana göre değil.”

Başını iki yana salladı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Hayır, sanırım değil. Kraliçe sana haberi verdikten sonra tavırlarımdaki değişimi açıklayacağım.” Yüz ifadesi ciddileşti, yeniden siyah maskesini taktı.

“Buna itirazın var mı?”

Yüzüne baktım, neşesi tamamen kaybolana kadar ifadesini inceledim. Başımla onayladım. “Sanırım yok.”

Bana kolunu uzattı. Cübbesinin önü açıldı.

“Bedenini ört, ben de koluna gireyim,” dedim.

“Beni böyle görmek seni neden rahatsız ediyor?”

“Dün akşamın hiç yaşanmadığı, dün akşamdan asla bahsedilmeyeceği konusunda ısrarcı olan sendin ve şimdi birden benimle flört etmeye başladın. Değişen nedir?”

“Parmağındaki yüzük dersem anlar mısın?”

“Hayır,” dedim.

Bu sefer nazıkçe gülümsedi, her zamanki gibi dudakları hafifçe kıpırdadı. Cübbesini eskisi gibi giyince şimdi kalın kumaşın içinden sadece eli görünüyordu. “Daha mı iyi?”

Başımla onayladım. “Evet, teşekkürler.”

“Şimdi koluma gir, Prenses ve Kraliçe’nin yanına kadar sana eşlik etme zevkini tatmama izin ver.” Sesi duygusuz ve anlamdan yoksundu. Neredeyse az önceki gibi duygu yüklü ses tonunu duymayı tercih edecektim. Şimdi sadece kelimeleri vardı. Herhangi bir şey veya hiçbir şey anlamına geliyor olabilirlerdi. Duygularla renklenmeyen kelimeler işe yaramazdı.

“Senin saf duygusuzluk ve neşeli küçümseme arasında başka ses tonların da var mı?” diye sordum.

Dudakları yine hafifçe büküldü. “İkisi arasında bir ton bulmaya çalışırım.”

Koluna girdim, cübbe şimdi vücutlarımız arasındaydı. “Teşekkürler,” dedim.

“Bir şey değil,” dedi. Sesi yine boştu ama içinde hafif bir sıcaklık barındırıyordu.

Doyle, ikisi arasında bir ses tonu bulacağını söylemişti ve gerçekten bunun üzerinde çalışıyordu. Ne kadar doğru sözlüydü.

26

Taşlı yol birden çimenlerde son buldu. Yol da patikalar gibi tepelerin eteklerine yakın son buluyordu. Şimdi yolun sonundaydık ve önümüzde çimenlerden başka bir şey yoktu. Çimenler çok sayıda ayak tarafından ezilmişti ama üzerinden geçenlerin sayısı o kadar fazlaydı ki, gidilen belirgin bir yön bulmak zordu. Eski takma isimlerimizden biri 'gizli varlıklar' idi. Şimdi turistlerin ilgisini çeken bir şey olabilirdik ama eski alışkanlıklar kolay ölmezdi.

Bazen peri-izleyenler bölgenin dışında kamp kurar, dürbünler kullanarak geceler geçirir, günler boyunca bir şey göremezlerdi. Şimdi bizi izleyen biri varsa bir şey görmek üzereydi.

Girişi bulmaya çalışmadım. Doyle, ben bir şey yapmasam da beni içeriye sokacaktı. Kapı kendi kendine veya

Kraliçe'nin programına uygun bir biçimde dönmeye başladı. Hareket etmesine sebep olan ne olursa olsun, bazen yola bakıyor bazen bakmıyordu. Gençken gizlice dışarıya çıkar ve geç saatte geri dönersem ben yokken kapının hareket etmemiş olmasını arzularım. Girişi bulmak için gerekli küçük büyü, içerideki muhafızları uyarır, dolayısıyla gelişinizden haberleri olurdu. Gençken kapının kasıtlı olarak yer değiştirdiğine yemin edebilirdim.

Doyle, beni çimenlerin üzerinde yürüttü. Topuklarım yumuşak toprağa battı ve topuklarımı kirlletmemek için parmak uçlarıma basmak zorunda kaldım. Bileğimde silah kılıfım varken bu şekilde yürümek çok zordu. Daha yüksek topuklu bir şey giymediğime sevindim.

Doyle, beni yoldan ve hayalet ışıklardan uzaklaştırırken etrafımızı kuşatan karanlık yoğunlaştı. Işıklar ortamı hafifçe aydınlatıyor ama herhangi bir ışık bile karanlığa ağırlık ve maddesel bir form kazandırıyor. Işığı geride bırakıp yıldızlarla dolu karanlığın içine adım atarken Doyle'un koluna biraz daha sarıldım.

Doyle bunu fark etmiş olmalıydı.

"Işığa ihtiyacın var mı?"

"Kendi ılgımımı çağırabilirim, teşekkür ederim. Gözlerim birazdan ortama alışır."

Omzunu silkti, kolu bunu yaparken hafifçe havaya kalktı. "Nasıl istersen." Sesi her zamanki tarafsız tonuna bürünmüştü. Ya söz verdiği ses tonunu bulmakta zorlanıyordu ya da sadece bir alışkanlıktı. Ben alışkanlık olduğunu düşünüyordum.

Doyle tepenin etrafında yolu yarılacağında gözlerim loşluğa, yıldızların ve yükselen ayın soğuk ışığına alışmıştı.

Doyle toprağa baktı. Tepeye konsantre olurken büyü gücü sıcak bir nefes gibi beni de kuşatıyordu. Çimenlerle kaplı toprağa baktım. Biraz konsantre olunmazsa bu çimenlikli yer diğerlerinden çok farklı görünmüyordu.

Çimenlerin içinden geçen rüzgâr, dantelleri kıpırdatan parmaklar gibiydi. Geceye sonbahar yapraklarının hışırtısı doluyordu fakat belli belirsiz de olsa rüzgârla gelen müzik sesini duyabiliyordunuz. Melodiyi anlamak veya gerçekten bir şey duyup duymadığından yüzde yüz emin olmak mümkün değildi fakat hayalet müzik sesi girişte dikildiğimiz bir işaretiydi. Bir tür ruhani kapı zili veya sıcak-soğuk oyunu gibi bir şeydi. Müzik yoksa soğuktaydınız.

Doyle, kolunu benden aldı ve elini çimenlerin üzerine bastırdı. Çimenler eriyor mu yoksa kapı çimenlerin üzerinde mi belirliyor hiçbir zaman emin olamamıştım, çimenler hâlâ kapının altında bir metafizik uzaydaydı. Nasıl çalışırsa çalışsın, tepenin yanında yuvarlak bir giriş belirmişti. Giriş ikimizi birden içine alacak kadar büyüktü. Girişi ışık dolduruyordu. Gerekirse içinden bir tankın geçeceği kadar büyüyebilirdi. Sanki ne kadar büyük olması gerektiğini biliyordu.

Şimdi gözlerim karanlığa alıştığı için ışık hatırladığımdan daha parlaktı. Işık beyazdı ama göz kamaştırmıyordu. Işıldayan bir sis gibi yumuşak bir beyazlığa sahipti.

Doyle selam vererek “Önden buyrun Prenses,” dedi.

Saraya geri dönmek istiyordum fakat parıldayan tepeye bakarken yerdeki bir deliğin, sithen topraklarında da olsa bir mezar da olsa yerde bir delik olduğunu düşündüm. Neden birden böyle bir analogiye ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Belki de beni öldürmeye çalıştıkları içindi. Belki sadece huzursuzdum. Girişten geçtim.

Şimdi az önce bahsettiğim tankın kolaylıkla geçebileceği veya bir devin başını öne eğmeden ayakta durabileceği kadar büyük taştan bir koridorda dikiliyordum. Giriş ne kadar küçük olursa olsun koridor hep böyle büyüktü. Doyle bana katıldı ve kapı arkamızda kayboldu. Şimdi arkamızda gri taş duvar vardı. Tepeler girişi gizlediği gibi içerisi de çıkışı gizliyordu. Kraliçe isterse bu tarafta hiç kapı belirmezdi. Burada misafirden tutsağa dönüşmek çok kolaydı. Bu durum rahatsızlık vericiydi.

Koridoru aydınlatan beyaz ışığın bir kaynağı yoktu. Her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. Gri taşlar granit gibiydi. Demek ki, St. Louis'e ait değildi. Burada taşlar kırmızı ve kırmızımsı bir kahverengiydi, gri değildi. Taşlarımız bile yabancı bir diyardan gelmişti.

Bana bir defasında yerin altında bütün dünyalar olduğu söylenmişti. Meyve bahçeleri, çiçek bahçeleri ve hatta kendimize ait bir ay ve güneşle birlikte. Ölen meyve ağaçlarını ve içerisinde sadece birkaç çiçeğin açtığı bahçeleri görmüştüm fakat bir güneş veya aya rastlamamıştım. Odalar büyük ve olması gerekenden daha kareydi. İçerisinin mimarisi sanki gelişigüzel değişiyordu. Bazen içinden geçmek aynalar yerine taştan duvarları olan bir eğlence evinde yürümeye benziyordu. Fakat çayırklar yoktu, en azından ben görmemiştim. Diğerlerinin benden sırlar sakladığına inanmaya meyilliydim. Bu durum beni hiç şaşırtmazdı fakat bildiğim kadarıyla yerin altında dünyalar değil sadece taşlar ve odalar vardı.

Doyle, resmi bir biçimde bana kolunu uzattı. Alıştığım gibi hafifçe koluna girdim.

Koridor keskin bir biçimde dönüyordu. Bize doğru gelen ayak seslerini duydum. Doyle, kolumu hafifçe çekti.

Durdum ve yüzüne baktım. “Ne var?” diye sordum.

Doyle beni geriye çekti. Adamla birlikte geri çekildim ve Doyle birden durdu. Elbisemi tuttu ve eteğini hafifçe havaya kaldırıp bileğimdeki kılıfla silahımı açığa çıkarttı. “Taşlarda dengeni bozan topukların değildi Prenses,” dedi. Bana kızgın gibiydi.

“Silah taşımama izin var.”

“Tepenin içinde silah taşınmaz.”

“Ne zamandan beri?”

“Sen bir silahla Bleddyn’i öldürdüğünden beri.”

Bir an için birbirimize baktık, ben geri çekilmek istedim ama bileğimi sıkıca kavradı.

Ayak sesleri yaklaşırken Doyle dengemi bozarak üzerine düşmemi sağladı. Kolunu sırtıma atarak beni kapana kısırdı. Konuşmak için ağzını açtı ve ayak sesleri köşeyi döndü. Apaçık ortadaydık, Doyle beni kendine yaslıyordu ve diğer eli bileğimdeydi. Yarıda kalan veya başlamak üzere olan bir dövüşe benziyordu.

Köşeyi dönen iki adam dövüşmeye yeterince yer bırakacak şekilde mümkün olduğunca geniş bir alanı kontrol etmek için birbirinden uzaklaştı.

Doyle’un yüzüne baktım ve bakışlarımla isteğimi belli etmeye çalıştım. Silahtan bahsetmemesini ve silahımı almalarına sebep olmaması için yalvarıyordum.

Ağzını yanağıma dayadı ve fısıldadı. “Ona ihtiyacın olmayacak.”

Yüzüne baktım. “Bunun için bana yemin eder misin?”

Çenesi öfkeyle kasıldı, kolları gerginleşti. “Kraliçe’nin keyfine kalmış bir şey için yemin edemem.”

“O zaman silah bende kalsın,” diye fısıldadım.

Benimle diğer muhafızların arasında kaldı. Kolumu hâlâ tutuyordu. Diğerleri sadece Doyle'un cübbesini görüyordu.

Adamlardan biri, "Sorun nedir, Doyle?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi. Ama iki bileğimi de tek eliyle tutabilmek için diğer elimi de sırtıma aldı. Elleri çok büyük değildi ve iki elimi birden tutabilmek için bileklerimi birbirine yapıştırmak zorunda kaldı. Kaçabileceğimi bilseydim mücadeleye ederdim ama Doyle'dan kaçsam bile silahımı görmüştü. Yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden mücadeleye etmedim. Fakat mutlu değildim.

Doyle, diğer kolunu kullanarak beni yerden kaldırdı ve oturur bir pozisyonda yere koydu. Bileklerimi tutuşu dışında her şeyi nazikti. Eğildi, cübbesi hâlâ bizi diğer iki adamdan gizliyordu. Elini bacağımdan silahıma doğru götürürken aklımdan Doyle'u tekmelemek geçti. Güçlük çıkartmak istiyordum ama bunu yapmak bir amaca hizmet etmezdi. Hiç zorlanmadan bileklerimi kırabilirdi. Silahımı akşam geri alabilirdim. Kollarımı kırarsa seçeneklerim daha da azalırdı. Silahımı kılıftan çıkarttı. Yere oturdum ve bunu yapmasına izin verdim. Ellerinde tamamen pasiftim, bedenimi arzu ettiği gibi hareket ettirdi. Ama gözlerim pasif değildi, öfkeyi yok edemiyordum. Hayır, gözlerimdeki öfkeyi görmesini istiyordum.

Beni bıraktı ve silahı deri pantolonunun içine soktu. Pantolon yeterince dar olduğu için rahatsız ediyor olmalıydı. Derisini kanatana kadar sırtına batmasını diledim.

Ellerimden birini aldı ve beni ayağa kaldırdı. Sonra görkemli bir biçimde arkasına dönüp beni diğer muhafızlara gösterdi. Bir eli büyük mermer basamakları inip gösteriş-

li bir giriş yapacakmışız gibi elimdeydi. Gri koridor ve az önce olanlardan sonra garip bir hareketti. Doyle'un silahı bulduğu veya almak zorunda kaldığı için huzursuz olduğunu fark ettim. Belki de başka silahım olup olmadığını merak ediyordu. Huzursuzluğunu çabucak atıp kendine geldi.

"Küçük bir anlaşmazlık, hepsi bu," dedi.

"Ne konuda?" Sesin sahibi Buz'du, Doyle'un yardımcısıydı. İkisi de uzun boylu olmasına rağmen fiziksel özellikleri tam zıttı. Parıldayan bir perde gibi Buz'un bileklerine inen saçları gümüş rengiydi, Noel ağaçlarının pulları gibi metalik bir parlıtya sahipti. Derisi en az benimki kadar beyazdı. Gözleri fırtınadan önceki kış gökyüzü gibi griydi. Yüzü köşeliydi ve küstah bir güzelliğe sahipti. Omuzları Doyle'dan biraz daha genişti ama bunun dışında birbirlerine hem benzemiyor hem de benziyorlardı.

Üzerindeki gümüş yelek dizlerinin üzerine kadar iniyordu, gümüş pantolonu gümüş renkli botlarının içine sokulmuştu. Belindeki taşlı kemer inciler ve elmaslarla süslenmiş gümüşlendi. Göğsündeki ağır kolyeyle uyumluydu. Büyük bir gümüş parçasından oyulmuş gibi duruyordu, insandan çok heykel gibiydi. Fakat yanındaki gümüş ve kemik kabızalı kılıç yeterince gerçekti ve bir tane silahını görüyorsanız üzerinde daha fazlası da olmalıydı çünkü o Buz'du. Kraliçe ona Öldüren Buz diyordu. Başka bir ismi varsa da bilmiyordum. Büyülü veya tılsımlı silahları yoktu. Buz için bu silahları kullanmak silahsız olmak gibiydi.

Gri gözlerini üzerime dikti, benden şüphelendiği beliydi.

Sesimi buldum, sessizliği bozmak istedim. Dikkatleri dağıtmaya ihtiyaç vardı. Doyle'un elini bıraktım ve öne

adım attım. Buz görünüşü ve kıyafetleriyle övünen biriydi. “Buz, ne kadar cesur bir modayı takip ediyorsun.” Sesim güçlü çıktı, dalga geçer ve iltifat eder arası bir sestti.

Kendine hâkim olamadan parmakları ceketinin kenarına gitti. Bana bakıp kaşlarını çatı. “Prenses Meredith, her zamanki gibi çok güzelsiniz.” Ses tonundaki hafif değişim kibar sözcüklerinin içine alaycı bir ifade gizledi.

Umurumda değildi. Doyle’un ne gizlediğini düşünmüyordu. Tek yapmam gereken buydu.

Rhys, “Ya ben?” diye sordu.

En sevdiğim üçüncü korumaya döndüm. Barinthus ve Galen gibi güvendiğim biri değildi. Rhys’te bir şeyler vardı, onuru için ölecek biri değildi fakat yine de bel bağlayabileceğiniz biriydi.

Pelerinini ve beline kadar dökülen beyaz dalgalı saçlarını bir kolunun üzerine atarak vücudunu sergiledi. Rhys bir metre elli santimetre boyundaydı, bir koruma için kısaydı. Bildiğim kadarıyla kanı saftı. Sadece kısaydı. Bedenini sıkı sıkı saran beyaz tek parça giysiye bakınca altında Rhys’in kendisinden başka bir şey olmadığını anlıyordunuz. Yuvarlak yakasının ve uzun kollarının kenarında beyaz üzerine beyaz işlemler göze çarpıyor, işlemler bir kadının göğüslerini sergilediği gibi karın kaslarını sergileyen Rhys’in karnını da çevreliyordu.

Pelerini ve saçlarını yeniden eski hâline getirdi. Dolgun dudaklarıyla gülümsedi. Dudakları, çocuksu yakışıklı yüzüne ve tek soluk mavi gözüne yakışıyordu. Gözü iç içe üç mavi dairenden oluşuyordu; göz bebeğinin çevresi peygamberçiçeği mavisiydi, ardından gök mavisi ve kış gökyüzü mavisi geliyordu. Diğer gözü yaraların altında kaybol-

muştı. Yüzünün sağ çeyreğinde pençe izleri vardı. İzlerden bir tanesi diğerlerinden iki santimetre daha yandaydı. Kusursuz derisini alnının sağından başlayarak yarıyor ve burnunun üzerinden geçerek sol yanağına iniyordu. Bana gözünü nasıl kaybettiği ile ilgili bir düzine farklı hikâye anlatmıştı. Büyük savaşlar, devler, sanırım bir veya ikisinde de ejderhalar vardı. Sanırım yaraları yüzünden vücuduna bu kadar hassasiyet gösteriyordu. Kısa olabilirdi fakat vücudunun her yeri kaslıydı.

Başımı iki yana salladım. “Pornografik bir doğum günü pastasının üzerini mi süslemelisin yoksa bir süperkahraman mı olmalısın bilemiyorum. Sen Ab Adamı veya Abdominal Adam olmalısın.” Mutlu bir biçimde gülümsedim.

“Günde bin tane mekik karın kaslarında harikalar yaratıyor,” dedi. Elini üzerinde gezdirdi.

“Sanırım herkesin bir hobiye ihtiyacı var.”

Doyle, “Kılıcın nerede?” diye sordu.

Rhys, Doyle’a baktı. “Seninkiyle aynı yerde. Kraliçe bu akşam kılıçlarımıza ihtiyacımız olmayacağını söyledi.”

Doyle, Buz’a baktı. “Ya sen, Buz?”

Rhys gülümseyerek cevap verirken güzel mavi gözü parıldadı. “Kraliçe yanına sadece tek bir silah almasına izin veriyor. Taht odasına gitmek için giyinmeye başladığında silahsız olmasını istedi.”

Buz, “Bütün korumalarının silahsız olmasının akıllıca olacağını sanmıyorum,” dedi.

Doyle, “Ben de,” dedi. “Ama o Kraliçe ve biz emirlerine itaat ederiz.”

Buz’un yakışıklı yüzü ince çizgilerle gerildi. İnsan olsaydı yüzü kırışırды ama pürüzsüzdü ve hep böyle kalacaktı.

"Buz'un kıyafeti hoş geldin partisine uygun ama sen ve Rhys neden böyle..." Hakaret olmayacak bir kelime bulamadığım için ellerimi çaresizce iki yana açtım.

Rhys, "Benim kıyafetimi bizzat Kraliçe tasarladı," dedi. "Çok güzelmış," dedim.

Sırıttı. "Bu akşam korumaların geri kalanıyla karşılaşınca da aynısını söylemeye devam et."

Gözlerim iyice açıldı. "Ah, lütfen. Yeniden hormon almaya başlamadı, değil mi?"

Rhys başıyla onayladı. "Bebek hormonları, seks, mesai saatlerinin sonrasına kalıyor." Kıyafetlerine baktı. "Gidecek bir yer olmayınca böyle giyinmek boşuna."

"Çok komiksin," dedim.

Yüzünde mutsuz bir ifadeyle bana baktı. Kelime oyununu komik olsun diye yapmamıştı. Üzgün yüzü benim yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

Buz, "Kraliçe bizim hükümdarımız, en iyisini bilir," dedi.

Kendime hâkim olamayıp gülmeye başladım.

Bana doğru dönen Buz'un gözlerindeki bakışı görünce güldüğüme pişman oldum. Bir saniye için gözlerini korumasız gördüm ve içlerinde acı vardı. Duvarlarını yeniden inşa edişini seyrettim, gözleri kapandı ve yeniden açıldığında içinde bir şey yoktu. Fakat dikkatle örülmüş dış cephenin, pahalı kıyafetlerin, detaylara gösterdiği titizliğin, sert ahlaki değerlerinin ve kibrinin altında yatanı görmüştüm. Bir kısmı gerçektir ama bir kısmı bazı şeyleri kilitli tutmak için bir maskeydi.

Buz'u hiç sevmezdim ama bir anlığına gördüklerimin ardından artık ondan nefret edemezdim. Lanet olsun.

“Bundan daha fazla bahsetmeyeceğiz,” dedi. Arkasına döndü ve koridorda yürüdü, geldiği tarafa gitti. “Kraliçe sizi bekliyor.” Kendisini takip edip etmediğimize bile bakmadı.

Rhys yanıma geldi. Kolunu omzuma attı ve bana sarıldı. “Geri dönmene sevindim.”

Hafifçe Rhys’e yaslandım. “Teşekkürler, Rhys.”

Beni hafifçe sarstı. “Seni özledim, yeşil-gözlü.”

Rhys, modern İngilizceyi Galen’dan daha iyi konuşuyordu. Argoyu severdi. En sevdiği yazar Dashiell Hammett’ti, en sevdiği film ise Humphrey Bogart’lı Malta Şahini’ydi. Rhys’in tepelerin ardında bir evi, elektriği ve televizyonu vardı. Bazı hafta sonlarını evinde geçirmiştım. Beni eski filmlerle tanıştırmış ve on altı yaşındayken St. Louis Tivoli’deki eski filmler festivaline götürmüştü. O akşam üzerine bir trençkot geçirmiş ve kafasına fotr bir şapka takmıştı. Baştan çıkarıcı bir kadın gibi koluna girmem için bana da dönemin kıyafetlerinden bulmuştu.

Rhys o seyahatte beni sadece küçük bir kız kardeş gibi görmediğini açıkça belli etmişti. Ölümümüze sebep olacak bir şey değildi fakat bunun dışında gerçek bir randevu gibiydi. Sonrasında, teyzem birlikte çok vakit geçirmediğimizden emin olmuştu. Galen ile birbirimizi çok seksi bir biçimde baştan çıkartmaya çalışıyorduk fakat Kraliçe de benim gibi Galen’a güveniyordu. İkimiz de Rhys’e pek güvenmiyorduk.

Rhys, bana kolunu uzattı.

Doyle diğer yanıma geçti. İkisnin arasında kalacağım şekilde kolunu uzatacağını düşündüm fakat, “Koridorda ilerle ve bizi bekle,” dedi.

Buz olsa itiraz eder veya reddederdi fakat Rhys bunu yapmazdı. “Korumaların lideri sensin,” dedi. Bir asker için iyi bir cevaptı. Köşeyi döndü ve Doyle hareket etti, beni de yanında götürdü. Elini koluma koydu, bizi duymamaları için uzaklaşmalarını bekledi. Ardından geri döndü ve Rhys’in göremeyeceği bir yere geçti.

Kolumu hafifçe sıktı. “Üzerinde başka ne var?”

“Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?” diye sordum.

“Bana söz verirken sana güvenirim,” dedi.

“Burayı terk ettiğimde hayatım tehlikedeydi Doyle, kendimi koruyabilmem gerek.”

Kolumu sıktı ve beni hafifçe sarstı. “Sarayı ve özellikle de Kraliçe’yi korumak benim görevim.”

“Kendimi korumak da benim görevim,” dedim.

Sesini biraz daha alçalttı. “Hayır, o benim görevim. Bütün Muhafızların görevi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, siz Kraliçe’nin Muhafızları’sınız. Kralın Muhafızları da Cel’i koruyor. Prenses için Muhafız yok, Doyle. Büyürken bunun farkındaydım.”

“Sen de baban gibi hep seni koruyacak insanların yanındaydın.”

“Bak bana ne kadar çok yardımı dokundu,” dedim.

Diğer kolumu tuttu, parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. “Senin hayatta kalmanı istiyorum, Meredith. Bu akşam sana verdiğini al. Ona zarar vermeye çalışma.”

“Yoksa? Beni öldürür müsün?”

Elini açtı ve beni ayaklarım üzerine indirdi. “Tek silahının tabanca olduğuna söz ver, sana inanırım.”

Samimi gözlerine bakarken bunu yapamadım. Yalan söyleyemezdim, söz vereceksem bunu yapamazdım.

Bakışlarım yere düştü, sonra yeniden yüzüne baktım. “Ferghus’un Topları.”

Gülümsedi. “Sanırım başka silahların da var.”

“Evet, ama burada silahsız kalamam, Doyle. Kalamam.”

“Gece boyunca bizden biri yanında olacak. Garanti ediyorum.”

“Kraliçe bu akşam çok dikkatli, Doyle. Buz’u sevmiyor olabilirim ama bir parça da olsa güveniyorum. Karşılaştığım bütün korumaların ya sevdiğim ya da güvendiğim biri olmasını sağlamış ama Kraliçe’nin yirmi yedi koruması var, Kral’ın da yirmi yedi tane var. Belki yarım düzine kadarına güveniyorum ama geri kalanı ya beni korkutuyor ya da geçmişte beni incitmeye çalıştı. Burada silahsız dolaşamam.”

“Silahları senden alabileceğimi biliyorsun,” dedi.

Başım la onayladım. “Biliyorum.”

“Bana nelerin olduğunu söyle, Meredith. Bu şekilde başlayalım.”

Taşıdığım her şeyi söyledim. Üzerimi aramakta ısrar edeceğini düşündüm ama etmedi. Sözüm e güvendi. Hiçbir şeyi gizlemediğime sevindim.

“Şunu iyi anla, Meredith. Ben senden önce Kraliçe’nin muhafızıyım. Ona zarar vermeye çalışırsan harekete geçerim.”

“Kendimi korumama izin var mı?” diye sordum.

Bunun üzerinde bir süre düşündü. “Sadece benden korktuğun için harekete geçmeyi p ölmeyi beklemen hoşuma gitmez. Sen ölümlüsün ve Kraliçe değil. İkiniz arasında daha kırılğan olan sensin.” Dudaklarını yaladı, başını iki yana salladı. “Umarım ikiniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalmam. Bu akşam sana zarar vermeyi planladığını sanmıyorum.”

“Teyzemin planladığı ve gerçekte başımıza gelenler farklı şeylerdir. Bunu hepimiz biliyoruz.”

Yine başını iki yana salladı. “Belki.” Bana kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Nazikçe koluna girdim, benimle köşeyi dönüp sabırla bizi bekleyen Rhys’e doğru yürüdü. Rhys bizi seyretti ve yüzünde hoşuma gitmeyen bir ciddiyet vardı. Bir şey düşünüyordu.

“Bu kadar çok düşünürsen kendine zarar vereceksin Rhys,” dedim.

Gülümsemi, bakışlarını indirdi ama kaldırdığında hâlâ ciddiydi. “Ne planlıyorsun, Merry?”

Soru beni şaşırttı. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. “Tek planım bu akşam hayatta kalmak ve zarar görmemek. Hepsi bu.”

Gözlerini kıstı. “Sana inanıyorum.” Sesinde şüphe vardı, sanki bana tamamen inanmıyordu. Sonra tekrar gülümsemi. “Ona kolumu önce ben uzattım, Doyle. Benim önüme geçtin.”

Doyle bir şey söylemeye hazırlandı ama araya girdim. “İki kolum var, Rhys.”

Gülümsemesi genişledi. Bana kolunu uzattı ve koluna girdim. Elimi kolunun içine sokunca sağ elim olduğunu hatırladım. Yüzüğün olduğu elimdi fakat yüzük Rhys’e tepki göstermedi. Sessiz kaldı, şimdi sadece gümüş bir yüzüktü.

Rhys yüzüğü gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu...”

Doyle, “Evet öyle,” dedi.

Rhys, “Ama...” dedi.

Doyle, “Evet,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

Doyle, “Kraliçe’nin uygun gördüğü zaman,” dedi.

“Gizemler başımı ağrıtıyor,” dedim.

Rhys en iyi Bogart yüzünü takındı. “O zaman bir kutu aspirin al bebeğim, çünkü gece yeni başlıyor.”

Rhys’e baktım. “Bogart bunu hiçbir zaman söylemedi.”

Rhys normal ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Bunu ben uydurdum.”

Kolunu hafifçe sıktım. “Sanırım seni özlemişim.”

“Seni özlediğimi biliyorum. Sarayda senden başka ‘film noir’leri bilen yok.”

Doyle, “Ben biliyorum,” dedi.

İkimiz birden Doyle’a baktık.

“Karanlık filmler demek, değil mi?”

Rhys ile göz göze geldik ve gülmeye başladık. Koridorda kahkahalarımız yankılanırken yürümeye devam ettik. Doyle bize katılmadı. “Karanlık filmler, değil mi?” gibi şeyler söylemeye devam etti.

Teyzemin odasına girene kadarki son birkaç dakikamız neşeli geçti.

27

Kanatlı kapılar açılınca taşlar değişti. Teyzemin odası, Kraliçe'nin odası, siyah taşlandı. Ağır bir dokunuşla kırılacakmış gibi duran parlak, neredeyse camı bir taşı. Fakat çelikle bile vursanız sadece kıvılcım çıkartabilirdiniz. Obsidiyen gibi duruyordu fakat çok daha güçlüydü.

Buz, odanın kapısına mümkün olduğunca yakın Kraliçe'ye mümkün olduğunca uzak bir yerde duruyordu. Sırtını dikleştirmişti, siyahlığın içinde parıltıyan gümüş bir figürdü fakat kapının yanında duruş şeklinde bir şey vardı, belki de gerekirse çabucak kaçmak içindi.

Yatak karşı duvara dayalıydı. Üzeri örtüler, yastıklar ve kürklerle kaplı olduğu için bir yatak mı yoksa örtülerden bir yığın mıydı anlamak mümkün değildi. Yatakta biri vardı, genç bir adamdı. Saçları altın sarısıydı. Tepede uzun

yanlarda kısaydı, modern bir saç kesimiydi. Teni güneşte çok kaldığı veya solaryuma girdiği için yumuşak bir altın rengiydi. Zarif bir kolu dışarıya doğru uzanmıştı, hareketsizdi. Derin bir uykudaydı ve çok gençti. On sekiz yaşın altındaysa bunu yapmak bütün eyaletlerde suçtu çünkü teyzem periydi ve insanlar çocuklarını perilere emanet etmezdi.

Kraliçe yatağın diğer tarafından kalktı. Örtülerin ve soluk yüzünü çevreleyen saçlarından daha siyah renkte kürklerin içinden yavaşça çıktı. Saçlarını tepesinde siyah bir taç oluşturacak şekilde toplamıştı ve sırtından aşağıya üç uzun bukle iniyordu. Elbisesinin üst kısmı omuzlarını kapatmaktan çok açığa çıkartan incecik iki siyah askıya sahipti ve siyah vinilden askısız bir korseye benziyordu. Etekleri kabarıktı, arkasında kısa bir kuyruk oluşturunuyordu. Parlak deri gibi görünüyor ama kumaş gibi hareket ediyordu. Deri eldivenleri kollarının üst kısmına kadar çıkıyordu. Dudakları kırmızıydı, göz makyajı koyu renkli ve kusursuzdu. Gözleri grinin üç farklı tonuydu. Kömür grisi, fırtına bulutlarının rengi ve soluk bir kış gökyüzü rengiydi. Son renk o kadar açık bir griydi ki, beyaz gibi duruyordu. Koyu renk makyajla gözleri sıra dışı görünüyordu.

Kraliçe bir zamanlar örümcek ağıları, karanlık, gölge parçaları ve sahip olduğu diğer nesnelerden yapılmış kıyafetler giyiyordu fakat artık özel tasarım kıyafetlerle ve kendi terzisiyle idare etmek zorundaydı. Güçten ne kadar düştüğümüzün bir başka göstergesiydi. Uyanış Sarayı'ndaki amcam üzerine hâlâ ılık ve illüzyondan giysiler geçirebiliyordu. Bazıları bunu Uyanış'ın, Aydınlanma'dan daha güçlü olduğu şeklinde yorumluyordu. Bunu düşünenler her

kimse teyzem Andais'in önünde dile getirmeleri akıllıca olmazdı.

Kraliçe ayağa kalkınca ikinci bir adam açığa çıktı, sidheydi ve ölümlü değildi. Eamon'du, saray âşığıydı. Saçları siyahtı, kısa ve kalın dalgalarla beyaz yüzüne düşüyordu. Göz kapakları uykudan veya başka bir şeyden dolayı ağırlaşmıştı.

Buz ve Rhys, Kraliçe'nin yanına koştu. Korumaların her biri bir elini tuttu. Eline ve dirseklerine destek olarak kadını sarışın adamın üzerinden atlattılar. Siyah eteği savruldu, altındaki siyah iç etek katmanları açığa çıktı ve ayaklarını neredeyse çıplak bırakan siyah deri sandaletleri görüldü. Kraliçe'yi kaldırıp nazikçe yere indirirlerken neredeyse müziğin başlamasını ve dansçıların açığa çıkmasını bekledim. Teyzem bu tarz illüzyonları da becerirdi.

Bir dizimin üzerine çöktüm ve elbisem bu duruşumu zarif gösterecek kadar güzeldi. Ben ayağa kalkınca elbise eski formunu alacaktı. Zaten elbiseyi seçmemin bir sebebi de buydu. Jartiyerin hatları kumaştan belli oldu ama bordo kumaşın altında sadece jartiyerim olduğunu söyleyebilirdiniz, bıçağım belli olmuyordu. Başımı henüz öne eğmemiştim. Kraliçe şovunu sergiliyordu. İzlenmek istiyordu.

Kraliçe bugünkü standartlara göre bile uzun bir kadındı: Bir metre seksen iki santimetre boyundaydı. Derisi cilalanmış kaymaktaşı gibi parılıyordu. Kaşlarının kusursuz çizgisi ve kalın siyah kirpikleri şaşırtıcı bir tezattı.

Başımı son anda eğdim çünkü böyle olması bekleniyordu. Başımı o kadar eğdim ki, sadece yeri ve kendi bacaklarımı görüyordum. Eteğinin yeri süpürdüğünü duydum. Topukları halıdan taş zemine geçince keskin sesler çıkarttı.

Neden duvardan duvara halı kaplatmadığını bilmiyordum. Bana doğru yürürken iç eteklikleri tısladı ve hışırdadı, kumaşın sert ve rahatsız olduğunu biliyordum.

Sonunda ayaklarımın dibinde siyah eteğin bir parçası görüldü. Sesi kısıktı ama zengin bir kontraltoya sahipti. “Merhaba, Prenses Meredith NicEssus, Barış Çocuğu, Besaba’nın Felaketi, kardeşimin çocuğu.”

Başımı aksi söylenene kadar önüme eğmem gerekiyordu. Bana yeğenim dememiş ama akraba olduğumuzu onaylamıştı. Akrabalık bağımızı açıklamamak hafif bir hakaretti fakat bana yeğenim diyene kadar ben ona teyze diyemezdim. “Merhaba, Kraliçe Andais, Hava ve Karanlık Kraliçesi, Beyaz Tenin Âşığı, babam Essus’un Kardeşi. Batıdaki diyarlardan isteğiniz üzerine geldim. Ne yapmamı arzu edersiniz?”

“Bunu nasıl yaptığını hiç anlayamadım,” dedi.

Bakışlarım hâlâ yerdeydi. “Neyi, Kraliçem?”

“Doğru sözcükleri doğru ses tonuyla söyleyip, sanki hepsi senin için çok korkunç ve yorucuymuş gibi yine de samimiyetsiz olmayı nasıl başarıyorsun?”

“Bir hata yaptıysam özür dilerim, Kraliçem.” Verebileceğim en iyi cevap buydu çünkü gerçekten de benim için çok korkunç ve yorucuydu. Sadece sesime yansıtma istememiştim. Başım önüme eğik, kafamı kaldırmamı söylemesini bekledim. Yüksek topuklarım bu pozisyonda uzun süre kalmaya uygun değildi. Titrememek zordu. Andais isterse beni saatlerce böyle bırakabilir, üzerine neredeyse bütün ağırlığımı verdiğim dizim acıdan uyuşabilirdi. Rekorum on yedi yaşındayken bir dışarı çıkma yasağına uymayınca aldığım altı saatlik cezaydı. Daha da uzun ola-

bilirdi fakat ya uyumuş ya da kendimden geçmiştim, hangisi bilmiyordum.

“Saçlarını kesmişsin,” dedi.

Yerin dokusunu ezberlemeye başlamıştım. “Evet, Kraliçem.”

“Neden kestin?”

“Ayak bileklerine kadar inen saçlar, yüksek sidhe olduğunuzu belli eder. Ben insan gibi görünmeye çalışıyordum.”

Üzerime eğildiğini hissettim, saçlarımı havaya kaldırdı, parmaklarını arasında gezdirdi. “Bu yüzden saçlarını feda ettin.”

“Bu uzunlukta bakımı daha kolaydı,” dedim. Sesimi mümkün olduğunca duygudan arındırdım.

“Ayağa kalk, yeğenim.”

Yüksek topuklular üzerinde yavaşça doğruldum. “Teşekkürler, Andais teyze.”

Ayağa kalkınca zarif teyzemin yanında üzücü bir biçimde kısa kaldım. Topuklularıyla benden neredeyse otuz santimetre uzundu. Genelde kısa boylu olduğumu fark etmezdim fakat teyzem bunu bana hissettirmeyi severdi. Kendimi küçük hissetmemi isterdi.

Yüzüne bakarken başımı iki yana sallayıp iç geçirmek için kendimi zor tuttum. Cel'den sonra, Aydınlanma Sarayı'nda en sevmediğim kişi teyzemdi. Sakin gözlerine baktım ve iç geçirmemek için kendimle mücadele ettim.

“Seni sıkıyor muyum?” diye sordu.

“Hayır, Andais teyze, tabii ki hayır.” Yüz ifadem bana ihanet etmedi. Kibar ve duygusuz yüz ifadesini yıllarca pratik etmiştim fakat Andais'in insanların yüzlerini incelemek için yüzyılları olmuştu. Zihinlerimizi gerçekten okuyamaz-

dı ama beden dilinde veya nefes alıp verişteki en ufak bir değişimi fark etmesi telepati kadar faydalıydı.

Andais, bana tepeden baktı, kusursuz kaşları hafifçe çatıldı. “Eamon, evcil hayvanımızı al ve yan odada balo için giydir.”

Saray âşığı yatağın örtüleri arasından mor bir robdöşambr çıkarttı, yataktan inmeden önce üzerine geçirdi. Kemer arkasında bağlanmıştı bu yüzden önü açıktı. Saçları siyah dalgalar hâlinde bileklerine iniyordu.

Koyu mor robdöşambr bedenini çok fazla gizlemediği için yürürken soluk derisi kısa süreliğine de olsa görünüyordu.

Yanımdan geçerken beni başıyla selamladı. Aynı şekilde karşılık verdim. Andais’in yanağına bir öpücük kondurdu ve daha küçük odayla ardındaki banyoya açılan kapıya yürüdü. Sarayın kullandığı modern konforlardan biri de duvarların içine tesisat döşenmesiydi.

Sarışın yatağın kenarında çıplak oturuyordu. Ayağa kalkarak gerindi, esmer tenini gözler önüne serdi. Bunu yaparken bakışları bana kaydı. Benim kendisini seyrettiğimi fark edince gülümsedi. Gülümsemesi agresif, yırtıcı ve şehvetliydi. İnsan ‘evcil hayvanlar’ çoğunlukla muhafızların çıplaklığını yanlış anlardı.

Sarışın hafifçe salınarak bize doğru yürüdü. Bunu kasıtlı yapıyordu ama beni rahatsız eden çıplaklığı değil gözlerindeki bakıştı.

“Sanırım yeni,” dedim.

Andais, soğuk gözlerle adama baktı. Bakışın ne anlama geldiğini anlamayacak kadar yeniydi. Andais mutlu değildi, hiç mutlu değildi.

“Gösterisi hakkında ne düşündüğünü söyle, yeğenim.” Sesi çok sakindi ama altında gizlenen ton yüzünden dilinizde acı bir tat almanız mümkündü.

Çıplak ayaklarından yeni kesilmiş saçlarına kadar adamı süzdüm, her yerini inceledim. Ben bunu yaparken sırttı, bunu bir davet gibi görüp bana yaklaştı. Gülümsemesini silmeye karar verdim.

“Genç ve tatlı ama Eamon daha heybetli.”

Bu cümlenin ölümlüyü durdurması ve kaşlarını çatması gerekiyordu fakat yüz ifadesinden kafasının karıştığı bel-liydi.

Andais, “Sanırım heybetli derken neyi kast ettiğini anlamadı,” dedi.

Andais’e baktım. “Onları asla zekâları için seçmezsin,” dedim.

“Kimse bir başkasının evcil hayvanıyla konuşmaz, Meredith. Bunu bilmen gerek.”

“Evcil hayvan istersem bir köpek alırım. Bu...” Adamı işaret ettim. “Benim için bakımı biraz zor bir evcil hayvan.”

Adam kaşlarını çatıyor, bir teyzeme bir bana bakıyordu. Hem mutsuzdu hem de kafası karışmıştı. Andais, benim seksle ilgili temel prensiplerimden birini bozuyordu. Ne kadar dikkatli olursanız olun hamile kalabilirdiniz. Sonuçta, seks bunun için vardı. Bu yüzden, aptal, ortalama veya çirkin biriyle birlikte olmazdınız. Çünkü üçü de çoğalabilirdi. Sarışın sevimli olabilirdi ama yüzündeki şaşkın ifadeyi silecek kadar sevimli değildi.

Andais, “Eamon ile git, balo için giyinmesine yardım et,” dedi.

“Bu akşam baloya gelebilir miyim, Leydim?” diye sordu.

Andais, “Hayır,” dedi. Adam odada değilmış gibi bana döndü.

Adam, yeniden bana baktı ama gözlerinde öfke vardı. Kendisine hakaret ettiğimi biliyor fakat bunu nasıl yaptığımı anlamıyordu. Bakışı beni ürpertti. Sarayda bu yeni evcil hayvandan daha hoş olmayan ama birlikte olabileceğim bir sürü erkek vardı.

“Onaylamıyorsun,” dedi.

“Kraliçe’nin eylemlerini onaylamak veya onaylamamak bana düşmez,” dedim.

Güldü. “İşte yine yaptın, tam olarak söylemen gerekeni söyledin ama bunu bir hakaret gibi dile getirdin.”

“Beni affedin,” dedim. Yeniden diz çökmeye başladım.

Elini koluma koyarak bana engel oldu. “Gerek yok, Meredith. Gece sonsuza kadar sürmez ve bu akşam otelde kalıyorsun. Çok fazla zamanımız yok.”

Elini bana zarar vermeden geri çekti. “Oyun oynayacak vaktimiz yok, değil mi?”

Yüzüne baktım, gülümseyen yüzünü inceledim. Gerçekten samimi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bu bir tuzak olabilirdi. Sonunda, “Oyun oynamak istiyorsanız size katılmak beni gururlandırır,” dedim. “Yapacak işlerimiz varsa bu da beni aynı şekilde gururlandırır, Andais teyze.”

Bir kahkaha daha attı. “Ah, güzel kızım, bana yeğenim, akrabam olduğunu hatırlatıyorsun. Ruh hâlimden korkuyor, bana güvenmiyorsun, bu yüzden de değerini hatırlatıyorsun. Çok güzel.”

Bu bir soru değildi, haklı olduğu için bir şey demedim.

Yüzüme baktı. “Buz,” dedi.

Buz yanına geldi, başını önüne eğdi. “Kraliçem.”

“Odana git ve bu akşam senin için seçtiğim kıyafetleri giy.”

Buz, dizinin üzerine çöktü. “Kıyafetler üzerime olmadı, Kraliçem.”

Gözlerindeki ışığı öldüğünü, yerini kış gökyüzü kadar soğuk ve boş bir şeyin aldığını gördüm.

“Evet,” dedi. “Oluyorlar. Senin için dikildiler.” Gümüş saçlarını tuttu ve yüzünü kendisine bakması için kaldırdı. “Onları neden giymiyorsun?”

Dudaklarını yaladı. “Kraliçem, başka kıyafetleri rahatsız buluyorum.”

Asılan bir adamın gözlerini oymadan önce yüzüne son kez bakan bir karga gibi başını yana eğdi. “Rahatsız. Rahatsız. Bunu duydun mu, Meredith? Onun için diktiğim kıyafetleri rahatsız buluyor.” Buz’un başını boynu açığa çıkana kadar geriye attı. Nabzının hızla attığını görebiliyordum.

“Seni duydum, Andais teyze,” dedim. Sesim bu sefer tamamen boştu, bütün duygularımdan arınmıştı. Birisinin canı yanmak üzereydi ve bu ben olmak istemiyordum. Buz bir aptaldı. Kıyafetleri giymeliydi.

“Efendisine itaat etmeyen Buz’a sence ne yapmalıyız?”

“Odasına gitsin ve kıyafetlerini giysin,” dedim.

Omurgası bükülene kadar Buz’un başını geriye attı, biraz daha basınç uygularsa boynunu kırabileceğini biliyordum. “Bu, uygun bir ceza olmaz yeğenim. Benim emrime karşı geldi. Buna izin verilmez.”

Andais’in çok hoşuna gidecek ve Buz için de o kadar da çok acıklı olmayacak bir şey bulmaya çalıştım. Zihnim

bomboştu. Bu oyunda çok iyi değildim. Sonra aklıma bir fikir geldi.

“Bu akşam oyunlara ayıracak vaktimiz olmadığını söylemiştin, Andais teyze. Gece kısa.”

Buz’u o kadar ani bıraktı ki, koruma dört ayak üzerinde yere düştü. Yerde kaldı, başı önüne eğikti, gümüş saçları yüzünü bir perde gibi gizliyordu.

Andais, “Öyle dedim,” dedi. “Doyle.”

Doyle, yanma gitti, başını önüne eğdi. “Leydim?”

Andais, Doyle’a baktı ve bakışı yeterli oldu. Doyle bir dizinin üzerine çöktü. Cübbesi siyah su gibi etrafına döküldü. Buz’un yanında duruyor, çok yakın olduğu için vücudu neredeyse vücuduna değişiyordu.

Elini kafalarının üzerine koydu, dokunuşu nazikti. “Çok tatlı bir çift, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Evet, ne?” dedi.

“Evet, çok tatlı bir çift, Andais teyze,” dedim.

Mutlu olmuş gibi başıyla onayladı. “Seni, Buz’la odasına gidip onun için seçtiğim giysileri giydiğinden emin olmakla görevlendiriyorum. Ya seçtiğim kıyafetlerle baloya gelsin ya da işkence görmesi için onu Ezekial’a teslim et.”

Doyle, “Leydim nasıl arzu ederse,” dedi. Ayağa kalktı, Buz’u da kaldırdı, elini uzun boylu adamın koluna koydu.

Birlikte kapıya doğru geri çekildiler, başları önlerine eğikti. Doyle, yanımdan geçerken bana bir bakış attı. Beni kraliçeyle yalnız bıraktığı için özür diliyor ya da beni uyar-maya çalışıyordu. Bakışı yorumlayamadım. Silahım hâlâ belinde odayı terk etti. Silahım yanımda olsaydı daha iyi olurdu.

Rhys, iyi bir muhafız gibi kapının yanında dikildi. Andais kedilerin kuşları izlediği gibi Rhys'e baktı ama ses tonu zarif çıktı. "Dışarıda bekle, Rhys. Yeğenimle özel konuşmak istiyorum."

Yüzüne şaşkınlığı yansıdı. Bana baktı, sanki iznimi istiyordu.

"Sana söyleneni yap, yoksa sen de Ezekial'in yanına gitmek mi istiyorsun?"

Rhys selam verdi. "Hayır, Leydim. Emrinize itaat edeceğim."

Andais, "Dışarı çık," dedi.

Bana son bir kez daha bakıp dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Oda birden çok sessizleşti. Bu sessizlikte teyzemin eteklerinin yere sürtünüşü çok yüksek sesliydi. Büyük bir yılanın kuru yapraklar üzerinden geçmesini andırıyordu. Odanın diğer tarafına, basamakların kalın siyah perdeye çıktığı yere gitti. Perdeyi kenara çekince ardındaki ağır ahşap masa açığa çıktı. Başında oymalı bir sandalye ve bir tabure vardı. Yuvarlak masanın üzerinde bir satranç tahtası duruyordu. Taşlar yüzlerce yıldır mermer yüzeyin üzerinde hareket ettirildikleri için aşınarak pürüzsüzleşmişti. Mermerin üzerindeki izler bir patikadaki ayak izlerine benziyordu.

Büyük bölmenin yuvarlak duvarında içi tüfekler ve tabancalarla dolu ahşap bir vitrin vardı. Vitrinin yanında iki arbalet asılıydı. Mermilerin ve okların vitrinin alt kısmındaki kapalı kapıların ardında olduğunu biliyordum. Duvarda ağır dikenli bir topa benzeyen bir sabahyıldızı ve bir güz asılıydı. Vitrinin diğer tarafında kılıçlar gibi çapraz duruyorlardı. Sabahyıldızı ile güzün altında üzerinde

Andais'in kuzgunu, baykuşu ve kırmızı bir gülü barındıran devasa bir kalkan vardı.

Eamon'un kalkanı çapraz kılıçların altındaydı. Duvardaki zincirler el ve ayak bilekleri içindi. Zincirlerin üzerindeki kancanın ucunda bir yılan gibi bükülmüş deri bir kamçı duruyordu. Daha küçük bir kamçı ise sağdaki zincirlerin tepesindeydi. Buna dokuz kuyruklu bir kedi demek daha uygun olurdu fakat çok daha fazla kuyruğu vardı. Her birinin ucunda küçük demir bir top veya çelik bir kanca göze çarpıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hobilerin değişmemiş," dedim. Tarafsız bir ses tonuna bürünmeye çalıştım ama başaramadım. Perdeyi çektiği zaman bazen satranç oynar, bazen oynamazdınız.

"Gel Meredith, otur. Konuşalım." Yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu, eteğinin kuyruğunu kırıtmaması için kol kısmının üzerine attı. Tabureyi işaret etti. "Otur yeğenim, ısırmam." Gülümsedi, ardından bir kahkaha attı. "Henüz değil."

Bana zarar vermeyeceğine dair söz vermesine en çok yaklaşan cümleydi. Yüksek ve arkalıksız tabureye oturdum. Topuklarımdan birini dengemi sağlamak için millerden birine taktım. Bazen, Andais'in satranç oyunlarını rakibinin sırtı ağrıdığı için kazandığını düşünürdüm.

Ağır mermer tahtanın kenarına dokundum. "Babam bana satranç oynamayı buna çok benzeyen bir tahtada öğretti," dedim.

"Bana kardeşimin kızı olduğunu tekrar hatırlatmana gerek yok. Bu akşam sana zarar vermeyeceğim."

Ellerimi tahtanın üzerinde gezdirdim ve yüzüne baktım.

Güven vermeyen gözlerine odaklandım. “Bu akşam sana zarar vermeyeceğim, gibi cümleler kurmazsan belki biraz rahatlayabilirim. Belki sadece, sana zarar vermeyeceğim demen yeterlidir.” Bu, yarı soru, yarı cevaptı.

“Ah, hayır Meredith. Bunu söylemek yalana çok yakın olur ve biz yalan söylemeyiz, bu şekilde değil. Sen siyahın beyaz, ayın ise yeşil peynirden olduğunu düşünene kadar konuşabiliriz ama yalan söylemeyiz.”

“Öyleyse bana zarar vereceksin ama bu akşam değil,” dedim.

“Beni zorunlu bırakmazsan sana zarar vermeyeceğim.”

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. “Anlamıyorum, Andais teyze.”

“Güzel erkekleri neden bekâr bıraktığımı biliyor musun Meredith?”

Soru o kadar beklenmedikti ki, birkaç saniye yüzüne baktım. Sonunda ağzımı kapattım ve sesimi buldum. “Evet teyze, hep merak ettim.” Aslında yüzlerce yıldır tartışılan bir konuydu, bunu neden yapıyordu?

“Sarayımızın erkekleri yüzlerce yıl tohumlarını uzaklara akıttı. Yarı-kanların sayısı arttı ve safkan perilerin sayısı azaldı. Ben de bu yüzden onları enerjilerini saklamaya zorladım.”

Yüzüne baktım. “O zaman yüksek saraydan kimseyle birlikte olmalarına neden izin vermiyorsun?”

Sırtım sandalyeye yasladı, deri eldivenli ellerini oymalı kollara koydu. “Çünkü onların soyunun değil benimkinin devam etmesini istiyorum. Bir zamanlar tahtın vârisi olmandansa ölmeni tercih ederdim.”

Soluk gözlerine baktım. “Evet, Andais teyze.”

“Evet, ne?”

“Evet, biliyorum.”

“Melezler sarayı ele geçirdi. İnsanlar bizi yeraltına kovaladı ve şimdi onların kanı sarayımızı kirletiyor. Onlar yüzünden soyumuzdan oluyoruz.”

“Benim bildiğim kadarıyla teyze, onların soyları hep bizimkine galip geldi. Ölümlü olmalarıyla ilgili bir şey olsa gerek.”

“Essus bana kızı olduğunu söyledi. Seni sevdiğini söyledi. Bir gün harika bir kraliçe olacağını söyledi. Ona güldüm.” Yüzüme baktı. “Artık gülmüyorum, yeğenim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Anlayamadım, teyze.”

“Damarlarında Essus’un kanı var. Ailemizin kanı. Benden sonra kendi kanımdan birinin devam etmesini isterim. Soyumuzun devam etmesini istiyorum, Meredith.”

“Soyumuz derken neden bahsettiğinden emin değilim, teyze.” Fakat içimde kötü bir his vardı.

“Bizim Meredith, senin, benim, Cel’in soyu.”

Karışıma kuzenimin de dâhil olması midemi bulandırdı. Periler arasında yakın akrabalarla evlenmek bilinmeyen bir şey değildi. Teyzemin aklındaki buysa başım büyük beladaydı. Seks ölümden daha kötü bir kader değildi. Cel ile seks için ise aynı şeyi söyleyemezdim.

Yüz ifademi gizleyebileceğimi sanmadığım için satranç taşlarına baktım. Cel ile yatamazdım.

“Soyumuzun devam etmesini istiyorum, Meredith, bedeli ne olursa olsun.”

Sonunda başımı kaldırdım, yüzüm ifadesizdi. “Bedeli nedir, Andais teyze?”

“Senin düşündüğün kadar nahoş bir şey değil. Gerçekten Meredith, ben senin düşmanın değilim.”

“İzin verirsen teyze, dostum da değilsin.”

Başıyla onayladı. “Çok doğru. Sen soyumuzu devam ettirecek araçtan başka bir şey değilsin.”

Gülümsememi gizleyemedim.

“Bu komik mi?” diye sordu.

“Hayır, Andais teyze, kesinlikle komik değil.”

“Güzel, açık konuşacağım. Parmağındaki yüzüğü sana kendi elimden çıkartıp verdim.”

Yüzüne baktım. Şeytani bir niyeti yoktu. Arabadaki suikast eylemi ile ilgili bir şey bilmiyordu. “Hediyeni çok beğendim,” dedim. Fakat kendim bile ses tonumu samimi bulmadım.

Ya fark etmemiş ya da umursamamıştı.

“Galen ve Barinthus, yüzüğün elinde yeniden canlandığını söyledi. Bunun beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin, Meredith.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü yüzük elinde cansız kalsaydı bu kısır olduğun anlamına gelirdi. Yüzüğün yaşaması doğurgan olduğun anlamına geliyor.”

“Neden dokunduğum herkese tepki veriyor?”

“Galen ve Barinthus dışında kime tepki verdi?”

“Doyle, Buz.”

“Ama Rhys’e vermedi, öyle mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Gümüşü çıplak tenine değdirdin mi?”

Evet diyecektim ama bir kez daha düşündüm.

“Sanmıyorum. Sanırım sadece kıyafetine değdi.”

Andais, “Çıplak tene dokunmalı,” dedi. “İncecik bir kumaş bile engel olur.” Öne eğildi, ellerini masaya koydu, köşeye sıkışmış bir kaleyi eline aldı, eldivenli elinde çevirdi. Başka biri olsaydı endişeli olduğunu söyledim.

“Muhafızlarımın bekârlık büyüsunü yürürlükten kaldıracığım.”

“Leydim,” dedim. Sesim aldığım nefesle yumuşadı. “Bu, harika bir haber.” Daha iyi sıfatlar bulabilirdim ama harkada karar kılmıştım. Kraliçenin önünde bu kadar mutlu olmak iyi bir şey değildi. Bunu ilk olarak neden bana söylediğini merak ettim.

“Büyü sadece ve sadece senin için kalkacak, Meredith.” Satranç taşlarına odaklandı, gözlerime bakmadı.

“Anlayamadım, Leydim?” Yüzümdeki şoku gizlemedim.

Kafasını kaldırdı. “Soyumuzun devam etmesini istiyorum, Meredith. Yüzük çocuk yapabilecek korumalara tepki veriyor. Yüzük sessiz kalırsa onlarla hiç uğraşma. Yüzük tepki verirse onlarla yatabilirsin. Muhafızlar içerisinde birkaç tanesini seçmeni istiyorum. Kimi seçtiğin umurumda değil ama üç sene içerisinde senden bir çocuk istiyorum, senin kanından bir çocuk.” Satranç taşlarını tahtaya sürterek yerine bıraktı ve gözlerime baktı.

Dudaklarımı yaladım ve soru sormanın kibar bir yolunu aradım. “Bu çok cömert bir teklif Kraliçem, birkaç tanesi derken tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

“Bence ikiden fazla seçmelisin; bir seferde üç veya daha fazla.”

Birkaç saniye sessiz kaldım, soru sormaya ihtiyacım vardı ama kabalık etmek istemiyordum. “Ne şekilde üç veya daha fazlası, Leydim?”

Kaşlarını çattı. “Ah, Danu’nun göğüsleri adına, sadece sorularını sor, Meredith!”

“Pekâlâ,” dedim. “Bir seferde üç veya daha fazlası derken gerçekten aynı anda hepsiyle birden yatağa girmemden mi yoksa aynı zamanda üçüyle birden flört etmemden mi bahsediyorsunuz?”

“Nasıl yorumlamak istiyorsan öyle,” dedi. “Onları istersen teker teker, istersen hep birlikte yatağına al, yeter ki, al.”

“Neden üç veya daha fazla olmak zorunda?”

“Dünyanın en güzel erkekleri arasından seçim yapmak bu kadar mı korkunç bir fikir? Birinden çocuk sahibi olup soyumuzu devam ettirmek? Bunun neresi korkunç?”

Yüzüne baktım, güzel suratını okumaya çalıştım ama başaramadım. “Üzerlerindeki sınırlamayı kaldırmanızı onaylıyorum sevgili teyzem ama lütfen beni tek seçenekleri yapmayın. Yalvarıyorum. Aç kurtlar gibi birbirlerine düşecekler, ben büyük bir ödül olduğum için değil, biri, hiç kimseden daha iyi olduğu için.”

“Zaten bu yüzden aynı anda birden fazlası olmasını istiyorum. Seçimini yapmadan önce birçoğuyla birlikte olmalısın. Böylece hepsi şansı olduğunu düşünür. Aksi hâlde, haklısın. Geride kimse kalmayana kadar düellolar olur. Birbirlerini öldüreceklerine, seni baştan çıkartmaya çalışsınlar.”

“Seksi severim Kraliçem, monogami gibi hayallerim yoktur ama muhafızlarınız arasında medeni bir biçimde sohbet bile edemeyeceğim adamlar var. Seks ise medeni bir sohbetten çok daha fazlası.”

“Seni vârisim ilan edeceğim,” dedi. Sesi çok sakindi.

Dikkatli, okuması zor yüzüne baktım. Duyduğuma inanamadım. “Bunu lütfen tekrar eder misiniz, Kraliçem?”

“Seni vârisim ilan edeceğim,” dedi.

Şaşırdım. “Kuzenim Cel bu konuda ne düşünüyor?”

“Hanginiz bana önce bir çocuk verirse o tahtın vârisi olacak. Bu, mücadeleyi kızıştırmaz mı?”

Birden ayağa kalktım ve tabure yere düştü. Birkaç saniye yüzüne baktım. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü yaşadıklarım gerçek olamazdı. “Hatırlatmama izin verin Andais teyze, siz ölümsüzsünüz ve ben değilim. Benden yüzlerce yıl sonra bile yaşayacaksınız. Bir çocuk doğursam bile tahta asla çıkamam.”

“Ben inersen çıkarsın,” dedi.

Şimdi benimle oyun oynadığım düşündüm. Bir tür oyundu. Öyle olmalıydı.

“Bir defasında babama kraliçe olmanın varlığınızın amacı olduğunu söylemişsiniz. Kraliçe olmayı herkesten ve her şeyden daha çok sevdiğinizi dile getirmiştiniz.”

“Kulak kabartılmış sohbetler için iyi bir hafızan var,” dedi.

“Benim önümde hiç lafınızı sakınmadınız teyze, sanki ben köpeklerinizden biriymişim gibi. Altı yaşımdayken beni neredeyse boğuyordunuz. Şimdi bana benim için tahttan ineceğinizi mi söylüyorsunuz? Fikrinizi tamamen değiştirmenize ne sebep olabilir?”

“Essus’un bana o akşam verdiği cevabı hatırlıyor musun, Meredith?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Kraliçem.”

“Essus, Merry tahta hiç çıkmasa Cel’den ne kadar kral olursa kızımın çok daha fazla kraliçe olur, demişti.”

“Ona vurmuştunuz, nedenini hiç bilemedim.”

Andais başıyla onayladı. “Sebebi buydu.”

“Öyleyse, oğlunuzdan memnun değilsiniz.”

“Bu, beni ilgilendirir.”

“Cel ile tahtın vârisi olacaksam beni de ilgilendirir.” Çantamda yüzüğe bağlanan iplikler vardı. Kraliçe’ye göstermeyi düşündüm ama vazgeçtim. Andais, Cel’in ne olduğunu ve neler yapabileceğini uzun zamandır inkâr ediyordu. Kraliçe’ye Cel hakkında olumsuz bir şey söylerseniz riski göze alırdınız. Ayrıca, iplikler korumalardan birine de ait olabilirdi. Sebebini bilmesem de Cel’in etkisi olmadan muhafızlardan biri ölmemi istemiş olabılırdi.

“Ne istiyorsun, Meredith? İstedığimi yapman için sana verebileceğim ne var?”

Bana tahtı teklif ediyordu. Barinthus çok sevinecekti. Ya ben?

“Sarayın beni kraliçe olarak kabul edeceğinden emin misiniz?”

“Bu akşam seni Et Prensesi ilan edeceğim. Etkilenecekler.”

“Tabii eğer inanırlarsa,” dedim.

“Ben inanmalarını söylersem inanırlar,” dedi.

Yüzüne baktım, yorumlamaya çalıştım. Dediğine inanıyordu. Andais kendisini çok büyük görüyordu fakat böyle kusursuz bir kibir sidhenin tipik özelliği idi.

“Evine dön Meredith, sen insanlara ait değilsin.”

“Bana sıklıkla hatırlattığınız gibi Kraliçem, yarı insanım ben.”

“Üç sene önce hâlimden memnun, mutluydun. Bizi terk etmeyi planlamıyordun.” Arkasına yaslandı, bana baktı,

ayakta dikilmeme izin verdi. “Griffin’in ne yaptığını biliyorum.”

Bir an için göz göze geldik ama göz temasını uzun süre devam ettiremedim. Bakışındaki acıma yüzünden değildi. Sanki sadece tepkimi görmek için içine kattığı soğukluk yüzündendi.

“Gerçekten sarayı Griffin yüzünden mi terk ettiğime inanıyorsunuz?” Sesimdeki şaşkınlığı yok etmeye çalışmadım. Sarayı kalbim kırıldığı için terk ettiğimi düşünüyor olamazdı.

“En son kavganız herkesin ortasındaydı.”

“Kavgayı hatırlıyorum sevgili teyzem, ama sarayı bunun için terk etmedim. Terk ettim çünkü bir sonraki düellodan sağ çıkamazdım.”

Beni umursamadı. Oğlunun kötü biri olduğu konusunda bana asla inanmayacağını anladım. Hiç şüphe götürmeyecek kanıtlar sunmadığım sürece fikri değişmeyecekti. Kraliçe’ye su götürmez kanıtlar sunamazdım ama bunu yapmadan da kendimi riske atmadan şüphelerimi dile getiremezdim.

Sarayı terk etmemin gerçek sebebiymiş gibi Griffin’den bahsetmeye devam etti. “Ama dövüşü başlatan Griffin’di. Neden yatağında olmadığını, kalbinde olmadığını bilmek isteyen oydu. Sen sarayda geceler boyunca onu kovalamıştın, sonrasında o seni kovalıyordu. Onu bu kadar çabuk nasıl değiştirdin?”

“Yatağıma girmesine izin vermedim.” Gözlerine baktım fakat içlerinde neşe değil, kararlı bir yoğunluk gördüm.

“Öfkeli bir âşık gibi herkesin içinde senin peşine düşmesi için yeterli miydi?”

“Bence kendisini affedeceğime inanıyordu. Onu bir süre cezalandıracağımı, sonra da geri alacağımı düşünüyordu. Son akşam dediklerimde ciddi olduğumu anladığım akşamdı.”

“Ne dedin?” diye sordu.

“Mezarın bu tarafında benimle asla birlikte olamayacağını söyledim.”

Andais, bakışlarını üzerime dikti. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ama onun için hâlâ hislerin var.” Bir soru değildi.

Başımı iki yana salladım. “Hisler, evet, ama iyi şeyler değil.”

“Griffin’i hâlâ istiyorsan bir seneliğine senindir. Bu süre içerisinde çocuğunuz olmazsa bir başkasını seçersin.”

“Griffin’i artık istemiyorum.”

“Sesinde pişmanlık var, Meredith. İstedığinin o olmadığına emin misin?”

İç geçirdim, ellerimi masanın üzerine koydum ve ellerime baktım. Kendimi yorgun hissediyordum. Griffin’i ve bu akşam kendisini görmek zorunda kalacağımı düşünmemeye çalıştım.

“Benim onun için hissettiklerimi benim için hissediyor olsaydı, benim ona âşık olduğum gibi o da bana âşık olsaydı, o zaman onu isterdim ama o bana âşık değil. O, olduğundan başkası olamaz, benim için de aynı şey geçerli.”

Küçük masanın üzerinden yüzüne baktım.

“Senin kalbini kazanma yarışmasına Griffin’i dâhil edebilirsin veya etmeyebilirsin. Seçim senin.”

Başımla onayladım ve sırtımı dikleştirdim. Yaralı bir tavşan gibi sırtımı kamburlaştırmama gerek yoktu. “Bunun için çok teşekkür ederim, sevgili teyzem.”

“Neden bunu senden duymak bana hakaret gibi geliyor acaba?”

“Hakaret etmek istemedim.”

Elini havada sallayarak beni susturdu. “Dert etme Meredith. Aramızın nasıl olduğunu biliyorum. Bunu sen de biliyorsun.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Kıyafetin geceye uygun, gerçi ben olsam farklı bir şey seçerdim.”

Gülümsedim ama mutlu bir gülümseme değildi. “Bu akşam tahtın vârisi ilan edileceğimi bilseydim orijinal bir Tommy Hilfiger giyerdim.”

Bir kahkaha attı ve eteklerini düzelterek ayağa kalktı. “İstersen kendine yeni bir dolap düzebilirsin. Ya da saray terzileri senin için yeni kıyafetler dikebilir.”

“Ben böyle iyiyim,” dedim. “Ama teklif için teşekkür ederim.”

“Sen bağımsız bir varlıksın, Meredith. Bu özelliğini hiç sevmedim.”

“Biliyorum,” dedim.

“Doyle, batı diyarında bu akşam senin için ne planladığını söyleseydi, buraya kendi isteğiyle gelir miydin yoksa kaçmaya mı çalışırdın?”

Yüzüne baktım. “Beni tahtın vârisi ilan ediyor, Muhafızlar ile birlikte olmama izin veriyorsun. Ölümünden daha kötü bir kader değil, Andais teyze. Yoksa bu akşamla ilgili bana söylemediğin bir şeyler mi var?”

“Tabureyi al, Meredith. Odayı düzgün bırakalım, olur mu?” Taştan merdivenleri inip duvardaki kapıya yürüdü.

Tabureyi yerden aldım ama soruma cevap vermemiş olması hoşuma gitmedi. Daha fazlası olmalıydı.

Küçük kapıdan geçmeden arkasından seslendim. “Andais teyze?”

Arkasına döndü. “Evet, yeğenim.” Yüzünde hafif aşağılar bir ifade vardı.

“Arabaya yerleştirdiğin şehvet büyüğü işe yarasaydı ve Galen ile sevişseydik, beni ve onu öldürecek miydin?”

Gözlerini kırıştırdı, yüzündeki gülümseme silindi. “Şehvet büyüğü mü? Sen neden bahsediyorsun?”

Anlattım.

Başını iki yana salladı. “Benim büyüüm değildi.”

Gümüş yüzüğün parıltması için elimi havaya kaldırdım. “Ama büyü, gücünü bu yüzükten aldı.”

“Sana söz verdim Meredith, ben arabaya büyü yapmadım. Sadece yüzüğü bulman için arabaya bıraktım, hepsi bu.”

“Yüzüğü arabaya mı bıraktın yoksa bırakması için birine mi verdin?” diye sordum.

Gözlerime bakmadı. “Arabaya bıraktım.” Yalan söylediğini biliyordum.

“Muhafızların başkasıyla birlikte olması yaşağını benim için kaldıracağını bilen var mıydı?”

Başını iki yana salladı, uzun siyah buklelerden biri omzunun üzerine kaydı. “Eamon biliyordu, hepsi bu. Eamon sır saklamayı iyi bilir.”

Başımı onayladım. “Evet, bilir.” Odanın iki tarafından birbirimize bakıyorduk, aklına bir fikir geldi ve yüz ifadesi değişti.

“Birisi seni öldürmeye çalıştı,” dedi.

Başımla onayladım. "Galen ve ben sevişseydik, sen ya-sağı kaldırmasaydın, beni bunun için öldürürdün. Galen'in kaderi de aynı olurdu."

Öfke, yüzünde bir camın içindeki mum ışığı gibi dans etti.

"Bunu kimin yaptığını biliyorsun," dedim.

"Bilmiyorum ama bu akşamki açıklamalarımın sonra kimin vârisliği seninle paylaşacağım biliyorum."

"Cel," dedim.

"Onu hazırlamam lazım," dedi.

"Evet," dedim.

"Bunu o yapmadı," dedi. Sesinde ilk kez bir şey vardı. Çocuğunu korumaya çalışan bir annenin isyanıydı.

Yüzüne baktım ve duygusuz bir ifade takındım. Yapabileceğimin en iyisi buydu çünkü Cel'i tanıyordum. Kraliçe olsun veya olmasın, doğduğu andan itibaren sahip olduğu bir hakkı annesi için başka biriyle paylaşmazdı.

"Cel seni kızdıracak ne yaptı?" diye sordum.

"Söylediğim gibi, ona kızgın değilim." Ama sesinde faz-lasıyla inkâr vardı. Andais, ilk kez savunmaya geçmişti. Bu, hoşuma gitti.

"Cel buna inanmadı, değil mi?"

"Benim motivasyonumun ne olduğunu biliyor," dedi.

"Bunu benimle de paylaşır mısın?" diye sordum.

Gülümsedi, bu akşam gördüğüm ilk samimi gülümse-mesiydi. Dudaklarını hafif utanarak kıpırdattı. Eldivenli elini bana doğru salladı. "Hayır, motivasyonum bana ait. Bu akşam yatağın için birini seçmeni istiyorum. Onu gece yanında otele götür, kim olduğu umurumda değil ama bu akşam başlamasını istiyorum." Gülümsemesi neredeyse

kaybolmuştu. Bir kez daha kraliçeydi, okunmaz, içine kapanık, gizemli ve gün gibi ortadaydı.

“Beni hiç anlamadın, teyze.”

“Bu da ne demek?”

“Sevgili teyzeciğim, son cümleyi bu şekilde dile getirmeseydin, bu akşam yatağıma birini alırdım. Fakat sen bu şekilde emredince kendimi bir kraliyet orospusu gibi hissettirdim ve hiç hoşuma gitmedi.”

Kuyruğunu arkasına alacak şekilde eteğini düzeltti ve bana doğru yürüdü. Hareket ederken gücünü serbest bıraktı. Odada açığa çıkan görünmez kıvılcıklar cildimi ısırdı. İlk birkaçında havaya sıçradım ama sonra olduğum yerde dikilip gücün cildimi kemirmesine izin verdim. Üzerimde çelik vardı fakat birkaç bıçak büyü gücüne dayanmaya yetmezdi. Daha kötüye gitmesine engel olacak olan benim yeni edindiğim güçlerdi. Önümde dikilince gözlerini kısıtı. Ben yükseltilmiş platformun üzerinde durduğum için göz göze bakıyorduk. Gücü hareket eden görünmez bir duvar gibi dışarıya uzandı. Rüzgâra karşı ayakta durmaya çalışır gibi kendimi yere sabitlemek zorunda kaldım.

Küçük kavurucu ısıklar bir fırının içindeymişim gibi yerini sürekli bir ağrıya bırakmıştı. Fırının parıldayan yüzeyine değmiyordum ama yerimden kıpırdayacak olursam yüzeye değip cildimi kavurabilirdim.

“Doyle güçlerinin arttığını söyledi ama ben ona inanmadım. Fakat karşımda dikiliyorsun ve ben senin sonunda gerçek sidhe olduğunu kabul etmek zorundayım.”

Ayağını en alt basamağa koydu. “Ama benim kraliçe olduğumu unutma, Meredith. Ne kadar güçlü olursan ol bana meydan okuyamazsın.”

“Hiçbir zaman aksini düşünmedim, Leydim,” dedim. Sesim biraz titrekti.

Gücü beni itti. Nefes alamıyordum. Güneşe bakar gibi gözlerimi kırıştırdım. Yerimde dikilip pes etmemek için mücadele ettim. “Leydim, ne istediğinizi söyleyin yapayım. Size hiçbir şekilde meydan okumadım.”

Bir adım daha attı ve bu sefer geri çekilmek zorunda kaldım. Bana dokunmasını istemiyordum.

“Gücümün karşısında durarak bana meydan okuyorsun Meredith.”

“Diz çökmemi istiyorsanız çökerim. Ne istediğinizi söyleyin Kraliçem, yapayım.” Kraliçe’yle büyü gücümü test etmek istemiyordum. Kaybederdim. Biliyordum. İsteğini yerine getirmekten başka çarem yoktu.

“Yüzüğü benim parmağımda canlandır, yeğenim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda elimi uzattım. “Yüzüğü geri mi istiyorsunuz?”

“Tahmin edebileceğinden de fazla ama yüzük artık senin, yeğenim. Keyfini çıkart.” Son cümlesi bir remenniden çok lanet gibiydi.

Masanın kenarına gittim ve artan büyü gücüne karşı masadan destek almak zorunda kaldım. “Benden ne istiyorsun?”

Bana cevap vermedi. Andais iki eliyle bana doğru hamle yaptı ve gücü karşı koyulmaz bir kuvvet gibi beni geriye itti. Bir an için yerden havalandım ve sonrasında sırtım duvara çarptı, ardından başım da aynı akıbete uğradı. Göz ucuyla gri ve beyaz çiçekler görürken ayakta kalmaya çalıştım.

Görüşüm berraklaştığında Andais elinde bir bıçakla önümde duruyordu. Bıçağın ucunu benim gırtlığıma da-

yadı, tenime battığını hissetmem için bıçağı biraz daha bastırdı. Yaraya parmağını götürdü ve elini geri çektiğinde deri eldivenli parmağında birkaç damla kan vardı. Parmağını damlaların titreyerek yere düşmesi için ters tuttu.

“Şunu unutma, yeğenim. Senin kanın benim kanım, sana ne olduğuna önem vermemin tek sebebi bu. Senin için planladıklarım hoşuna gidiyor mu, gitmiyor mu beni ilgilendirmiyor. Soyumuzu devam ettirmek zorundayım ama bu konuda bana yardım etmeyecekse sana ihtiyacım yok.” Bıçağı yavaşça geri çekti ama sadece birkaç santimetre. Bıçağı yüzüme doğru kaldırdı, ucu tehlikeli bir biçimde gözüme çok yakındı.

Nabzımı dilimde hissettim ve nefes almayı unuttum. Yüzüne bakarken beni öldüreceğini düşündüm.

“Benim için önemli olmayan bir kenara atılır, Meredith.” Bıçağı tenime yasladı, gözlerimi kırıştırtınca bıçak kirpiklerime değdi. “Bu akşam kendine birlikte olmak için birini seçeceksin. Kim olduğu umurumda değil. Bakir haklar talep ettiğin için Los Angeles’a geri dönmekte özgürsün ama benim Muhafızlarımdan birkaçını da yanma alacaksın. Bu akşam zümrüt yeşili gözlerinle, güzel sidhe gözlerinle onlara bak Meredith ve seçimini yap.” Yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ki, istesek öpüşebilirdik. Son kelimeleri ağzıma fısıldadı. “Bu akşam biriyle birlikte ol, Meredith, aksi hâlde yarın akşam benim seçtiklerimle saraydaki herkese bir gösteri sergilersin.”

Gülümsedi, aklına pis ve acı çektirecek bir şey geldiği zamanki gülümsemesiydi. “Seçtiklerinden en az bir tanesi sana karşı bana casusluk yapacak biri olmalı. Eğer Los Angeles’a geri dönüyorsan.”

Sesim fısıltıdan ibaretti. “Casusunla da yatmak zorunda mıyım?”

“Evet,” dedi. Bıçak biraz daha yaklaştı. O kadar yakındı ki, artık görüşüme engel oluyordu. Gözlerimi kırpmamak için mücadele ettim çünkü bunu yaparsam göz kapağım zedelenebilirdi. “Bununla ilgili bir sorunun var mı, yeğenim? Casusumla yatmak konusunda bir problemin var mı?”

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. “Hayır, Andais teyze.”

“Bu akşam baloda küçük haremimi seçecek misin?”

Gözlerimi kırpıstırmadım fakat bunun için can atıyordum. “Evet, Andais teyze.”

“Batı diyarlarına gitmeden önce bu akşam biriyle yatacak mısın?”

Gözlerimi biraz daha araladım ve yüzüne odaklandım, suratına baktım. Bıçak sağ gözümün görüşünü neredeyse tamamen engelliyordu ama boyalı bir ay gibi üzerime çöken yüzünü hâlâ görebiliyordum.

“Evet,” diye fısıldadım.

Bıçağı yüzümden çekti. “İşte. Çok mu zormuş?”

Duvarın dibine çöktüm, gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapalı tuttum çünkü içlerindeki öfkeye engel olamazdım ve Andais’in bunu görmesini istemiyordum. Bu odadan çıkmak ve Kraliçe’den uzaklaşmak istiyordum.

“Baloya kadar sana eşlik etmesi için Rhys’i çağıracağım. Biraz sarsılmış gibisin.” Bir kahkaha attı.

Gözlerimi açtım, gözlerimi kırpmamaya çalışırken biriken gözyaşlarımı gözlerimi kırparak temizledim. Basamaklardan iniyordu.

“Rhys’i sana göndereceğim, belki de arabadaki büyüden sonra başka bir korumaya ihtiyacın olur. Yanına kimi vereceğime karar vereceğim.” Kapıya ulaştığı sırada arkasına döndü. “Casusum kim olacak? Yakışıklı, yatakta iyi birini seçmeye çalışacağım, senin için sıkıntı olmayacak birini bulacağım.”

“Aptal veya kaba erkeklerle yatmam,” dedim.

“İlki tercihleri çok fazla daraltmıyor ama ikincisi... Cömert ruhlu birini bulmak, bu zor olabilir.” Gülümsemesi genişledi, aklına biri gelmişti. “Biri var.”

“Kim?” diye sordum.

“Sürprizleri sevmez misin, Meredith?”

“Pek sevmem.”

“Ama ben severim. Hem de çok severim. Benim sana hediyem olacak. Yatakta iyidir, altmış sene mi yoksa doksan sene mi önceydi? Evet, bence işini görür.”

Tekrar kim olduğunu sormadım. “Los Angeles’a gidince senin casusluğunu yapacağını nereden biliyorsun?”

Eli kapının tokmağında durdu. “Çünkü beni tanıyor, Meredith. Hem zevk vermek hem de acı çektirmek anlamında neler yapabileceğimi biliyor.” Kapıları açtı ve Rhys’i odaya aldı.

Rhys, önce Kraliçe’ye sonra bana baktı. Gözleri birazcık irileşti ama hepsi buydu. Yanıma gelip koluma girerken başka bir tepki vermedi. Minnetle koluna girdim. Zemini geçip açık kapıya ulaşmak çok uzun zaman aldı. Koşmak ve kurtulmak istiyordum. Rhys, elimin üzerine hafifçe vurdu, sanki bedenimdeki gerginliği fark etmişti. Boynumdaki küçük yarayı görmüştü. Nasıl olduğu konusunda tahmin yürütebilirdi.

Kapıya ulaştık ve koridora çıktık. Omuzlarım biraz gevşedi.

Andais, arkamızdan seslendi. “Keyfinize bakın, çocuklar. Baloda görüşürüz.” Kapıları arkamızdan sert bir biçimde kapatınca havaya sıçradım.

Rhys durdu. “İyi misin?”

Koluna tutundum ve yeniden yürümeye başladım. “Beni buradan uzaklaştır, Rhys. Sadece uzaklaştır.”

Soru sormadı. Koridorda ağır adımlarla yürüdük.

Sisters Planet

28

Geldiğimiz yoldan geri gittik ama koridor şimdi düz ve daha dardı. Sanki tamamen farklı bir koridordu. Arkamıza baktım ve kanatlı kapıları göremedim. Kraliçe'nin odası başka bir yerdeydi. Kısa süreliğine güvendeydim. Titremeye başladım ve bir türlü duramadım.

Rhys, iki koluyla bana sarıldı ve beni göğsüne yasladı. Kendimi Rhys'in göğsüne bıraktım, kollarımı beline doladım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye attı. "Tenin çok soğuk. Sana ne yaptı, Merry?" Başımı nazikçe kaldırdı, kendisine sarılırken yüzümü görmek istedi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Konuş benimle," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bana her şeyi, sıradan bir sidhenin isteyeceği her şeyi teklif etti, Rhys. Sorun, ona güvenmiyorum olmam."

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Geri çekildim. “Bundan,” dedim. Kanın kuruduğu yere dokundum. “Ben ölümlüyüm, Rhys. Ayın bana teklif edilmesi, gökyüzünden alıp cebime koyacağım ve uzun süre yaşayacağım anlamına gelmez.”

Yüzünde nazik bir ifade vardı ama birden benden ne kadar büyük olduğunun farkına vardım. Yüzü hâlâ gençti ama gözlerindeki bakış değildi. “En kötü yaran bu mu?”

Başımla onayladım.

Uzandı ve kanlı yaraya dokundu. Dokunduğu yer acımadı. Büyük bir yara sayılmazdı. Canımı acıtanın derime yansımamış olmasını açıklamak zordu. Kraliçe, Cel’in ne olduğunu reddediyordu ama ben etmiyordum. Cel, tahtı benimle asla paylaşmazdı: Birimiz tahta oturacaksa, diğeri-
nin ölmesi gerekiyordu.

Rhys, “Seni tehdit etti mi?” diye sordu.

Yine başımla onayladım.

“Çok korkmuş gibisin, Merry. Sana içeride ne söyledi?”

Yüzüne baktım, söylemek istemi-yordum. Sanki yüksek sesle dile getirmek her şeyi daha gerçek kılacaktı. Fakat bundan daha fazlası vardı. Rhys, neler olduğunu bilirse öğrendiklerinin hepsinden hoşnut kalmayacağını sanmıyordum. “Hem iyi, hem kötü haberleri var,” dedim.

“İyi haber ne?” diye sordu.

Rhys’e tahtın vârisliğine ortak olacağımı söyledim.

Bana sıkı sıkı sarıldı. “Bu harika bir haber, Merry. Bundan sonra kötü haber ne olabilir?”

Kendimi kollarından kurtardım. “Sence Cel yerine geçebileceğim kadar uzun süre yaşamama izin verir mi? Üç sene önce de beni öldürmeye çalışanların arkasındaydı ve o

zamanlar beni öldürmek için bu kadar iyi bir sebebe sahip değildi.”

Yüzündeki gülümseme silindi. “Şimdi Kraliçe’nin işaretini taşıyorsun. Cel bile seni öldürmeye cesaret edemez. Sana bir şey olursa bunu yapan Kraliçe’nin merhametine kalır.”

“İçeride bana sarayı Griffin yüzünden terk ettiğimi söyledi. Kalbim kırıldığı için değil düellolar yüzünden gittiğimi söylemeye çalıştım.” Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey söylemiyordum gibi beni umursamadı, Rhys. Gerçeği reddediyor ve ölümümün bunu değiştireceğini sanmıyorum.”

“Bebek oğlunun asla böyle bir şey yapmayacağına inanıyor,” dedi.

“Kesinlikle. Sence Cel, kendi zarif beyaz boynunu riske atar mı? Yapabiliyorsa bunu bir başkasına yaptırır, tehlikeyi göze alan da başkaları olur.”

“Seni korumak bizim görevimiz, Merry. Biz işimizde iyiyiz.”

Güldüm ama içten bir gülüş değildi, daha çok strestendi. “Andais teyze iş tanımınızı değiştirdi, Rhys.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben sana anlatırken yürüyelim. Teyzemle arama biraz daha mesafe koymam gerek.”

Bana yeniden kolunu uzattı. “Leydim nasıl isterse.” Bunu söylerken gülümsedi ve ben kendimi Rhys’e bıraktım fakat koluna girmek yerine beline sarıldım. İrkildi, bir an için şaşırdı, sonra kolunu omzuma attı. Koridorda birbirimize sarılıp yürüdük. Hâlâ üşüyordum, sanki içimdeki sıcaklık sönmüştü.

Sanki bedenlerimiz farklı ritimlere sahipmiş gibi kol kola yürüyemeyeceğim erkekler vardı. Fakat Rhys ile aynı bütünün yarılarımıymış gibi uyumluyduk. Rhys'e dokunmaya iznim olduğuna inanamadım. Krallığın anahtarlarına birden sahip olmak gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Rhys durdu, beni kendine çevirdi, ellerimi ve kollarımı ovaladı. "Hâlâ titriyorsun."

"Önceki kadar kötü değil," dedim.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Gel, ballı çöreğim, Doğunun Lanet Cadısı'nın sana ne yaptığını söyle."

Gülümsedim. "Ballı çörek?"

Sırıttı. "Oyuncak ayım? Tatlı kızım? Kelebeğim?"

Bir kahkaha attım. "Gittikçe kötüleşiyor."

Gülümsemesi soldu. Giysisinin koluna değen yüzüğe baktı. "Doyle yüzüğün kendisi için canlandığını söyledi. Doğru mu?"

Sekizgen ağır gümüş parçaya bakıp başımla onayladım.

"Benim kolumda cansız duruyor."

Yüzüne baktım. Acı çekiyor gibiydi. "Kraliçe kendisine eş olacağı yüzüğüyle seçerdi," dedi.

"Bu akşam dokunduğum korumaların neredeyse hepsine tepki verdi."

"Ben hariç," dedi. Sesinde öyle bir pişmanlık vardı ki, dayanamadım.

"Çıplak tenine değmesi gerekiyor," dedim.

Elime ve yüzüğe uzandı. Geri çekildim. "Lütfen yapma, Rhys."

"Sorun nedir, Merry?"

Işık solarak bir alacakaranlık parıltısına dönüşmüştü. Koridorda parıltılı gümüş bir perde gibi örümcek ağları

vardı. İki elimden daha büyük soluk beyaz örümcekler şişman hayaletler gibi ağların arasına gizleniyordu.

“Çünkü on altı yaşındayken bile nerde durulacağını söyleyen bendim. Bunu bilmen gerek.”

“Birkaç tokat ve biraz oynaşma, ardından oyundan son-
suza kadar men edildim. Bebeğim, bu çok zalimce.”

“Hayır, pratik bir çözümdü. Aziz Andrew’nin çarmıhına gerilerek ölmek istemiyorum.” Tabii ki, artık bu geçerli değildi. Rhys’e şimdi bulunduğumuz yerde istediğimizi yapabileceğimizi ve bunun için ceza almayacağımızı söyleyebilirdim. En azından Andais böyle demişti fakat ben teyzeme güvenmiyordum. Yasağın kaldırıldığını sadece bana söylemişti. Kraliçe’den başka sadece Eamon’un haberi vardı ve Eamon Kraliçe’nin eşi, yaratığıydı. Ya Rhys’le birlikte olursam ve fikrini değiştirirsem? Herkesin içinde açıklayana kadar tedbirli olmak gerekti. Ancak açıklama yapıldıktan sonra rahat edecektim.

Büyük bir örümcek ağların kenarına geldi. Başının çevresi en az sekiz santimetreydi. Yaratığın altından geçmek zorundaydım.

Rhys, “Bir muhafızı baştan çıkarttığı için işkence gören ölümlü bir kadın gördün ve hayatının sonuna kadar bunu hatırlayacaksın,” dedi. “Üzerinden çok uzun zaman geçti.”

“Evcil işkencecisinin de kuralı ihlal eden muhafızı becerdiğini gördüm, Rhys. Bence senin hafızan zayıflamış.” Rhys’i durdurdum, koca bedenli örümceğe ulaşmadan Rhys’i kendime çektim. Ilgım çağırabilirdim ama örümcekler ılgımlardan etkilenmezdi.

“İlgımdan daha güçlü bir şey çağırabilir misin?” diye sordum. Bizi bekleyen örümceğe baktım, bedeni yumru-

ğumdan daha büyüktü. Kafamın üzerindeki örümcek ağları birden ağırlaştı, içi balıklarla dolu bir ağ gibi yuvarlak şişman örümceklerle doldu.

Rhys, şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı sonra kafasını kaldırdı ve kalın örümcek ağlarını gördü, hareketliliği hissetti. “Örümcekleri hiç sevmezdin,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Örümcekleri hiç sevmem.”

Rhys beni bekliyor gibi duran örümceğin yanına gitti. Beni koridorun ortasında bıraktı. Kafamın üzerinde sallanan ağlara baktım ve örümceklerin ayak seslerini dinledim. Benim göremediğim bir şey yapmadı. Sadece parmağının ucuyla örümceğin bedenine dokundu. Örümcek telaşla uzaklaştı, birden durdu ve titremeye başladı. Bacakları istem dışı kasıldı. Kıvrandı ve seğirdi, ağda kısmi bir delik açtı. Yarısı ağın içinde yarısı dışında çaresizce sallandı.

Düzinelerce örümceğin güvenli bir yere kaçtığını duydum. Örümcekler kaçışırken ağ ters dönmüş bir okyanus gibi dalgalandı. Lord ve Leydi adına, tepemde yüzlercesi olmalıydı.

Örümceğin beyaz bedeni küçülmeye başladı, dev bir elin altında ezilmiş gibi kendi üzerine katlandı. Şişman beyaz beden kuru siyah bir kabuğa dönüştü. Önceden canlı hâlini görmeseydim bu hâline bakıp ne olduğunu anlayamazdım.

Şimdi örümcek ağlarında hareket yoktu. Koridor, Rhys’in gülümseyen figürü dışında tamamen sakindi. Loş ışık saçlarının beyaz dalgalarını ve beyaz üniformasını aydınlatıyor, Rhys, gri örümcek ağlarının ve gri taşların ortasında parılıyordu. Bana gülümsüyordu, neşeliydi, yaptığı Rhys için çok normaldi.

“Yeterli mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Daha önce bunu yaptığını bir kez görmüştüm ve savaştaydı ama o zaman hayatın da tehlike-deydi.”

“Böcek için yas mı tutuyorsun?”

“Böcek değil örümcek, hayır yas tutmuyorum. Buradan güvenli bir biçimde geçecek güce hiç sahip olmadım.” Ama... Rhys’in ellerine parlak ışıklar çağırarak örümcekleri korkutmasını bekliyordum. Örümceği öldürmesini istememiştim.

Elini bana uzatıp gülümsedi.

Koridordan geçişimizin yarattığı hava akımıyla ağında sallanan siyah kabuğa baktım.

Rhys’in gülümsemesi değişmedi ama gözlerindeki parlaltı nazikleşti. “Ben bir ölüm tanrısıyım, ya da öyleydim, Merry. Ne yapacağımı sandın, bir kibrit yakıp böö diye bağırarak mıydım?”

“Hayır, ama...” Uzattığı eline baktım. Kibar sayılma-yacak kadar uzun baktım. Sonunda tedirgin bir biçimde eline uzandım. Parmak uçlarımız birbirine dokundu ve iç geçirerek nefes verdi.

Parmağımdaki gümüş yüzüğe baktı. Gözleri gözlerimle buluştu. “Merry, izin verir misin?”

Soluk mavi gözlerine baktım. “Senin için neden bu kadar önemli?” diye sordum. Kraliçe’nin akşam ne planladığı ile ilgili söylentinin yayılıp yayılmadığını merak ettim.

“Seni geri çağırmasının bir sebebinin de kendine bir eş seçmen olduğunu düşünüyoruz. Yüzük beni tanımıyorsa sanırım yarışın dışında kaldım.”

“Gerçeğe çok yaklaştın,” dedim.

“O zaman, dokunabilir miyim?”

Yüzüne hevesini yansıtmamaya çalıştı ama başaramadı. Sanırım Rhys'i suçlayamazdım. Herkes öğrenince bütün gece böyle olacaktı. Hayır, çok daha kötü olacaktı. Başımla onayladım.

Konuşurken elimi dudaklarına götürdü. "Sana bilerek zarar vermeyeceğimi biliyorsun, Merry." Elimini öptü ve dudaklarını yüzüğe değdirdi. Yüzük hızlandı. Tek uygun kelime buydu. Alevlenip ikimizin içinde titreşti. Bunu hissetmek kalbimi sıkıştırdı, sanki boğazıma bir şey sıkıştı.

Rhys, hâlâ elime doğru eğilmiş pozisyondaydı. "Ah, evet," diye mırıldandığını duydum. Kafasını kaldırdı, gözleri odaksızdı.

Yüzük en güçlü tepkiyi Rhys'e vermişti ve bu durum beni endişelendirdi. Tepkinin gücü, erkeğin ne kadar kudretli olduğunu mu gösteriyordu? Rhys, xetü bir sperm sayısına mı sahipti? Rhys'in üzerine alınmasını istemezdim fakat bu akşam biriyle birlikte olacaksam Galen'ı seçerdim. Yüzük istediği tepkiyi gösterebilirdi. Yatağıma kimi alacağımı ben seçerdim. Tabii ki, Kraliçe casusunu gönderene kadar. Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım, şimdilik bununla uğraşamazdım. Korumaları arasında öpmek yerine öldürmeyi tercih edeceğim erkekler vardı.

Rhys, parmaklarını parmaklarıma doladı, avucunu yüzüğe bastırdı. İkinci nabız daha güçlüydü, ister istemez nefesimi tutmak zorunda kaldım. Sanki bedenimin derinliklerinde bir şeyler okşanıyordu. Hiçbir elin dokunamayacağı, etle sınırlanmayan bir gücün dokunabileceği yerlerdi.

Rhys, "Ah, bu hoşuma gitti," dedi.

Elimi çektim. "Bunu bir daha yapma."

"Güzeldi, kabul et."

Hevesli yüzüne baktım. “Kendime yeni bir nişanlı bulmamı istemiyor. Bu yüzüğün tanıdığı muhafızlarından birkaçıyla birlikte olmamı istiyor. Kraliyet ailesine kim önce vâris verecek yarışı gibi bir şey. Cel veya ben.”

Bana baktı, yüzümü inceledi, sanki ifademi okumaya çalıştı. “Bu konuda şaka yapmayacağını biliyorum ama gerçek olamayacak kadar güzel bir şey.”

Rhys de vaat edilene güvenmiyor gibiydi. “Kesinlikle. Bana benim için korumalarının başka biriyle birlikte olma yasağını kaldırdığını söyledi ama yanımda şahidim yoktu. Sanırım samimiydi ama bunu herkesin önünde açıklayana kadar seks bizim için tabuymuş gibi görünmemiz gerek.”

Başıyla onayladı. “Binlerce yıllık bekleyişin yanında birkaç saatin lafı mı olur?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu akşam herkesle birlikte olmam Rhys, birkaç saatten fazla beklemek zorunda kalabilirsin.”

“Sıranın başındaysam ne fark eder?” Şaka yapmaya çalıştı ama ben gülmedim.

“Sanırım herkes senin gibi hissedecek. Ben ve yirmi yediniz bir arada mı?”

“Hepimizle yatmak zorunda mısınız?”

“Öyle demedi ama casusuyla yatmam gerektiğini söyledi fakat kim olduğunu bilmiyorum.”

“Muhafızlardan bazıları senden nefret ediyor Merry ve sen de onlardan nefret ediyorsun. Onları yatağına almanı bekleyemez. Lord ve Leydi adına, nefret ettiğin birinden hamile kalırsan...” Cümlesini bitirmedi.

“Nefret ettiğim bir adamla evlenirim ve adam kral olur.”

Rhys, gözlerini kırptırdı, beyaz göz bandı kafasını hareket ettirirken ışığı yakaladı. “Bunu düşünmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse aklıma sadece seks gelmişti ama haklısın, bizden biri kral olacak.”

Gri örümcek ağlarına baktım. Boştular ama... “Tepemizde bu ağlar varken bunu burada konuşmasak?” diye sordum.

Örümcek ağlarına baktı. “Güzel noktaya parmak bastın,” dedi. Bana kolunu uzattı. “Baloya kadar sana eşlik edebilir miyim, Leydim?”

Koluna girdim. “Büyük bir zevkle.”

Elime hafifçe vurdu. “Umarım her şey güzel olur Merry, umarım.”

Bir kahkaha attım, sesim koridorda garip bir yankı yaptı. Örümcek ağları dalgalandı. Tavan sanki örümcek ağları ile gizlenen devasa bir karanlığa kadar yükseliyordu. Kahkaham örümcek ağlarının altından çıkmadan kesildi.

“Yüzlerce yıllık bekâretine son vermeye odaklanmak yerine korkumu anladığın için teşekkür ederim, Rhys.”

Sol elimi dudaklarına götürdü. “Ben senin altında hizmet etmek için varım, ya da üzerinde, nasıl istersen.”

Omzuna bir yumruk attım. “Kes şunu.”

Sırıttı.

“Ölüm tanrıları arasında Rhys diye biri yok. Kolejde seni araştırmıştım, orada değildin.”

Gittikçe daralan koridorda odaklandı. “Rhys şimdiki isimim, Merry. Daha önce kim olduğum önemli değil.”

“Tabii ki, önemli.”

“Neden?” diye sordu. Birden ciddileşti, çok yetişkinvari bir soru sordu.

Gri ışığın içinde bembeyaz parıldayan Rhys'e bakarken kendimi bir yetişkin gibi hissetmedim. Çok yorgundum fakat bakışlarında bir ağırlık, yüzünde bir talep vardı, cevap vermek zorundaydım.

"Sadece kiminle birlikte olduğumu bilmek istiyorum, Rhys."

"Beni hayatın boyunca tanıdın, Merry."

"O zaman söyle."

"Geçmişte kalan günlerden bahsetmek istemiyorum, Merry."

"Ya seni yatağıma davet edersem? O zaman bana sırrını söyler misin?"

Yüzüme baktı. "Beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun."

Yüzünün yaralı yanına dokundum, parmaklarımı sertleşmiş derinin üzerinden yumuşak dudaklarına doğru indirdim. "Öyle bir şey yapmıyorum, Rhys. Sen çok güzelsin. Yıllardır benim dostumsun. Ben gençken beni korudun. Yasağına bir son vermek varken seni kendi hâline bırakmak zalimlik olur. Ayrıca dilimi senin kaslı karnının üzerinde gezdirmek uzun zamandır fantezilerimi süslüyor."

"Çok komik, aynı fanteziyi ben de kuruyordum," dedi. Kaşlarını çatı ve beceriksizce bir Groucho Marx ifadesi takındı. "Belki de odama gelir gravürlerime bakarsın?"

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Hiç renkli filmler seyrediyor musun?"

"Pek sık değil." Uzattığı eli tuttum. El ele koridorda yürüdük, hoş bir histi. Bütün muhafızlar içerisinde seks yapabileceğini duyunca en iğrenç esprileri Rhys'in yapacağını düşünmüştüm. Fakat kusursuz bir centilmendi. Bu durum erkekleri anlamadığının başka bir kanıtıydı.

29

Koridorun sonundaki kapılar bugün küçüktü: İnsan boyundaydı. Kapılar bazen içinden fillerin geçebileceği kadar büyük olurdu. Altın süslemeleri olan soluk gri kapılardı. Rhys'e Kraliçe'nin mekanı yeniden dekore edip etmediğini sormadım. Kara Araba gibi sithen de kendi kendini yenilerdi.

Rhys, zarif kapıları açtı ama içeriye adım atamadık çünkü Buz karşımıza dikildi. Fiziksel olarak kapıyı bloke etmeye çalışmıyordu ama öyleydi. Kraliçe'nin seçtiği giysileri giymişti ve Buz'u görünce olduğum yerde dondum kaldım. Sanırım Rhys de ben durduğum için durdu.

Gömleği tamamen şeffaftı, kumaşın gerçekten beyaz olup olmadığını bilmiyordum. Belki de kumaş renksizdi ama derisi bembeyazdı. Gömlek göğsünün üzerine ikinci bir deri gibi oturacak şekilde dikilmişti ama kol kısımları-

nın yarı şeffaf bir malzemeden kabarıklıkları vardı, dirseğinin büküldüğü yerin üzerinden parıltıyan gümüş bir apliance ile başlıyordu. Kolların geri kalanı görkemli bir kristale benzeyen uzun bir tüp gibiydi. Kumaşı bir arada tutan iplikler gümüşlendi ve parıldıyordu. Pantolonu gümüş renkli satıyordu ve öyle düşük bir kesime sahipti ki, gömleğinin kumaşından kalça kemikleri görünüyordu. İç çamaşırı giyseydi pantolonunun üzerinden belli olurdu. Pantolonu yukarıda tutan tek şey çok sıkı olmasıydı. Kolsuz bir büstiyerin bağlarını andıran bir dizi beyaz iplik kasık kısmında fermuar vazifesi görüyordu.

Saçları üç kısma ayrılmıştı. Üst kısım oymalı beyaz bir kemiğin içinden geçiyor ve gümüş saçları bir fiskiyenin suyu gibi başının her tarafına düşüyordu. Saçının ikinci kısmı yanlardan geriye taranmış ve kemik tokalarla tutturulmuştu. Aşağıda kalan kısmı ise serbest bırakılmıştı fakat geriye o kadar az saç kalmıştı ki, vücudunu gizlemekten çok açığa çıkartan incecik gümüş bir duvağa benziyordu.

“Buz, gerçek olamayacak kadar güzelsin.”

“Bizi ne isterse giydirebileceği bebekler gibi görüyor.” Şimdiye kadar ağzından çıkan Kraliçe’yi eleştirmeye en yakın cümleydi.

Rhys, “Ben sevdim Buz,” dedi. “Sen busun.”

Buz kaşlarını çatı. “Bu, ben değilim.”

Buz’u bu kadar küçük bir şey için hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

“Sadece kıyafet, Buz. Zarafetle giymenin sana bir zararı olmaz fakat hoşnutsuzluğunu belli edersen bunun bir zararı olabilir.”

“Kraliçe’nin emrine uydum.”

“Kıyafetlerden nefret ettiğini anlarsa senin için yenilerini diktirir. Bunu biliyorsun.”

Kaşları biraz daha çatıldı, ardından kusursuz yüz ifadesini geri kazandı. Odanın içinden bir çığlık geldi. Kelimesizdi ama sesi tanıyordum. Galen’di.

Öne çıktım. Buz yerinden kıpırdamadı.

“Yolumdan çekil, Buz,” dedim.

“Prens bu cezayı uygun gördü ama mahremiyete izin verdi. Bitene kadar kimse girmeyecek.”

Buz’a baktım. Yanından zorla geçemez ve adamı öldüremezdim. Seçeneklerim azdı.

Rhys, “Merry, bu akşam tahtın vârisliğine ortak olacak,” dedi.

Buz’un gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “İnanmıyorum.”

Galen, yeniden bir çığlık attı ve sesi tüylerimi diken diken etti, yumruklarımı sıktım.

“Bu akşam tahtın vârisliğine ortak olacağım, Buz.”

Başını iki yana salladı. “Bu, bir şeyi değiştirmez.”

Rhys, “Ya sana cinsel ilişki yasağının, sadece ve sadece Merry için kalkacağını söylersem?” dedi.

Buz, hem kendini beğenmiş hem de şüpheli görünmeyi başardı. “Ya seninle bu oyunu oynamayacaksam.”

Galen, bir çığlık daha attı. Kraliçe’nin muhafızları kolay kolay çığlık atmazdı. Buz’a doğru adım attım ama gerginleşti. Sanırım dövüşmeyi bekliyordu.

Parmaklarımı gömleğinin önünde gezdirdim. Canını acıtmışım gibi irkildi. “Kraliçe bu akşam muhafızları arasında seçim yapmama izin verecek. Bu akşam sizden biriyle birlikte olmamı emretti, aksi hâlde yarından itibaren seks

partilerinde başrol oynayacağım.” Kollarımı beline dola-
dım ve bedenimi bedenine bastırdım. “Güven bana Buz,
bu akşam, sonraki akşam ve sonraki akşam, sizden biriyle
birlikte olacağım. Yatağıma aldıklarım arasında olmazsan
çok yazık olur.”

Kendini beğenmişliği gitmiş yerini heves ve korku al-
mıştı. Korkuyu anlamadım ama hevesi anladım. Rhys’e
baktı. “Bunun doğru olduğuna yemin eder misin?”

Rhys, “Ederim,” dedi. “Geçmesine izin ver.”

Buz bana baktı. Hâlâ bana dokunmamıştı. Vücuduna
dokunuşum karşılıksız kalan bir öpücük gibiydi ama yo-
lumdan çekildi, kollarımdan nazikçe kurtuldu. Bir çingir-
raklı yılanı bakar gibi bana baktı. Ani hareketler yapmadı,
kendisini ısırp ısırmayacağını bilmiyordu. Odada olanlar-
dan korkuyordu.

Buz’un yanından geçtim. Rhys’in arkamdan geldiğini
hissettim ama sadece odanın ortasındakini görebiliyordum.
Odanın ortasında küçük bir su bahçesi vardı. Ortasını de-
koratif bir kaya süslüyordu. Kayaya çıkan basamak vazifesi
gören daha küçük taşlar vardı, içlerine zincirler geçirilmiş
ve Galen kayaya bağlanmıştı. Bedeni yarı-perilerin kelebek
kanatlarının altında neredeyse kaybolmuştu. Bir su birikin-
tisinin yanında uçuşan, su içen ve beslenirken ritmik olarak
kanat çırpın kelebeklere benziyorlardı. Fakat içtikleri şey
su değil Galen’in kanıydı.

Bir çığlık daha attı ve öne atıldım. Doyle önüme geçti.
Diğer kapıları koruyor olmalıydı. “Beslenmeye başladıktan
sonra onları durduramazsın.”

“Neden çığlık atıyor? Bu kadar acı çekmemesi lazım.”
Yanından geçip gitmek istedim ama kolumu tuttu.

“Hayır, Meredith, hayır.”

Galen, yüksek sesli uzun bir çığlık attı, bedeni büküldü. Hareket edince yarı-perilerden bazıları uçtu ve neden çığlık attığını gördüm. Kasıkları kanlı bir yığından ibaretti. Hem kanını hem de etini alıyorlardı.

Rhys, “Lanet olası yaratıklar,” diye tısladı.

Doyle kolumu daha sıkı tuttu.

“Ona zarar veriyorlar,” diye itiraz ettim.

“İyileşecek,” dedi.

Elinden kurtulmak istedim ama parmakları tenime geçmişti. “Doyle, lütfen?”

“Özür dilerim, Prenses.”

Galen çığlık attı, kaya bedeninin çekiş gücüyle yerinden oynadı ama zincirler kopmadı. “Bu kadarı fazla, bunu sen de biliyorsun.”

“Prens emrine itaat etmediği için Galen’ı cezalandırma hakkına sahip.”

Beni uzaklaştırmak istedi, sanki uzaklaşırsam hiçbir şeyim kalmayacaktı.

“Hayır, Doyle, Galen buna katlanmak zorundaysa bakışlarımı kaçırmam. Şimdi beni bırak.”

“Saçma sapan bir şey yapmayacağına dair söz veriyor musun?”

“Veriyorum,” dedim.

Beni bıraktı, ben omzuna dokununca görüşüme engel olmamak için kenara çekildi. Kanatlar gökkuşağının bütün renklerine sahipti ve bazı tonları sadece gerçek bir gökkuşağında görmek mümkündü.

Elimden daha büyük kanatlar Galen’ın çıplak bedeninin üzerinde açılıp kapanıyordu. Pantolonu dizlerine indi-

rılmıştı ve üzerinde başka bir kıyafet yoktu. Sahnenin korkunç bir güzelliği vardı, sanki cehennemden bir resimdi.

Bir çift kanat diğerlerinden daha büyüktü. Büyük soluk bir uçurtmaya benziyorlardı. Kasığın hemen üzerinde beslenen Kraliçe Niceven'in kendisiydi. Aklıma bir fikir geldi. "Kraliçe Niceven," dedim. "Bir prensin pis işini yapmak bir kraliçeye düşmez."

Küçük başını bana çevirdi ve tısladı, dudakları ve yanakları Galen'in kanma bulanmıştı. Beyaz elbisesinin önü koyu kırmızıydı.

Elimi havaya kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Bu akşam tahtın vârisliğine ortak olacağım."

"Bundan bana ne?" dedi. Sesi şeytani çanlar gibi tatlı ve rahatsız ediciydi.

"Bir kraliçe, bir sidhe lordunun kanından daha iyisini hak ediyor."

Minik soluk gözlerle bana baktı. Bu hâliyle minik bir hayaletle benziyordu.

"Bana bundan daha lezzetli ne verebilirsin?"

"Daha lezzetli değil ama daha güçlü bir şey. Yarı-perilerin kraliçesi için bir sidhe prensesinin kanı."

Bana baktı, küçük eliyle ağzındaki kanı sildi. Kanatlarını açıp bana doğru uçtu. Diğerleri beslenmeye devam etti. Niceven yüzümün önünde durdu, kanatlarının hava akımı suratıma çarpıyordu. "Yerini mi alacaksın?"

Doyle, "Hayır, Prens," dedi.

Elimi havada sallayarak Doyle'u susturdum.

"Yarı-perilerin Kraliçe Niceven'ine kanımı teklif ediyorum. Bir sidhe prensesinin kanı paylaşılacak bir ödül değildir."

Buz ve Rhys, Doyle'un yanına geldi. Daha önce böyle bir gösteri izlememiş gibi bize bakıyorlardı.

Niceven, bir çiçeğin taç yapraklarına benzeyen minik diliyle dudaklarını yaladı. "Senden kan almama izin mi vereceksin?"

İşaret parmağımı havaya kalırdım. "Onu bırakın, o zaman sen kanımı içebilirsiniz."

"Prens Cel, bu adamın erkeklik organını mahvedebileceğimizi söyledim."

"Doyle'un dediği gibi, iyileşecek. Prens yarı-perilerden kalıcı olmayacak bir iyiliği neden istesin?"

Bir çiçeği inceleyen kelebek gibi parmağımın yakınına girdi. "Bunu Prens Cel'in kendisine sormalısın." Bakışları parmağımdan yüzüme kaydı. "Bizden önce ne yapmamızı istediğini duymalıydın. Onu sakat bırakmamızı istedi ama Kraliçe âşıklarına zarar verilmesinden hoşlanmaz."

Niceven yüzüme yaklaştı, minik eliyle burnumun ucuna dokundu.

"Prens Cel bana bir gün kral olacağını hatırlattı." Minicik parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Henüz başa geçmediğini ve kendisi için Kraliçe Andais'in öfkesini göze alamayacağımı söyledim."

"O ne dedi?"

"Uzlaştık. Bu akşam kraliyet kanının ve etinin tadına bakıyoruz, ikisi de çok lezzetli, bu akşam Kraliçe'nin yatağında işe yaramaz." Kaşlarını çattı, kollarını minik göğsünde birleştirdi. "Neden diğerlerini değil de bunu kışkırdığını bilmiyorum."

"Galen'ı uzak tutmaya çalıştığı yer Kraliçe'nin yatağı değil," dedim.

Başını yana yatırdı, örümcek ağzına benzeyen saçları kafasını takip etti. “Sen?”

Yüzüğümü gösterdim. “Bu akşam korumalardan biriyle birlikte olmam emredildi.”

“Ve seçimin bu mu olurdu?”

Başımla onayladım.

Niceven gülümsedi. “Cel, seni kıskanıyor.”

“Senin düşündüğün gibi değil, Kraliçe Niceven. Anlaştık mı, benim tatlı kanımı emersen Galen serbest kalır mı?”

Birkaç saniye daha yüzümün yakınında uçtukten sonra başıyla onayladı. “Anlaştık. Kolunu uzat ve bana konacak bir yer göster.”

“Önce Galen’ı serbest bırak, sonra beslenirsin.”

“Nasıl istersen.” Diğerlerinin yanına uçtu ve her ne dediyse yaratıklar parlak renkli bir bulut gibi tavana yükseldi. Galen’ın açık sarı derisi minik kırmızı ısırmalarla doluydu; ince kırmızı kan çizgileri noktaları birleştirmeye çalışan görünmez bir kırmızı kalem gibiydi.

“Zincirlerini çözün ve yarasıyla ilgilenin,” dedim. Rhys ve Buz emrime itaat etti. Sadece Doyle, ne bana ne de Niceven’e güvenmiyormuş gibi yanımızda kaldı.

Kolumu öne uzattım, elim yukarıya bakıyordu. Niceven koluma kondu. Görüldüğünden daha ağırdı ama yine de hafif ve kırılıyordu. Ayakları sanki kurumuş kemiklerden yapılmıştı.

İki elini birden işaret parmağıma doladıktan sonra yüzünü, öpecekmiş gibi parmak ucuma indirdi. Ustura gibi keskin minik dişleri etime geçti. Acı keskin ve anıydı. Minik diliyle akan kanı yalamaya başladı. Küçük vücudunun tamamı tenime değecek şekilde bedenini parmağıma

doladı. Sanki beslenerek kandan fazlasını alıyormuş gibi seksi ama garip bir hareketti.

Yarı-perilerin geri kalanı renkli bir rüzgâr gibi etrafımda uçtu. Minik ağızları kanlıydı, minyatür ellerinde Galen'ın kanı vardı. Niceven elleriyle elimi okşadı, minik ayakları ve dizleri avucuma değiyordu. Kafasını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Aşığının eti ve kanıyla doydum. Daha fazlasına dayanmam." Elimde doğruldu, başını parmağıma dayadı. "Bir gün kanını daha çok içmek isterim, Prenses Meredith. Yüksek büyü ve seks tadı aldım." Sırtını dikleştirdi ve kanatlarını yavaşça çırparak yükseldi. Yüzümün yakınında uçup bana baktı. Sanki benim görmediğim bir şeyi görüyor veya bende var olmayan bir şeyi arıyordu. Sonunda başıyla onayladı. "Baloda görüşürüz, Prenses." Bunu söyledikten sonra havaya yükseldi, diğerleri renkli bir bulut gibi kraliçelerini takip etti. Büyük kapılar kimse dokunmadan açıldı ve parlak bulut dışarıya çıktıktan sonra arkalarından kapandı.

Zayıf bir ses dikkatimi yeniden odaya odakladı. Galen, karşı duvarın dibindeydi, pantolonunu kaldırmıştı. Rhys, açık renkli bir sıvıyı küçük ısırıklara bastırıyor, Galen'ın çıplak bedeninin üst kısmı ışıkların altında parılıyordu.

Bana baktı. "Yasağın kaldırıldığı doğru mu?" diye sordu heyecanla.

"Doğru," dedim. Yanına çömeldim.

Gülümsemi ama gözlerinde acı vardı. "Bu akşam işine çok yaramam."

"Başka geceler de olacak," dedim.

Gülümsemesi genişledi ama Rhys yaralarını temizlemeye devam edince yüzünü buruşturdu. "Cel yatağına girip girmediyimi neden umursuyor?"

“Bence Cel bu akşam seni yatağıma almazsam yalnız uyuyacağımı düşünüyor.”

Galen bana baktı.

Kendimi rahatsız hissetmeme sebep olacak bir şey söylemesini beklemeden konuşmaya devam ettim. “Diğerlerinden duydun mu bilmiyorum ama bu akşam kendi seçtiğim biriyle seks yapmazsam yarın herkesin gözü önünde Kraliçe’nin benim için seçtiği erkeklerle sevişmek zorunda kalacağım.”

“Bu akşam yatağına birini almak zorundasın, Merry.”

“Biliyorum.”

Yüzüne dokundum, soğuk ve hafif terli olduğunu fark ettim. Çok kan kaybetmişti, bir sidhe için ölümcül bir şey değildi ama sadece seks için değil bir sürü şey için fazla zayıf olacaktı.

“Cel’in emrine itaat etmediğin için cezan buysa, Barinthus’un cezası ne?”

Buz, “Bu akşam baloya gelmesi yasaklandı,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Galen işkence görüyor ve Barinthus akşam yemeğini mi kaçırıyor?”

Buz, “Cel, Barinthus’tan korkuyor ama Galen’dan korkmuyor,” dedi.

“Ben fazla iyi biriyim.”

Buz, “Evet,” dedi. “Öylesin.”

Galen, “Şaka yapıyordum,” dedi.

Doyle, “Ne yazık ki, hiç komik değil,” dedi.

Rhys, “Kraliçe’yi bekletemeyiz,” dedi. “Yürüyebilir misin?”

“Beni ayağa kaldır yürürüm.” Doyle ve Buz, ayağa kalkmasına yardım etti.

Ağır adımlar attı, sanki hareket ettikçe çok acı çekiyordu fakat ikilinin yardımıyla diğer taraftaki kapılara ulaştıktan sonra kendi başına yürümeye başladı. Gözlerimizin önünde iyileşiyor, derisi ısırtıkları kapatıyordu. Çiçeklerin açışını anlatan bir filmi geriye sarmak gibiydi.

Yağ süreci hızlandırıyordu ama iyileşmesini esas sağlayan vücuduydu. Bir sidhe savaşçısının şaşırtıcı et makinesi. Saatler sonra ısırtıklar tamamen yok olacak, birkaç gün sonra hiçbir şeyi kalmayacaktı. Birkaç gün sonra Galen ve ben açlığımızı dindirebilirdik fakat bu akşam bir başkası olmak zorundaydı. Yanımdaki üç korumaya uygunsuz bakışlar attım. Mutfağa girip en sevdiğiniz yiyeceklerle dolu raflara bakmak gibiydi. Hiçbiri işkence görmekten daha kötü bir kader değildi. Soru, hangisini seçeceğimdi. İşin içinde sevgi yoksa kusursuz çiçekler arasında seçim nasıl yapılırdı? Aklıma hiçbir şey gelmedi. Belki de yazı tura atmalıydım.

30

Acı havuzunu geride bırakmamızı sağlayan kapılar büyük bir salona açıldı. İçerisi karanlıktı. Kaynaksız beyaz ışık burada çok loş ve çok griydi. Ayaklarım bir şeyi ezdi ve yere bakınca yaprakları gördüm. Her yerde kurumuş yapraklar vardı. Kafamı kaldırıncı tepemizde kurumuş ve cansız sarmaşıklar olduğunu gördüm. Yapraklar kendi üzerine katlanmış veya dökülmüştü.

Kapının yanındaki sarmaşıklara dokundum ama yaşam hissetmedim. Doyle'a döndüm.

"Güller ölmüş," dedim. Büyük bir sırrı fısıldar gibi konuşmuştum.

Başıyla onayladı.

Buz, "Yıllardır ölüyorlar, Meredith," dedi.

"Ölüyorlardı Buz, şimdi ölüler." Güller, sarayın son savunma hattıydı. Düşman buraya kadar gelirse güller can-

lanacak ve düşmanlarımızı öldürecekti. Bunu boğazlarını sıkarak veya dikenlerini kullanarak yapacaklardı. Daha aşağıda kalan yeni uzantıların sıradan sarmaşıklarinkine benzer dikenleri vardı fakat yumağın içindeki eski uzantılarınkiler küçük hançerler kadardı. Güller sadece bir savunma hattı değildi, aynı zamanda yerin altında büyülü bahçeler olduğunun da kanıtıydı. Önce ağaçlar ve sarmaşıklar ölmüştü, ardından bitkiler ve son olarak da çiçekler.

Sarmaşıklarda yaşam izleri aradım. Kuru ve cansızdılar. Sarmaşıklara gücümden bir parça gönderdim ve gücün nabız gibi atarak cevap verdiğini duydum. Hâlâ güçlüydü ama belli belirsizdi. Eskisi gibi varlığının sıcaklığını hissettirmiyordu. Parmak uçlarımla en yakındakine dokundum. Dikenler küçük ama kuruydular ve iğneye benziyorlardı.

Buz, “Gülleri boşver,” dedi. “Daha önemli sorunlarımız var.”

Elim hâlâ dikenlerin üzerinde yüzümü Buz’a döndüm. “Güller ölüyorsa, gerçekten ölüyorsa, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Muhtemelen senden daha iyi biliyorum,” dedi. “Ama güller veya sidhenin gücünün ölmesiyle ilgili yapacak bir şeyimiz olmadığının da bilincindeyim. Fakat bu akşam dikkatli olursak kendimizi kurtarabiliriz.”

“Büyü olmazsa sidhe olmayız,” dedim. Elimi bakmadan geri çektim ve bir diken parmağıma saplandı. Diken kırıldı ve etimin içinde kaldı. Küçük koyu renkli dikeniyi görebiliyordum, tırnağımın ucuyla çıkartabilirdim. Canımı da çok acıtmıyordu, sadece parmağımda kırmızı bir noktadan ibaretti.

Rhys, “Ne kadar kötü?” diye sordu.

“Çok kötü değil,” dedim.

Karanlığın içinde devasa bir yılan dolaşıyormuş gibi içeriye kuru bir tıslama doldu. Ses tepemizden geldi ve hepimiz kafalarımızı kaldırdık. Sarmaşıklar titredi, kurumuş yapraklar yağmur gibi tepemize yağdı, saçlarımıza ve kıyafetlerimize takıldı. “Neler oluyor?” diye sordum.

Doyle cevap verdi. “Bilmiyorum.”

Rhys, “O zaman diğer odaya geçelim mi?” diye sordu. Eli yanında olmayan kılıcına gitti. Diğer eli koluma uzandı ve beni en yakındaki kapıya çekti, koridora geri çekildi. Hepsi silahsızdı, tabii eğer Doyle’da benim silahım yoksa. Zaten silaha ihtiyacımız olduğunu sanmıyordum.

Diğerleri etten bir duvar gibi etrafımı kuşattı. Rhys, elini kapının koluna uzattı ve sarmaşıklar su gibi kapının üzerine aktı. Rhys geri çekildi, beni kapıdan ve aşağıya inen sarmaşıklardan uzaklaştırdı. Doyle diğer elimi tuttu ve diğer taraftaki kapıya koştuk. Yüksek topuklularım için fazla hızlıydılar. Tökezledim ama elleri beni ayakta tuttu. Koşarken ayaklarım yere neredeyse değmiyordu. Buz önümüzdeydi, kapılara yakındı. “Acele edin!” dedi.

Rhys mırıldandı. “Ediyoruz.”

Arkama dönüp Galen’a baktım. Sırtı bana dönüktü, elinde silah olmamasına rağmen arkamı kolluyor ama dikenler Galen’a dokunmuyordu. Sanki bir yılan çukurunun içindeymişiz gibi her yerde hareket vardı ama bir ahtapot gibi tepemde sallanan zayıf ve kuru yapraklar bana uzanıyordu. Doyle ve Rhys, beni odanın diğer tarafına götürürken dikenler arkamdan çekildi ve kafamın üzerine düştü. Saçlarımı okşadı ve bizi çekiştirdi. Doyle, yukarı bakmak için kafasını kaldırınca yüzündeki kırmızılığı gördüm, kanı akıyordu.

Dikenler saçlarıma dolandı ve beni kendilerine çekmek istedi. Bir çılgılık attım ve başım geriye düştü. Rhys saçlarını kavradı ve çekip dikenlerden kurtardı. Saçlarımin bir kısmını geride bırakmışım.

Buz diğer taraftaki kapıları açmıştı. Parlak ışıkları ve bize dönük yüzleri gördüm, bazıları insandı bazıları değildi. Buz bağırdı. “Kılıç, bana bir kılıç verin!”

Bir muhafız öne çıktı, elinde kılıcı vardı. Birisi bağırdı. “Hayır! Kılıcını verme.” Cel’in sesiydi.

Doyle emir verdi. “Sithney, kılıcını ver!”

Kapıdaki muhafız kılıcını kınından çekti ve Buz elini uzattı. Sarmaşıklar kuru yapraklardan bir dalga gibi açıklığın üzerine indi. Bir an için, Buz istese diğer tarafa atlayabilir ve kendisini kurtarabilirdi fakat bizimle kaldı. Kapı dikenli dalganın arkasında gözden kayboldu.

Rhys ve Doyle, beni yere çekti. Doyle, Rhys’i üzerime yatırdı. Birden bedenlerin altında kaldım. Rhys’in saçları ipekten bir perde gibi üzerime döküldü. Saçlarının arasından siyah pelerinli bir kol gördüm. Yere öyle yapışmışım ki, kıpırdayamıyordum, nefesi bile güçlkle alıyordum.

Tepemdeki Doyle ve Buz olmasa çılgılık atmalarını beklerdim. Fakat dikenlerin adamları üzerimden alıp tepemdeki ağırlığı hafifletmesini bekledim fakat öyle bir şey olmadı.

Yüzüstü yerde yatıyordum, soğuk taşların üzerindeydim, Rhys’in saçlarının arasından etrafımı görmeye çalışıyordum. Perdenin dışındaki kol giysisizdi ve saf beyaz değildi. Demek ki, Galen’di.

Kanım kulaklarımda attığı için tek duyduğum şey kendi bedenimin nabızıydı. Dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Nabzım sakinleşti. Ellerimi altımdaki taşlara koydum.

Gri taşlar mermer gibi pürüzsüzdü. Yüzlerce yıldır ayakların altında kalarak aşınmıştı. Rhys'in nefesi kulağımın dibindeydi. Tepemizde biri hareket edince giysiler kıpırdadı. Fakat tepemizi denizin sesine benzeyen sürekli bir mırıltı, dikenlerin sesi dolduruyordu.

Rhys, saçlarıma fısıldadı. "Ölmeden önce bir öpücük alabilir miyim?"

"Ölecek gibi durmuyoruz," dedim.

"Senin için söylemesi kolay. Yığının dibindesin," dedi.

"Neler oluyor? Bir şey göremiyorum."

Buz, "Görmediğine dua et," dedi.

Tekrar, "Neler oluyor?" diye sordum. Sesim biraz daha kararlı çıktı.

"Hiçbir şey." Doyle'un derin sesi erkek yığınının içinden geçti, sanki diğer vücutlar bir diyapazon gibi sesini taşıyarak omurgama iletliyordu. "Ve şaşırtıcı olan da bu," dedi.

Galen, "Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi.

Doyle, "Hayal kırıklığına uğramadım," dedi. "Meraklandım."

Doyle'un pelerini kayboldu ve üzerimdeki ağırlık azaldı.

"Doyle!" diye bağırdım.

"Korkma Prenses, ben iyiyim."

Tepemdeki ağırlık biraz daha azaldı. Buz'un da doğrulduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı ama bedenini yığından tamamen kaldırmadı. "Kendi adına konuş," dedi.

Galen'in kolu da gözümün önünden kayboldu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Kimsenin yürüdüğünü duymuyordum ama Galen'in yanımda yere çömeldiğini görebiliyordum. Rhys'in saçlarını bir perde gibi araladım. Buz da Galen'in yanına çö-

melmişti. Ayakta duran sadece Doyle'du. Siyah pelerinini gördüm.

Rhys, hafifçe doğruldu, kolları sınav çeker gibi bir pozisyondaydı.

Bu kadar yeterdi. Görmem gerekiyordu. "Kalk üzerimden Rhys. Görmem gerek."

Yüzünü başıma doğru eğdi, şimdi bana tepeden bakıyordu ama bedenini hâlâ kollarıyla desteklerken beni vücudunun altında tutuyordu. Başka bir zaman olsa bunu kasıtlı yaptığını söylerdim ama benim kıyafetimin kumaşı yeterince ince ve Rhys'in üzerindeki yeterince hafif olduğu için beni gördüğüne mutlu olmadığının farkındaydım. Birkaç santimetre uzakta tepetaklak duran yüzündeki üç mavi renkli gözlerine bakmak başımı döndürdü, garip bir yakınlığı vardı.

"Büyük kötülükle aradaki son beden benim," dedi. "Doyle bana kalk derse kalkarım."

Tepetaklak duran ağzının hareket edişine bakmak başımı ağrıttı. "Tepetaklak dururken konuşma," dedim.

Rhys, "Tabii ki," dedi. "Yukarıya bakabilirsin." Yüzünü geri çekti, yavrusunu korumaya çalışan bir hayvan gibi dört ayak üzerinde üstümde duruyordu.

Ben yüzükoyun yerde yatıyordum ama boynumu yana çevirdim. Tek gördüğüm şey güllerin bir yılan gibi kıvrılan uzantılarıydı. Tepemizde içeride rüzgâr esiyormuş gibi ileri geri sallanan incecik kahverengi iplere benziyorlardı fakat rüzgâr yoktu. Kabarık görünmelerinin tek sebebi dikenle-riydi.

"Güllerin yeniden yaşıyor olmasından başka neyi görmem gerekiyor?"

Doyle cevap verdi. “Sana uzananlar sadece minik dikenlerdi, Merry.”

“Yani?” dedim.

Tepemizde dikilirken siyah pelerini bize yaklaştı. “Güllerin sana zarar vermeye çalıştığını sanmıyorum.”

“Başka ne yapmak istemiş olabilirler?” diye sordum. Rhys, dört ayak üzerinde tepemdeyken Doyle ile konuşurken kendimi aptal gibi hissetmem gerekiyordu ama hissetmiyordum. Dikenlerle aramda bir şeyin, birinin durmasını istiyordum.

Doyle, “Bence asil kanın tadına bakmak istiyorlardı,” dedi.

Galen benden önce sordu. “Tadına bakmak da ne demek?” Yere oturdu, bedeninin yukarı kısmını görebileceğim bir pozisyona geçti. Vücudunda küçük sıyrıklar ve kan lekeleri vardı ama ısırıklar tamamen gitmiş ve yaralandığına dair tek kanıt olarak geride kanı kalmıştı. Pantolonunun önü kanla ıslaktı ama daha rahat hareket ediyor, daha az acı çekiyordu. Her şey iyileşiyordu.

Dikenler bana batsaydı ben hemen iyileşmezdim. Ölebilirdim.

Doyle, “Dikenler bir zamanlar Kraliçe ne zaman buradan geçse kanını içerdi,” dedi.

Buz, “Bu, yüzlerce yıl önceydi,” dedi. “Biz batıdaki topraklara gitmeyi hayal etmeden önce.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Ben hayatım boyunca güllerin altından yüzlerce kez geçtim ama bana hiç tepki vermediler, hâlâ çiçekleri varken bile.”

“Gücünü kazandın, Meredith. Toprak bu akşam seni kucaklarken bunun farkındaydı.”

Buz, "Toprak kucakladı derken neden bahsediyorsun?" diye sordu. Doyle anlattı.

Rhys yine tepetaklak yüzüme doğru eğildi. "Çok havallı," dedi.

Bunu duyunca gülümsedim ama yüzünü gözümün önünden ittim. "Toprak artık beni bir güç olarak kabul ediyor."

Doyle, "Sadece toprak değil," dedi. Galen'in diğer tarafına oturdu, siyah pelerinini vücudunun etrafına bıraktı, sanki dizlerine kadar inen çok sayıda pelerin giyiyordu.

Şimdi yüzünü görebiliyordum. Düşünceliydi, sanki felsefe yapıyordu.

Rhys, "Bu çok harika," dedi. "Ama Merry'nin seçilmiş olup olmadığını sonra da tartışabiliriz. Güller onu yeniden ısırmaya çalışmadan onu buradan çıkartmamız gerek."

Doyle, karanlık ve duygusuz yüzüyle bana baktı. "Kılıçlarımız olmadığı için Merry kapılara yaklaşınca güllerin canlanma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Biz güllerin ilgisini üzerimize çeksek de yaşarız ama Merry için aynı şey geçerli değil. Önemli olan bizim değil onun güvenliği olduğu için, içinde şiddet barındırmayan bir çözüm bulmak zorundayız. Güllere şiddetle yaklaşırsanız karşılığını verirler." Elleriyle tepemizdeki sarmaşıkları işaret etti. "Onlar bize karşı çok sabırlı, bence biz de aynı şekilde sabırlı olmalıyız."

Buz, "Cel'i ne toprak hoş karşıladı, ne de güller kanını içmeye çalıştı," dedi. Doyle'un yanına oturmak için yanımdan geçti. Doyle gibi güllerin sabrına güvenmiyordu. Buz ile aynı fikirdeydim. Güllerin daha önce bu şekilde hareketlendiğini görmemiştim. Hikâyeleri duymuştum

ama kendi gözlerimle görmediğim için üzerinde çok fazla düşünmemiştim. Odanın güzel kokulu güllerle kaplı olduğunu hep hayal etmişim ama insanın ne istediğine dikkat etmesi gerekiyordu. Tabii ki, şimdi çiçekler değil sadece dikenler vardı. Benim istediğim böyle bir şey değildi.

Doyle, “Birinin başına taç geçirmek onun hükmetmeye uygun olduğu anlamına gelmez,” dedi. “Eski günlerde kralı veya kraliçeyi seçen büyü, topraktı. Büyü onları reddederse, toprak onları onaylamazsa, kraliyet soyundan da gelseler yeni bir vâris seçilirdi.”

Birden herkesin bana baktığını fark ettim. Her birinin yüzünü inceledim. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı ve düşündükleri şeyler beni çok korkuttu. Sırtımdaki hedef gittikçe büyüyor gibiydi. “Ben tahtın vârisi değilim,” dedim.

Doyle, “Kraliçe bu akşam seni de vâris ilan edecek,” dedi.

Karanlık yüzüne baktım ve kuzgun karası gözlerini okumaya çalıştım. “Benden ne istiyorsun, Doyle?”

“Rhys dikenleri aralarken neler olacağını görmemize izin ver. Vahşice bir şey yaparlarsa daha fazla ilerlemeyiz. Eninde sonunda, diğer muhafızlar bizi kurtaracak.”

Rhys, “Şimdi kalkabilir miyim?” diye sordu.

Doyle, “Lütfen,” dedi.

Elimi Rhys’in kollarına doladım, tepemden kalkmasına izin vermedim. “Güller üzerime çullanıp beni parçalamaya çalışırsa ne olacak?”

“O zaman biz bedenlerimizi senin üzerine siper eder ve dikenlerin senin beyaz tenine dokunmayıp bizi parçalamasını sağlarız.” Doyle’un sesi duygudan yoksundu ama konunun hâlâ ilgisini çektiği belliydi. Sarayda herkesin önün-

de kullandığı ama kimsenin motivasyonunun ne olduğunu anlamasını istemediği zamanlar kullandığı ses tonuydu. Hepsi aklı başında periler olmayan asilzadelere yüzlerce yıldır cevap vererek ustalaşmış bir tondur.

“Neden rahatlayamadım?” diye sordum.

Rhys yine bana bakmak için başını aşağıya indirdi. “Sence ben kendimi nasıl hissediyorum? Başka birinin takdir edeceğini düşündüğüm bu kaslı vücudumu feda etmeye hazırlanıyorum.”

Bunu duyunca gülümsedim.

Tepeden bir Cheshire kedisi gibi bana baktı. “Kollarımı bırakırsan,” dedi. “İlk tehlike işaretinde üzerine atlayacağım söz veriyorum.” Gülümsemesi yeniden genişledi. “Aslında, izin verirsen, her fırsatta üzerine atlamak isterim.”

Bunu duyup gülümsememek mümkün değildi. Parçalanacaksam, bütün bunlar olmadan önce kaşlarımı çatmak yerine gülümseyebilirdim. Kollarını bıraktım. “Kalk üzerimden, Rhys.”

Alnıma hafif bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı.

Şimdi yerde tak başıma yatıyordum. Yana döndüm ve yukarı baktım. Erkeklerin hepsi ayakta idi. Tepemde duruyorlardı ama sadece Rhys bana bakıyordu. Diğerlerinin gözleri dikenlerdeydi.

Dikenler tepemizde bizim duyamadığımız bir müzikle dans ediyor gibiydi.

“Bir şey yapmayacak gibi duruyorlar,” dedim.

Doyle, “Ayağa kalkmayı dene,” dedi.

Soluk, süt beyazı tırnakları olan kusursuz siyah eline baktım. Elin arkasındaki Rhys ile göz göze geldim. “İlk tehlike işaretinde üzerime atlayacaksın, değil mi?”

“Küçük bir tavşan gibi,” dedi.

Galen’ın Rhys’e bir bakış fırlattığını gördüm. Dostça bir şey değildi. Galen, “Bunu duymuştum,” dedi. “Çok hızlıymışsın.”

Rhys, “Bir dahaki sefere en altta kalmak istiyorsan sen bilirsin,” dedi. “Ben hep yukarıda olmayı seven biriyim.” Alaycı sözlerinde tehditkar bir ton vardı ve Rhys de mutlu görünmüyordu.

Doyle herkesi uyarırcasına, “Çocuklar,” dedi.

İç geçirdim. “Yasağın kalktığı resmi olarak ilan edilmedi ve tartışmalar şimdiden başladı. Ve Rhys ile Galen elimdeki en mantıklı iki erkekti.”

Doyle beni selamladı ve elini uzattı. “Sorunları teker teker çözelim, Prenses. Aksi hâlde hiçbir şeyi çözemeyiz.”

Karanlık gözlerine baktım ve elini tuttum. Elimi sıkı sıkı tuttu ve beni hızlı bir şekilde ayağa kaldırırken inanılmaz güçlüydü. Bu kadar hızlı ayağa kalkınca sendeledim ve düşmemek için eline tutunmak zorunda kaldım. Diğer eli kolumu yakaladı. Bir an için birbirimize sarıldık. Yüzüne baktım. Suratında bunu kasıtlı yaptığını belli eder bir şey yoktu.

Tepemizdeki dikenler vahşi bir biçimde tısladı. Birden yukarı baktım, ellerim hâlâ Doyle’un kollarındaydı ama bunun sebebi destek almak değildi, korkuyordum.

“Belki de daha fazla ilerlemeden önce bize taşıdığın bıçakları versen iyi olur,” dedi.

Yüzüne baktım. “Ne kadar ilerlememiz gerek?”

“Güller kanının tadına bakmak istiyor. Senin bileklerine dokunmak zorundalar, genelde bileklere dokunurlar,” dedi.

Bunu duymak hoşuma gitmedi. “Kanımı güllere sunduğumu hatırlamıyorum,” dedim.

“Önce bıçaklar Meredith, lütfen,” dedi.

Titreyen dikenlere baktım. Uzantılardan biri diğerlerinden daha aşağıdaydı. Doyle’u bıraktım ve elimi sütyenimdeki bıçağı çıkartmak için elbisemin içine soktum. Bıçağı çıkarttım ve açtım. Buz şaşırmış gibiydi ve mutlu değildi. Rhys de şaşırmıştı ama hâlimden memnundu.

Buz, “Küçük bir sütyenin içine böyle bir silah gizlenebileceğini bilmezdim,” dedi.

Rhys, “Belki de Merry’yi korumak için kendimizi bu kadar hırpalamamıza gerek yoktur,” dedi.

Galen sarayda her zaman silahlı olduğumu biliyordu.

Bıçağı Doyle’a verdim ve eteğimi kaldırdım. Etek dizlerimin üzerine çıkınca erkeklerin ilgisini üzerimde hissettim. Yüzlerine baktım. Buz utanmış gibiydi ama diğerleri bacaklarıma veya yüzüme bakıyordu. Benimkilerden daha uzun bacaklar gördüklerini biliyordum. “Beni bu kadar yakından izlerseniz utanmaya başlayacağım.”

Doyle, “Özür dilerim,” dedi.

“Neden birden ilginizi çektim, baylar? Daha önce saray kadınlarını da gördünüz.” Jartiyere ulaşana kadar eteği sıyırdım. Kafesteki bir kuşu seyreden kediler gibiydiler.

Doyle, “Ama saray kadınları bize yasaktı, sen değilsin,” dedi.

Ah. Bıçağı jartiyerin içinden çıkarttım. Eteği indirdim ve gözlerinin kumaşın her hareketini takip ettiğini gördüm. Erkeklerin dikkatini çekmek hoşuma giderdi ama bu kadar ilgi sinir bozucuydu. Geceyi atlatırsam hepsiyle konuşmam gerekiyordu. Fakat Doyle’un dediği gibi sorunları

teker teker çözmem gerekiyordu. “Bıçağı kim alacak?” diye sordum.

Üç el birden bana uzandı. Doyle’a baktım. Sonuçta, Muhafız lideri Doyle’dü. Başıyla onayladı, seçimi benim yapmama izin veriyordu. Üç erkek içerisinde en çok kimi sevdiğimi biliyordum fakat bıçak kullanmakta hangisinin daha yetenekli olduğunu bilmiyordum.

Doyle, “Buz’a ver,” dedi.

Bıçağı kabzasından Buz’a uzattım. Hafifçe selam vererek bıçağı aldı. Gömleğinin üzerinde hafif kan izleri olduğunu ilk kez fark ettim. Galen’in sırtındaki yaralara yaslanmıştı. Gömleği yıkamak zorundaydı yoksa izleri kalacaktı.

Doyle, “Bu akşam Buz’un uzun süre izlenecek kadar güzel olduğunu biliyorum ama geç kalıyoruz,” dedi.

Başımla onayladım. “Sanırım haklısın.” Tepemizdeki dikenlere baktım. Midem kasılmıştı, ellerim soğuktu. Korkuyordum.

“En aşağıda sallanan uzantıya doğru bileğini uzattı. Seni son nefesimize kadar koruruz. Bunu biliyorsun.”

Başımla onayladım. “Biliyorum.” Bunu biliyordum. Hatta inanıyordum ama yine de... Dikenlere bakarken bakışlarım daha yukarıdaki uzantılara kaydı. Bacağım büyüklüğündeki uzantılar bir yılan denizi gibi birbirlerinin üzerine kıvrılıyordu. Dikenlerden bazıları elim büyüklüğündeydi, soluk siyah bir ışıkla parıldıyorlardı.

Bakışlarım yeniden kafamın hemen üzerinde duran minik dikenlere odaklandı. Küçüktüler ama sayıları çok fazlaydı, minik dikenleri olan bir zırha benziyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Elimi yavaşça yukarı kaldırdım, yumruk yaparak sıktım. Elim alnımın hizası-

na gelince sarmaşık deliğinden çıkan bir yılan gibi aşağıya indi. Kahverengi şey bileğime dolandı ve dikenler bir balığın dişleri gibi etime geçti. Acı keskin ve anıydı, kan akmaya başlamadan önce açığa çıktı. Kan, tenimi okşayan minik parmaklar gibi aşağıya indi. Kalın ve ağır bir biçimde bileğimden aşağıya süzüldü.

Galen, yanımda duruyor, bana dokunmak ister gibi elleri yakınımda geziniyordu. Fakat bir şey yapmaya korkuyordu.

“Bu, yeterli değil mi?” diye sordum.

Doyle, “Görünüşe göre değil,” dedi.

Bakışlarını takip ettim ve tepemdeki başka bir uzantıyı gördüm. İlk uzantı durunca ikincisi de durdu, bekliyordu. Benim kendisine ilgi göstermemi bekliyordu.

Doyle’a baktım. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Beslenmeyeli çok uzun zaman oldu, Meredith.”

Rhys, “Birkaç dikenden çok daha büyük acılara katlandın,” dedi.

Galen, “Hoşuna bile gittiği oldu,” dedi.

“O zaman şartlar farklıydı,” dedim.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Şartlar her şeydir,” dedi. Sesinde bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

Doyle, “Yapabilseydim bileğimi ben verirdim ama ben tahtın vârisi değilim,” dedi.

“Henüz ben de değilim,” dedim.

Sarmaşık yaklaştı, sevgilisini okşayan bir âşık gibi saçlarıma değdi. Diğer kolumu uzattım, yumruğumu sıktım. Sarmaşık hevesli bir biçimde öne atıldı. Dikenler etime geçti. Sarmaşık gerildi. Nefesimi tuttum. Rhys haklıydı. Daha büyük acılar da çekmiştim ama her acı kendine has-

tı, nadide bir işkenceydi. Sarmaşıklar gerilince ellerim başımın üzerine kalktı. O kadar çok dikenleri vardı ki, sanki küçük bir hayvan bileklerimi kemiriyordu.

Kan kolumdan hiç durmadan akmaya devam etti. Önceleri akan kanı hissedebiliyordum ama derim kısa süre içerisinde akışı hissetmemeye başladı. Dikkatim bileklerimdeki acıya odaklanmıştı. Sarmaşıklar beni parmak uçlarıma kaldırdı, düşmeme engel olan tek şey beni tutuyor olmalarıydı. Keskin acı yerini hafif bir yanmaya bıraktı. Zehir değildi. Sadece bedenim yaralara tepki veriyordu.

Uzaktan Galen'in sesini duydum. "Bu kadar yeter, Doyle." Galen konuşana kadar gözlerimi kapattığımı fark etmedim. Gözlerimi kapatmış ve kendimi acıya bırakmıştım çünkü acının üzerine ancak acıyı kucaklayarak çıkabilir, hiç acının olmadığı bir karanlığın içinde yüzmeye başlayabilirdim. Sesi beni kendime getirdi, dikenlerin öpüşünü ve kanımın akışını hissettim. Bedenim birden kasıldı ve dikenler beni havaya çekerek tepki verdi.

Çığlık attım.

Birisi bacaklarımı tuttu ve bana destek oldu. Galen'in beni tuttuğunu gördüm. "Bu kadar yeter, Doyle."

Buz, "Kraliçe'den bu kadar çok kan içmiyorlardı," dedi. Elinde bıçağıyla yanımıza geldi.

Doyle, "Uzantıları kesersek bize saldırırlar," dedi.

Rhys, "Bir şey yapmak zorundayız," dedi.

Doyle başıyla onayladı.

Ceketimin kolları kana bulanmıştı. Hayal meyal keşke siyah giyseydim diye düşündüm. Kıyafetim siyah olsaydı kan lekeleri çok kötü görünmezdi. Bunu düşününce kıkırdadım. Gri ışık etrafımızda yüzüyor gibiydi. Başım dönü-

yordu. Midem bulanmadan kan kaybına bir son vermek istiyordum. Kan kaybının sebep olduğu mide bulantısı gibisi yoktu. Kendinizi o kadar zayıf hissederdiniz ki, midenizin içindekileri yere dökmeyi arzularsınız. Korkularım ışığın içinde solmaya başladı, sanki bütün dünya sise bulanmıştı.

Kendimden geçmeye çok yakındım. Dikenler yeterince kan içmişti. “Yeter,” demek istedim ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Dudaklarıma odaklandım ve kelimeyi dile getirmek istedim ama sesim çıkmadı. Sonra bir ses duydum ama ses bana ait değildi. Sarmaşıklar tısladı ve titredi. Yukarıya baktım, başım kemiksizmiş gibi geriye düştü. Uzantılar iplerden siyah bir deniz gibi tepemde kıvranıyordu. Dikenler tıslayarak beni biraz daha yukarıya çekti. Sarmaşıklar çekti ve Galen pes etmedi, bileklerim kanıyordu.

Çığlık attım. Tek bir kelimeyi haykırdım. “Yeter!”

Sarmaşıklar ürperdi, tenime değenler titredi. Odanın havası yere düşen yapraklarla doluymuş gibi yoğunlaştı. Havayı kahverengi bir kar doldurdu. Bahar yapraklarının kine benzer keskin bir koku duydum ve hemen ardından ikinci bir dalga olarak toprağın kokusu geldi.

Dikenler beni yere indirdi. Galen beni kucakladı, sarmaşıklar beni nazikçe indirirken kollarını bedenime doladı. Hem Galen’ın kolları hem de sarmaşıklar inanılmaz nazikti, tabii eğer kolunuza batmaya çalışan dikenler ne kadar nazik olabilirse.

Uzantıların tekrar yukarı çekildiğini, kapının yumruklandığını duyunca anladım.

Sarmaşıklar bileklerimi hâlâ bırakmamıştı ama Galen beni kollarında tutuyordu. Kapılar açılıp içeriye ışık dolunca hepimiz başlarımızı çevirdik.

Işık çok parlaktı, gözlerimizi kamaştırdı, içinde yumuşak bir sisin parıltısını barındırıyordu. Işığın karanlıktan sonra çok parlak geldiğini ve sis parıltısına benzettiğim şeyin, görüşümün kenarlarının bulanıklaşması olduğunu düşündüm. Her bir parmağı sönmüş bir mummuş gibi elinden dumanlar yükselen bir kadın, ışığın içinden çıktı.

Siyah elbisesinin içinde sarı teni nergisler gibi parlak bir renge bürünen kadın içeriye girdi. Saçları kendi gücünün rüzgârıyla dalgalanan ısıtılı bir pelerin gibiydi.

Muhafızlar iki yanından geçti. Birkaçının elinde silah vardı, diğerlerinin elleri boştu. Kraliçe'nin ve Kral'ın yirmi yedişer tane koruması vardı, Kral'ın kiler şimdi kral olmadığı için Cel'e hizmet ediyordu. Kırk dört savaşıdan otuz kadarı içeriye doldu.

Görüşüm bulanık da olsa yüzlerin hepsini hafızama kazımaya, kimin yardımımıza koşup kimin geride kaldığını anlamaya çalıştım. Geride kalmayı seçen muhafızlar benimle birlikte olma şansını da kaybetmişti fakat yüzlerin tamamına odaklanamadım. Muhafızların arkasında yeni formlar belirdi, birçoğu kısaydı ve insan değildi.

Goblinler geldi.

Goblinler Cel'in yaratıkları değildi. Karanlık üzerime dökülüp gözlerimi kapatmadan önce son düşündüğüm şey buydu. Suya atılan ve dibi bulamadığı için sürekli derinlere inen bir taş gibi kendimi huzurlu karanlığın içine bıraktım.

31

Karanlığın içinde bir ışık vardı. Bana doğru gelen parlak bir noktaydı ve gittikçe büyüyordu. Ve bunun ışık değil beyaz alevler olduğunu anladım. Karanlığın içine beyaz bir alev topu girdi, bana doğru geldi ve ben bedenim olmadığı için kaçamadım. Soğuk karanlığın içinde yüzen bir şeydim. Alevler beni kuşattı ve bedenimi geri kazandım. Kemiklerim, kaslarım, derim ve sesim vardı. Sıcaklık tenimi kemirdi ve kasların piştiğini hissettim. Ateş kemiklerime işledi, damarlarıma erimiş metal doldu ve içim dışıma çıkacak şekilde soyulmaya başladım.

Çılgılık atarak uyandım.

Galen üzerime eğilmişti. Paniğe kapılmama engel olan tek şey yüzüydü. Başımı ellerine almıştı ve vücudunun üst kısmı bana değiyordu, alnımı okşuyor saçlarımı geriye atı-

yordu. “Hepsi geçti Merry, hepsi geçti,” dedi. Gözleri dökülmemiş yaşlarla yeşil camlar gibi parıldadı.

Fflur üzerime eğildi. “Hoş bir karşılaşma olmadı, Prenses Meredith ama Kraliçe’mizin isteğini yerine getirmek zorundaydım.” Tercümesi, Kraliçe’nin isteğiyle beni karanlıktan çıkartmış ve uyandırmıştı. Fflur seneler dört haneye ulaşmamış gibi yaşamaya çalışan biriydi. Duvar halıları St. Louis Sanat Müzesi’nde sergileniyordu. Resimleri çekilmiş ve en az iki dergide hakkında yazılar çıkmıştı. Fflur makalelere bakmayı reddetmiş ve tüm ısrarlara rağmen müzeyi ziyaret etmemişti. Televizyon, gazete ve dergilerden gelen bütün teklifleri de reddediyordu.

Çıglıktan başka bir ses çıkartmak için iki kez deneme yapmak zorunda kaldım.

“Kapıyı güllerden temizledin mi?”

“Evet,” dedi.

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. “Bana yardım etmek için çok fazla risk aldın, Fflur. Özür dilemene gerek tok.”

Kafasını kaldırdı ve etraftaki yüzlere baktı. Parmaklarından birini alnıma koydu ve tek bir kelime düşündü: “Sonra.” Benimle sonra konuşmak istiyor fakat bunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Fflur bir iyileştiriciydi ve başka yetenekleri de vardı. Aynı hareketle ateşimi de kontrol ediyor olabilirdi bu yüzden kimse bir şey anlamadı.

Başımla onaylama riskini bile göze almadım. Yapabileceğimin en iyisi siyah, sarılarıyla tam bir tezat oluşturan ve oyuncak bir bebeğinkilere benzeyen gözlerine bakmaktı. Gözlerine bakıp, bakışımla ne demek istediğini

anladığımı ifade etmeye çalıştım. Henüz taht odasını görmemiştim ve şimdiden kendimi entrikaların içinde bulmuştum. Sarayda tipik bir gündü.

Teyzem deriler ve viniller içerisinde yanıma çömeldi. Elimi eline aldı, üzerine hafifçe vurdu ve deri eldivenlerini kana buladı. “Doyle dikenlerden birinin eline battığını ve güllerin birden canlandığını söyledi.”

Yüzüne baktım, ifadesini okumaya çalıştım ama başaramadım. Bileklerim kemiklerime kadar işleyen keskin bir acıyla yanıyordu. Parmakları taze yaralarımın üzerinde gezindi ve her defasında irkildim. “Evet, parmağıma diken battı. Sanırım güllerin canlanmasına da bu sebep oldu.”

Elimi bu kez nazikçe eline aldı, yüzünde hayran bir ifadeyle yaralarımına baktı. “Güllerden ümidimi kesmiştim. Kayıplar denizinin bir başka üyesi olduklarını düşünüyordum.” Gülümsedi ve samimiydi ama aynı gülümsemeyi odasında birilerine işkence ederken de yüzünde görmüştüm. Gülümsemenin gerçek olması Kraliçe’ye güvenebileceğim anlamına gelmezdi.

“Mutlu olmanıza sevindim,” dedim. Sesim duygudan yoksundu.

Bir kakhaha attı ve ellerini yaraların üzerine bastırdı. Birden tenime batan deri eldivenlerin bütün dikişlerinin farkına vardım. Ben küçük bir ses çıkartana kadar hafifçe basınç uygulamaya devam etti. Mutlu olmuş gibiydi, beni bıraktı ve eteklerini savurarak ayağa kalktı.

“Fflur yaralarına baktıktan sonra taht odasında bize katılabilirsin. Yanımda olmanı dört gözle bekliyorum.” Arkasına döndü ve insanlar Kraliçe’ye yol açtı, taht odasına doğru giden ışıktan bir tünel oluştu. Eamon siyah de-

riden bir gölge gibi kalabalığın içinden çıktı ve Kraliçe'nin koluna girdi.

Alnını bir kolye gibi çok sayıda gözlerin süslediği küçük bir goblin yanıma eğildi, Fflur'un siyah eteğinin yanına çöktü. Goblinin gözleri bana odaklandı, Fflur'a baktı, ikimiz arasında gidip geldi, fakat aslında kana odaklıydı. Küçük bir goblindi, altmış santimetre civarındaydı. Gözlerden oluşan halkası sayesinde goblinler arasında yakışıklı kabul ediliyor olmalıydı. Bu şekle gözler kolyesi diyor ve bunu insanların büyük göğüsler veya sıkı kalçalardan bahsederken kullandığı ses tonuyla dile getiriyorlardı.

Kraliçe güller hakkında istediğini düşünebilirdi. Bir damla kanımın ölen gülleri canlandırdığını sanmıyordum. Asil kanımın beni kurtardığına inanıyordum ama ilk saldı- rı... Bunun dikenlerin arasına gizlenmiş bir büyü olabileceğini düşünüyordum. Bunu yapabilecek kadar güçlü biri var mıydı bilmiyordum.

Düşmanlarım vardı. İhtiyacım olan şey ise dostlar, müttefiklerdi.

Kendimden geçer gibi elimi kalçama indirdim. Taze yaralar, küçük goblinin ağzına birkaç santimetre uzaktaydı. Öne eğildi ve bir kedinin yarasını yaladığı gibi dilini dışarıya çıkarttı. Yaralarımı yalarken hafifçe inledim ve irkildi.

Galen, istenmeyen bir köpeği kovalar gibi yaratığa doğru hamle yaptı fakat Fflur goblini ensesinden kavradı. "Açgözlü yaratık, bu küstahlığın ne anlama geliyor?" Yaratığı uzaklaştırmak istedi.

Bunu yapmasına izin vermedim. "Hayır, davet edilmeden kanımın tadına baktı. Bu yüzden tazminat talep ediyorum."

Galen, "Tazminat mı?" diye sordu.

Fflur küçük goblını bırakmadı. Yaratığın gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Bunu yapmak istemedim. Özür dilerim, özür dilerim." İki tane esas, iki tane de işe yaramaz gibi duran kolu vardı. Dört kolu da titredi, minik parmakları açılıp kapandı.

Buz, goblını Fflur'dan aldı ve küçük yaratığı havaya kaldırdı. Elinde bıçağı yoktu. Geri istemeyi unutmuşum. Fakat şimdi başka bir işim vardı.

Fflur, "Yaralara bakmam lazım," dedi. "Yoksa kan kaybetmeye devam edeceksin. Sana biraz güç verdim ama bu hoşuna gitmedi ve bir dahaki sefere daha da az gidecek."

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil."

Galen, "Merry," dedi. "Bırak yaralarına baksın."

Endişe dolu yüzüne baktım. Benim gibi sarayda yetişmişti. Şimdi yaralarla ilgilenilecek zaman değildi, bunu biliyor olmalıydı. Şimdi eylem zamanıydı. Yüzüne baktım. Yakışıklı ve apaçık ortada olan yüzüne, saçlarının yeşil buklelerine veya gülümseyince bütün yüzünün parıldayışına bakmadım. Beni bir başkasına vermeye karar verdiğinde babamın kendisine baktığı gibi baktım. Galen'in aklından geçen soruları açıklayacak vaktim yoktu. Kalabalık bir araba kazasını seyreden insanlar gibiydi fakat daha iyi giyimliydiler ve egzotik görünüyorlardı. "Doyle nerede?"

Sağımda bir hareketlilik oldu. Doyle öne çıktı. Yattığım yerden çok uzun görünüyordu. Tepemde dikilen siyah pelerinli bir sütundu. Ürkütücü görünümünü sadece kulaklarındaki tüylü küpeler yumuşatıyordu. Yüzündeki bakış, pelerinin altında omuzların duruşu, eski Doyle'du. Karşımda duran Kraliçe'nin Karanlık'ıydı ve renkli tüyler adanma

gitmiyordu. Parti için giyinmiş ama kendisini bir dövüşün ortasında bulmuştu. Yüz ifadesi bir şey söylemiyordu ama ifadesiz olması mutlu olmadığı anlamına geliyordu.

Kendimi yeniden altı yaşında gibi hissettim ve teyzemin yanında dikilmesine alıştığım bu karanlık adamdan bir parça korktum. Fakat artık Kraliçe'nin yanında değildi, benim yanımdaydı. Kendimi Galen'in kollarına bıraktım ve rahatladım ama yardımı Doyle'dan istedim.

"Hırsıza karşı fidye vermek istiyorsa Kurag'ı bana getir."

Doyle bir kaşını havaya kaldırdı. "Hırsız?"

"Davet edilmeden kanımı içti. Goblinler arasında bundan daha büyük suç sadece et hırsızlığıdır."

Rhys diğer tarafıma çömeldi. "Goblinlerin seks sırasında çok et kaybettiğini duydum."

"Önceden anlaşıldıysa," dedim.

Galen üzerime eğildi, kulağıma fısıldadı. "Bu akşam çok kan kaybettiğin için kimse ile birlikte olamazsan..." Dudaklarını yüzüme değdirdi. "Kraliçe'nin seks şovlarından birinde seni görmeye katlanabileceğimi sanmıyorum. Bu akşam biriyle birlikte olacak kadar iyileşmelisin. Bırak Fflur yaralararla ilgilensin."

Yüzü soluk bir bulanıklık gibi görüş alanımın köşesinde duruyor, dudakları yanağımın yanında pembe bir buluta benziyordu. Yanılmıyordu. Sadece ilerisini düşünmüyordu. "Kanımı sargı bezlerine dökmekten daha iyisini yapabilirim," dedim.

Galen, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Doyle cevap verdi. "Goblinler bedenden gelen her şeyin mücevherler veya silahlardan daha değerli olduğuna inanır."

Galen, kafasını kaldırıp adama baktı. Bileğime doğru uzandı. İç geçirirken göğsünün başıma yanaştığını hissettim. “Bunun Merry ile ne ilgisi var?” Ses tonundan cevabı zaten bildiği belliydi.

Doyle’un karanlık gözleri benden Galen’a odaklandı. Genç muhafıza baktı. “Goblin savaşlarını hatırlamayacak kadar gençsin,” dedi.

Galen, “Merry de öyle,” dedi.

Siyah gözler bana odaklandı. “Genç fakat tarihi biliyor.” Bakışlarını Galen’a çevirdi. “Sen tarihi biliyor musun, genç Galen?”

Galen başıyla onayladı. Beni kendisine biraz daha çekti, Fflur’dan ve herkesten uzaklaştırdı. Kollarıma sıkı sıkı sarılınca kanım derisine bulaştı. “Tarihi hatırlıyorum sadece hatırlamak hoşuma gitmiyor.”

“Sorun değil, Galen,” dedim.

Bana baktı, başıyla onayladı ama bana inanmıyor gibiydi. Doyle’a, “Kurag’ı bana getir,” dedim.

Doyle kalabalığa döndü. “Sithney, Nicca, Goblin Kralı’nı getirin.”

Sithney uzun kahverengi saçlarını savurarak arkasına döndü. Nicca’nın koyu mor saçlarını görmedim ama menekşe renkli derisi sarayın beyaz ve siyah tenli mensupları arasında belli olmalıydı.

Fakat Doyle çağırıyorsa yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Periler kenara çekildi ve Kurag, kraliçesiyle öne çıktı. Goblinler, diğer sidheler gibi, eşlerin güvenli bir yere gizlenecek biri değil birlikte kol kola girilecek biri olduğuna inanırdı. Dişi goblinin yüzünde o kadar çok göz vardı ki, büyümsü bir örümcek gibi duruyordu. Geniş dudaksız ağ-

zının örümcekleri kışkandırarak kadar büyük dişleri vardı. Bazı goblinler vücutlarında zehir barındırırdı. Kurag'ın yeni kraliçesinin de bunlardan biri olduğunu düşündüm. Gözleri, zehri ve yılanlar gibi vücudunu saran çok sayıda koluyla, goblin güzelliğinin kusursuz bir sembolü olmalıydı fakat sadece bir çift bacağı vardı. Fazladan bacaklar goblinler arasında nadir görülen bir güzellikti, gerçi Keelin bu konuda kendini hiç şanslı hissetmiyordu.

Goblin Kraliçesi'nin, değerini bilen bir kadın olduğunu belli eden bir havası vardı. Kolları Kurag'ın bedenine dolanmıştı, dokunuyor ve okşuyordu. Bir çift kolu Kurag'ın bacaklarının arasında organını ve testislerini ovalıyordu.

Benim karşımda böylesine cinsel içerikli bir eylemde bulunması beni kendisine rakip olarak gördüğünü gösteriyordu.

Babam goblin sarayını bilmemin çok önemli olduğunu düşünürdü. Birçok kez sarayı ziyaret etmiştik, onlar da bizi ziyaret ederdi. "Savaşların birçoğunda goblinler savaşıyor," dedi. "Onlar ordumuzun belkemiği ve sidhe değiller." Bu, son goblin savaşından beri doğrudu. Sonrasında ırklar arasında bir barış antlaşması imzalanmıştı. Kurag babamın yanında o kadar rahattı ki, benim eşim olmak istemişti. Sidhelerin geri kalanı bunu bir hakaret olarak görmüştü. Bazıları bunun için savaştan bahsetmişti. Goblinler, Kurag'ın insana çok benzeyen bir eş alma isteğini sapıklığın son noktası olarak görmüş ve adamın arkasından yeni bir kral bulmanın daha uygun olacağını söylemeye başlamışlardı. Fakat bazı goblinler sidhe kanı taşıyan bir kraliçenin faydalarını görmüştü. Benim bir goblinle evlenmeme veya savaşa girmemize engel olan şey,

çok ciddi bir diplomasiydi. Sonrasında benim Griffin ile nişanlandığım açıklanmıştı.

Kurag tepemde dikiliyordu. Derisi, Fflur'unkine benzer bir sarıydı ama Fflur'unki fildişi gibi kusursuz bir dokuya sahipken Kurag'ınki siğiller ve yumrularla doluydu. Derisindeki her bir kusur bir güzellik sembolüydü. Sağ omzundaki yumrulardan birinin üzerinde gözü vardı. Goblinler buna gözetleyen göz diyordu çünkü sürekli etrafındakileri inceliyordu. Çocukken bu gözü severdim. Yüzden bağımsız hareket edişi hoşuma giderdi. Geniş ve güçlü yüz hatlarını üç göz süslüyordu. Omzundaki gözün uzun kirpikleri vardı ve menekşe rengiydi. Sağ göğüs ucunun üzerinde dolgun dudakları ve minik beyaz dişleri olan bir ağız vardı. Minik pembe bir dil dudakları yalıyor ve ağız nefes alıp veriyordu. Önüne bir tüy koyarsanız üfleterek tüyü savurabiliyordu. Babam ve Kurag konuşurken ben omzundaki göze, göğsündeki ağza ve Kurag'm kaburgalarının yanından garip bir açıyla çıkan iki incecik kola bakardım. O göz, ağız ve kollarla kart oynardık. Kurag'ın aynı anda vücudunun bu kadar farklı yerlerine odaklanabilmesini çok zeki olmasına bağlardım.

Genç bir kızken bilmediğim şey ise Kurag'ın kemerinin sağ tarafında iki incecik bacağıının olduğuydu. Bacaklarının arasında küçük ama işlevini yerine getirebilen bir penis vardı. Goblinlerin birlikte olma şekli bize göre çok kabaydı. Cinsel güç goblinler için çok şey ifade ediyordu. Ben Kurag'ın teklifini isteksiz karşılayınca pantolonunu indirip hem esas penisini hem de parazitik ikizini göstermişti. On altı yaşındaydım ama Kurag'ın bedeni içine sıkışmış başka bir varlık olduğunu anlayınca çok korkmuştum. Kurag

kendisiyle ilgilenmiyorken çocuklarla kart oynayabilecek kadar akıllı olan bir varlıktı. İçinde farklı bir kişilik kapana kısılmıştı. Bu farklı kişilik, genetik kendisine daha nazik davranmış olsaydı, kendine ait bir tane daha menekşe renkli göze sahip olacaktı.

Bundan sonra Kurag'ın yanında kendimi hiç rahat hissetmemiştim. Bunun sebebi benimle evlenmek istemiş olması veya görkemli erkeklik organını cesurca sergilemesi değildi. Sebebi büyük ve kalın, Kurag'dan bağımsız ve benim için hevesli ikinci penisiydi. Ben teklifi reddedince, diğer varlığın menekşe renkli gözünden bir damla yaş akmıştı.

Haftalarca kâbuslar görmüştüm. Fazla uzuvlar rahatsız ediciydi ama parça parça bir varlığın bir başkasının içinde kapana kısılmış olması... Bu, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ürkütücüydü. İkinci ağız nefes aldığına göre kendi ciğerleri vardı ama ses telleri yoktu. Bu iyi bir şey miydi yoksa bir lanet miydi bilemiyordum.

"Kurag, Goblin Kralı, merhaba. Kurag'ın İkizi, Goblin Kralı'nın Eti, sana da merhaba." Kral'ın çıplak göğsünün yanındaki minik kollar bana el salladı. Kart oynadığım ve tüy üfleme gibi aptalca oyunlar oynadığım varlığın Kurag'dan başka biri olduğunu öğrendiğimden beri ikisini ayrı ayrı selamlıyordum. Bildiğim kadarıyla bunu yapan sadece bendim."

"Meredith, Sidhe Prensesi, ikimiz de seni gördüğümüze çok sevindik." Turuncu gözleriyle bana baktı, büyük olan göz diğer ikisinin tam ortasında ve diğerlerinden biraz daha yukarıdaydı. Bakışı, arzu ettiği bir kadına bakan bir erkeğin bakışıydı. O kadar açık, niyetini belli eden bir bakışı

ki, Galen'ın bedeni kasıldı. Rhys ayağa kalkıp Doyle'un yanında dikildi.

“İlginle beni onurlandırıyor sun, Kral Kurag,” dedim. Goblinler arasında bir erkeğin kadına bakıp sırtıtmaması hakaretti. Bakmamak, çirkin veya kısır olduğu, şehvete layık olmadığı anlamına gelirdi.

Kraliçe, ellerini Kurag'dan ayırmadı ama bir eli diğer cinsel organın olduğu yere uzandı. Elleri işini yaparken gözleri de beni süzüyordu. Kurag iki ağzından birden nefes verdi.

Acele etmezsek, kraliçe ikisini de zevkin doruklarına çıkarttığı anda yanında olacaktık. Goblinler herkesin önünde sevişmekten çekinmezdi. Bir erkeğin balolarda birkaç kez boşalabilmesi ne kadar güçlü olduğunu gösterirdi ve bunu yapabilen kadına çok değer verilirdi. Tabii ki, bir dişinin ilgisini uzun süre çekebiyen bir erkek de goblin kadınları arasında çok değerliydi. Goblinlerden birinin erken boşalma, iktidarsızlık veya cinsel soğukluk gibi sorunları varsa bunu herkes bilirdi. Hiçbir şey gizlenmezdi.

Kurag'ın gözleri Buz'a ve muhafızın tuttuğu gobline odaklandı. Kral, kraliçeye karşı o kadar ilgisizdi ki, kadın sanki başka bir odadaydı.

“Neden adamlarımdan birini tutuyorsun?”

“Burası savaş alanı değil ve ben de kanlı bir et değilim,” dedim.

Kurag gözlerini kırptırdı. Omzundaki göz diğer üç gözden birkaç saniye sonra göz kırptı ve küçük gobline odaklandı. “Ne yaptın?”

Küçük goblin, “Hiçbir şey, hiçbir şey,” diye ciyakladı.

Kurag bana döndü. “Söyle, Merry, bu goblin nefes alır gibi yalan söylüyor.”

“İznimi almadan kanımı içti.”

Yine gözlerini kırptırdı. “Bu, büyük bir suçtur.”

“Çalınan kanıma karşılık tazminat istiyorum.”

Kurag kemerinden büyük bir bıçak çıkarttı. “Goblinin kanını mı istiyorsun?”

“Sidhe yüksek sarayının asil bir prensesinin kanını içti. Bunun karşılığı, bu aşağılık yaratığın kanı olabilir mi?”

Kurag yine bana baktı. “Adil bir takas ne olabilir?” diye sordu. Sesinde şüphe vardı.

“Benimkine karşılık senin kanın,” dedim.

Kurag, kraliçesinin ellerini bedeninden aldı. Kraliçe ciyaklayarak isyan etti ama Kurag sert bir biçimde dişi goblini iterek kış üstü yere oturmasına sebep oldu. Kraliçenin iyi olup olmadığına hiç bakmadı.

“Kan paylaşmak goblinler arasında özel bir anlama sahiptir,” dedi.

“Ne anlama geldiğini biliyorum.”

Sarı gözleriyle bana baktı. “Kanlı bir et parçasına dönüşene kadar kan kaybetmeni bekleyebilirim.”

Kraliçe yanında belirdi. “Süreci hızlandırabilirim.” Kolumdan daha büyük bir bıçağı eline aldı. Yüzeyi ışıkla parıldadı.

Kurag dişi goblinine dönüp hırladı. “Bu, seni ilgilendirmez.”

“Onunla, kraliçe olmayan biriyle kanını paylaşacaksın. Beni de ilgilendirir!” Kraliçe bıçağı Kurag’a doğru savurdu. Bıçak gümüş bir parıltıdan ibaretti, hareketi, göremeyeceğim kadar hızlıydı.

Kurag bıçağın bedenine saplanmaması için kolunu öne attı. Bıçak kolunda büyük bir yara açtı. Diğer kolunu kraliçenin yüzüne geçirdi. Kemiklerin kırılma sesi geldi ve kraliçe kendisini yeniden kış üstü yerde buldu. Burnu dolgun bir domates gibi patlamıştı. Uzun dişlerinin arasındaki küçüklerden iki tanesi kırılmıştı.

Ağzından kan geliyorsa da burnundan akanların arasında kaybolmuştu. Burnuna yakın olan bir gözü yuvasından çıkmış, şimdi ipin ucundaki bir balon gibi sallanıyordu.

Kurag, bıçağın üzerine bastı. Kraliçe yeniden saldırıya geçti ama bu sefer yan tarafına düştü ve hareketsiz kaldı. Kurag ile evlenmek istemeyişimin sebepleri çoktu.

Yere düşen kraliçenin üzerine eğildi. Kalın parmaklarıyla nefes alıp almadığını, kalbinin atıp atmadığını kontrol etti. Başıyla onayladı ve kraliçeyi nazikçe kollarına aldı. Bir emir verdi ve dev bir goblin öne çıktı.

“Onu tepeye götür. Yaralarıyla ilgilensinler. Ölürse senin kafanı kopartırım.”

Goblinin gözleri bir anlığına Kral’a odaklandı ama sonra bakışları önüne düştü. Bir anda yüzünde saf korku belirdi. Kral, kraliçeyi dövmüş, neredeyse öldürmüştü ama ölürse bunun sorumlusu goblin muhafız olacaktı. Bu sayede Kral suçu üzerinden atacak ve hemen kendine yeni bir kraliçe bulabilecekti. Bu kadar asil şahidin önünde kraliçeyi öldürmüş olsaydı ya tahtını ya da yaşamını kaybederdi. Ama muhafızın kollarına aldığı kadın hâlâ canlıydı. Ölürse kanı Kurag’ın ellerinde olmayacaktı.

Gerçi öleceğini sanmıyordum. Goblinler çok dayanıklı yaratıklardı.

Başka bir goblin koruma, daha kısa boylu ve geniş göğüslü biri, kraliçenin bıçağını Kurag'dan aldı, ilk goblin korumayı kalabalığın içinde takip etti. Kurag artık kraliçeye bir şey olursa iki korumayı da öldürebilirdi. Asillerin ilk öğrendiği şeylerden biri suçu nasıl yayacaklarıydı. Suçu başkalarının üzerine atarlarsa kendileri hayatta kalırdı. Alice Harikalar Diyarında'dan Kırmızı Kraliçe ile karmaşık bir oyun gibiydi. Yanlış şeyi söyle, doğru şeyi söyleme ve başın gidebilirdi. Mecazi anlamda veya gerçek anlamda.

Kollarını bana uzattı. Kan kalın kırmızı bir akıntı hâlinde aşağıya süzülüyordu. Yüzüme doğru uzattığı yara görüldüğünden daha derindi, üçüncü bir ağız olabilecek kadar büyük bir yarıktı.

"Kraliçen seni öldürmek istedi," dedim.

Yaraya baktı, hâlâ sırtıyordu. "Evet, öyle."

"Mutlu gibisin."

"Sen de, Prenses, temiz beyaz ağzını yaraya dayayacağın anı geciktiriyor gibisin."

Galen, "Sidhe kanı tatlı olabilir," dedi. "Ama goblin kanı acıdır." Eski bir deyişti. Ve doğru değildi.

"Kırmızı olduğu sürece tadı aynıdır," dedim. Ağzımı yaraya doğru indirdim. Ağzımı Kurag'ın koluna dayayamazdım ama kan emmek için sadece dudakları değdirmek yetmezdi. Kan paylaşmayı, olması gerektiği gibi tutkulu ve onurlu bir şekilde yapmamak da bir hakaretti.

Bu kadar derin kanayan bir yaradan kan emmek bir sanattı. Yavaşça başlamak, üzerinde çalışmak gerekti. Dilimle uzun vuruşlar yaparak yaranın en sığ olduğu yerden başladım. Çok fazla kan içmenin numaralarından biri de sıklıkla yutkunmaktı. Bir diğer önemli husus da her göreve ayrı

odaklanmaktı. Kurag'ın derisinin ne kadar sert olduğuna, deride bir düğüm gibi duran yaranın yanındaki büyük yumruya odaklandım. Bu düğüme odaklandım, birkaç kez ağzıma aldım, yapmam gerekenden fazlasını yapıyor ama cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Biraz kan, biraz acı hoşuma giderdi ama bu yara derin ve tazeydi, keyif almak için çok fazlaydı.

Yaranın sığ tarafını iki kez daha yaladıktan sonra ağzımı üzerine kilitledim. Kan çok hızlı akıyordu ve burnumdan nefes alarak birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Yine de tatlı metalik sıvıdan çok fazla vardı. Yutulacak çok fazla şey vardı. Öğürmemeye çalıştım ve başka bir şeye odaklandım. Yaranın kenarı çok temiz ve düzgündü. Sadece bu bile bıçağın ne kadar keskin olduğunu gösteriyordu. Ellerimle Kurag'a dokunsaydım, başka duysal bilgiler de alsaydım daha iyi olurdu. Ellerimin tutunacak bir şey arar gibi havayı yokladığının farkındaydım. Fakat yapabileceğim bir şey yoktu, hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Bir el parmak uçlarıma dokundu ve eli tutarak sıkmaya başladım. Diğer elim de havadaydı ve biri tuttu. Bunun Galen olduğunu düşündüm çünkü ellerinin üzeri kusursuzdu ama avuçları ve parmakları kılıç ve kalkan tutmaktan nasırlaşmıştı. Galen olamayacak kadar sertti. Bu eller Galen'in var olduğundan çok daha uzun süredir silah tutmak için eğitilmişti. Eller beni tutuyor, benim tutunma isteğim arttıkça ellerimi sıkıyordu.

Ağzım Kurag'ın kolundaydı ama dikkatim ellere ve beni tutan güce odaklanmıştı. Ellerimi arkama alıp hafifçe yukarı kaldırırken kollarının gerildiğini hissettim, bunu ya-

parken biraz canım yandı. Kusursuz bir dikkat dağıtıcıydı, tam ihtiyacım olan şeydi.

Sonunda nefesimi tutarak ağzımı yaradan çektim, derin bir nefes aldım. Öğürmeye başladım ama eller kollarımı yukarı kaldırdı ve nefessiz kaldım. Kendime geldim. İçtiğim kanı kusarak kendimi utandırmayacaktım.

Eller acıyan kollarımı bıraktı, artık sadece tutunulacak bir şeyden ibarettiler.

Kurag, “Hmm,” dedi. “İyi iş çıkarttın, Merry. Gerçekten de babanın kızısın.”

“Bu büyük bir övgü, Kurag.” Geri çekildim ve sendeledim. Eller beni tuttu, arkamdaki sırta yaslanarak güç aldım. Kafamı çevirmeden kim olduğunu anladım. Bedenine yaslandığım Doyle bana baktı, elleriyle beni tuttu.

“Teşekkür ederim,” sözcüklerini sessizce dile getirdim.

Başıyla hafifçe onayladı. Beni bırakmaya çalışmadı ve ben de Doyle’u bırakmadım. Doyle’dan uzaklaşır veya ellerini bırakırsam yere düşmekten korkuyordum. Fakat aynı zamanda güvende sayılırdım. Düşsem bile beni tutacak eller vardı.

“Benim kanım senin, senin kanın benim bedenimde, Kurag,” dedim. “Bir sonraki aya kadar kan kardeşiyiz.”

Kurag başıyla onayladı. “Senin düşmanların benim düşmanım. Senin dostların benim dostum.” Yakınıma girdi, Doyle’a rağmen üzerime eğildi. “Bir ay boyunca kan kardeşiyiz, eğer...”

Yüzüne baktım. “Eğer ne demek? Ayın tamamlandı.”

Kurag üç gözünü kaldırdı ve Doyle’a baktı. “Karanlık’ın ne demek istediğimi biliyor.”

“O hâlâ Kraliçe’nin Karanlık’ı,” dedim.

Kurag'ın bakışları benimle Doyle'un arasında gidip geldi. "Kraliçe'nin elini tutmuyor."

Doyle'dan uzaklaşmak istedim ama ellerimi daha sıkı kavradı. Bedenine yaslanarak rahatlamaya çalıştım. "Doyle'un neyi tuttuğu seni ilgilendirmez, Kurag."

Kurag gözlerini kıstı. "Yeni âşışın mı? Söylentilere göre saraya bunun için, kendine yeni bir âşık seçmek için dönmüşün."

Doyle'un ellerini belime doladım. "Benim âşışım yok," dedim. Doyle'a biraz daha yaslandım. Bir saniyelğine irkildi ama sonra kasları yavaşça rahatladı ve sıcaklığıyla beni kuşattı. "Ama alışverişe çıktığımı söyleyebiliriz."

Kurag, "Güzel, güzel," dedi.

Doyle'un gerildiğini hissettim, bizi izleyenlerin bunu fark edip etmediğini merak ettim. Bir şeyi gözden kaçırıyordum ama neyi?

"Âşışının olmaması bir şey daha isteyebileceğim anlamına geliyor, yoksa ittifak bozular."

Doyle, "Bunu yapma, Kurag," dedi.

Kurag, "Et hakkını talep ediyorum," dedi.

Buz, "Kanını başka bir amaçla aldı," dedi. "Düşmanlarının kim olduğunu biliyor ve goblin kralı onlardan korkuyor."

Kurag, "Goblin Kralı Kurag'a korkak mı diyorsun?" diye sordu.

Buz, küçük goblını kolunun altına aldı, eli şimdi boştaydı ama yine de silahsızdı. "Evet, etin arkasına saklanırsan sana korkak diyorum."

"Et hakkı nedir?" diye sordum. Doyle'u bıraktım ama kolları gerildi. Yüzüne baktım. "Neler oluyor, Doyle?"

“Kurag eski bir ayinin arkasına saklanarak korkaklığını gizlemeye çalışıyor.”

Kurag ikisine de sırtıttı. Sarayda birine korkak dersin kendini bir düelloda bulabilirdin. Kurag çok mantıklı davranıyordu.

“Hiçbir sidheden korkmam,” dedi. “Et hakkını talep etmemin sebebi düşmanlarından korkmam değil, Koruma, etimi onunla gerçekten birleştirmek istemem.”

Buz, “Sen evlisin,” dedi. “Zina sidheler arasında suçtur.”

Kurag, “Ama goblinlerde değildir,” dedi. “Bu yüzden benim veya onun medeni hâli bir şeyi değiştirmez.”

Doyle’u bıraktım. Bunu o kadar ani yaptım ki, sendeledim, beni düşmekten kurtaran dirseğimdeki Fflur’un eli oldu. “Şimdi bileklerini saracağım,” dedi.

İtiraz etmedim. “Teşekkürler,” dedim. Fflur bileklerimi sararken erkeklere döndüm. “Birisi lütfen neden bahsedildiğini açıklayabilir mi?”

Kurag, “Memnuniyetle,” dedi. “Düşmanların benim de düşmanım, güçlü düşmanlarına karşı seni korumalıyım, ancak o zaman sevdiklerin de sevdiklerim olabilir. Kan paylaştığımız gibi et de paylaşmalıyız.”

Galen, “Seks mi demek istiyorsun?” diye sordu.

Kurag başıyla onayladı. “Evet, seks.”

“Hayır,” dedim.

Galen, “Ah, hayır,” dedi.

Kurag, “Et paylaşmıyorsan anlaşma yok,” dedi.

Doyle, “Sidhelerin arasında evlilik yeminin hâlâ kutsal,” dedi. “Meredith seninle birlikte olarak eşini aldatmana sebep olur, ki bu kendi eşini aldatmakla aynı şeydir. Et kuralı ancak iki taraf da paylaşılıyorsa işe yarar.”

Kurag kaşlarını çattı. “Yalan söylemiyorsun, lanet olsun.” Bana baktı. “Elimden hep kaçıyorsun, Merry.”

“Çünkü sen benimle birlikte olmak için hep hileye başvuruyorsun.”

Bir hizmetkâr temiz su dolu bir kaseyle yanımıza geldi ve Fflur’un bileklerimi yıkamasına yardım etti. Bir antiseptiğin kapağını açtı ve bileklerime döktü. Kırmızımsı sıvı suya damladı ve taze kan gibi üzerinde yüzdü.

Kurag, “Bir defasında sana evlenme teklif etmiştim,” dedi.

“On altı yaşındaydım,” dedim. “Ödümü kopartmıştın.” Fflur bileklerimi kuruladı.

“Senin için fazla mı büyüktü?”

“İkiniz bir araya gelince öyle oluyor Kurag, haklısın,” dedim.

Elini fazladan organının olduğu yere attı. Sert bir dokunuşun altından diğer erkeklerin umursamadığı yerde bir şişkinlik belirdi.

Kurag, “Et uyandı,” dedi. Yanını okşamaya devam etti. “Cevap verilene kadar geri dönülemez.”

Doyle’a baktım.

“Ne demek istiyor?”

Doyle başını iki yana salladı. “Emin değilim.”

İkinci bir hizmetkâr içi tıbbi malzemelerle dolu bir tepsi getirdi ve Fflur bileklerimi temiz sargı beziyle sararken tepsiyi kadının önünde tuttu. Hizmetkâr bir nevi hemşire vazifesi gördü, ihtiyacı olduğunda Fflur’a makası uzattı.

Buz, “Kurag’ın ne yaptığını biliyorum,” dedi. “Hâlâ düşmanlarından kaçmaya çalışıyor.”

Kurag, büyük bir fırtına gibi Buz'a döndü. "Merry'nin güçlü kolların hepsine ihtiyacı var. Bu, senin için büyük bir şans, Öldüren Buz."

Buz, "O zaman sen de anlaşılmaya sadık kalıp yanındaki güçlü kollardan biri olacak mısın?" diye sordu.

Kurag, "Dürüst olmak gerekirse," dedi. "Merry ile seks yapamayacaksam anlaşılmayı onurlandırmamayı tercih ederim." Çok gözlü yüzü birden ciddi, hatta zeki bir ifadeye büründü. Kurag'ın görüldüğü kadar aptal olmadığını ve her ne kadar aksi gibi görünse de hormonlarıyla karar vermediğini anladım. Üç sarı gözünde saf bir zeka parıltısı belirdi. Çok yoğun bir bakıştı, öncekinden çok farklıydı, bana vuracakmış gibi geri adım atmama sebep oldu. Çünkü bu ciddi bakışın altında başka bir şey daha vardı; korku.

Sarayda neler oluyordu da goblin kralı Kurag böyle korkuyordu?

Buz, "Anlaşılmayı onurlandırmayacaksan," dedi. "Bütün saray senin onursuz bir korkak olduğunu öğrenir. Sözüne bir daha asla güvenilmez."

Kurag, kalabalığa göz gezdirdi. Bazıları parlak renkli dalkavuklar treni oluşturarak kraliçe ile birlikte gitmişti ama geride kalanlar da vardı. İzlemek için, dinlemek için, belki de casusluk yapmak için.

Goblin Kralı beklentiyle kendisine bakan yüzleri inceledikten sonra bana döndü. "Et talep ettim. Etini goblinlerimden biriyle paylaş, evlenmemiş goblinlerimden biriyle paylaş, o zaman kan anlaşmasına sadık kalırım."

Galen, yanıma geldi. "Merry bir sidhe prensesi, tahtın ikinci vârisi. Sidhe prensesleri goblinlerle yatmaz." Sesinde bir sıcaklık, öfke vardı.

Omzuna dokundum. "Sorun değil, Galen."

Bana döndü. "Hayır, benim için sorun. Böyle bir teklif yapmaya nasıl cesaret eder?"

Odadaki sidheler kendi aralarında öfkeyle mırıldanmaya başladı. İçeriye girmelerine izin verilen az sayıdaki goblin bir araya toplandı.

Doyle arkamda dikildi. "Bunun sonu kötü olabilir," diye fısıldadı.

Yüzüne baktım. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bir prenses ve geleceğin kraliçesi gibi davran," dedi.

Galen bunu duydu ve Doyle'a döndü. "Ondan ne istiyorsun?"

Doyle, "Kraliçe Andais'in isteğiyle bizimle yapacağı şeyi istiyorum," dedi. Bana baktı. "Feda edeceğin şeyin amacına ulaşmaya değip değmeyeceğini sormayacağım."

Galen, "Hayır!" dedi.

Doyle, Galen'a baktı. "Hangisine daha çok değer veriyorsun, değerlerine mi, hayatına mı?"

Galen, öfkeyle Doyle'a baktı, bedenindeki gerginlik gözle görülebilir bir öfke akımı gibiydi. Sonunda, "Hayatı," dedi. Ama cevap verirken ses tonunda bir acılık vardı.

Goblinler müttefikim olursa, Cel beni öldürse Kurag ve sarayıyla düşman olacaktı. Böyle bir durumda Cel veya başka biri bile tereddüt ederdi. Bu ittifaka ihtiyacım vardı. "Goblinlerinden birinin etini içime alacağım, anlaştık," dedim.

Kurag gülümsedi. "Eti senin tatlı bedenine girecek. Etinle onunki bir olsun ve bütün goblin ırkı müttefikin olsun."

"Kiminle et paylaşacağım?" diye sordum.

Kurag düşünceliydi. Omzundaki göz açıldı, iki ince kol yanda bir yeri işaret etti.

Kurag, bir araya toplanmış goblinlere döndü ve aralarında gezindi, minik kollarını takip etti. Kimin önünde durduğunu göremedim. Goblin topluluğunun içinden geçti ve arkasındaki goblin öne çıkana kadar kim olduğunu göremedim.

Sadece yüz yirmi santimetre boyunda sedef gibi parılayan deriye sahip bir goblindi. Sidhe derisini görünce tanıdım. Saçları kıvrılarak boynuna iniyordu, kalın telli ve siyahı ama omuzlarını geçmemesi için kesilmişti. Yüzü garip bir biçimde üçgen bir şekle sahipti. Badem şeklindeki gözleri safir mavisiydi, göz bebekleri maviliğin ortasında bir çizgi gibi duruyordu. Gümüş işlemeli bir peştamaldan başka bir şey giymiyordu. Demek ki, açıkta kalan yerlerinde bir deformasyon vardı. Goblinler deformasyonları gizlemez, bir onur olarak sergilerdi.

Kusursuz oyuncak bir bebek gibi bana doğru yürüdü. Bir deformasyon varsa da ben fark edemedim. Boyu ve gözleri farklı olsa saraydan biri olabilirdi.

Kurag, "Bu Kitto," dedi. "Annesi goblin savaşlarında tecavüze uğrayan bir sidheydi." Demek ki, Kitto iki bin yaşından büyüktü. Fakat öyle görünmüyordu.

"Merhaba Kitto," dedim.

"Merhaba, Prenses." Kelimeler ağzından garip bir aksanla çıktı. Sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Dudakları dolgun ve pembeydi, kusursuz bir kıvrıma sahipti fakat konuşurken dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. Sanki ağzının içinde görmemi istemediği bir şey vardı.

Kurag, “Kabul etmeden önce gösteriyi izle,” dedi.

Kitto sırtını döndü ve neden bir peştamal giydiğini gösterdi. Saçlarının bittiği yerden başlayan ve omurgası boyunca aşağıya inen parlak yanardöner pulları vardı. Kalçası küçük, sıkı ve kusursuzdu ama parıldayan pulları ve göz bebeklerinin elips şekli, yaşadığı *s harfi sorunuyla* birleşince problemin ne olduğunu belli etti.

“Yılan goblin,” dedim.

Kitto bana döndü. Başıyla onayladı.

“Ağzını aç, Kitto. Görmeme izin ver.”

Bir süre yere baktı sonra garip gözlerini bana odakladı. Esner gibi ağzını iyice açtı. Sivri uçları hafif siyah olan ve kırmızı bir kurdeleye benzeyen dilini dışarı çıkarttı. “Sssevдин mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Evet.”

Rhys, “Bunu yapamazsın,” dedi. O kadar sessizdi ki, yanımda olduğunu unutmuştum.

“Seçim benim,” dedim.

Rhys omzuma dokundu ve beni kenara çekti. “Yüzümdeki yaralara dikkat et. Bunların nasıl olduğuyla ilgili binlerce kahramanlık hikâyesi anlattığımı biliyorum ama esas gerçek Kraliçe’nin beni cezalandırmış olmasıydı. Beni bir geceliğine goblinlerin eğlencesi yaptı. Goblin bile olsalar özgürce seks iyidir diye düşünmüştüm.” Tek gözünü kırptı. “Goblinin seksi hayal edebileceğinden daha vahşidir, Merry.” Yaralarından birine parmağıyla dokundu ve dalıp gidişi geçmişi hatırladığını belli etti.

Yanağında biten yaraya dokundum, elimi yakaladı. “Bunu sana seks sırasında bir goblin mi yaptı?”

Başıyla onayladı.

“Ah, Rhys,” dedim. Sesim yumuşaktı.

Elimin üzerine hafifçe vurdu ve başını iki yana salladı. “Bana acıman için söylemedim. Sadece neyi kabul ettiğini bilmeni istedim.”

“Anladım, Rhys. Açıklaman için teşekkürler.” Yanağına hafifçe vurdum, elini sıktım ve yanından geçip bekleyen goblinlerin yanına gittim. Sırtımı dikleştirmiştim ama başım hafifçe döndüğü için bir şeye tutunmayı çok istiyordum. Fakat bir savaş anlaşması yapmaya çalışırken güçlü olmanız gerekti. En azından kendinizden geçmek üzere olduğunuzu belli etmemeliydiniz.

“Kitto’nun eti bedenime girecek, öyle mi?” diye sordum.

Kurag başıyla onayladı. Tartışmayı kazanmış gibi hâlden çok memnundu.

“Kitto’nun etini bedenime almayı kabul ediyorum.”

Kurag, “Kabul ediyor musun?” diye sordu. Sesinde şaşkınlık vardı. “Bir goblin ile et paylaşmayı kabul mü ediyorsun?”

Başımla onayladım. “Tek bir şartla.”

Gözlerini kıstı. “Ne şartı?”

“Aramızdaki anlaşma bir mevsim sürecek,” dedim.

Doyle’un bana yaklaştığını hissettim. Odadaki fısıltılar ve hareketlenme şaşkınlık dalgasını belli etti.

Kurag, “Bir mevsim,” dedi. “Hayır, bu çok uzun.”

“Bugünden başlayarak on bir ay,” dedim.

Kurag bana döndü. “Kraliçem beni damarımı kesme zahmetinden kurtardı.”

“O zaman şu işi bitirelim, kan kaybediyorum,” dedim.

Galen hâlâ bileklerimi tutuyordu. Yaralarımın basınç uyguladığını fark ettim.

Galen'a baktım. "Galen, artık bırakabilirsin." Ellerini bileklerimden çekmedi. "Galen, lütfen, bırak."

Bana baktı, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama kapattı ve ellerini yavaşça bileklerimden çekti. Ellerinde kanım vardı ama uyguladığı basınç veya dokunuşu kanamayı biraz yavaşlatmıştı. Belki de ellerinin serin ve rahatlatıcı bir dokunuşu olduğunu boşuna hayal etmemiştim.

Ayağa kalkmama yardım etti. Tek başıma kalkmak için ellerini itmek zorunda kaldım. Topuklular üzerinde dengeyi kaybetmemek için bacaklarımı iyice araladım, Kurag ile yüzleştim.

Ayağa kalkınca neredeyse göğsüne geldim. Omuzları benim boyum kadar genişti. Sidheler uzun boyluydu ama büyük goblinler gerçekten yapılıydı.

Fflur arkamdaki Galen, Doyle ve Rhys üçlüsüne katıldı. Goblini hâlâ ellerinde tutan Buz, diğer yanımda dikiliyor-du. Etrafımızı bedenler kuşatmıştı: sidhe, goblin ve diğerleri. Fakat benim gözlerim Goblin Kralı'nın üzerindeydi.

Kurag, "Goblinin saygısızlığı için özür dileysem de," dedi. "Karşılığında bir şey almadan sana kanımı teklif edemem."

Sağ elimi Kurag'a uzattım, sol elim göğsündeki kırmızı ağza doğru gitti.

"O zaman iç Kurag, Goblin Kralı." Sağ bileğimi ulaşabildiğim kadar yukarı kaldırdım. Kolumu bu şekilde yukarı kaldırınca başım döndü. Sol bileğimi göğsündeki açık ağza bastırdım ve bileğime ilk tutunan göğsündeki ağız oldu. Yaranın üzerinde gezinen dil yeniden kanımın akmasını sağladı. Ağzın dili bir insanınki gibi yumuşaktı, goblinlerin sert kedi dili gibi değildi.

Kurag, başını bileğime doğru eğdi, elleriyle yaraya değmemeye dikkat etti. Ellerini kullanmak hem kabalık hem de cinsel bir hamle gibi algılanırdı. Dili zımpara kâğıdı gibi sertti, küçük goblininkinden daha da sertti. Yaranın üzerinde gezindi ve ben hafifçe inledim. Göğsündeki ağız yarının üzerini çoktan mühürlemiş, biberondan süt içen bir bebek gibi kanımı emiyordu. Kurag'ın dili taze kan akmaya başlayana kadar yaranın üzerinde gezindi. Ardından dudaklarını yaranın üzerine koydu ve yaranın tamamını ağızına aldı. Emiş gücü artarken dişleri etimi acıttı. Göğsündeki ikinci ağız çok daha nazikti.

Kurag'ın ağız bileğime odaklandı, dudakları yaranın üzerini mühürledi. Ben emiş gücüne alışmaya başladığımda dişleri yarayı deşti, dili keskin hareketlerle acımı arttırdı. Yaranın üzerinde çok uzun süre kalmıştı. Bir bira içme yarışması gibiydi: Kusmadan içebildiği kadar çok içmeye çalışıyordu.

Ama sonunda Kurag kafasını bileğimden kaldırdı. Sol elimi de göğsünden çektim. Dudaklar bileğimden ayrılırken tenime yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kurag'ın ince dudakları gülümseyince gerildi, kanlı sarı dişleri açığa çıktı. "Daha iyisini yapabilirdin Prenses, gerçi ben dil dokunuşları konusunda sidheyi biraz yeteneksiz bulurum."

"Yanlış tarafı eğlendiriyor olmalısın, Kurag. Bence hepsi..." Sesim fısıltıdan ibaretti ve gözlerimdeki bakış sesimle uyumluydu. "Oral olarak çok yetenekli."

Kurag kıkırdadı ama sözlerimi takdir ettiği belliydi.

Hafifçe sallandım ama ayaklarımı sert bir biçimde yere bastım ve tek ihtiyacım olan şey buydu. Fakat yere

düşmeden bir yere oturmak zorundaydım. "Sıra bende," dedim.

Kurag'ın sırtması genişledi. "Em beni, tatlı Merry, sertçe em."

Başımın daha çok döneceğini bilmiyor olsaydım kafamı iki yana sallayabilirdim. "Hiç değişmemişsin Kurag," dedim.

"Neden değişeyim?" diye sordu. "Sekiz yüz yıldır birlikte olduğum hiçbir kadın tatmin olmadan yanımdan ayrılmadı."

"Kandan bahsediyorsun," dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve yine gülmeye başladı. "Kan olmazsa neye yarar?"

Gülümsememeye çalıştım ama başarılı olamazdım. "Henüz kendi kanını sunmamış biri için büyük sözler."

Başını iki yana salladı. "İki ay."

"On," dedim.

"Üç."

"Mantıklı ol," dedim.

"Beş," dedi.

"Sekiz," dedim.

Sırıttı. "Altı."

"Anlaştık," dedim.

Kurag, birkaç saniye bana baktı. "Anlaştık." Bunu söyleyiş şekli bile yanlış bir şey yaptığını düşündüğünü belli ediyordu.

Ayaklarımı iyice açarak odadaki herkesin duyması için yüksek sesle haykırdım. Bu duruşum agresif görünüyor olmalıydı ama amacım bu değildi. Bedenimin dengesini kaybetmemeye çalışıyordum. "Anlaşma yapıldı."

Kurag da sesini yükseltti. “Goblinimle etini paylaştıktan sonra.”

Elimi Kitto’ya uzattım. Elini elimin üzerine koydu, pürüzsüz derisi benimkine hafifçe dokundu. Elini yüzüme kaldırdım. Eğilip elinin arkasını öpmek istedim ama oda sallandı. Sırtımı dikleştirmek ve elimde tuttuğum elini havaya kaldırmak zorunda kaldım. Küçük kusursuz parmaklarını iyice açtım. Daha önce hiç benimkinden daha küçük bir eli tutmamıştım. Yapabileceğim en seksi şey parmaklardan birini emmek olurdu ama bu akşam daha fazla şey ememezdim. Avucuna nazik ama tam bir öpücük kondurdum. Geride ruj izi bırakmadım. Demek ki, rujum Kurag’ın kolunu emerken çıkmıştı.

Kitto’nun garip gözleri iyice açıldı.

Ağzımı elinden yavaşça aldım, bunu yaparken Kurag’a bakıp gözlerimi devirdim. “Et paylaşmaya da geleceğiz Kurag, merak etme. Şimdi bana katıl, Kitto. Kraliçe beni ve adamlarımı bekliyor.”

Kitto son bir kez Kurag’a baktıktan sonra bana döndü. “Benim için büyük bir onur.”

Uzun boylu Kral’a baktım. “Bunu unutma Kurag, ben sonraki geceler Kitto ile etimi paylaştıkça hatırla. Onu bana, beni de ona veren şey senin şehvetin ve korkaklığın oldu.”

Kurag’ın yüzü sarıdan koyu bir turuncuya döndü. Ellerini yumruk yaptı. “Fahişe,” dedi.

“Senin sarayında çok uzun zaman geçirdim, Kurag. Benim başka bir sidhe ile birlikte olmamın senin için önemli olmadığını biliyorum. Senin için gerçek seks bir goblinle et paylaşmak. Daha azını ön sevişme sayıyorsun.

Ve beni başka bir goblina verdin, Kurag. Bir dahaki sefere beni kandırıp yatağa atmaya çalıştığında son denemenin sana neye mâl olduğunu hatırlarsın.”

Konuşmamı bitirirken gücümün azaldığını hissettim. Bir adım sendeledim. Güçlü eller beni yakaladı. Galen bir yanımda, Doyle diğer tarafımdaydı. Korumalara baktım ve fısıldadım. “Hemen bir yere oturmam gerek.”

Doyle başıyla onayladı. Galen dirseğimi tutarken diğer koluyla belimi sardı. Doyle’un eli kolumdaydı ama tutuşu taş gibi sertti. Bedenimin üst kısmını serbest bıraktım ve diğerleri benim iyi olduğumu düşünse de aslında ağırlığının büyük bir kısmını korumalara vermiştim. Bana ayakta dikilmemi söyleyen Kraliçe yüzünden tek başıma ayakta duramayacağım zamanlarda birçok kez korumalar tarafından odadan çıkartıldığım için bu teknikte oldukça usta-laşmışım. Korumaların bazıları bu numaraya izin verirdi. Bazıları vermezdi. Bu şekilde yürümek enteresandı.

Doyle ve Galen beni açık kapılara çevirdi. Yüksek topuklarımdan biri taşlara sürtünerek ses çıkarttı. Bundan daha iyisini yapmak zorundaydım. Yürüyormuş gibi adım atmaya odaklandım ama aslında ağırlığımı Galen ve Doyle taşıyordu. Dünya benim için bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan ibaretti. Eve gitmek istiyordum ama Kraliçe beni bekliyordu ve beklemek konusunda çok iyi olduğu söylenemezdi.

Göz ucuyla bizimle birlikte gelen Kitto’yu gördüm. Goblin nezaket kurallarına göre benim eşim, oynucağımdı. Evet, seks sırasında bana zarar verecekti, tabii eğer neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğu konusunda yatağa girmeden önce bir anlaşma yapmazsam. Rhys, gob-

linleri tanıyor olsaydı yara almadan kurtulabilirdi ama sidhelerin büyük bir kısmı goblinleri barbar, vahşi yaratıklar olarak görürdü. Birçoğu vahşilerin kanunlarını bilmezdi ama babam biliyordu.

Tabii ki, goblinle herhangi bir şekilde seks yapmayı düşünmüyordum. Sadece et paylaşmayı planlıyordum. Goblinler eti, kandan veya seksten daha çok severdi. Et paylaşmak, hem seks hem de âşığının ölene kadar izini taşıyacağı bir ısırık anlamına geliyordu. Sevgililerini işaretlemenin bir yöntemiydi. Bu şekilde kendilerini ispatlıyorlardı. Birçok goblinin kendine özgü yara desenleri vardı. Bu sayede diğerlerine kimlerle birlikte olduklarını gösterebiliyorlardı.

Anlaşmayı geçerli kılmak için ne yapmam gerekirse gereksin, sonraki altı ay boyunca goblinler benim müttefikimdi. Kraliçe'nin veya Cel'in tarafında değillerdi. Altı ay içerisinde bir savaş çıkarsa, Kraliçe goblinlerin kendisinin yanında savaşmasını istiyorsa benimle anlaşmak zorundaydı. Bu güce sahip olmak biraz kana veya bir parça ete değdi.

32

Kapının hemen içinde taşlarda bir oyuk vardı. Binlerce yıldır var olan bir şeydi. Odanın iki yanındaki alçak podyuma çıkabilmek için topukların bastığı bir yerdi. Bu zeminden zifiri karanlıkta bile geçebilirdim ama bu akşam yerdeki oyukta dengemi kaybettim. İki korumanın arasında sandviç olmuştum. Aslında bir duvar gibi sağlam durmam gerekiyordu fakat bileğim bükülünce Doyle'un üzerine doğru o kadar sert bir biçimde fırladım ki, Galen da benimle geldi. Doyle bir an için bizi yakaladı, sonra hep birlikte yere düştük.

Yanımıza ilk gelen Kitto oldu, Galen'a elini uzattı. Küçük ele bakarken Galen'ın gözlerinde beliren bakışı fark ettim ama uzanan eli reddetmedi. Goblinin kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Korumalardan bazıları böyle bir durumda goblinin elini tutmak yerine üzerine tükürmeyi tercih ederdi.

Elimi tutup beni ayağa kaldıran, bir elinde benim bıçağı-mı taşıyan Buz oldu. Bana bakmıyor, tehditler olup olmadığını anlamak için etrafa göz gezdiriyordu. Kurnazca bir numaraydı. Büyü bu kadar vahşi bir etki yaratmamış olsaydı her şeyi kan kaybından kaynaklanan zayıflığıma bağlayabilirdim ama büyü çok güçlü ve etkiliydi. Ortadaki kadın dengesini kaybetti diye iki koruma birden bu şekilde yere düşmezdi.

Buz, ağırlığımı iki ayağımın üzerine vermemi sağladı ama biri buna hazır değildi. Sol bileğimde korkunç bir acı vardı. Nefesimi tuttum, tek ayak üzerinde durdum. Buz belime sarılmak zorunda kaldı, ayaklarımı yerden tamamen kesti, beni kendi bedenine yasladı. Hâlâ saldırıyı bekliyordu fakat burada bize kimse saldırmazdı.

Rhys yerde sürünüp başka tuzaklar olup olmadığına bakıyordu. Rhys başıyla onaylayana kadar hiçbirimiz çok fazla hareket etmedik.

Doyle ayağa kalktı. Bıçağını eline almıştı. Benimle göz göze geldi. “Ne durumdasın, Prens?”

“Bileğimi ya da dizimi burktum ama neler olduğunu anlayamadan Buz ayaklarımı yerden kesti.”

Buz bunu duyunca bana baktı. “İstersen seni yere bırakabilirim, Prens.”

“Beni bir sandalyede taşısan daha iyi olur.”

Buz, Doyle’a baktı. “Bıçaklar yüzünden olmadı, değil mi?” Düşünceliydi.

Doyle, “Hayır,” dedi.

Buz bir eliyle bıçağı kapattı. Bildiğim kadarıyla daha önce katlanır bıçaklar kullanmamıştı ama bıçağı kapatış şekli düzgün ve kusursuzdu. Bıçağı beline taktıktan sonra beni kollarına aldı.

“Nasıl bir sandalye istersin?” diye sordu.

Kraliçe, “Bu olur,” dedi. Uzaktaki platformun üzerindeki tahtın önünde dikiliyordu. Tahtı, kendisine yakışacak şekilde herkese tepeden bakıyordu. Fakat biraz aşağıda, âşığı ve vârisine ayrılmış iki küçük taht daha vardı. Eamon bu akşam kenarda dikiliyordu, sandalyesi boştu.

Cel, küçük tahtlardan birinde oturuyordu. Siobhan arkasındaydı. Keelin sadık bir köpek gibi küçük bir minderlin üzerindeydi. Cel annesine bakıyordu ve yüzünde paniğe çok yakın bir ifade vardı.

Rozenwyn, Siobhan’ın yanına gitti. Cel’in yardımcılardan biri, Buz’un dengiydi. Pamuk şeker rengindeki saçları kafasının üzerinde örülerek taç yapılmıştı. Bu hâliyle pembe Paskalya çimlerinden örülmüş bir kaseye benziyordu. Teni bahar leylakları, gözleri erimiş altın rengiydi. Küçükken güzel olduğunu düşünürdüm, beni kendisinden aşağı gördüğünü anlayana kadar. Kaburgalarımda el şeklinde yara izini bırakan, kalbimi parçalamaya çalışan Rozenwyn’di.

Cel o kadar sert ayağa kalktı ki, Keelin aşağıya savrulunca kayışı gerildi. Ayağa kalkmaya çalışan Keelin’e bakmadı. “Anne, bunu yapamazsın.”

Kraliçe eliyle bize Eamon’un boş sandalyesine doğru kılavuzluk ederken Cel’e baktı. “Ah, yapabilirim, oğlum. Yoksa benim Kraliçe olduğumu unuttun mu?” Sesinde öyle bir ton vardı ki, karşısındaki Cel değil de bir başkası olsaydı kendisini yere atar ve kaderine razı olurdu. Fakat Kraliçe’nin karşısında dikilen Cel’di ve Andais teyzem oğluna hep yumuşak davranırdı.

Cel, “Kimin hükmettiğini biliyorum,” dedi. “Beni en-dişelendiren şey, senden sonra kimin hükmedeceği.”

Kraliçe, “Bu da beni ilgilendirir,” dedi. Hâlâ sakın ve tehlikeli bir ses tonuyla konuşuyordu. “Taht odasının girişine kimseye fark ettirmeden böyle güçlü bir büyüü kimin yaptığını merak ediyorum.” Etrafına göz gezdirdi, her bir yüze odaklandı. Odanın her bir tarafındaki yükseltilmiş platformlarda on altı sandalye vardı. Etraflarını daha küçük sandalyeler kuşatıyordu ama büyük sandalyeler asil ailelerin liderlerine aitti. Yüzleri inceledi, özellikle kapıya yakın olanlara odaklandı. “Biri böyle bir büyü yaptı ve kimse bir şey görmedi. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum.”

Kapıya en yakın sidhelere baktım ama gözlerini kaçırdılar. Biliyorlardı. Görmüşlerdi. Ve bir şey yapmamışlardı.

Andais, “Böylesine güçlü bir büyüyle,” dedi. “Yeğenim iki korumanın kolunda olmasaydı yere düşüp boynunu kırabilirdi.” Buz beni kollarında tutuyor ama daha yakına girmiyordu. Andais, “Onu buraya getir, Buz. Olması gereken yere otursun,” dedi.

Buz beni taşıdı. Doyle ve Galen yanındaydı. Rhys ve Kitto arkamızı kollayan korumalar gibi peşimizdeydi.

Buz, tahta çıkan en alt basamakta dizlerinin üzerine çöktü. Hiç zorlanmadan kollarında beni taşıırken çömeldi, sanki bütün geceyi böyle geçirebilir ve kolları hiç titremezdi. Dizlerinin uzun süre diz çökmek zorunda kaldığı zamanlarda zorlanıp zorlanmadığını merak ettim.

Diğerleri de arkamızda diz çöktü. Kitto sadece diz çökmekle kalmadı, yüzüstü yere uzandı, tövbekâr bir inanan gibi bacaklarını ve kollarını yana açtı. Bunu görene kadar sorununun ne olduğunu anlamamıştım. Karşınızda duran kişinin unvanına ve kendi konumunuza göre vermeniz gereken farklı selamlar vardı. Kitto, goblinler arasında bile

asil değildi. Öyle olsaydı Kurag bize söylerdi. Beni sıradan bir gobline vermesi başka bir hakaretti. Kitto'nun davet edilmeden basamaklara adım atması bile yasaktı. Sadece asil sidhe ailelerinin üyeleri taht odasında dizlerinin üzerine çöküp başka bir şey yapmadan Kraliçe'yi selamlayabilirdi.

Kitto, protokolün ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden en zoru seçmişti. Bunu görünce seks yapmadan et paylaşmayı kabul edeceğini anladım. Gurur yapmak yerine hayatta kalmakla daha fazla ilgileniyordu.

"Gel, otur Meredith. Başka bir tuzak çalışmadan bu açıklamayı yapalım." Tuzaklardan bahsederken Cel'e baktı. Benim de büyüden sorumlu tuttuğum kişi Cel'di fakat ben zaten sarayda ne zaman başıma kötü bir şey gelse Cel'den bilirdim. Andais, oğlunun iyiliği için suçu hep başkalarında arardı. Aralarında bir şey olmuş, Andais'in oğluna yaklaşımı değişmişti. Cel annesinin kendisine yaklaşımını değiştirecek ne yapmıştı?

Buz kolaylıkla doğruldu ve beni basamaklarda taşıdı. Beni taşırken bacaklarının nasıl gerildiğini hissettim. Beni nazikçe sandalyeye oturttu, ellerini bedenimden aldı. Önümde bir dizinin üzerine çöktü, sol ayağını kucağına aldı.

Odaya göz gezdirdim. Platforma çıkmama izin verilmezdi. Buranın manzarasını daha önce görmemiştim. Çok yüksek değildi ama kendine has bir havası olduğu kesindi.

"Meredith'in ayağını koyması için bir tabure getir. Ben açıklamamı yaptıktan sonra Fflur kendisiyle ilgilenebilir." Kimseye hitap etmiyordu ama küçük minderli bir tabure bize doğru süzüldü. Tabureye göz ucuyla baktım, özellikle bakışlarımı üzerine odaklamadım. Tabure beyaz bir gölge-

ye benzer soluk bir şeklin hayaletimsi ellerindeydi. Beyaz bayan tabureyi Buz'un bacağına yanına koydu. Etrafımı kuşatan havanın sıkıştığını hissettim. Çok yakınımda bir hayalet olmasının doğal sonucuydu. Orada olduğunu bilmek için bakmam gerekmiyordu. Sonra basınç azaldı ve uzaklaştığını anladım.

Buz ayağımı taburenin üzerine koydu. Bunu yapınca nefesimi tuttum ama acı zihnimin berraklaşmasına yardımcı oldu. Artık kendimden geçmezdim. Aynı gece üçüncü kez beni öldürmeye çalışmışlardı. Birisi bunu başarmaya kararlıydı.

Buz, Siobhan'ın Cel'i gölgelediği gibi arkamda yerini aldı. Eamon da aynısını Kraliçe için yaptı.

Andais, toplanan asillere baktı. Goblinler ve aşağı ırkların hepsi davet edilmiş, odanın iki tarafındaki oymalı masaların hepsi dolmuştu. Fakat Kurag'ın bile oturacağı bir tahtı yoktu. Bu odada sıradan biriydi.

"Herkes bilsin ki, kardeşimin kızı Prenses Meredith NicEssus artık benim vârisimdir."

Nefeslerin tutulması bir rüzgâr gibi ağızdan ağıza aktarıldı, şimdi odada çıt çıkmıyordu. Odada öyle yoğun bir sessizlik vardı ki, beyaz bayanlar yarım yamalak görülen bulutlar gibi havaya yükseldiler ve gerginliğin üzerinde dans ettiler.

Cel ayağa kalktı. "Anne."

"Meredith sonunda güçlerini kazandı. Artık babası gibi etin gücüne sahip."

Cel hâlâ ayaktaydı. "Kuzenimin eli, ölümcül bir dövüşte kullanması ve en az iki sidhe şahidin önünde ellerini kana bulaması gerek."

Kendine güvenir bir biçimde yerine oturdu.

Kraliçe oğluna öyle bir bakış attı ki, Cel'in kendine güveni yavaşça yüzünden silindi. "Kendi krallığının kanunlarını bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun, oğlum. Her şey geleneklere uygun yapıldı. Sholto!"

Sholto kapıya yakın yerdeki büyük sandalyesinden kalktı. Bir yanında Kara Agnes, diğer yanında Altın Segna vardı. Geceuçanlar büyük yarasalar gibi tavana tutunuyordu. Lanetlilerin diğer yaratıkları da etrafındaydı. Gethin bana el salladı.

Sholto, "Evet, Kraliçe Andais," dedi. Odadaki herkes kadar yakışıklı ve kendini beğenmiş yüzü, saçları geride toplandığı için açıktaydı.

"Bize neler olduğunu anlat."

Sholto, Nerys'in bana saldırısını anlattı fakat bunu neden yaptığından bahsetmedi. Olayları bir parça da olsa değiştirdi fakat anlattıkları yeterliydi. Doyle'dan bahsetmedi ve bu durumu çok garip buldum.

Kraliçe ayağa kalktı. "Meredith, artık her konuda benim oğlum Cel'in dengidir. Fakat onlara bırakacak tek bir tahtım olduğu için, tahtı ilk kim çocuk sahibi olursa ona bırakacağım. Cel üç sene içerisinde saray kadınlarından birini hamile bırakırsa kralınız olacak. Önce Meredith çocuk sahibi olursa kraliçeniz olacak. Meredith'in saray erkekleri arasından seçim yapabilmesi için, sadece ve sadece Meredith'e özgü olmak üzere korumalarımın ilişkiye girme yasağını kaldırıyorum."

Hayaletler mutlu bulutlar gibi tepemizde uçtu ve sanki hepimiz derin bir kuyunun dibindeymişiz gibi sessizlik biraz daha derinleşti. Erkeklerin yüzlerindeki ifade şaşkın-

lıktan küçümsemeye, küçümsemeden şoka geçiş yaptı, bazılarıninki şehvet sınırlarında dolaşıyordu. Fakat sonunda bütün erkeklerin bakışları bende idi.

“İçinizden istediğini seçmekte özgür.” Andais tahtına oturdu, eteklerini düzeltti.

“Bence seçim yapmaya çoktan başladı.” Soluk gri gözlerini bana çevirdi. “Öyle değil mi, yeğenim?”

Başım la onayladım.

“O zaman onlara söyle öne çıksınlar ve yanında otursunlar.”

Cel, “Hayır,” dedi. “İki sidhe tanıştı olmalı. Sholto sadece bir kişi.”

Doyle diz çöktüğü yerden, “Diğeri benim,” dedi.

Cel kendi tahtına oturdu. Doyle’un sözünü Cel bile sorgulayamazdı. Cel bana baktı, gözlerindeki öfke tenimi yakacak kadar sıcaktı.

Öfkeli bakışlarından kaçıp platformun dibinde diz çöken erkeklere odaklandım. Ellerimi uzattım. Galen, Doyle ve Rhys ayağı kalktı, yanıma geldi. Doyle elimi öptü ve arkamdaki Buz’un yanında yerini aldı. Galen ve Rhys, Cel’in ayakları dibindeki Keelin gibi bacaklarımın yanına oturdu. Bence fazla itaatkâr bir pozisyondaydılar ama ne yapacağımı bilemedim. Kitto hareketsiz yerde kaldı.

Teyzeme döndüm. “Kraliçe Andais, bu goblin Kitto. Goblin Kralı Kurag ile yaptığım anlaşmanın bir parçası. Goblin krallığı ile aramda altı aylık bir ittifak yapılacak.”

Andais bakışlarını yukarı kaldırdı. “Bu akşam çok meşgul bir kadınsın, Meredith.”

“Güçlü müttetifklere ihtiyacım var, Kraliçem,” dedim.

Cel'e bakmak istemesem de gözlerim bulunduğu yere doğru kaydı.

"Kurag'dan altı ayı nasıl aldığını bana sonra anlatırsın ama şimdilik goblinini yanına çağırabilirsin."

"Kitto," dedim. Elimi uzattım. "Kalk ve yanıma gel."

Yerden kalkmadan yüzünü kaldırdı. Bu duruş hem garipti hem de acı verici olmalıydı. Bakışları Kraliçe ile benim aramda gidip geldi. Başım la onayladım. "Gelebilirsin, Kitto."

Kraliçeye baktı. Kraliçe başını iki yana salladı. "Yerden kalk da doktor Meredith'in yaralarıyla ilgilenbilsin."

Kitto dört ayak üzerinde doğruldu. Kimse kendisine bağırmayınca dizlerinin üzerine kalktı, sonra bir dizinin üzerinde yükseldi, ardından dikkatlice ayağa kalktı. Basamakları çok çabuk, neredeyse koşarak çıktı ve yüzünde rahatlama ifadesiyle ayaklarımın dibine oturdu.

Andais, "Fflur, prensesle ilgilen," dedi.

Fflur sağında ve solunda birer beyaz leydiyle basamakları çıktı. Elinde sargı bezleri tepsisini tutan kadın ikilinin daha güçlü olanıydı. Beyazlar içerisinde çok canlı görünüyordu. Diğer ruh kısmen görünüyor, brownie büyüü kullanılıyormuş gibi havada süzölen ağzı kapalı bir kutuyu taşıyordu. Zaten içeride brownie yoktu. Bu kadar Dünyevi olanlar Aydınlanma Sarayı'nda görülmezdi.

Fflur ayakkabımı çıkarttı ve ayağımı döndürdü. Ben sandalyemde dönmek zorunda kaldım. "Ah, ah, ah," demek için kendimi zor tuttum. Neyse ki, sadece bileğimdi. Geriye kalan her şey çalışıyordu.

"Bileğini sarabilmem için çorabını çıkartman gerek," dedi.

Eteğimi kaldırıp çorabın ucunu bulmaya çalıştım ama Galen ellerini ellerimin üzerine koydu ve beni durdurdu. “İzin ver,” dedi. Bu akşam yatağıma girmeyecekti ama gözlerindeki bakış, ses tonu, ellerinin ellerime değışı geleceğede dair bir vaat gibiydi.

Rhys bir elini diğere dizime koydu. “Çorabı neden sen çıkartıyorsun?”

Galen, Rhys’e baktı. “Çünkü önce benim aklıma geldi.”

Rhys gülümsedi ve başını iki yana salladı. “İyi cevap.”

Galen gülümseyerek karşılık verdi. Birisi derisinin altında mum yakmış gibi gülümsemesiyle bütün yüzü aydınlandı. Parlayan yüzünü bana döndü ama gözlerindeki neşeyerini daha karanlık ve ciddi bir şeye bıraktı.

Önümde diz çöküyordu. Yaralı ayağımın tarafındaydı. Diğere ayağımın yanında Rhys vardı. Elleri ellerimi kapana kıstırmişti. Ellerimi havaya kaldırdı, tahtın kolçaklarına koymadan önce ellerimi öptü. Parmaklarımı tahtın kolçaklarına bastırdı, sanki bana sessizce ellerimi hareket ettirmememi söylüyordu.

Ayağım taburenin üzerindeydi ve Galen yanımda duruyordu. Bu yüzden içerideki herkes her şeyi görüyordu. Uzun eteği havaya kaldırdı, bacaklarım ve jartiyerim açığa çıktı. Jartiyeri bacağımdan çıkarttı ve kolunun üzerine attı. Parmak uçları dizimin hemen üzerindeki çoraba dokundu. İncecik kumaşı yavaşça okşadı, dizimin altında bir yerde elleri bacağıma değen sıcak ağırlıklar gibi durdu. Gözlerime baktı, kalbim yüzündeki bakışla daha hızlı dans etti.

Bakışlarını indirip ellerini yavaşça yukarı kaldırdı. Parmakları eteğimin altına girdi ve gözden kayboldu, bi-

lekleri de eteğin altına girdikten sonra parmak uçlarıyla çorabımın bittiği yeri buldu.

Ellerini olduğundan daha büyükmüş gibi hissediyordum. Parmakları lastiği çıplak tenimde kaydırırken istem dışı olarak irkildim.

Gözleri yüzüme odaklandı. Durmasını isteyip istemediğimi soruyordu. Cevabım hem evet hem hayırdı. Ellerinin vücuduma dokunuşu, durmak zorunda olmayışımızı bilmek çok heyecan vericiydi; sanki yalnızdık ve tamamen iyileşmişti. Tedbirli olmayı bir kenara bırakıp kıyafetlerimi çıkartırdım ama etrafımızda yüzlerce insan vardı ve bu kadar izleyici benim için fazlaydı. Başımı iki yana sallarken gözlerimi kapattım. Parmakları hafifçe yukarı çıktı, kısığmda bir yeri okşadı. Titreyerek iç geçirdim.

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Bu sefer hayır belli etmek zorundaydım. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

Galen gülümsedi ama bana özel bir gülümsemedi. Karşısındaki kadından emin olan ve birlikte olmalarına bir engel olmadığını bilen bir erkeğin gülümsemesiydi.

Parmakları lastiğin üzerinde durdu ve çorabı yavaşça sıyırmaya başladı.

Arkamızdan bir ses geldi. "Prenses seçimini çoktan yapmış." Konuşan Couri'ydi, sevdiğim biri olduğu söylenemezdi. Uzun boylu, esmer, erimiş altının üç tonuna sahip gözleriyle yakışıklı bir erkekti.

"Size saygım sonsuz Majesteleri ama bize et sözü veriyorsunuz fakat ödülü bir başkası alırken biz oturup seyretmek zorunda kalıyoruz."

Andais, "Meredith siz güzel çiçeklerin arasında gezinen meşgul bir arı gibi," dedi. Bir kahkaha attı. Alaycı, neşeli,

zalim ve bir şekilde samimi bir kahkahaydı. Galen çorabı bacağımdan çıkartırken yüzüm kızardı.

Galen kenara çekildi ve Fflur'un bileğime bakmasına izin verdi. Galen, Conri'ye bakarken çorabı yüzüne götürdü ve siyah kumaşı ağzına değdirdi.

Conri hiçbir zaman benim dostum olmamıştı. Cel'in çocukluk arkadaşlarından biri ve sadık destekçilerindendi.

Altın renkli gözlerinde öfke ve kıskançlık açığa çıktı. Beni değil erişebilecekleri tek kadın olan beni kıskanıyor-du. Odadaki gerilim arttı, büyüdü, şişti. Basınç bir fırtına gibiydi. Beyaz leydiler her zaman saraydaki gerginliklere ve değişimlere tepki verirdi. Hayaletler odanın köşelerinde dans ediyor, tepemizde dolaşıyordu. Leydiler ne kadar heyecanlıysa, ne kadar endişeliyse, sonrasında yaşananlar da o kadar büyük olurdu. Birkaç saniye sonra neler olacağının habercisi gibiydiler.

Birkaç saniye önceden gelen bir uyarıyla ne yapılabilir-di? Bazen çok şey, bazen hiçbir şey. Durdurabilmek için tehlikenin geldiğini görmek gerekti. Hızlı olmak gerekti ama ben çok yavaşım, geç kaldım.

Conri'nin sesi salonda yankılandı. "Galen'a ölümüne meydan okuyorum."

Galen sırtını dikleştirdi ve ben kolunu tuttum. "Ölümü ne işine yarayacak, Conri?"

"Yanındaki yerini alacağım."

Kendime hâkim olamadım ve gülmeye başladım. Güldüğümü duyunca Conri'nin yüzünde beliren öfke tüyler ürperticiydi. Galen'ı yeniden yanımda diz çökmeye zorladım. Fflur bu esnada bacağımı sardı, konuşmaya başlamadan önce nefes verdim.

Conri, "Galen Greenhair bir korkak mı?" diye sordu. Sandalyesinden kalkmış, platformdan yere inmişti.

Galen'ı yanımda tuttum. "Mizah anlayışın hiçbir zaman iyi olmadı, Conri."

Gözlerini kıstı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana neden güldüğümü sor."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ, neden güldün?"

"Çünkü sen ve ben dost değiliz. Düşman olmaya çok yakınız. Hoşlanmadığım erkeklerle yatmam ve senden hoşlanmıyorum."

Şaşkın gibiydi.

İç geçirdim. "Demek istediğim, Galen'ı öldürsen bile yerini alamazsın. Senden hoşlanmıyorum, Conri. Sen de benden hoşlanmıyorsun. Hiçbir koşul altında seninle birlikte olmam. Şimdi otur ve sesini kes, konuşmayı benimle yatağıma girme şansı olan biri yapsın."

Conri ayakta kaldı, ağzı açıktı, ne diyeceğini bilemedi. Muhafızlar içerisinde saray kurallarını en iyi bilenlerdendi. Cel'e çok güzel yağ çekiyordu. Kraliçe'yi her fırsatta poh-pohluyordu. Hangi asillere iyi davranması gerektiğini, hangilerini umursamayabileceğini veya kötü davranabileceğini biliyordu. Ben son kategoriye aittim çünkü hem Cel'in hem de benim dostum olmasına imkân yoktu. Cel buna izin vermezdi. Conri'nin yüz ifadesinden düşündüğü kadar bilgece bir hareket yapmadığını fark ettiğini anladım. Utancı hoşuma gitti.

Ama geri adım atmadı. "Meydan okumam hâlâ geçerli. Senin yatağını paylaşamayacaksam bu ödülü Galen'a da bırakmam."

Galen'in kolunu biraz daha sıktım. "Ödülü alamayacağını biliyorsan neden dövüşesin?"

Conri gülümsedi ve hoş bir gülümseme değildi. "Çünkü Galen'in ölümü sana acı verir ve bu da en az sana sahip olmak kadar güzel bir şey."

Galen ayağa kalktı, kolumdan yavaşça kurtuldu. Basamakları indi ama Galen için korkuyordum. Conri zalim bir piçti ama aynı zamanda sarayın en iyi kılıç ustalarındandı.

Ayağa kalktım, sol ayağıma güvenemediğim için sektim. Rhys beni yakaladı yoksa yere düşecektim. "Bu düellonun sebebi hâlâ benim, Conri."

Conri başıyla onayladı ve üzerine gelen Galen'a baktı. "Gerçekten de öyle, Prenses. Onu öldürdüğümde, bunu senin için yaptığımı unutma."

Çaresiz durumlarda nadiren yaşadığım bir şeyi yaşadım, paniğim sayesinde aklıma parlak bir fikir geldi.

"Asil bir eşe ölümüne meydan okuyamazsın değil mi Conri," dedim.

Conri, "Sen hamile kalana kadar senin eşin sayılmaz," dedi.

"Ama ondan çocuk sahibi olmaya çalışıyorsam benim eşimdir ve şu anda hamile olup olmadığımı da asla bilemezsin."

Conri şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Sen onunla... Demek istediğim..."

Kraliçe yine gülmeye başladı. "Ah, Meredith, gerçekten çok ama çok meşgul bir arısın." Ayağa kalktı. "Galen'in yeğenime bir çocuk verme şansı az da olsa varsa gerçekten aksi ispatlanana kadar asil eşi sayılır. Onu öldürürsen ve

Meredith hamileyse, bu sarayı doğurgan bir çiftten yoksun edersin ve bunu yaparsan çürümüş başın bir kavanozun içinde odamı süsler.”

Cel, “Buna inanmıyorum,” dedi. “Bu akşam seks yapmadılar.”

Andais, Cel’e döndü. “Arabanın arkasında yalnızlarken içeriye bir şehvet büyüğü yapılmamış mıydı?”

Conri’nin yüzündeki kan çekildi, şimdi hasta gibi görünüyordu. Yüzündeki bakış yeterliydi. Şehvet büyüğü Conri’nin işiydi. Odadaki sidheler adama bu emri kimin verdiğini tahmin ediyordu.

“Bu akşam çok meşgul olan sadece Meredith değilmiş.” Kraliçe’nin sesi sıcaktı ama içinde gerçek bir öfkeyi barındırıyordu.

Cel sırtını dikleştirdi ama yine de sandalyesine sindi. Siobhan, sandalyenin arkasından yanına geçti. Aslında tam olarak Prens ile Kraliçe’nin arasına girmek istememişti fakat uzaktan bakılınca böyle görünüyordu. Siobhan herkesin önünde kime sadık olduğunu göstermişti. Andais, bunu hiçbir zaman unutmaz ve affetmezdi.

Rozenwyn tereddüt etti. Muhafızların liderini hemen takip etmedi ama sonunda Siobhan’ın yanında yerini aldı. Fakat Kraliçe ile Prens arasında seçim yapmak zorunda kalmanın sıkıntısı yüzüne yansımıştı. Rozenwyn genelde sadece Rozenwyn’e sadıktı.

Eamon, Kraliçe’nin yanına gitti ve Doyle tam olarak nerede duracağını bilemiyormuş gibi Kraliçe’ye doğru bir adım daha attı. Daha önce hiç vazifesinin nerede olduğu konusunda şüpheye düştüğünü görmemiştim. Kraliçe yüzüne baktı ve sanırım tereddüdü Andais’i yaralamıştı. Binlerce

yıldır Kraliçe'nin koruması, sağ kolu, Karanlık'ıydı. Şimdi ise benim yanımdan ayrılıp Kraliçe'nin yanına gitmek konusunda kararsız kalmıştı.

Andais, "Bu kadar yeter," dedi. Kelimeleri öfkeyle yanıyordu. "Görünüşe göre bir fetihtе daha bulunmuşsun, Meredith. Karanlık'ım bana binlerce yıldır hizmet ediyor ve daha önce hiç kararsız kalmamıştı. Şimdi ise işler kötüye giderse kimi koruması gerektiğine karar vermeye çalışıyor." Bana bakışı yüzünden Rhys'in elini biraz daha sıktım.

"Benim kanımdan olduğuna dua et, Meredith. En güvendidiklerimin sadakatini bölmeye çalışan başkası olsaydı öldürdü."

Neredeyse beni kıskanıyor gibiydi fakat ben bildim bileli Doyle'u hiçbir zaman bir koruma, bir hizmetkardan farklı görmemişti. Doyle'a asla bir erkekmış gibi davranmamıştı. Binlerce yıldır seçtiği âşıklardan biri olmamıştı. Ama şimdi adamı kıskanıyordu.

Doyle'un yüzündeki ifade yumuşak, şaşkın ve merak doluydu. Bir zamanlar sevdiği Kraliçe'ye olan duygularının geçmişte kaldığını anladım. Fakat bunun sebebi ben değildim. Kraliçe hiç değer vermeyerek Doyle'u bir kenara atarak bunu başarmıştı. Böylesine herkesin önünde belli etmek için çok özel bir andı.

İnsanlar arasında bazılarımız bakışlarını kaçırır, kendi içine çekilirdi. Fakat sidheler böyle yapmazdı. Biz karşımızdakinin yüzüne bakar, ifadesindeki küçük değişimleri inceler ve bunu dakikalarca yapabiliydik. Doyle benim yanıma geri döndü ve elini omzuma koydu. Galen'in gösterisinden sonra çok şehvetli bir hareket değildi fakat Doyle'un böyle

bir şey yapması dikkat çekiciydi. Siobhan gibi sadakatini belli edip köprüleri yakmıştı.

Kraliçe emrettiği için Doyle'un beni kendi canı pahasına koruyacağını biliyordum. Şimdi ise bunu kendi isteğiyle yapacağına emindim çünkü ben ölürsem Kraliçe, Doyle'a bir daha asla güvenmezdi. Asla Kraliçe'nin Karanlık'ı olamazdı. Doyle, öyle veya böyle, benimdi. *Ölüm bizi ayırana kadar* cümlesi burada yeni bir anlam kazanıyordu. Artık benim ölümüm Doyle'un da ölümü anlamına geliyordu.

Gözlerimi teyzemden ayırmadım ama sesimi herkesin duyması için yükselttim. "Onlar benim asil eşlerim."

Odadan itirazlar geldi: "Hepsiyle yatmış olamazsın!" erkeklerden birine, "Orospu!" kadınlardan birine ait olmalıydı.

Teyzemin sıklıkla yaptığı gibi elimi havaya kaldırdım. Salon sessizleşmedi ama devam edebileceğim durumdaydı. "Teyzem düelloların yaşanacağını önceden tahmin etmişti. Muhafızların önüne bir kadının verilmesi kan dökülmesine sebep olur. En iyileri ve en zekileri kaybetmeyi göze alamayız."

Kadınlardan biri, "Sanki sen büyük bir ödölmüşsün gibi," dedi.

Göldüm ve bir bastonmuş gibi Rhys'e biraz daha sıkı tutundum. Kitto yanıma geldi ve boştaki elimi tuttu. Desteğine minnettardım. Bileğim havada kaldıkça acıma-ya başlamıştı.

"Bunu söyleyenin sen olduğunu biliyorum, Dilys. Ben büyük bir ödöl değilim ama bir kadını ve hepsine sunuluyorum. Bu da beni hoşunuza gitsin veya gitmesin bir

nevi ödöl yapıyor. Teyzem yaşanacak sorunları önceden tahmin etmişti.”

Andais, “Evet,” dedi. “Meredith’ten sadece bir, iki, üç veya dört kişi seçmesini istemedim, mümkün olduğunca çok kişi seçecek. Hepinize kendi özel haremine aitmişsiniz gibi davranacak.”

“Seçilirse tekli reddetme hakkına sahip miyiz?” Kalabalığa göz gezdirdim ama kim olduğunu göremedim.

Andais, “Sahipsiniz,” dedi. “Ama bir sonraki kral olmayı hanginiz reddedebilirsiniz? Sizin çocuğunuzu taşırsa artık asil eş değil kral olacaksınız.”

Galen ve Conri birbirinden üç metre uzaktaydı. Birbirlerine bakıyorlardı.

Conri, “Kimin kral olmasını istediğini çok iyi biliyoruz, bunu bu akşam açıkça belli etti,” dedi.

“Açıkça belli ettiğim tek şey,” dedim, “seninle yatmaya çağımdır, Conri. Geri kalanınız, hâlâ bu şansa sahipsiz diyelim.”

Cel, “Galen’ı kendine asil eş alamazsın,” dedi. Sesinde memnuniyet vardı. “Ondan çocuk sahibi olursan son çocuğu olur.”

Cel’e baktım, nefretinin seviyesini anlamaya çalıştım ama başaramadım. “Kraliçe Niceven ile kalıcı bir hasar olmaması için pazarlık ettim.”

“Niceven’e ne teklif ettin?”

Minik kraliçe kalabalığın arasından yükseldi. Minik tahtı oyuncak bir eve benzeyen bir rafın üzerinde duruyordu. Etrafında kendi sarayının üyeleri vardı. “Kan, Prens Cel. Sıradan bir lordun kanı değil ama bir prensesin kanı.”

“Hepimizin damarlarında Aydınlanma Sarayı’nın para birimi dolaşıyor kuzen,” dedim.

Siobhan araya girdi ve Cel’i kurtardı. Kılıcıyla koruyacağı gibi Cel’i kelimeleriyle de kurtardı. “Ya çocuğun babası goblin olursa?”

Kraliçe, Siobhan’a döndü. “O zaman kral goblin olur.”

Şok dalga dalga yayıldı. Mırıldanmalar, lanetler, hayret nidaları yükseldi. Conri, “Bir goblin krala asla hizmet etmeyiz,” dedi. Diğerleri de katıldı.

Andais, “Kraliçe’nin seçimini reddetmek ihanettir,” dedi. “Ölümlülük Holü’ne git, Conri. Bence itaatsizliğin sana ne kazandıracağını görmek için bir derse ihtiyacın var.”

Conri ayakta dikildi ve bir anlığına Cel’e baktı. Bu, en büyük hatasıydı.

Andais, ayağını yere burdu. “Burada kraliçe benim! Oğluma bakma. Kendini Ezekial’in ellerine bırak, Conri. Ya şimdi gidersin ya da daha kötüsüne maruz kalırsın.”

Conri, Kraliçe’yi saygıyla selamladı ve açık kapılara doğru yürürken kafasını kaldırmadı. Yapabileceği tek şey buydu. Daha fazla itiraz ederse kafasını kaybedebilirdi.

Sholto’nun sesi, gergin sessizliği bozdu. “Conri’ye, Kara Araba’ya şehvet büyüsunü kimin yaptırdığını sorun.”

Andais, sahile vurmaya hazırlanan bir fırtına gibi Sholto’ya döndü. Büyü gücünün toplandığını hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Galen’in de sırtındaki tüyler havaya kalktı.

Andais, “Conri’yi cezalandıracağım, merak etme,” dedi.

Sholto, “Ama Conri’nin efendisini cezalandırmayacaksın,” dedi.

Saray nefesini tuttu çünkü Sholto sonunda herkesin bildiğini dile getiriyordu. Cel, yıllardır emirler veriyor ve yakalanınca hizmetkârları bedelini ödemesine rağmen Cel'e hiçbir zaman dokunulmuyordu.

Andais, "Buna ben karar veririm," dedi. Ama sesinde bir parça da olsa panik vardı.

Sholto, "Bana Majestelerinin lanetlileri batı diyarına Prenses Meredith'i öldürmeye gönderdiğini söyleyen kimdi?" diye sordu.

Kraliçe, "Sakin," dedi. Fakat sesi yumuşaktı. Yaşadığı kâbusun gerçek olmadığına inanmaya çalışan biri gibiydi.

Sholto, "Sakin ne, Majesteleri?" diye sordu.

Doyle araya girdi. "Branwyn'in Gözyaşları'na erişimi olup ölümlülerin bunu perilere karşı kullanmasına izin veren kim?"

Kalın sessizliği dans eden hayaletler doldurdu. Şimdi daha hızlı dönüyorlardı. Yüzler platforma döndü. Bazıları soluk, bazıları hevesli, bazıları korku doluydu ama hepsi bekliyordu. Herkes Kraliçe'nin ne yapacağını bekliyordu.

Fakat konuşan Cel oldu. Eğildi ve tısladı. "Sıra sende mi, kuzen?" Sesinde inanılmaz bir nefret vardı.

Kendisini Los Angeles'ta gördüğümü düşündüğünü anladım ama Sholto gibi sırtını açığa vurmak için en uygun anı bekliyordum. Derin bir nefes aldım ama Andais kolumu tuttu. Eğilip kulağıma fısıldadı. "Kendisine tapanlardan bahsetme," dedi.

Biliyordu. Cel'in insanları kendisine tapındırdığını biliyordu. Söyleyecek bir şey bulamadım. Oğlunu koruyarak hepimizi riske atıyordu. Çünkü insan mahkemelerinde bir sidhenin Amerikan topraklarında kendisine tapınılmasına

izin verdiği kanıtlanırsa sürülürdük. Sadece sidheler değil, bütün periler sürülürdü.

Üç gri renkli gözlerine baktım. Karşımda Hava ve Karanlık Kraliçesi değil, çocuğu için endişeli bir anne duruyordu. Cel'i hep fazla sevmiştii.

Fısıldayarak cevap verdim. "İnsanları kendisine tapındırmaya bir son vermeli."

"Verecek, söz veriyorum."

"Cezalandırılmalı."

"Bunun için değil," dedi.

Üzerinde birkaç saniye düşündüm. Eli hâlâ giysimin kanlı kolundaydı. "O zaman Gözyaşları'nı bir ölümlüye verdiği için cezalandırılsın."

Kolumu acıtana kadar sıktı. Gözlerinde korku olmasaydı beni tehdit etmeye çalıştığını düşünürdüm. "Seni öldürmeye çalıştığı için cezalandıracağım."

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, Branwyn'in Gözyaşları'nı bir ölümlüye verdiği için cezalandırılsın."

"Bunun cezası ölümdür," dedi.

"Olası iki ceza var, Kraliçem. Hayatını kaybetmesine gerek yok ama işkencenin tamamını görmeli."

Birden geri çekildi. Soluk gözlerinde yorgunluğun izleri vardı. Bu suçun işkencesi belliydi. Bir odada çıplak duvara zincirlenir ve Gözyaşları'na bulanırdınız. Bedeniniz ihtiyaçlarınızla yanar, büyüğü şehvetin etkisine girerdiniz ama kimseye dokunamaz, boşalamaz, rahatlayamazdınız. Bunun bir sidheyi delirtebildiği söylenirdi ama öyle veya böyle en iyisi buydu.

"Altı ay çok fazla," dedi. "Zihni buna dayanmaz."

İlk kez Cel'in zayıf olduğunu ya da güçlü olmadığını itiraf ediyordu.

Kurag ile yaptığımız gibi pazarlık yaptık ve üç ayda anlaştık. "Üç ay Kraliçem ve bu süre içerisinde bana veya benim dostlarıma bir zarar gelirse Cel yaşamını kaybeder."

Kafasını çevirdi ve neler konuştuğumuzu merak ederek bizi izleyen oğluna baktı. Sonunda bana döndü. "Anlaştık," dedi.

Andais, yavaşça, sanki yaşını belli edercesine, doğruldu. Bedeni hiçbir zaman yaşlanmayacaktı ama yıllar herkes için geçiyordu. Yüksek sesle Cel'in suçunu ve cezasını dile getirdi.

Cel ayağa kalktı. "Bunu kabul edemem."

Kraliçe, oğluna döndü, büyü gücü öne atıldı ve Cel'i sandalyesine oturttu. Görünmez bir güç gibi nefesi kesilene kadar göğsüne bastırdı.

Siobhan küçük bir hareket yaptı. Doyle ve Buz aynı anda Kraliçe'yle Siobhan'ın arasına girdi.

Andais, "Sen bir aptalsın Cel," dedi. "Bu akşam hayatını kurtardım. Sakın beni bunu yaptığıma pişman etme." Oğlunu birden bıraktı. Cel yere düştü ve Keelin'in yanında yerini aldı.

Andais salondakilere döndü. "Meredith bu akşam kimi isterse otele götürebilir. O, benim vârisim. Toprak bu akşam ona hoş geldin dedi. Parmağındaki yüzük canlı ve büyüyle dolu. Gülleri gördünüz. Yüzlerce yıldır ilk kez canlandılar. Bütün bunları gördükten sonra hâlâ benim seçimlerimi mi sorguluyorsunuz? Kendi ölüm fermanınızı imzalayıp imzalamadığınıza dikkat edin." Oturdu ve herkese oturmasını işaret etti. Herkes oturdu.

Beyaz leydiler tahtların önüne küçük sehpalara getirdi. Hayalet eller yemeği servis etti.

Galen bize katıldı. Conri'nin cezası başlamıştı ve yemeği kaçıracaktı ama Cel için aynı şey geçerli değildi. Cel ve adamları önce ziyafetin keyfini çıkartacak, Cel'in cezası sonra başlayacaktı. Prensesseniz, Aydınlanma görgü kuralları bunu gerektiriyordu.

Kraliçe yemeye başlayınca biz de başladık. Kraliçe şarabından bir yudum içti, biz de içtik.

Çorbasını içerken durdu ve bana baktı. Öfkeli bir bakış değildi. Şaşkınlı ve mutlu olmadığı gayet açıktı. Bana doğru eğildi, dudakları neredeyse kulağıma değecekti. "Bu akşam biriyle yat, Meredith yoksa Cel'e katılırsın," dedi.

Yüzünü görmek için geri çekildim. En başından beri Galen ile birlikte olmadığımızı biliyordu ama Conri'nin meydan okuması sırasında Galen'a yardım etmişti ve bunun için kendisine minnettardım. Yine de, Andais hiçbir şeyi boş yere yapmazdı ve bu merhameti neden gösterdiğini merak ettim. Sormayı çok isterdim ama Kraliçe'nin merhameti çok kırılgan bir şeydi. Havada uçan bir baloncuk gibiydi. Fazla kurcalarsanız balon patlar ve yok olurdu. Bu merhameti sorgulayamazdım. Sorgusuz sualsiz kabul etmeliydim.

33

Hava hâlâ karanlıkken Kara Araba'daydık ama hava aydınlanmak üzereydi. Denizin yakınındayken alınan tuz tadı gibi günün ağaracağını hissediyordum. Göremiyordum ama oradaydı. Gün ağaracaktı ve buna çok memnundum. Aydınlanma Sarayı'nda gündüz otaya çıkamayacak şeyler vardı. Her ne kadar Doyle, Prens'in bu akşam bir şey denemeye kalkacağını düşünmese de, Cel'in peşimden gönderebileceği şeylerdi. Fakat teknik olarak Cel'in cezası yarın akşama kadar başlamayacaktı. Bu yüzden üç aylık döneme henüz girmemiştik. Bu da odalarına gittiklerinde hepsinin silahlarını geri kazandığı anlamına geliyordu. Buz, şimdi yürürken tıngırıyordu. Diğerleri de aynı şekilde silahlıydı.

Buz'un büyük kılıcı Geamhradh Po'g -Kışın Öpücüğü-kendisiyle arabanın kapısı arasındaydı. Sirtına asarsa araba-

da taşıyamayacağı kadar büyük bir kılıçtı. Ölümlü Dehşet gibi öldürmek için yapılmış bir silah değildi ama bir perinin tutkusunu çalabilir, periyi kış karı gibi soğuk ve çorak bırakabilirdi. Bir zamanlar, tutkusuz olmak perileri ölümden daha çok korkuturdu.

Doyle, arabayı sürüyor ve Rhys önde yanında oturuyordu. Doyle, Rhys'e herkesle birlikte arkada seyahat etmesini söylemiş ama Buz arkada oturmak konusunda ısrar etmişti. Bu garipti.

Şimdi koltuğun köşesinde oturuyor, kapıya dayanıyordu. Sırtını dikleştirmişti ve gümüş saçları loş ışıktaki bile parıltıyordu. Galen diğer taraftaydı. Yaralarının büyük bir kısmı iyileşmişti. İyileşmeyenler de pantolonunun içindeydi. Soluk yeşil gömleğinin içine kısa ve kolsuz beyaz bir tişört giymişti. Gömleğini pantolonunun içine sokmuş ama düğmelerini iliklememişti. Bu yüzden tişörtü görünüyordu. Saraydaki giysilerinden geriye kalan tek şey dizlerine kadar gelen yumuşak deriden ve derin bir orman yeşiline boyanmış botlarıydı. Botların tepesini süsleyen şeritler iki boncuklu iplik gibi aşağıya iniyor, Kızılderili gibi gözükmesini sağlıyordu. Yıllardır giydiği kahverengi ceketi dizlerinin üzerinde katlı duruyordu.

Koltukta Kitto'ya da yer vardı ama goblin zeminin ortasına oturmuş, kendi dizlerine sarılmıştı. Galen üzerindeki metalik kıyafeti gizlemek için goblina kendi uzun kollu elbiselerinden birini vermişti. Gömlek Kitto için çok büyüktü ve beyaz kolları, ellerinin aşağısında içi boş sallanıyordu. Tek görebildiğim şey kumaşın altından çıkan çıplak ayaklarıydı. Karanlığın içinde dizlerine sarılmış bir çocuk gibi duruyordu.

“İyi misin? Emin misin?” gibi sorular sorduğumda, “Evet, Sahibem,” diye cevap veriyordu. Bildiği tek cevap bu gibiydi ama bir sebepten dolayı kendisini çaresiz hissettiği belliydi. Goblini konuşturmaya çalışmaktan vazgeçtim. Yorgundum ve bileğim acıyordu. Hayır, ayağım ve bacağım dizime kadar acıyordu. Rhys ve Galen, yemek sonrası eğlenceleri sırasında bileğime buz torbaları tutmuştu. Dansın erkekler arasında seçim yapmama yardımcı olması gerekiyordu ama dans edecek durumda değildim. Bileğim acımasa bile iyi değildim ve çok yorgundum.

Yarı uyuklayarak Galen’in omzuna yaslandım. Kolunu omzumaya koymak için kaldırdı ama hareketini tamamlamamıştı. “Ah.”

“Isırıklar hâlâ acıyor mu?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve yavaşça kolunu indirdi. “Evet.”

“Ben yaralı değilim.” Konuşan Buz’dü.

“Ne?” diye sordum.

“Ben yaralı değilim,” dedi.

Yüzüne baktım. Suratı her zamanki kendini beğenmiş kusursuzluğa sahipti. Gerçek olamayacak kadar belirgin elmacık kemiklerinden hafif gamzeli güçlü çenesine kadar her şeyi eşsizdi. Düz, ince bir dudak çizgisine çok gidecek bir yüzdü ama Buz’un dudakları dolgundu. Gamze ve ağız yüzün tamamen haşin görünmesine engel oluyordu. Şimdi ise yüzünde gördüğüm en haşin ifade vardı. Sırtı dikti. Kapı kolunu o kadar sert tutmuştu ki, kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Bana teklif yapmak için dönmüştü ama şimdi bana sadece profilini veriyordu.

Koltukta oturan Öldüren Buz’a bakarken tedirgin olduğunu anladım. Benden çekiniyordu. Duruşunda bile kırıl-

gan bir şey vardı. Sanki yaslanmam için omzunu sunmak bile büyük bir bedeldi.

Galen'a baktım. Kaşlarını havaya kaldırdı, omzunu silkmek istedi ama hareketini tamamlamadı. Başını iki yana sallamakla yetindi. Galen'ın de neler olup bittiğini bilmiyor olması iyiydi.

Buz'un yanında kendimi başımı omzuna yaslayacak kadar rahat hissetmiyordum ama dikenler saldırdığında istese kapıdan geçip kendisini kurtarabilirdi ama yapmamıştı. Bizimle, benimle kalmıştı. Buz'un bunca yıldır içinde bana karşı duygular beslediği gibi saçma sapan düşüncelerim yoktu. Bu, doğru olmazdı. Yasak kaldırılmıştı ve ben evet dersem Buz çok uzun zamandır ilk kez seks yapacaktı. Arkada benimle birlikte seyahat etmekte ısrarcıydı ve şimdi de bana omzunu teklif ediyordu. Buz, bir şekilde benimle flört ediyordu.

Tedirginliği çok tatlıydı ama Buz tatlı değildi. Küstah ve kendini beğenmiş biriydi. Bu küçük hareket bile Buz'a çok zor gelmiş olmalıydı. Teklifi reddedersem böyle bir şeye bir daha cesaret edebilir miydi? Bana başka bir şekilde yakınlaşmaya çalışır mıydı?

Buz'u böyle ezemezdim ve kendisine yanaşırsam bunun sebebinin şehvet veya fiziksel güzelliği değil de acıma hissi olduğunu düşünebilirdi.

Koltukta yavaşça hareket ettim ve kolunu kaldırdı, altına girdim. Galen'dan biraz daha uzun boyluydu. Bu yüzden başımı omzuna değil aslında göğsünün üst kısmına koymuştum.

Gömleğinin kumaşı yanağımı çizdi ve rahatlayamadım. Daha önce Buz'a hiç bu kadar yakın olmamıştım ve buna

alışması zordu. Sanki birbirimizin yanında rahat edemiyorduk. Bunu Buz da hissetti çünkü ikimiz de küçük kıpırtılarla konum değiştiriyorduk. Elini arkamdan belime attı. Ben göğsünün biraz daha yukarısına ve biraz daha aşağısına kafamı dayamayı denedim. Biraz daha içine girdim, biraz daha uzaklaştım, hiçbiri işe yaramadı.

Sonunda bir kakhaha attım. İrkildi ve kolu gerildi. Yutkunduğunu duydum. Tanrım, gerçekten de tedirgindi.

Yanında dizlerimin üzerinde doğrulmaya hazırlanırken bileğimi hatırladım ve bir ayağımı altına aldım. Yüksek topuğumun diğer çorabıma veya saten pantolonuma değmesine özen gösterdim.

Buz yine bana profilini gösteriyordu. Çenesine dokundum ve yüzünü kendime çevirdim. Benden birkaç santimetre uzaktaki gözlerinde acı gördüm. Birisi, bir yerlerde, Buz'a acı çektirmişti. Yarası gözlerinde hâlâ kanıyordu.

Yüzüm yumuşadı, gülüşüm silindi. "Güldüm," dedim. "Çünkü..."

"Neden güldüğünü biliyorum," dedi. Benden uzaklaştı. Arabanın kapısına yaslandı. Kazık yutmuş gibiydi. Bana yerde kendine sarılan Kitto'yu hatırlattı.

Nazikçe omzuna dokundum. Saçlarından oluşan peçe omuzlarına düşüyordu. Canlı ipeğe dokunmak gibiydi. Saçlarının rengi o kadar metalikti ki, bu kadar yumuşak olmalarını beklemiyordum. Galen'ın buklelerinden bile yumuşaktı. Farklı bir dokusu vardı.

Saçlarını okşarken bana baktı.

Yüzüne baktım. "İkimiz de ilk randevudaki beceriksizlikleri yaşıyoruz. Seninle hiç el ele tutuşmadık, birbirimize sarılmadık, öpüşmedik. Bu yüzden birbirimizin yanında

nasıl rahat edeceğimizi bilmiyoruz. Galen ve ben bu süreçleri yıllar önce aştık.”

Diğer tarafa döndü, saçlarını ellerimden aldı ama aslında bunu yapmak istememişti. Pencereden dışarıya baktı. Fakat pencere karanlık bir ayna vazifesi gördüğü için bana şimdi sarayın beyaz leydilerinden biri gibi görünüyordu. “Bu beceriksizlik nasıl aşılır?” diye sordu.

“Sen de bir zamanlar kadınlarla çıkmışsındır,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Benim için sekiz yüz seneden fazla oldu, Meredith.”

“Sekiz yüz sene,” dedim. “Yasak bin yıl önce kondu sanıyordum.”

Bana dönmeden başıyla onayladı. Aynadaki yansımasına baktı.

“Sekiz yüz sene önce seçilmiş âşığıydım. Dokuz sene boyunca üç kez ona hizmet sundum ama sonra başka birini seçti.” Son kısmı söylerken biraz tereddüt etti.

“Bilmiyordum,” dedim.

Galen, “Ben de,” dedi.

Buz, kendi gri gözlerindeki yansımasından etkilenmiş gibi pencereye bakmaya devam etti. “İlk iki yüz sene Galen gibiydim. Saray kadınlarını baştan çıkartıyordum. Sonra beni seçti ve ardından bir kenara attı. Bunu kabullenmek çok zordu. Vücudu, yaşadıklarımız...” Sesi azalarak yok oldu. “Sonrasında hiçbir şey yapmadım. Kimseye dokunmadım. Sekiz yüz yıldır kimseye dokunmadım. Kimseyi öpmedim. Kimsenin elini tutmadım.” Alnını cama dayadı. “Nasıl duracağımı bilmiyorum.”

Yüzümün yüzünün yanında yüzmesi için bir dizimin üzerinde doğruldum. Çenemi omzuna koydum. Yüzünün

her iki yanında birer elim vardı. “Nasıl başlayacağımı bilmiyorum demek istiyorsun.”

Kafasını kaldırdı ve yanında duran yansımama baktı. “Evet,” diye fısıldadı.

Kollarımı boynuna doladım, vücudunu vücuduma yasladım. Kraliçe’nin yaptıklarından dolayı üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Kendisine acıyordum fakat sesimde bunu hissederse her şey biterdi. Bir daha asla kendisini bana açmazdı.

Yanağımı inanılmaz yumuşaklıktaki saçlarına sürttüm. “Sorun değil, Buz. Her şey güzel olacak.”

Başını yanağıma koydu ve omuzları biraz rahatladı. Ellerimi göğsüne koydum, bir elimle diğerinin bileğini kavradım. Yavaşça, endişeyle, ellerini ellerimin üzerine koydu, ben gerilmeyince ve geri çekilmeyince ellerimi göğsüne bastırdı.

Elleri çok az da olsa terliyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, ellerimi itiyordu. Dudaklarımı yanağına değdirdim. Bir öpücük denmeyecek kadar nazik bir şeydi.

Derin bir iç geçirişle ellerimin altındaki göğsü kalkıp indi. Başını yana çevirdi, bu küçük hareketiyle yüzlerimiz biraz daha yakınlaştı. Gözlerine baktım, yüzünü bakışlarımla okşadım, ezberlemeye çalışıyor gibiydim. Bu, ilk dokunuştı, ilk öpücüktü. Bir daha asla yaşanmayacaktı, bunun gibi olmayacaktı.

Buz aramızdaki mesafeyi dudaklarıyla kapatabilirdi ama yapmadı. Gözleri benim yüzünü incelediğim gibi yüzümü inceledi ama başladığımız şeyi bitirmedi. Kendisine yaslanan ben oldum. Ağzlarımız arasındaki mesafeyi kapattım. Buz’u yumuşak bir biçimde öptüm. Dudakları dudakla-

rımda hâlâ durgundu; sadece ağzı aralıktı ve kalbinin çılgın ritmi bunu istediğini belli ediyordu. Geri çekilmek istedim ama eli başımın arkasına doğru gitti. Saçlarımı avuçladı, sıktı. Benim ipeksi saçlarını hissettiğim gibi saçlarımı hissetti. Ağzı normalden biraz daha aralıktı, dişleri bembeyaz parılıyordu. Yüzümü yeniden ağzına indirdi. Öpüştük ve bu sefer karşılık verdi. Dudaklarını ağzıma bastırdı. Omuzlarını bana döndürdü ve ben geniş omzuna sertçe yaslandım.

Dudaklarının basıncıyla ağzımı açtım, dilimi kullandım. Küçük ıslak bir dokunuştı. Ağzını bana açtı ve öpüşmemiz boyut değiştirdi. Elleri hâlâ saçlarımdaydı ama diğer elini belime attı ve beni kucağına çekti. Beni ağzımdan başlayarak yiyecekmiş gibi öptü. Dudaklarını ve ağzını kullanarak beni öperken boynundaki ellerim kaslarının nasıl gerildiğini hissetti. Sanki ağzının daha önce hissetmediğim kısımları vardı. Kollarında kıpırdandım ve kucağına tam oturdum. Gırtlığından kısık bir ses çıktı ve elleri beni hafifçe kaldırarak bacaklarımı bacaklarının yanına aldı. Şimdi her bir bacağım bir yanında oturuyordum ve öpüşmemiz hâlâ ıslaktı ve bozulmamıştı. İncinen bileğim koltuğa değdi ve derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Buz, yüzünü göğsüme bastırdı. Kesik kesik nefes alıyordu. Yüzünü kendime bastırdım, kollarımı omuzlarına koydum. Uykudan uyanmış gibi göz kırpyordum.

Galen'in ağzı neredeyse açıktı. Kiskanacağını düşünmüştüm ama kiskanamayacak kadar çok şaşırmıştı. Demek ki, şaşıran yalnızca ben değildim. Kollarımdakinin Buz olduğuna, ağzımda yanık gibi tat bırakanın Buz'un ağzı olduğuna inanamıyordum.

Kitto büyük mavi gözleriyle bize bakıyordu ama şaşkın değildi. Şehvetliydi. Bu akşam gerçek sekse sahip olamayacağına söylemediğimi hatırladım.

İlk kendine gelen Galen oldu. Alkışladı ve sesinde bir parça tedirginlikle yorumunu yaptı. “Birden ona kadar bir skalada ben buna on iki veririm ve sadece seyrediyordum.”

Buz beni kendine çekti, hâlâ uzun bir yolu koşmuş gibi nefes alıyordu. Henüz kendine gelememiş gibi nefes nefese konuştu. “Bunun nasıl yapıldığını unuttuğumu düşünüyorum.”

Bir kahkaha attım. Çok yüksek sesli değil ama zengin bir kahkahaydı. Bir barda erkeklerin kafasını döndüren cinsten bir şeydi ama amacım bu değildi. Bedenim hâlâ nabız gibi atıyordu ve çok sıcaktı. Buz’a sarıldım. Yüzünün göğsümdeki ağırlığı, vücuduma çok yakın ağzından verdiği sıcak nefesin ince kumaşın üzerinden tenimi yakışı yüzünden, neredeyse ağzını biraz daha aşağıya indirip göğüslerimi öpmesini isteyecektim.

Sesimi buldum. “Güven bana Buz, hiçbir şey unutmadım.” Yine bir kahkaha attım. “Ve bundan daha iyi öpülebiliyorsan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Galen, “Kıskanacağımı çok iyi biliyordum,” dedi. “Kıskanacağımı biliyorum ama lanet olsun Buz, bunu nasıl yaptığını bana da öğretir misin?”

Buz, yüzünü görmem için kafasını kaldırdı ve yüzündeki ifade içinde karanlık ve hoşnut bir şeyler barındıran parıltılı bir memnuniyetti. Yüzü böyle daha insancıl görünüyordu ama kusursuzluğundan bir şey kaybetmemişti.

Sesi yumuşak, kısık ve tutkuluydu. “Ve bu sadece tenlerin dokunuşuydu. Güç veya büyü yoktu.”

Gözlerine baktım ve yutkundum. Birden, endişelendim. “Kendine has bir büyüğü vardı, Buz.” Sesim nefes nefese çıktı.

Yüzü kızardı, gırtlğından alnına kadar bir pembelik yükseldi. Kusursuzdu. Alnını öptüm ve yaralı bileğimi kucağına indirmeme yardım etmesine izin verdim. Buz’un kolu omuzlarımda sırtımı yasladım. Bedenim sanki hep oradaymışım gibi vücudunun kavisine tam oturdu.

“Bak, şimdi rahat,” dedim.

“Evet,” dedi. Bu tek kelime bile midemi ve daha aşağıdaki şeylerimi burkan bir sıcaklığa sahipti.

Galen, “Ayağını bir yere uzatman gerek,” dedi. “Kucağım buna gönüllü.” Bacağına vurdu.

Bacaklarımı uzattım ve ayağımı bacağının üzerine koydu. Buz’un üzerine oturup bunu yapmak çok garipti. “Sırtım daha fazla bükülemez,” dedim.

Galen, “Ayağını yüksekte tutmazsan bileğin şişecek,” dedi. “Ayağını kucağımda tut ve uzan. Başını kucağına koyarsan Buz’un bir şey diyeceğini sanmıyorum.” Sesinde alaycı bir ton vardı.

Buz, “Evet,” dedi. “Sorun olmaz.” Alaycı tonu fark ettiyse de bir şey demedi.

Uzandım, eteğimi açılmaması için tuttum. Ayağım Galen’in kucağında olduğu için uzun etek giydiğime çok sevindim. Bu sayede daha mütevazî görünüyordum. Çok yorgun olduğum için mütevazilik en iyisiydi.

Başımı Buz’un bacağına koydum. Şakağım karnına yaslandı. Eli karnımda gezindi ve parmakları elime değdi. Ben yüzüne bakarken el ele tutuştuk. Bakışı çok yakındı. Kafamı yana yatırdım ve yanağımı bacağına koydum.

Boştaki eliyle yüzümün bir yanındaki saçlarımla oynadı, parmakları nazikçe saçlarımı çekti.

Galen, “Diğer ayakkabını çıkartabilir miyim?” diye sordu.

Kalçasını hafifçe kaldırdı ve yüksek topuğumun bacağı olamayacak kadar yumuşak bir yere değdiğini hissettim. Kendisini keskin topuğa bastırdı, bakışları yüzümde bir ağırlık gibiydi. “Topuk biraz keskin,” dedi.

“O zaman topuğuma dayama,” dedim.

“Hâlâ çok acıyor Merry,” dedi.

“Özür dilerim Galen, ayakkabıyı çıkartabilirsin.”

Gülümsedi. Ayakkabıyı çıkarttı ve başını iki yana sallayıp bana gösterdi. “Topuklularla çok güzel görünüyorsun ama düz tabanlı bir ayakkabın olsaydı kurtulabilirdin.”

Buz, “Sadece bileği büküldüğü için çok şanslı,” dedi. “Beceriksizce yapılmış da olsa çok güçlü bir büyüydü.”

Başımın onayladım, başım bacağına ileri geri sallandı. “Evet, saçmalarla sincaplara ateş etmek gibiydi. Onları öldürürsün ama geriye yiyecek bir şey kalmaz.”

Buz, “Cel’in gücü var ama kontrolü çok az,” dedi.

Galen, “Cel olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

İkimiz birden Galen’a baktık. “Sen emin değil misin?”

“Ben sadece her şey için Cel’i suçlamayalım derim. O senin düşmanın ama sorumlusu o olmayabilir. Cel’e odaklandığımız için bir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum.”

Buz, “Güzel noktaya parmak bastın,” dedi.

“Tanrım, Galen, neredeyse zekice bir şey söyledin,” dedim.

Galen, hafifçe ayağımın üzerine vurdu. “Bunun gibi iltifatlar seni bedenime yaklaştırmaz.”

Bir an için bedenine zaten yeterince yakın olduğumu göstermek için ayağımı kasıklarına bastırmayı düşündüm ama bunu yapmadım. Yaralıydı ve Galen'a acı çektiirmek hiçbir amaca hizmet etmezdi.

Kitto, mavi gözleriyle bizi izliyordu. Yüzünde bir şey vardı. Çok dikkatliydi. Yaptığımız her şeyi söylediğimiz her şeyi hafızasına kazıdığına bahse girerdim. Kurag'a anlatacak mıydı? Ne kadar benimdi?

Beni kendisine bakarken yakaladı ve gözlerime odaklandı. Bakışında korku yoktu. Cesurdu ve beklentiyle bakıyordu. Buz'u öptüğümünden beri daha rahattı ama neden olduğunu bilmiyordum.

Bakışlarım Kitto'yu daha da cesaretlendirdi. Bana doğru süründü. Bakışları Galen ile Buz arasında gidip geldi ama yerdeydi, bacakları ortadaki yükseltinin üzerindeydi.

Dikkatlice konuştu. Dişlerini ve çatallı dilini gizlemek için ağzını mümkün olduğunca kapalı tuttu. "Yeşil saçlı sidheyi becerdin."

İtiraz etmek istedim ama Galen hafifçe bacağıma dokunup sıktı. Haklıydı. Gobline ne kadar güvenebileceğimizi bilmiyorduk.

"Onunla öpüştün..." Ş harfi yine s harfine yakın olduğu için baskın çıktı ve tereddüt etti. Yeniden başladı. "Bu akşam gümüş saçlı sidheyi öptün. Bu konuda goblin onurunu korumak için senden izin istiyorum. Biz et paylaşana kadar seninle kralım arasındaki anlaşma geçerli olmayacak."

Buz, "Diline hâkim ol goblin," dedi.

"Hayır," dedim. "Sorun değil, Buz. Kitto aslında bir goblin için çok kibar. Onların kültürü söz konusu olan seks

ise çok cesurdur. Ayrıca, haklı. Biz et paylaşmadan Kitto'ya bir şey olursa goblinler anlaşılmaya uymak zorunda kalmaz."

Kitto, alnı koltuğa değene kadar öne eğildi. Saçları hâlâ elimi tutan Buz'unkine değdi. Başını koltuğa sürttü. Bu hâliyle bir kediye benziyordu.

Başına hafifçe vurdum. "Bunu arabada yapacağımızı düşünme. Grup seks yapacak değilim."

Yavaşça doğruldu, mavi gözlerini benden ayırmadı. "Otele gidince mi?"

Galen, "Yaralı," dedi. "Bence bekleyebilir."

"Hayır," dedim. "Goblinlere ihtiyacımız var."

Galen'in bacağıma değen eli gerildi. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gitmek zorunda değil Galen, sadece pratik bir çözüm olduğunu kabul et."

Buz, "Bir goblinin sana dokunmayı düşünmesi benim de hoşuma gitmiyor," dedi. "Fakat bir goblını öldürmek çok kolaydır. Goblin öldürmek sidhe öldürmekten daha kolaydır, eğer büyü kullanırsan."

Kitto'nun nazik bedenine baktım. Herhangi bir şeyle dövüşüp topallayarak uzaklaşacağını biliyordum fakat büyü güçlü oldukları bir alan değildi.

Yorgundum, çok yorgundum fakat goblinlerle işbirliği yapmak için çok uğraşmışım. Şimdi yorgun olduğum için bunu kaybedemezdim. Soru, dişlerini vücudumun neresine geçirmesine izin vereceğimdi. Bir parça et kaybetmek istemiyordum ama bir ısırık almak Kitto'nun hakkıydı. Biri sizi ısıracak olsa nerenizi feda ederdiniz?

34

Bileğim yüzünden yürüyecek durumda değildim. Doyle beni otel lobisine kadar taşıdı. Kitto bana çok yakın kaldı. Rhys içeriye girerken çirkin laflar etti. Rhys bütün goblinlerden nefret ediyorsa, her şey çok daha zorlaşacaktı. Daha zoruna ihtiyacım yoktu. Her şeyin daha kolay olmasına ihtiyacım vardı.

Lobide bizi bekleyen şey kolay değildi.

Griffin, dolgun minderli koltuklardan birinde oturuyordu. Başını arkaya yaslayabilmek için uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Biz içeriye girerken uyuyormuş gibi gözleri kapalıydı. Kalın dalgalı bakır renkli saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçlarının bileklerine kadar geldiği zamanları hatırlıyordum. Saçlarım kestiğinde çok üzülmüştüm. Bu akşam kalabalığın içinde Griffin'i aramamıştım. Şöyle bir göz gezdirmek koyu kırmızı saçlı erkeğin içeride olmadı-

ğını anlamaya yeterliydi. Şimdi neden buradaydı? Baloya neden gelmemişti?

Solgun yüzündeki siyah kirpiklerine göz gezdirdim. İnsan gibi görünmek için cazibe büyüsü kullanıyordu. Kendi gücüyle parıltısını azaltsa bile ışıldıyordu. Ayağında bir pantolon ve kovboy çizmeleri vardı. Beyaz bir gömlek giymiş ve bütün düğmelerini iliklemişti. Kot ceketinin omuzlarında ve kollarında deriler vardı. Griffin'i görünce göğsümün daralmasını, nefesimin tutulmasını bekledim. Çünkü uyumuyordu. Üzerimde kusursuz bir etki yaratmak için rol yapıyordu ama göğsüm iyiydi ve nefes alıp verişim değişmedi.

Doyle, koltukların üzerine serili taklit Uzak Doğu halısının dibinde durduğunda, hâlâ kollarındaydım. Doyle'un kollarından Griffin'e baktım ama içim boştu. Yedi yıl birlikte olmuştuk ve şimdi yüzüne bakarken acı veren bir boşluktan başka bir şey hissetmiyordum. Bütün zamanımı, bütün enerjimi bu adama harcamış olmanın hüznünden başka bir şey yoktu. Griffin'i yeniden görmeye korkuyor, eski duyguların açığa çıkmasından veya çok öfkelenmekten korkuyordum fakat içim boştu. Bedenine ait tatlı anılar ve ihanetine dair tatlı olmayan anılar hep benim olacaktı ama şimdi dikkatli bir biçimde poz veren erkek, artık âşığım değildi. Bunu fark etmek beni hem çok rahatlattı hem de hüznlendirdi.

Gözlerini yavaşça açtı, gülümsemesi dudaklarını büktü. Gülümsemesi göğsümü acıttı çünkü bir zamanlar bu özel gülümsemenin sadece bana ait olduğunu düşünürdüm. Bal kahverengisi gözlerindeki bakış da tanıdıktı. Fazlasıyla tanıdıktı. Hiç gitmemişim gibi bana bakıyordu. Daha önce

Galen'in sahip olduğu kendine güvenle bana bakıyordu. Gözlerinde bedenime ait her şeyi bilmenin parıltısı ve yakın zamanda bana sahip olmanın vaadi vardı.

Bu bakış ona karşı içimdeki iyi hisleri de yok etti.

Sessizlik biraz fazla uzadı ama sessizliği bozmaya gerek görmedim. Hiçbir şey söylemesem sessizliği Griffin bozacaktı. Kendi sesini duymayı hep çok severdi.

Çevik bir hareketle yerinden kalktı. Hafifçe öne eğildiği için boyunun tamamını sergilemedi. Eksiksiz gülümsemesini gösterdi. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve bir yanağında gamzesini açığa çıkartan gülümsemsiydi.

Duygudan yoksun bir yüzle suratına baktım. Çok yorgun olduğum için pek fazla şey düşünemiyordum ama bundan fazlası vardı. İçimdeki boşluk yüzüme de yansımıştı. Benim için bir şey ifade etmediğini görmesini istedim, gerçi Griffin buna asla inanmazdı.

Öne adım attı, elimi sıkmak ister gibi elini uzattı. Elini indirene kadar yüzüne baktım ve ilk kez rahatsız oldu.

Hepimizi süzdükten sonra bana odaklandı. "Kraliçe bu akşam burada olmamı istedi. Seni hayal kırıklığına uğratacağını düşündü." Gözlerindeki kendine güven kayboluyor yerini endişe alıyordu. "Bu akşam ne kaçırdım?"

"Burada ne yapıyorsun Griffin?" diye sordum. Sesim de kalbim gibi boştu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Yeniden bir araya gelişimizin arzu ettiği gibi gitmeyeceği gayet açıktı. "Kraliçe muhafızların yaşağını senin için kaldırdığını söyledi." Bakışları Doyle'a ve diğer korumalara odaklandı. Goblini görünce kaşlarını çattı. Gördükleri hoşuna gitme-

mişti. Beni başka birinin kollarında görmek istemiyordu. Bu durum beni az da olsa memnun etti.

“Nasıl oluyor da yasak sadece ve sadece benim için kaldırılıyor, cevap verebilir misin Griffin?”

Kaşlarını çattı.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Kraliçe sana, muhafızlar arasından kendi seçtiği birini göndereceğini söylemiş.” Yine gülümsemek istedi ama bakışlarım altında gülümseyemedi.

“Bana Kraliçe’nin seni casusu olarak gönderdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Kafasını kaldırdı, çenesi dışarıya çıktı. Mutlu olmadığıнын işaretiydi. “Sevineceğini düşünmüştüm, Merry. Yatağını paylaşacağın korumalardan bazıları çok da kötüdür.”

Başımı iki yana salladım, yüzümü Doyle’un omzuna yasladım. “Bunun için çok yorgunum.”

Doyle, “Peki ne yapmamızı istiyorsun, Meredith?” diye sordu.

Griffin’in bakışları sertleşti, Doyle’un unvanımı değil de ismimi kasıtlı olarak kullandığını biliyordum.

Gülümsedim. “Beni odama götür ve Kraliçe’yle bağlantıya geç. Onunla zorla da olsa bir daha asla birlikte olmam, sebebi ne olursa olsun.”

Griffin bize doğru adım attı, elini saçlarıma götürdü. Doyle beni elinden uzaklaştırdı ve Griffin’e sırtını döndü.

Griffin, “Yedi sene benim eşimdi,” dedi. Sesinde öfke vardı.

“O zaman ona değerli bir hediye gibi davransaydın.”

“Git buradan Griffin,” dedim.

“Kraliçe’den başkasını göndermesini isteyeceğim.”

Doyle’un önüne, asansörlerle aramıza geçti. “Merry, Merry, bir şey...”

“Hissetmiyor muyum?” diye tamamladım. “İnsanların dikkatini çekmeden bu lobiyi terk etmek istiyorum.”

Resepsiyona baktı. Görevli kız bütün dikkatini üzerimize odaklamıştı. Yanına bir adam geldi, sanki bir sorun çıkmasından korkuyorlardı.

“Buraya Kraliçe’nin emriyle geldim. Beni sadece o geri gönderebilir, sen değil.”

Öfkeli gözlerine baktım ve güldüm. “Pekâlâ, pekâlâ, odamıza gidelim ve onu arayalım.”

Doyle, “Emin misin?” diye sordu. “Lobide kalmasını istiyorsan bunu sağlayabiliriz.” Sesinde tehditkar bir ton vardı. Doyle’un Griffin’e zarar vermek istediğini, adamı cezalandırmak için bir bahane aradığını anladım. Bunun kişisel bir şey olduğunu sanmıyordum. Sebebi Griffin’in korumaların hep istediği bir şeye, kendisine hayran bir kadına sürekli erişiminin olması fakat nihayetinde kadını bir kenara fırlatmasıydı.

Buz, Doyle’un arkasına geçti. Kitto arkasındaydı. Rhys diğer taraftan bize yanaştı ve Galen ağır adımlarla Griffin’in arkasında yerini aldı.

Griffin birden gerildi. Elini kemerine götürdü ve parmakları ceketinin içinde kayboldu.

Doyle, “Elini ceketinin içine sokarsan bize zarar vermek istediğini düşünürüm,” dedi. “Bunu düşünmemi istemezsin, Griffin.”

Griffin, herkesi birden görmeye çalışıyordu ama dört bir yandan kuşatılmıştı. Bir dairenin her tarafını görmek

mümkün değildi. Kelimelerle ifade edilemeyecek bir dikkatsizlikti. Griffin birçok şey olabilirdi ama dikkatsiz değildi. İlk kez ayrıldığımız için stresli olup olmadığını merak ettim. Stresi dikkatsiz olmasına yol açıyor olabilirdi. Sırf bu yüzden zarar görebilir veya ölebilirdi.

Bunu düşünmek biraz sosyopatça da olsa komikti ama ölmesini istemiyordum. Sadece benden uzakta olmasını istiyordum.

“Birbirinizi patakladığınızı görmek çok eğlenceli olurdu ama şimdilik dediğimi yapın.”

Doyle, “Emirlerin nedir?” diye sordu.

“Herkes üst kata, Kraliçe’yle bağlantıya geçin, temizletin, sonrasına bakarız.”

Doyle, “Nasıl istersen, Prenses,” dedi. Beni asansörlerle taşıdı. Diğerleri arkamızdan geldi. Griffin’i sırtımızdan almak için bir yarım daire oluşturdular. Söylememe gerek yoktu, asansöre binerken Rhys ve Galen, Griffin’in iki yanında yerlerini aldı.

Doyle, Griffin’i ve kapalı kapıları görebilmek için aynalı duvarın dibine geçti. Buz, kapıların diğer tarafında benzer bir pozisyon almıştı. Kitto daha önce hiç görmemiş gibi Griffin’e bakıyordu.

Griffin sırtını duvara verdi, kollarını göğsünde birleştirdi, ayak bileklerini çaprazladı, rahat görünmeye çalışıyordu. Fakat gözlerinde aynı rahatlık yoktu. Ne kadar rol yapsa da omuzlarındaki gerginliği yok edemezdi.

Galen ve Rhys’in arasından Griffin’e baktım. Galen’dan yedi santimetre Rhys’ten ise çok daha uzundu.

Kendisine baktığımı gördü ve cazibe büyüsunü yavaşça bir striptiz gibi kaldırdı. Defalarca kez çıplakken bunu yap-

tığını görmüştüm. Derisinin altında bir ışığın yayılmasıyla başlardı. Işık önce ayaklarının altında belirir sonra kaslı baldırlarından güçlü kalçalarına çıkar, nihayetinde bütün bedeni, içinde mum yanan cılananmış bir kaymaktaşı gibi parlardı. O kadar parlaktı ki, derisinin parıltısı neredeyse kendine ait gölgelere sahip olacaktı.

Bedeninin çıplak ve parıltılı hâli, zihnimin içine kazınmıştı ve gözlerimi kapatmanın bir yardımı olmadı. Çok uzun süre benimle birlikte olan bir anıydı. Gözlerimi açtım ve bakır-kırmızı saçlarının incecik metal tellere sahipmiş gibi ışıldadığını gördüm. Saçlarının kalın dalgaları çatırdadı ve gücüyle hareket etti.

Gözleri artık bal kahverengisi değildi. Üç renkliydi: Göz bebeklerinin etrafı kahverengiydi. Daha sonra sıvı altın ve yanık bir bronz renkleri geliyordu. Bütün parıltısıyla karşımda dikilince nefesimi tuttum. Her zaman çok güzeldi. Griffin'den ne kadar nefret etsem de bunu inkâr edemezdim.

Fakat güzellik yeterli değildi.

Kapılar açılana kadar kimse bir şey söylemedi. Sonra Galen, Griffin'i kolundan tuttu ve Doyle dışarıya çıkmadan önce Rhys dışarıya göz gezdirdi.

Griffin, "Neden bu kadar tedbirlisiniz?" diye sordu. "Bu akşam ne oldu?"

Rhys kapıyı kontrol ettikten sonra benden anahtarı aldı ve kapıyı açtı. Biz koridorda beklerken odaya göz gezdirdi. Doyle'un kolları beni taşımaktan yorulduysa da bunu hiç belli etmiyordu.

Rhys, "Oda temiz," dedi. Griffin'in diğer koluna girdi ve birlikte içeriye girdiler. Geri kalanlar üçlüyü takip etti.

Doyle, beni yatağın üzerine bıraktı. Oturur pozisyonda kafamı yatak başına yasladım. Mavi örtülerin altından bir yastık aldı ve bileğimin altına koydu. Pelerinini çıkarttı ve yatağın ayak ucuna bıraktı. Çıplak göğsünde hâlâ deri ve metal kayışlar vardı. Gümüş küpeleri kavisli kulaklarında parlıyordu, renkli tüyler omuzlarına değiyordu. Doyle'u şimdikinden farklı hiç görmediğimi fark ettim. Ah, giysileri belki farklıydı ama cazibe büyüsu kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Doyle olduğundan farklı görünmeye çalışmıyordu.

Hâlâ parıldayan yakışıklı Griffin'e baktım. Galen ve Rhys, adamı bir sandalyeye oturttu. Galen sandalyenin yanındaki küçük masaya yaslandı. Rhys karşı duvarın dibinde yerini aldı. Hiçbiri parıldamıyordu ve en azından Galen'in insan gibi görünmeye çalışmadığını biliyordum.

Kitto yatağın üzerine çıkıp yanıma kıvrıldı, bir elini belime attı. Kucağıma fazlasıyla yakındı ama bu durumdan faydalanmaya çalışmadı. Yüzünü kalçama dayadı ve uyumak istiyormuş gibi hâlden memnundu.

Buz yatağın diğer ucuna oturdu, ayakları hâlâ yerdeydi ama yatağı sadece gobline bırakmıyordu. Ellerini göğsündeki kan lekelerinin hemen altında birleştirdi. Sırtını dikleştirdi, kalpleri durduracak kadar yakışıklıydı ama Griffin gibi parıldamıyordu.

Birden gerçeğin farkına vardım. Griffin cazibe büyüsunü kaldırmamış, üzerine bir şeyler eklemişti. Bunca zamandır büyüü bir kenara attığını düşünmüştüm ama aslında en büyük hilesi üzerine daha güçlü bir büyü eklemektir. Birçok sidhe kendilerini diğer sidhelere daha güzel gösterecek büyülerle uğraşmazdı. Deneyebilirlerdi ama genellikle

işe yaramazdı. Ben güçlerimi kazanmış olmama rağmen Griffin hâlâ parıldıyordu ama şimdi gerçeği görebiliyordum. Hepsi büyük bir yalandı.

Gözlerimi kapattım ve kafamı yatak başına yasladım. “Cazibe büyüsünü kapat, Griffin. İyi bir çocuk gibi sandalyende otur.” Sesim bana bile yorgun geldi.

Doyle, “Bu konuda çok yetenekli,” dedi. “Belki de gördüğüm en yetenekli sidhe.”

Gözlerimi açtım ve Doyle’a baktım. “Gösterinin sadece benim için geçerli olmadığını bilmek güzel. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım.”

Doyle odadakilere baktı. “Beyler?”

Galen, “Parıldıyor,” dedi.

Rhys, “Haziran ayında bir cırcırböceği gibi,” dedi.

Buz başıyla onayladı.

Kitto’nun saçlarına dokundum. “Onu görüyor musun?” diye sordum.

Kitto kafasını kaldırdı, gözleri yarı açıktı. “Bana bütün sidheler çok güzel geliyor.” Yüzünü yeniden bana yasladı, şimdi kalçamdan biraz daha aşağılara sarılmıştı.

Griffin’e baktım, hâlâ parıldıyordu ve o kadar güzeldi ki, güneşe bakıyormuş gibi gözlerimi siper etmek istiyordum. Haykırmak, yalanlarını ve hilelerini dile getirmek istiyordum ama yapmadım. Öfkem kendisi için hâlâ bir şeyler hissettiğimi düşünmesine sebep olabilirdi. Hissetmiyordum, en azından arzu ettiği şeyleri hissetmiyordum. Kendimi kandırılmış ve aptal hissettim, öfkeliydim. “Kraliçeyle bağlantı kur, Doyle,” dedim.

Yatağın önünde duran şifonyerin büyük bir aynası vardı. Doyle aynanın karşısına dikildi. Camda hâlâ kendimi gö-

rebiliyordum. Kendime baktım ve neden farklı görünmediğimi merak ettim. Ah, saçlarımın taranması gerekiyordu, makyajımı yenilemeliydim, rujum tamamen gitmişti ama yüzüm hâlâ aynıydı. Masumiyetimi yıllar önce yitirmiştım ve artık yüzümde şaşkınlığa yer yoktu. İçimde büyük bir uyuşukluk vardı.

Doyle ellerini cama değdirdi. Büyü gücünün tenimde gezinen karıncalar gibi odayı doldurduğunu hissettim. Kitto olan biteni izlemek için kafasını kaldırdı ve yanağını bacağıma koydu.

Güç artarak etkisi hissedilen bir basınca dönüştü. Sanki yüksek bir yere çıktığımız için kulaklarımız tıkanmıştı. Kulaklarımızı açarsak basıncı dengeleyebilirdik. Fakat basıncı azaltacak tek şey deneyimdi. Doyle aynayı okşadı ve yüzey su gibi dalgalandı. Parmak uçları suya atılınca dalgalanmalar başlatan taşlar gibiydi. Elleriyle bir hareket yaptı, bileğini ve elini büktü, ayna artık yerinde yoktu. Yüzey sü-tümsü bir görüntüye sahipti. Bir parça sis gibiydi.

Sis dağıldı ve yatağının kenarında oturan Kraliçe açığa çıktı. Odasındaki boy aynasından bize bakıyordu. Eldivenlerini çıkartmıştı fakat giysisinin geri kalanı üzerindeydi. Çağırımı bekliyordu. Bundan emindim. Eamon'un çıplak omzu bir tarafındaydı. Uyuyormuş gibi yana dönmüştü. Sarışın çocuk yanında diz çökmüş, dirseklerinin üzerinde duruyordu. Sarışın insan da Eamon gibi çıplaktı ama örtülerin altında değildi. Vücudu güçlüydü ama bir erkeğin yapısından yoksun zayıf bir delikanlı bedeniydi. Gerçekten on sekizinde olup olmadığını düşündüm.

Doyle, Kraliçe'nin ilk beni görmesi için kenara çekildi. "Merhaba, Meredith." Sahneye bir göz gezdirdi, yarı giyi-

nik goblin ve Buz yatakta benimleydi. Gülümsedi, hoş bir gülümsemeydi. İki sahnenin benzer olduğunu fark ettim. Kraliçe'nin de yatağında da iki erkek vardı, benimkinde de. Benden daha iyi vakit geçiriyor olmasını diledim. Ya da dilemedim.

"Merhaba, Andais teyze."

"Erkeklerden biri veya birkaçıyla yatakta olacağını düşünmüştüm. Beni hayal kırıklığına uğrattın." Elini sarışın çocuğun sırtında gezdirdi, parmak uçları delikanlının kalçalarına doğru indi. Bir köpeği sever gibi uysal bir hareketi.

Sesim duygusuz çıktı, dikkatliydim. "Buraya geldiğimde Griffin beni bekliyordu. Kendisini senin gönderdiğini söyledi."

"Ben gönderdim," dedi. "Casusumla yatmayı kabul etmiştin."

"Griffin ile yatmayı kabul etmemiştim. Küçük konusmamızdan sonra onun hakkında neler hissettiğimi anladığımı sanmıştım."

Andais, "Hayır," dedi. "Hayır, hiçbir şey anlamadım. Aslında, senin de neler hissettiğini anladığınızı pek sanmıyorum."

"Ben onun hakkında bir şey hissetmiyorum," dedim. "Gözümün önünde olmasını istemiyorum ve onunla hiçbir zaman birlikte olmayacağım." Son kısım ağzımdan çıkar çıkmaz sadece beni sinir etmek için ısrarcı olacağını düşündüm. Hemen ekledim. "Yeniden yasaklı olmasını istiyorum. On sene önce benimle birlikte olması için yasağı kaldırıldı ama o bu özgürlüğünü kötüye kullanarak kendisini isteyen herkesle birlikte oldu. Diğer korumalarla bir-

likte olduğumu, onların seks yapabildiğini ama kendisinin yapamayacağını bilmesini istiyorum. Ben onunla birlikte olmayı kabul edene kadar hayatının geri kalanında başka kimseyle birlikte olmamalı.” Konuşurken gülümsedim ve söylediklerim gerçektir. Tanrım, çok kindardım ama hissettiklerim bunlardı.

Andais bir kahkaha attı. “Ah, Meredith, bana tahmin ettiğimden de çok benziyorsun. Nasıl istersen. Onu yalnız yatağına gönder.”

“Kraliçe’yi duydun,” dedim. “Dışarı çık.”

Griffin, “Ben olmazsam,” dedi. “Bir başkası olacak. Belki de ona benim yerime kimi göndereceğini sormalısın.”

Teyzeme baktım. “Griffin’in yerine kimi göndereceksin, Kraliçe’m?”

Eliyle işaret etti ve sabırla bekleyen bir adam görüntüye girdi. Cildi, yumuşak bahar leylaklarının rengiydi. Dizlerine kadar inen saçları Paskalya çimlerinin pembesiydi. Gözleri sıvı altına benziyordu. Rozenwyn’in ikiz kardeşi Pasco’ya bakıyordum.

Pasco’ya baktım ve Pasco da bana baktı. Hiç dost olmamıştık. Aslında birkaç kez düşman olduğumuzu söyleyebilirdim.

Griffin bir kahkaha attı.

“Ciddi olamazsın, Merry. Benim yerime kendini Pasco’ya mı sunacaksın?”

Griffin’e baktım. Parıldamayı bırakmıştı ve sıradan bir görünüme sahipti. Öfkeliydi, öfkeli olduğu için de aynayı işaret ederken parmakları hafifçe titriyordu.

“Griffin, tatlım,” dedim, “senden önce birçok adamı yatağıma alacağım.”

Kraliçe bir kahkaha attı ve Pasco'yu kucağına oturtacak şekilde aşağıya çekti. Pasco şimdi bir alışveriş merkezinde Noel Baba'nın kucağına oturmuş çocuklara benziyordu. Kraliçe bana baktı, ellerini Pasco'nun pembe saçlarında gezdirdi.

"Pasco'yu casusum olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

Bunu duyunca Pasco'nun gözleri biraz açıldı, sanki itiraz etmemi bekliyordu. Fakat bu akşam itiraz edecek hâlîm yoktu.

Andais, Pasco'nun sırtını sıvazladı. "Bence onu şaşırttın. Kendisiyle asla yatağa girmeyeceğini söyledi."

Omzumu silktim. "Ölümden daha kötü bir kader değildir."

"Çok doğru, yeğenim."

Aynada göz göze geldik. Başıyla onayladı ve adamı ayağa kaldırdı. Görüntüden çıkarken Pasco'nun kıcına bir şaplak attı. "Yanına geliyor."

"Harika," dedim. "Şimdi dışarı çık, Griffin."

Griffin duraksadı, ardından aynanın karşısına geçti. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı. Muhtemelen yaptığı en akıllıca şey buydu.

Saygıyla selam verdi. "Kraliçe'm," dedi. Bana döndü. "Seninle yeniden görüşeceğiz, Merry."

Başımı iki yana salladım. "Ne için?"

"Bir zamanlar beni sevmiştin," dedi. Bir sorudan çok yalvarma gibiydi.

Yalan söyleyebilirdim, üzerimde büyü yoktu ama söylemedim. "Evet Griffin, bir zamanlar sevmiştim."

Bana baktı, gözlerini yatağın ve erkeklerin üzerinde gezdirdi. “Üzgünüm, Merry.” Samimi gibiydi.

“Beni kaybettigine mi, aşkımı öldürdüğüne mi, yoksa bundan sonra kimseyle birlikte olamayacak olmana mı üzgünsün?”

“Hepsi için üzgünüm.”

“İyi çocuk. Şimdi dışarı çık.”

Yüzünde bir şey belirdi, acı çekmeye yakın bir şeydi. Belki de ilk kez bana yanlış yapmış olabileceğini düşünüyordu. Kapıyı açtı, dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Artık gitmişti, Griffin’den tamamen kurtulmuştum. Artık benim arım değildi, benim için özel değildi.

İç geçirdim ve sırtımı duvara verdim. Kitto bana biraz daha sokuldu ve bir bacağına bacağıma sürttü. Bu akşam yalnız kalıp kalamayacağımı çok merak ediyordum.

Aynaya baktım. “İşin içinde seks varsa, Griffin’i casusun olarak kabul etmeyeceğimi biliyordun.”

Başıyla onayladı. “Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu bilmem gerekiyordu, Meredith. Hâlâ ona âşık olmadığını bilmeliydim.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü aşk şehvete engel olur. Artık onu kalbinden sildiğine eminim. Memnun oldum.”

“Bu pembe memnuniyetine çok sevindim,” dedim.

“Kendine iyi bak, Meredith. Kinayeyi pek sevmediğini bilirsın.”

“Ve ben de zevk için kalbimin kesilip çıkartılmasını sevmem.” Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı anladım.

Gözlerini kısıtı. “Kalbini kesip çıkartırsam Meredith, bunu bilirsin.” Ayna sise bulandı ve yeniden yansıtıcı bir yüzeye dönüştü. Aynadaki görüntüme bakarken kalbim çok hızlı atıyordu.

Galen, “Kalbinin kesilip çıkartılması,” dedi. “Çok ama çok kötü bir seçimdi.”

“Biliyorum,” dedim.

Doyle, “Gelecekte,” dedi. “Öfkene hâkim ol. Andais’in aklına kötü fikirler gelmesi için yardıma ihtiyacı yok.”

Kitto’yu ittim. Ayağımı dikkatlice havaya kaldırdım, yatak başından destek alarak doğruldum.

Doyle, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bu kanın ve tozun bir kısmını temizlemem lazım,” dedim. Etrafımdaki erkeklere baktım. “Banyoda kim bana yardım etmek ister?”

Sessizlik çok yoğundu. Erkekler ne diyeceğini bilemezmiş gibi bana bakıyordu. Galen öne çıktı ve kalkmama yardım etti. Elini tuttum ama başımı iki yana salladım. “Bu akşam benimle birlikte olamazsın, Galen. Başladığını bitirebilecek biri olmalı.”

Birkaç saniye yere baktı. “Ah.” Beni yeniden yatağa taşıdı ve bunu yapmasına izin verdim. Sonra deri ceketini üzerine attığı sandalyenin yanına geri döndü. “Bunun yanındaki odalardan birini tutacağım ve yürüyüşe çıkacağım. Benimle gelmek isteyen var mı?”

Yine herkes birbirine baktı, gözler kısıldı. Kimse durumu nasıl idare edeceğini bilmiyordum. “Kraliçe aranızda nasıl seçim yapardı?”

Doyle, “Akşam için istediği muhafızı veya muhafızları odasına çağırtırdı,” dedi.

Buz, "Senin bir seçimin yok mu?" diye sordu. Ses tonundan biraz acı çektiğini anladım.

"Ortada kötü seçim diye bir şey varmış gibi konuşuyorsun. Kötü seçim yok, hepiniz çok güzelsiniz."

Doyle, "Ben Meredith ile boşalmayı yaşadım," dedi. "Bu yüzden bu akşamı boş geçebilirim."

Bu cümle herkesin dikkatini çekti ve Doyle kısaca neler yaşadığını anlattı. Rhys ve Buz birbirine baktı, ortam birden inanılmaz gerildi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Buz, "Seçim yapmalısın, Meredith," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Cevabı Galen verdi. "Düello riskini göze almadan seçimleri ikimize indirgeyemezsin."

"İki değil üç kişisiniz," dedim.

Hepsi bana baktı. Ardından gözler yataktaki gobline odaklandı. Goblin de herkes gibi çok şaşırmıştı. Büyük gözleriyle bize baktı. Korkuyor gibiydi. "Sidhelerle yarışacağımı düşünmemiştim."

"Benimle banyoya hanginiz gelirse gelsin Kitto da gelecek," dedim.

Bütün gözler bana odaklandı. Doyle, "Ne dedin?" diye sordu.

"Beni duydunuz. Goblinlerle aramdaki anlaşmanın geçerli olmasını istiyorum ve bunun için Kitto ile etimi paylaşmam gerek, bunu da yapacağım."

Galen kapıya doğru yürüdü.

"Ben sonra gelirim."

Rhys, "Beni bekle," dedi.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

“Ne kadar istesem de Merry, goblinlerle aynı yatağı paylaşmam.” Galen’in ardından dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Doyle kapıyı kilitledi.

“O zaman sen kalıyorsun?” dedim.

Doyle, “Ben dış kapıyı koruyacağım,” dedi.

Buz, “Yatağı kullanmak istersek ne olacak?” diye sordu.

Doyle düşünceliydi, omzunu silkti. “Yatağa ihtiyacınız olursa odanın dışında bekleyebilirim.”

Biraz daha pazarlık yapmamız gerekiyordu. Buz, goblinlere dokunmak istemediğini açıkça belli ediyordu. Aynı fikirdeydim. Buz beni aldı ve banyoya taşıdı. Kitto çoktan içeriye girmiş suyu açmıştı. Biz içeriye girince kafasını kaldırdı. Galen’in gömleğini çıkartmıştı ve şimdi üzerinde gümüş renkli peştamalı vardı. Bize bir şey söylemedi, sadece büyük mavi gözleriyle bizi süzdü. Bir elini musluktan akan suyun altına soktu.

Buz küçük odaya göz gezdirdi. Sonunda beni lavabonun yanındaki tezgaha oturttu. Önümde durdu ve birden ne yapacağımızı bilemedik. Arabadaki öpüşme harikaydı ama o zaman Buz ile birbirimize ilk kez dokunmuştuk. Şimdi yanımızda biri varken seks yapmamız gerekiyordu.

“Zor bir durum, değil mi?”

Başıyla onayladı. Bunu yapınca saçlarından oluşan gümüş peçe bedeninin üzerinde dans etti. Nazikçe, tedirgin bir biçimde ceketime uzandı. Kadifeyi omuzlarımdan yavaşça aldı, kollarımdan aşağıya indirdi. Yardım etmek istedim ama araya girdi. “Hayır, izin ver.”

Ellerimi yanlarıma geri koydum, kollarımı teker teker çıkarttı. Ceketini yere attı. Parmak uçlarını çıplak omuzlarımda gezdirdi. Dokunuşlarıyla tüylerim diken diken oldu.

“Saçlarını serbest bırak,” dedim.

İlk kemik klipsi, ardından ikinciye açtı ve saçları görkemli Noel ağacı simleri gibi döküldü. Uzandım ve saçlarını tuttum. Gümüş teller gibi görünüyordu ama saten gibi yumuşaktı, ipeğe benzer bir dokusu vardı.

Bacaklarının bana değeceği kadar yakınımaya girdi. Ellerini çıplak kollarımda gezdirdi. Sanki beni okşamaktan korkuyormuş gibi dokunuşları çok tedirgindi. “Öne eğilirsen elbisenin fermuarını açabilirim,” dedi.

Dediğini yaptım, başımı göğsüne yasladım. Gömleğinin kumaşı yüzümü çizdi ama fermuarımı açan elleri yumuşak ve nazikti. Parmak uçları açık elbisenin içine girdi ve sırtımda gezindi. Gömleğini pantolonunun içinden çıkartmak istedim ama başaramadım. “Gömleği çıkartamıyorum,” dedim.

“Düz durması için bağlandı,” dedi.

“Bağlanmak?” Tek bir kelimeyi soruya dönüştürdüm.

“Gömleği çıkartmak için pantolonu çıkartmam lazım.” Yüzü kızardı, teni harika bir gül rengine büründü.

“Sorun nedir, Buz?”

Su durdu. Kitto, “Su hazır, Sahibem,” dedi.

“Teşekkür ederim, Kitto.” Buz’a baktım. “Soruma cevap ver, Buz. Sorun nedir?”

Aşağıya baktı, parıldayan saçları bir perde gibiydi. Goblinin bile yüzünü görmemesi için başını yana çevirdi.

“Buz, bana bakmanı sağlamak için beni tezgahın altına inmek zorunda bırakma. Diğer bileğimi de incitmek istemiyorum.”

Başını çevirmeden cevap verdi. “Senin yanında kendime güvenmiyorum.”

“Ne konuda?” diye sordum.

“Erkeklerin kadınların yanında yapacakları konusunda,” dedi.

Hâlâ bir şey anlamamıştım. “Ben bir şey anlamadım, Buz.”

Yüzünü birden bana döndü, fırtına grisi gözlerinde öfke vardı. “Ben aç bir yaratık gibi saldırmak istiyorum. Nazik olmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum.”

“Kendine güvenmediğini ve bana...” Doğru kelimeyi aradım ama aklıma ilk gelenle yetindim. “Tecavüz edebileceğini mi söylüyorsun?”

Başıyla onayladı.

Kendime hâkim olamayıp güldüm. Bundan hoşlanmayacağını biliyordum ama dayanamadım.

Yüzünde yine kendini beğenmiş ifadesi belirdi, gözleri öfkeyle soğudu. “Benden ne istiyorsun, Meredith?”

“Buz, beni affet ama seni arzulayan birine tecavüz edemezsin.”

Bunu duyunca ne dediğimi anlamamış gibi kaşlarını çattı.

“Bu akşam seninle seks yapmak istiyorum. Bu açık. Bu nasıl tecavüz olabilir?”

Başını iki yana salladı, saçları ışıldayarak etrafında dalgalandı. “Anlamıyorsun. Kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum.”

“Ne konuda?”

“Her konuda!” Yine başını yana çevirdi.

Sonunda ne demeye çalıştığını anlamaya başlamıştım. “Bana zevk verecek kadar uzun sürmemesinden mi korkuyorsun?”

“Bu ve...”

“Ne, Buz, ne?”

Kitto, “Seni sikmek istiyor,” dedi.

İkimiz birden küvetin yanındaki gobline baktık. “Bunu biliyorum,” dedim.

Kitto başını iki yana salladı. “Seks değil, sadece sikişmek. O kadar uzun zamandır yapmamış ki, bunu çok istiyor.”

Buz’a baktım. Gözlerime bakmıyordu. “İstedğin bu mu, Buz?”

Başı önüne eğikti, saçlarının arkasına gizleniyordu. “Üzerindekileri çıkartıp seni lavaboya dayayıp içine girmek istiyorum. Bu akşam nazik olmak istemiyorum, Meredith. Yarı delirmek üzereyim.”

“O zaman yap,” dedim.

Bana döndü ve yüzüme baktı. “Ne dedin?”

“Ne istiyorsan onu yap. Sekiz yüz sene sonra biraz fanteziyi hak ediyorsun.”

Kaşlarını çattı. “Senin için eğlenceli olmaz.”

“Bunu sonra düşünürüz. Benim doğurganlık tanrılarının soyundan geldiğimi unutuyorsun. Ne kadar çok boşalsan da, gücümün çok azını kullanarak, tek bir doku-nuşumla seni yeniden sevişmeye hazır hâle getirebilirim. Geceye burada başlamamız burada biteceği anlamına gelmiyor.”

“Bunu yapmama izin verir misin?”

Geniş omuzları, görkemli saçlarının arasından gözükten şişkin göğsü, dar beli ve sıkı olmayan pantolonunun içinde sıkı duran kalçalarıyla karşımda dikilen Buz’a baktım. Pantolonunu indirdiğini, Buz’u ilk kez çıplak gördüğümü

hayal ettim. Çok ihtiyacı olduğu için, hiçbir yerime dokunmadan içime girdiğini, başka hiçbir şey yapmadığını düşündüm. Konuşmadan önce iç geçirmek zorunda kaldım. “Evet.”

Odayı iki adımda geçti, beni tezgahıtan kaldırdı ve yere indirdi. Kötü bileğimin üzerinde dengemi sağlamak zorunda kaldım ama bana itiraz edecek zaman tanımadı. Tek bir hareketle elbisemi omuzlarımdan aldı. Düşmemek için tezgahın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Elbiseyi aşağıya çekti, ayaklarımdan dibine indirdi. Siyah saten iç çamaşırımı da tuttu ve aşağıya çekti.

Buharlanmış aynadan Kitto’yu görebiliyordum. Hevesli gözlerle bize bakıyordu ama sessizdi. Sanki büyüğü bozmak istemiyordu.

Buz pantolonunun bağcıklarını çözmek zorundaydı ve bunu yapması zaman aldı. İşini bitirip pantolonunu indirirken gırtlığının derinliklerinden hafif bir ses geldi. Gömlek kasıklarının üzerinde gerildi ve kumaşı yırttı. Uzun ve sertti, çoktan hazırды. Omzumun üzerinden yüzüne baktım sonra ellerini belime koydu ve beni aynaya çevirdi.

Bir an için içime girdiğini hissettim ve sonrasında içimdeydi. Bedenimin gerginliğine dayandı, beni açmaya zorladı. Buz’a izin vermiştim, onu istiyordum ama hiç ön sevişme olmadan yine de acısız olmuyordu. Yırtıcı bir baskı yüzünden hem zevk hem de acıyla nefesimi tutmak zorunda kaldım. İçime girebildiği kadar girdikten sonra fısıldadı. “Çok sıkı, benim için hazır değil ama yine de ıslak.”

Nefes nefese cevap verdim. “Biliyorum.”

Birazcık dışarı çıktı ve tekrar içime girdi. Sonrasında artık içimde sadece bedeni vardı. İhtiyacı büyük ve vahşiydi.

kendisi gibi. Mümkün olduğunca sert ve hızlı içimde gidip geldi. Her gidiş gelişi etin ete çarpma sesiyle vurgulandı. Gırtlığımdan sesler geldi, hem saf kuvveti yüzünden, hem de içimde olmasının hazzından dolayı. Bedenim Buz'a açıldı, artık sıkı değil sadece ıslaktım.

Ellerini kullanarak bedenimi tezgaha doğru zorladı. Ardından bedenimin büyük bir kısmı tezgahın üzerinde kalacak şekilde beni havaya kaldırdı. Ayaklarım artık yere değmiyordu. İçime girdi, sanki bedenimin içine girip diğer taraftan çıkmak istiyordu. Bedenim gerilmeye başladı, nefes alıp verişim hızlandı. Etin etin içine geçişi o kadar sert ve hızlıydı ki, zevkle acı arasındaki ince çizginin üzerinde geziniyordu. Görkemli bir patlamayla bitmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Tereddüt etti, büyük güçlü elleriyle kalçamı tezgahın üzerinde hareket ettirdi, doğru noktayı arıyor gibiydi. Ardından tek bir harekette içime girdi ve çığlık attım. Buz, doğru noktayı bulmuştu ve üzerinde koşturuyordu. Eskisinden daha da sert ve hızlıydı ama şimdi benden küçük sesler çıkıyordu. Gerginliğim artmaya, büyümeye, içimde sıcak bir şey gibi şişmeye başladı. Büyüdü, büyüdü, sanki bedenimde binlerce tüy geziniyordu. Titriyor, kıpırdanıyor, ağzımdan kelimesiz, şekilsiz, düşüncesiz sesler çıkartıyordum. Aşkın veya arzusunun değil etin şarkısıydı, çok daha ilkel bir şeydi.

Aynaya baktım ve derimin parıldadığını gördüm. Gözlerim yeşil ve altın renkli bir alevle yanıyordu. Aynada Buz'u da gördüm. Kaymaktaşı ve fildişinden oyulmuş gibiydi. Gücü dışarı taşıyormuş gibi derisinin üzeri beyaz bir ışıkla nabız gibi atıyordu. Aynadan kendisine baktığımı

gördü ve arkasına ay ışığını almış bulutlara benzeyen gri gözlerinde öfke belirdi. Elini yüzüme koydu, kendisini izlememem için başımı yana çevirdi, elini çekmedi, yüzümü kapana kısırmıştı. Diğer eli sırtımdaydı. Vücudu beni olduğum yere çivilemişti. Hareket edemiyor, kaçamıyor, Buz'u durduramıyordum. Zaten bunu yapmak istemiyordum. Buz'u anlıyordum. Kontrolün kendisinde olması önemliydi. Neyin ne zaman olduğuna kendisi karar verecekti. Benim aynadan kendisine bakmam bile kontrolünü bozmam demekti. Bu, Buz'un anydı, ben sadece içine girdiği ettim. Ben ihtiyacını yerine getiren hiçbir şey ve hiç kimseydim.

Nefes alıp verişinin hızlandığını duydum. Hareketleri biraz daha sertleşti ve hızlandı. Sonunda çığlık atmak zorunda kaldım ama durmadı. Bedeninin ritmi değişti, baştan aşağıya ürperdi ve ardından ben de geldim. İçimde şişen sıcaklık üzerime döküldü, içime döküldü, bedenimin içinde nabız gibi attı, vücudum kasıldı, kendimi kontrol edemiyordum. Beni yerimde ve bir bütün olarak tutan tek şey elleriydi. Ama vücudum hareket edemiyorsa zevkin bir şekilde çıkması gerekiyordu; nefes alabildiğim kadar hızlı derin ve yüksek sesli çığlıklar atmaya başladım.

Buz da çığlıklar attı ve bana katıldı. Tezgahtın üzerine eğildi, eli hâlâ başımı aşağıya itmekle meşguldü. Saçları sıcak ipek gibi üzerime döküldü. Ben pasiftim, bedeninin altına çivilenmişim, nasıl nefes alınacağını öğrenmeye çalışıyordum.

Sonunda sesini buldu ama boğuk bir fısıltıdan ibaretti. "Teşekkürler."

Nefesim yetseydi gülerdim ama boğazım o kadar kuruydu ki, sesim çok gergin çıktı. “Güven bana Buz, benim için de büyük bir zevkti.”

Eğildi ve yanağımı öptü. “Bir dahaki sefere daha iyisini yaparım.” Ellerini üzerimden aldı ve hareket etmeme izin verdi ama beni bırakmak istemiyormuş gibi içimden çıkmadı.

Yüzüne baktım, şaka yaptığını düşündüm ama çok ciddiye. “Bundan daha iyisini yapabilir misin?” diye sordum.

Ciddi bir biçimde başıyla onayladı. “Oh, evet.”

“Kraliçe aptalmış,” dedim.

Bunu duyunca gülümsedi. “Ben de hep aynı şeyi düşündüm.”

35

Parıldayan örümcek ağları gibi yüzümü kaplayan gümüş saçların altında uyandım. Sadece başımı hareket ettirdim, saçların yüzüme dokunmasına izin verdim. Buz yüzükoyun yatıyordu, yüzü diğer tarafa dönüktü. Örtüler belinde toplanmış, vücudunun üst kısmı açığa çıkmıştı. Saçları aramızda yatan ikinci bir beden gibiydi.

Tabii ki, yatakta ikinci ya da üçüncü bir beden daha vardı. Kitto diğer taraftaydı. Yana dönmüştü, yüzü duvara bakıyordu. Rüyalarında bir şeyden korkuyormuş gibi cenin pozisyonu almıştı. Ya da sadece üşümüştü çünkü yanımda çıplak yatıyordu. Teni açık renkliydi, kusursuz bir porselen bebeğe benziyordu. Daha önce hiç aklıma ‘minyon’ kelimesini getiren bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. İzini bıraktığı yer olan omzum hâlâ acıyordu: Dişlerinin

izi etime geçmişti. Etrafındaki deri kırmızımsı bir mordu, dokunulmayacak kadar sıcaktı. Sebebi zehir değil sadece bir ısırdı. Yara izi bırakacaktı ve amaç da buydu.

Buz ile üçüncü kez mi yoksa dördüncü kez mi birlikte olurken Kitto'yu da davet etmişim. Buz'un beni acıyla zevkin birleştiği bir noktaya çıkartmasını bekledi ve etimi ısırdı. Bunu yaptığı zaman canım çok yanmamıştı. Sadece bu bile önceki gece ne kadar ileri gittiğimi gösteriyordu. Biz uykuya dalarken hafifçe acıyordu ama sabah acı artmıştı. Acıyan sadece omzum da değildi. Bedenim acıyordu. Demek ki, vücudumu hor kullanmışım, daha doğrusu Buz'un hor kullanmasına izin vermişim.

Küçük acıların zevkini çıkarttım, vücudumu gerdim ve nerelerin acıdığına baktım. Ağırılık çalıştıktan veya uzun süre koştuktan sonra bedenin sahip olduğu acılar gibiydi fakat kasların ağrısı farklı bir yerdeydi. Seksin ipeksi bir yara gibi bedenimi kuşatmasıyla en son ne zaman uyandığımı hatırlamıyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

Kitto beni âşığı olarak işaretlemesine izin verdiğim için çok gururluydu. Benimle gerçekten ilişkiye giremeyeceğini anlamış mıydı bilmiyordum fakat önceki akşam hiç sormamıştı. Aslında tamamen itaatkardı, ne isteniyorsa onu yapıyor, asla araya girmiyordu. Kusursuz izleyiciydi çünkü çağrılana kadar varlığını belli etmiyor ve talimatlarıma, birlikte olduğum diğer erkeklerden çok daha kusursuz bir biçimde uyuyordu.

Doğruldu ve Buz'un saçları, canlı bir şeyin dokunuşu gibi üzerimde dans etti. Ellerimi kendi kısa saçlarımdan arasında gezdirdim. Artık Prenses Meredith olduğuma göre saçlarımı uzatabilirdim. Saçlarıma dokunurken bileklerim

Dizi bacaklarımın arasına girdi ve üzerime çıkmak için hamle yaptı ama ardından dondu kaldı. Yüzünde tetikte, neredeyse korku dolu bir ifade belirdi.

“Ne oldu, Buz?”

“Sessiz ol.”

Sessizdim. Buz benim korumamdı. Cel’in adamları mıydı? Cel’in hayatına mal olmadan beni öldürebilecekleri son gündü. Buz yataktan indi ve kılıcını yerden aldı. Gümüşten bir yıldırım gibi pencerelere koştu.

Yastığın altından silahımı çıkarttım. Kitto uyanıktı, etrafına bakınıyordu.

Buz, pencerenin perdelerini açtı ve kılıcı cama doğru hamle yaptı ama sonra durdu. Pencerenin dışında elinde kameralı bir adam vardı. Bir an için şaşkın yüzünü gördüm ama ardından Buz camı kırdı ve muhabiri boynundan tutup içeri aldı.

“Buz, hayır, adamı öldürme!” Elimde silahla odada koştum, çıplaktım. Arkamızdaki kapı açıldı ve silahı kapıya doğru çevirdim.

Doyle kapının eşiğindeydi, kılıcı elindeydi. Elimdeki silahı gördü ve göz göze geldik. Silahı yere indirdim ve kapıyı tekmeleyerek arkasından kapatıp içeriye girdi. Kılıcını kınına sokmadı ama Buz’un yanına giderken yatağın üzerine attı.

Muhabirin yüzü kırmızımsı bir mordu çünkü nefes alamıyordu. Buz’un yüzü tanınmaz hâldeydi, öfkesiyle gerilmişti.

“Buz, onu öldürüyorsun.”

Doyle yanımıza geldi. “Buz, muhabiri öldürürsen Kraliçe bunun için seni cezalandırır.”

Buz ikimizi de duymuyor gibiydi, sanki uzaklarda bir yere gitmiş ve geride sadece adamın gırtlığını sıkarak eli kalmıştı.

Doyle arkasına geçti ve sırtına Buz'un pencereden dışarıya düşmesine yetecek kadar sert bir tekme indirdi. Buz camın geriye kalanını da aşağıya indirdi ama muhabiri bıraktı. Adamın yüzüne rengi geri döndü ama gözlerindeki bakış vahşiydi.

Doyle, çıplak elle dövüş pozisyonu almıştı. Buz kılıcını yere bıraktı ve aynısını yaptı. Kitto yatağın ortasına sindi ve şaşkın gözlerle olan biteni seyretti.

Cama doğru gittim, perdeleri kapatmak istedim ama bize doğru bir köpek sürüsü gibi gelen muhabirleri gördüm. Bazıları koşarken resimler çekiyor, bazıları "Prenses, Prenses Meredith" diye bağırıyordu.

Perdeleri kapattım, bu sayede bizi çekebilecekleri bir açıklık kalmadı ama uzun sürmeyecekti. Galen ve diğerlerinin uyuduğu yan odaya geçmemiz gerekiyordu. Silahı iki korumanın yanındaki yatağın ahşap yatak başına çevirdim. Kitto beni gördü ve kendini diğer taraftan yere attı.

Silahı bir kez ateşledim, gök gürültüsünü andıran sesi içeride yankılandı. İki adam arkasına döndü, ikisi de şaşkındı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Silahı tavana çevirdim. "Üzerimize çullanmak üzere olan yüzlerce muhabir var. Bu odadan hemen çıkmamız lazım!"

Kimse itiraz etmedi. Buz, Kitto ve ben örtüleri ve kıyafetleri alıp gazeteciler kırık pencereden içeriye girmeye başlamadan yan odaya geçtik. Doyle elinde silahlarla en arkadaydı. Galen ve Rhys ile birlikte çantalarımızı almaya gitti. Polisi aradım ve gazetecilerin odamıza girdiğini söyledim.

Çıplak olan üç kişi dönüşümlü olarak banyoda giyindi çünkü banyonun penceresi yoktu.

Ben banyodan kucak dolusu makyaj malzemesi ile çıktığımda Doyle ve Buz odadaki sandalyelerde oturuyordu. İçeride başka kimse yoktu. Tipik koruma yüzlerini takınmışlardı, ne düşündüklerini anlamak mümkün değildi. Fakat duruşlarında farklı bir şey, bir gariplik vardı.

“Ne oldu?” diye sordum. Normal yürüyordum, Galen bileğimi incittiğimi hatırlatana kadar üzerine bastığımı fark etmedim. Kimse konuşmadı ve bu durum beni daha da rahatsız etti.

Erkekler birbirine baktı. Doyle ayağa kalktı. Bugün üzerinde siyah kot pantolonu vardı, dizlerine kadar gelen siyah botlarını giymişti. Neye baktığınızı bilmezseniz botları bez ayakkabı zannedebilirdiniz. Gömleği siyah ve uzun kolluydu. İpekti ya da öyle görünüyordu, derisinin üzerinde parılıyordu. Siyah omuz kılıfı geri kalan her şeyle uyum içerisindeydi. Silahı bile siyahtı. 10mm’lik eski model bir Baretta’ydı.

Saçları çok kısa kesilmiş izlenimi veriyordu. Her zaman ki gibi sıkı bağlanmıştı, kot pantolonunun siyahlığı üzerinde kayboluyorlardı. Sivri kulaklarındaki gümüş küpeler ışıltıyordu. Küpeler ve gümüş kemer tokası tek renkli görünümünü bozuyordu. Ücunda yakut bir taş sallanan gümüş bir zinciri de kulağına asmıştı.

“Bir sorunumuz var,” dedi.

“Gazetecilerin pencereden Buz’un ve benim yatakta yattarken resimlerimizi çekmesi mi? Evet, bence de bir sorunumuz var.”

Buz, “Sadece bir muhabir değil,” dedi.

“Onları gördüm, kan kokusu almış köpek balıkları gibiydiler.” Kucağımdaki makyaj malzemelerini yatağın üzerinde açık bekleyen çantamın içine koydum. “Ben hep medyanın ilgisini çekmişimdir ama hiç böyle olmamıştı.”

Buz gri pantolonlu bacaklarını üst üste attı. Ayağındaki gri ayakkabılar açığa çıkınca çorap giymediğini gördüm. Buz asla çoraplarını gösterecek kadar kısa pantolon giymezdi. Eski moda bir tarzdı. Özel dikilmiş ceket, pantolonuyla uyumluydu ve bir cebine soluk mavi bir mendil sıkıştırılmıştı. Gömleği beyazdı, güvercin grisi kravatını gümüş bir kravat iğnesi süslüyordu. Saçlarını atkuyruğu yaparak toplamıştı. Yüzünün temiz ve güçlü hatları iyice belirgindi. Saçlar dikkati dağıtmayınca göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Soğukkanlı, kusursuz görünüyordu. Önceki akşam beni neredeyse yere çivileyen erkekle hiç alakası yoktu. Fakat diğer Buz’un dışarı çıkmak için benden izin beklediğini biliyordum.

Makyaj malzemelerinin sonuncusunu da çantama tıktım ve fermuarı çekmeye başladım. İki adama baktım. “Siz ikiniz çok ama çok kötü bir şey olmuş gibi duruyorsunuz. Henüz benim bilmediğim bir şey. Herkes nerede?”

Buz cevap verdi. “Kapıyı ve pencereleri koruyorlar. Medyayı uzak tutmaya çalışıyor ama savaşı kaybediyorlar, Meredith.”

Doyle ellerini şifonyere dayadı, başını önüne eğdi. Kalın saç örgüsü bir evcil hayvan gibi bacaklarının arasında dolaştı.

“Beni korkutuyorsunuz. Ne olduğunu söyleyin.”

Buz önündeki sehpanın üzerindeki gazeteye dokundu. Belli belirsiz bir hareketi ama...

“O, St. Louis Post mu?” diye sordum.

Doyle, Buz’a baktı ama Buz ellerinin boş olduğunu göstermek için havaya kaldırdı. “Bilmek zorunda.”

Doyle, “Öyle,” dedi.

“Dün Barry Jenkins ile konuştum. Benim canıma okuyacağını söyledi. Sanırım tehdidi boş değilmiş.”

Doyle arkasına döndü, kalçasını şifonyere yasladı, kollarını göğsünde birleştirdi, sağ eli silahına değiyordu. Doyle için bile huzursuz bir duruştu. Kraliçe’nin arkasında durup silahına dokunduğunda tehditkâr görünürdü ama şimdi huzursuz olduğunu gösteriyordu.

Masanın yanına gittim. “Sorun nedir, çocuklar? Jenkins pisliğin tekidir ama bilerek yalan söylemez, özellikle de Post’ta.”

Doyle, “Oku, sonra bize endişelenecek bir şey olmadığını söyle,” dedi.

Ön sayfada havaalanında benim ve Galen’in birlikte çekilmiş bir resmimiz vardı fakat dikkat çeken şey başlıktı. PRENSES MEREDITH KOCA BULMAK İÇİN EVİNE DÖNDÜ. Resmin altında küçük harflerle, “Bu adam mı?” diye soruyordu.

Doyle ve Buz’a döndüm.

“Jenkins tahmin yürütüyor. Galen ve ben resimlerimizin çekileceğini biliyorduk.” Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi, hâlâ ciddi ve endişeliydiler.

“Sizin neyiniz var? Daha önce de gazetelere çıktık.”

Buz, “Böyle değil,” dedi.

Doyle, “Daha iyiye veya daha kötüye gidecek,” dedi. “Okumaya devam et.”

Makaleye göz gezdirdim ama ilk paragrafta durdum.

“Griffin, Jenkins’e röportaj vermiş.” Nefesim kesildi, yatağın kenarına oturmak zorunda kaldım.

“Tanrıça bizi kurtarsın,” dedim.

Doyle, “Evet,” dedi.

“Kraliçe bizimle bağlantıya geçti. Güvenimizi boşa çıkarttığı için cezalandırılacağını söyledi. Bu akşam bir basın açıklaması yapacak.”

Doyle, “Lütfen, Meredith, makaleyi oku,” dedi.

Makaleyi okudum. İki kere okudum. Griffin’in özel detaylara girmesi umurumda değildi ama bunu benim iznim olmadan yapmıştı. Özel hayatımı herkesle paylaşmıştı. Sidhenin mahremiyet konusunda garip kuralları vardı. Biz özel sırlarımıza insanlar kadar değer vermezdik ama özel hayatımız kimsenin casusluk yapabileceği bir şey değildi. Böyle bir şey yapmanın cezası ölümdü. Griffin için de böyle olabilirdi. Kraliçe bir gazeteciye röportaj vermesini ah-laksızca bulabilirdi.

Makaleyi bitirdiğimde yatağın kenarında oturmuş boş gözlerle gazeteye bakıyordum. İki adama döndüm. “İlişkimiz hakkında detaylar vermiş, ipuçları, küçük çirkin ipuçları. Akıllı uslu bir gazetede çıktığı için şanslıyım, neyse ki, başka bir gazetede çıkmadı.”

Birbirlerine baktılar.

“Ah, hayır, lütfen, lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin.”

Buz ben banyodan çıktığımda okuduğu gazeteyi arkasından çıkartıp bana uzattı.

Elimdeki gazeteyi yere bıraktım ve Buz’un uzattığı renkli küçük gazeteyi elime aldım. Öndeki resimde Griffin ile yataktaydık. Göğüslerimin tamamen açıkta olmasını engelleyen şey elleriydi. Ben gülüyordum. İkimiz de gülüyör-

duk. Resmi hatırladım. Resim çekmeye çok istekli olduğunu hatırladım. Bazıları hâlâ bendeydi ama hepsi değildi. Hepsini değildi.

Sesim konuştuğum zaman çok sakın çıktı. "Nasıl? Bunları bu kadar hızlı nasıl basmışlar? Bu renkli şeylerin bu kadar hızlı çıktığını bilmezdim."

Doyle, "Demek ki, isteyince yapabiliyorlar," dedi.

Resme baktım. Başlıkta, PRENSES MEREDITH VE SİDHE ÂŞIĞININ SEKS SIRLARI AÇIĞA ÇIKTI, yazıyordu.

"Lütfen bana tek resmin bu olduğunu söyleyin."

Doyle, "Özür dilerim," dedi.

Buz üzerine hafifçe vurmak ister gibi elini elime götürdü ama sonra vazgeçti. "Bunu sana yaptığı için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Buz'un gri gözlerine baktım. Gözlerinde şefkat vardı ama görmediğim şey öfkeydi. Ve şimdi öfkeye ihtiyacım vardı.

"Kraliçe bunları biliyor mu?"

Doyle, "Biliyor," dedi.

Gazeteyi elimde tutum, açmak, diğer resimlerin neler olduğuna bakmak istedim ama yapamadım.

Gazeteyi Buz'un eline verdim. "Ne kadar kötü?"

Doyle'a baktıktan sonra bana odaklandı. Küstah ve duyusuz maskesi biraz düştü, karşımda sabah birlikte uyandığım Buz'a benzeyen bir şey vardı. "Gazete cırlıçplak diyebileceğimiz bir resim kullanmamış ama yine de kötü."

Yüzümü ellerimin arasına aldım, dirseklerim dizlerimin üzerindeydi. "Ah, Tanrım, Griffin resimleri Jenkins'e ve gazetelere sattıysa, her yere satabilir." Derin sudan çıkan bir yüzü-

cü gibi doğrudum. Nefes almak birden güçleşti. “Avrupa’da resimlerin tamamını basacak dergiler var. Çıplak resimler umurumda değil ama bunlar özel şeyler. Griffin ve benim içindi. Resimleri basmak isteseydim yıllar önce Playboy’a evet derdim. Lord ve Leydi adına, Griffin bunu nasıl yapar?” Aklıma korkunç bir şey geldi. Buz’a baktım.

“Lütfen bana bu sabah boğmaya çalıştığın muhabirin makinesindeki filmi aldığını söyle.”

Gözlerime baktı ama bunu yapmak istemiyordu. “Özür dilerim Meredith, filmin ilk önceliğim olması gerekirdi ama öfkeme yenik düştüm. Kendimi sana affettirmek için her şeyi yaparım.”

“Buz, resimleri basacaklar, anlamıyor musun? Senin, benim ve lanet olsun, Kitto’nun aynı yatakta resimlerimiz basılacak. Ön sayfaları süsleyeceğiz ve çıplak olanlar da Avrupa’ya gidecek.” Küfretmek veya çılgılık atmak istiyordum ama hiçbirini kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı.

Doyle, “Griffin bunun için Kraliçe’nin kendisine ne yapacağını biliyor olmalı,” dedi. “Kraliçe onu öldürmezse şanslı sayılır.”

Başımla onayladım. Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım, göğsümün inip kalkışına odaklandım. Sakin kalmak istedim ama başaramadım. Yine başımla onayladım. “Cezasını çekmeden önce bize mümkün olduğunca zarar vermeye çalışacak.” Üç kez ardı ardına nefes aldım, sesim hâlâ boğuk çıkıyor ama ne dediğim anlaşılıyordu. “Bence bölgeyi terk etmiştir.”

Buz, “Onu bulacağız,” dedi. “Dünya o kadar da büyük değil.”

Bunu duyunca güldüm ama gülüşüm gözyaşlarımı da beraberinde getirdi. Sandalyeden yerdeki Post'un sayfaları üzerine düştüm. Yere düşmek canımı acıttı. Seks yüzünden zaten yaralıydim. Acı her şeyin çok da kötü olmadığını hatırlattı. Korkunçtu ama hâlâ saraydaki erkeklere erişimim vardı. Hâlâ perilerin arasındaydım. Kraliçe zarar görmeyeceğime söz vermiş ve gücüyle bana destek olmuştu. Her şey çok daha kötü de olabilirdi. Ya da en azından kendimi böyle kandırıyordum.

Nefes alıp verişimi kontrol ettim ama öfkemi edemedim. "Dün akşam ona zarar vermek istememiştım ama şimdi..." Buz'un elindeki gazeteyi aldım ve içindeki resimlere baktım. Beni inciten kısmı çıplaklığımız değildi. Yüzlerimizin, vücutlarımızın mutluluğuydu. O zaman âşıktık ve bu her hâlimizden belliydi. Fakat bana bunu yapabiliyorsa beni hiç sevmemişti. Beni arzuluyor, bana sahip olmak istiyor olabilirdi, belki, ama aşk... Aşk böyle şeyler yapmasına engel olurdu.

Sayfaları havaya attım ve yavaşça yere düşüşlerini izledim. "Bunun için ölmesini istiyorum. Kraliçe'ye bunu söylemeyin. Birkaç gün içinde fikrimi değiştirebilirim ve dramatik bir şey yapmasını istemiyorum." Sesim öfkemle soğumuştı. İnsanın kalbinin içine oturan ve asla gitmeyen türden bir soğukluktu. Sıcak öfke, içinize işlerdi ve sıcak, tutkunun kardeşiydi ama soğuk öfke olsa olsa nefretin kardeşi olabilirdi. Bunun için Griffin'den nefret ediyordum ama bu bile yeterli değildi. "Bana bir sepetin içinde kafasını veya kalbini göndermesini istemiyorum. Bunu görmek istemem."

Doyle, "Griffin'i öldürmeyi planlıyor olabilir," dedi.

“Evet, ama bunu yaparsa kendisi istediği için yapsın, ben istediğim için değil. Ben ölmesini istemeyeceğim. Bu planı kendisi kursun.”

Buz yanıma çömeldi, fırtına grisi gözleriyle bana baktı. Ellerimi tuttu. Elleri sıcaktı, demek ki, benimkiler soğuktı. Belki düşündüğümünden daha çok hayal kırıklığına uğramıştım, belki de şoktaydım.

Buz, “Eminim Kraliçemiz kaderine karar vermiştir,” dedi.

“Hayır,” dedim. Ayağa kalktım, ellerinden ve gözlerinden uzaklaştım. Kendime sarıldım çünkü sadece kendi kollarıma güvenilebileceğimi biliyordum: Herkese şüpheyle bakmaya başlamıştım. “Hayır, onu hemen yakalarsa öldürür ama Griffin uzun süre kaçarsa daha yaratıcı çözümler bulur.”

Buz yere çömeldiği yerden bana baktı. “Yerinde olsaydım, çabuk bir ölüm hâlâ seçenekler arasındayken, hemen yakalanmaya çalışırdım.”

“Kaçacak,” dedim. “Mümkün olduğunca çabuk ve uzağa. Yakalanmayacak ve bir mucizenin kendisini kurtarmasını bekleyecek.”

Buz, “Onu bu kadar iyi mi tanıyorsun?” diye sordu.

Yüzüne baktım ve bir kahkaha attım. İçinde öfke barındıran bir kahkahaydı. “Öyle olduğunu sanıyordum. Belki de hiç tanımadım. Belki de her şey yalandan ibaretti.” Buz’a baktım. Buz’u sevmediğime sevindim, sadece etimizi paylaştığımız için mutlu oldum. Şimdi, aşktan çok şehvete güveniyordum.

Doyle doğruldu, kollarımı ellerine aldı. “Griffin yüzünden kendinden şüphe etme, Meredith. Bizden şüphe duymana sebep olmasına izin verme.”

Karanlık yüzüne baktım. “Aklımdan neler geçtiğini nereden bildin?”

“Çünkü yerinde olsam bunları düşünürdüm.”

“Hayır, Griffin’i nasıl öldüreceğini düşünürdün.”

Doyle bana sarıldı, yüzünü saçlarımın arasına soktu. Gergin bir biçimde Doyle’a sarıldım ama geri çekilmedim. “Ölmesini istediğini söyle ve isteğin gerçek olsun. Vücudunun bir parçasını seç, onu sana getireyim.”

Buz ayağa kalkarak, “Sana getirelim,” dedi.

Doyle beni bir parça rahatlattığı için kolumu beline doladım. Yüzümü ipek gömleğine yasladım. Kalbinin bir parça hızlı da olsa sağlam bir şekilde attığını duyabiliyordum.

Kapı çalındı. Doyle başıyla onayladı ve Buz kapıyı açtı. Doyle silahını çektikten sonra beni yana aldı ama hâlâ kolunun koruması altındaydım. Bedeni görünmemi kısmen de olsa engelliyordu.

“Ben Galen, kapıyı açın.”

Buz delikten baktı, bir elinde büyük bir 44’lük vardı. “Galen ve Rhys,” dedi.

Doyle başıyla onayladı, silahını indirdi ama kaldırmadı. Gerilim seviyesi çok yüksekti. Sanırım herkes Cel veya arkadaşlarının saldırıya geçmesini bekliyordu. Ben bekliyordum ve paranoyak olmak için geçerli sebeplerim vardı. Korumaların ise işi paranoyak olmaktı.

Kitto iki korumanın arkasındaydı. Üzerinde koyu mavi bir kot pantolon, üzeri küçük bir timsahla süslenmiş soluk sarı bir polo gömlek ve beyaz spor ayakkabılar vardı. Hepsi yeni gibiydi, ambalajından yeni çıkmıştı.

Galen gazetelere baktı.

“Özür dilerim, Merry.”

Doyle, Galen'a gidebilmem için arkasından çıkmama izin verdi. Yüzümü göğsüne gömdüm, kollarımı beline doladım ve tutundum. Doyle'un yanında kendimi güvende hissediyordum. Buz'un kollarında şehvet beni kucaklıyordu ama beni rahatlatan Galen'in kollarıydı.

Galen'a sarılmak, gözlerimi kapatıp sadece sarılmak istiyordum ama bir basın konferansı planlanmıştı ve Kraliçe medyaya gerçeği nasıl yansıtacağımızı sarayda önceden bizimle konuşmak isteyebilirdi. Çocukluğumdan beri basın konferanslarına katılırdım ve şimdiye kadar hiç gerçeği, gerçeğin tamamını söylediğimize şahit olmamıştım. Bu yüzden *Tanrıça bizi korusun* diye düşündüm. Griffin'in pisliğini temizlemenin bir yolu yoktu. Cezalandırılabilirdi ama hikâye ve resimler dışarıdaydı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Buz ve Kitto ile çekilmiş çıplak resimlerime nasıl bir açıklama yapılacağını bilmiyordum ama gerçeği gizlemek için yalan uydurabilecek birisi varsa o da teyzemdi. Andais, Hava ve Karanlık Kraliçesi, herhangi bir skandalı medyanın başını döndürecek kadar hızlı çevirebilirdi. Kraliçe'nin büyüüne kapıldıkları için ağzından çıkanları yazmaya meyilliydiler fakat bu skandalı tamamen temizlemek, teyzemi bile aşabilirdi. Eskiden teyzemin bir konuda başarısız olduğunu görmeyi çok isterdim. Şimdi ise kusursuz bir zafer kazanmasını istiyordum. Çok mu ikiyüzlüydüm? Belki, belki de sadece olaya pratik bir çözüm getirmeye çalışıyordum.

36

Gece yarısına doğru son gazeteciler de pahalı ordövrleri mideye indirip eski şarapları içtikten sonra teyzemin saçmalıklarına inanıp mekanı terk etmişti. Yine de, Kraliçe'nin bu işi yaparken kendine has bir tarzı vardı. Üzerine siyah gösterişli bir takım giymiş ama içine bluz giymemişti. Bu yüzden ceketinin yakasının arasından göğüsleri görünüyordu.

Benim ailemi ziyaret etmek için eve dönüşüme çok sevinmişti. Sonunda şanslı bir sidhe ile hayatımı birleştirecek olmama da çok sevinmiş ama Griffm'in ihanetine çok üzülmüştü. Muhabirlerden biri bir Los Angeles polis karakolunda ortalığı karıştıran bir peri afrodizyağı ile ilgili soru sordu. Teyzem bir şey bilmediğini söyledi. Andais, sorulara kendisinden başka kimsenin cevap vermesine izin vermezdi. Benim söyleyeceklerime güvenmediğini biliyordum.

Erkekler ise sadece vitrin dekorasyonuydu, asla konuşmazlardı.

Cel, teyzemin sağında bense solunda oturuyordum. Birbirimize gülümsüyorduk. Üçümüzün resimleri çekildi. Cel'in üzerinde siyah pahalı takım elbisesi, benim üzerimde ise yüzlerce oltutaşı boncukla süslenmiş kısa ceketli bir takım vardı, Andais ise telekız takımını giymişti. Çok pahalı, çok havalı bir cenazeye gidecek gibi duruyorduk. Ben bir gün eğer kraliçe olursam sarayın renk temasını değiştirecek, siyah giyilmesini yasaklayacaktım.

Saray bu akşam çok sessizdi. Cel, cezasını çekmeye hazırlanıyordu. Kraliçe, Doyle ve Buz'u brifing için odasına almıştı. Galen konferans sona erdiğinde topallıyordu. Bu yüzden Fflur iyileştirme sürecini hızlandıracak bir merhem sürmek için Galen'ı götürmüştü. Yanımda sadece Rhys ve Kitto vardı ve bir de beni koruması gereken Pasco. Pasco önceki akşam otele son gelendi ve geceyi diğer odada geçirmişti. Uzun pembe renkli saçları soluk bir perde gibi dizlerine iniyordu. Siyah, Pasco'nun rengi değildi. Derisini morumsu, saçlarını da kahverengi gibi gösteriyordu. Parlak renklerde ise Pasco parıldıyordu fakat bu akşam parlak renkler giymemişti. Siyah, Rhys'te daha iyi duruyordu ama kıyafetini tamamlayan şey Kraliçe'nin giymesine izin verdiği gözleriyle aynı renkteki mavi gömleği idi.

Rhys ve Pasco, sadık korumalar gibi arkamdaydı. Kitto sadık köpeğim gibi yanımdan geliyordu. Konferans sırasında filme çekilmesine izin verilmemişti. Saraylarda goblin önyargısını kırmak zordu. Kitto, kot pantolon ve tişörtünü korumasına izin verilen tek goblindi. Bu akşam sarayda kalıyorduk çünkü elli millik bir daire içerisinde gazetecilerin

olmadığı tek yer burasıydı. Kimse Kraliçe'nin pencerelerini kırıp resmimizi çekmeye çalışamazdı.

Eski odamı bulmaya çalışıyordum ama koridorun ortasında bir kapı vardı, büyük ve bronz bir şeydi. Çaresizlik Cehennemi ardındaydı. Bu oda son gördüğümde Ölümlülük Holü'nün, işkence odasının yanındaydı. Cehennem'in dipsiz olması gerekiyordu.

Sadece fiziksel bir yer olsaydı bu mümkün değildi ama zaten sadece fiziksel değildi. En kötü cezalardan biri Cehennem'in içine atılmak ve sonsuza kadar düşmek, hiç yaşlanmamak, hiç ölmemek, sonsuzluğun içinde kapana kısılmaktı.

Koridorun ortasında durup Pasco ve Rhys'in bana yetişmesini bekledim. Kitto yanıma geçti ve içgüdüsel olarak Rhys'ten uzaklaştı. Rhys, goblina dokunmuyor, uzaktan bakıyordu. Kitto mavi gözlerde ne görüyorsa Rhys'ten korkuyordu.

Rhys, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bu şeyin burada ne işi var?"

Kapıya bakıp kaşlarını çatı. "Cehennem'e açılan kapı."

"Kesinlikle. En az üç kat aşağıda olması gerekirdi. Giriş katında ne yapıyor?"

Pasco, "Sidhelerin her şeyi mantıklıymış gibi konuşuyorsun," dedi. "Toprak, Cehennem'i en üst kata almaya karar vermiş olabilir. Bazen bu tarz değişiklikler yapar."

Rhys'e baktım. Başıyla onayladı. "Bazen."

"Bazeni tanımla," dedim.

Rhys, "Her milenyumda," diye cevap verdi.

"Bazen kavramı bin yılda bir anlamına gelen insanlarla takılmak çok güzel," dedim.

Pasco dev bronz kapıların kolunu tuttu. "İzin verin, Prenses." Kapı yavaşça açıldı, çok ağır bir kapı olduğunu kanıtladı. Pasco, saraydaki birçok koruma gibi tutunacak bir yer bulursa bir noktaya inanılmaz baskı uygulayabilirdi fakat kapıyı gerçekten çok ağırmış gibi açıyordu.

Kapının ardındaki oda loş bir grilikten ibaretti. Sanki sithenin geri kalanındaki ışıklar burada tam olarak işe yaramıyordu. Kitto ile birlikte loş ortama adım attım, Kitto öne fırladı ve Rhys'ten uzaklaştı. Tekmelenmekten korkan bir köpek gibiydi. Oda hatırladığım gibiydi. Dev dairesel taştan odanın ortasında yuvarlak bir delik vardı. Deliğin etrafına beyaz tırabzanlar çekilmişti. Bunlar kemikten, gümüşten ve büyüden yapılmış tırabzanlardı. Şimdi kendilerine has bir ışıkla parıldıyorlardı. Bazıları tırabzanların üzerine yapılan büyü'nün Cehennem'in delikten çıkıp dünyayı yutmasına engel olduğunu söylerdi. Üzerindeki büyü insanların tepesine çıkıp deliğe atlamasına engel oluyordu. Böylece kimse bu odada intihar edemez veya yanlışlıkla deliğe düşemezdi. Tırabzanları sadece deliğe atılmayı hak edenler aşabilirdi.

Parıldayan kemiklerden mümkün olduğunca uzak durdum ve Kitto sokağı geçmeye korkan bir çocuk gibi elimi tuttu. Odanın diğer tarafında bir kapı daha vardı ve kapıya doğru yürüdük. Topuklu ayakkabılarımın sesi içeride yankılandı. Arkamızdaki kapı büyük bir gürültüyle kapanınca havaya sıçradım. Kitto elimi çekiştirdi, beni uzaktaki kapıya yönlendirmeye çalıştı. Bunu yapmasına gerek yoktu fakat yüksek topuklularla koşmak çok zordu. Zedelenen bileğim yeni iyileşiyordu, aynı şeyin bir defa daha olmasını istemiyordum.

İki şey aynı anda gerçekleşti. Göz ucuyla Cehennem'in diğer tarafında, az önce hiçbir şeyin olmadığı yerde bir hareketliliğin farkına vardım. Diğeri ise arkamızdan gelen küçük bir sestti. Sese doğru döndüm.

Rhys dizlerinin üzerindeydi, elleri yanındaydı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Pasco elinde kanlı bir bıçakla yanında dikiliyordu. Rhys yavaşça öne düştü, yere çarptı, elleri hâlâ yanındaydı. Sudan çıkmış bir balık gibi ağzını açıp kapatıyordu.

Duvarı arkama alıp Kitto ile birlikte kapıya yürüdüm. Fakat çok geç olduğunu biliyordum. Odanın diğer tarafındaki hareketlilik, görünmez bir perdenin aralanışydı. Rozenwyn ve Siobhan açığa çıktı. İki kadın odayı paylaştı, biri sağa biri sola geçti. Beni iki yandan kuşattılar. Siobhan, Cadılar Bayramı'ndaki çocuklar gibi soluk ve hayaletimsi bir görünüme sahipti, Rozenwyn ise bir Paskalya bebeği gibi pembe ve menekşe renkliydi. Biri uzun, biri kısaydı, birbirlerinden çok farklıydılar ama tek parça gibi hareket ediyorlardı.

Sırtımı duvara verdim, Kitto yanıma çömeldi, sanki daha küçük görünüp görünmez olmak istiyordu. "Rhys ölmedi. Kalbine saplanan bir bıçak bile onu öldürmez," dedim.

Pasco, "Ama Cehennem'in içine düşmek öldürür," dedi.

"Sanırım benim kaderim de aynı olacak," dedim. Sesim inanılmaz sakindi. Aklımda bir sürü şey vardı ama sesim sakindi.

Siobhan, "Seni önce öldüreceğiz," dedi. "Sonra da atacağız."

"Çok teşekkür ederim, atmadan önce öldürecekseniz çok düşüncelisiniz."

Rozenwyn, “Düşerken susuzluktan ölmene de izin verebiliriz,” dedi. “Seçim senin.”

“Üçüncü bir seçenek var mı?” diye sordum.

Siobhan, “Korkarım yok,” dedi. Odada ıslık gibi yankılanan sesi gerçekten bu odaya aitmiş gibi duruyordu.

İkisi de tırazzanların yanından geçmiş bana doğru geliyordu. Pasco nefes almakta güçlük çeken Rhys’in yanında kaldı. Benim katlanır bıçaklarım vardı ama düşmanlarım kılıç kullanıyordu. Hem silah olarak benden üstündüler, hem de beni kuşatmaya hazırlanıyorlardı. “Benden o kadar mı korkuyorsunuz, beni öldürmeye üç kişi geldiniz? Rozenwyn geçen sefer beni neredeyse tek başına öldürüyordu. Hâlâ kaburgamda izini taşıyorum.”

Rozenwyn başını iki yana salladı. “Hayır, Meredith, bizi teke tek düelloya ikna edemezsin. Bize seni öldürmemiz için kesin emirler verildi. Ne kadar eğlenceli olsa da seninle oyun oynamamız yasaklandı.”

Kitto bacağımın dibinde yere yattı. “Kitto’ya ne yapacaksınız?”

Siobhan, “Cehennem’de Rhys’e katılacak,” diye tısladı.

Katlanır bıçaklarımdan birini çıkarttım ve güldüler. Diğer elime gücümü çağırdım. İlk kez isteyerek et elini kullandım. Acıtmasını bekledim ama acıtmadı. Güç ağır bir su gibi içimde hareket etti: Düzgün, canlıydı, fırlatılabilecek kadar kalın bir şeymiş gibi bedenimi ve elimi dolduruyordu.

İki kadın büyü yaptığımı anladı, birbirlerine baktılar. Bir an için tereddüt ettiler ama sonra öne çıktılar. Benden üç metre uzaktayken, Kitto bir leopar gibi Siobhan’ın üzerine atladı. Siobhan’ı bıçakladı, bıçak bedenini delip geçti

ama hayati bir organa dokunmadı. Kitto küçük zarif bir hayvan gibi bıçakladı, ısırıldı ve dövüştü.

Rozenwyn bana doğru geldi, kılıcını kaldırdı ama ben bunu bekliyordum. Kılıç kükreyerek üzerime gelirken kendimi yere attım. Bacağını tuttum, bileğine dokundum ve bacağı kendi üzerine katlandı. Nerys'e yaptığımı yapmak için vücudunun merkezine dokunmak istiyordum ama Rozenwyn böyle bir şansı bana asla vermezdi.

Yere düştü, çığlık attı, uzun ve güzel bacağının büzlüp bir kemik ve et dalgası gibi yuvarlanışını seyretti. Bıçağımı boğazına sapladım, amacım öldürmek değil dikkatini dağıtmaktı. Birden hissizleşen elinden kılıcını aldım. Pasco'nun bana doğru koştuğunu duydum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve geriye bakmamak için kendimi zor tuttum. Zaten bunu yapacak vaktim yoktu. Kılıcını savurduğunu duydum. Rozenwyn'in kılıcını geriye ve yukarıya kaldırdım, bedenine saplamak istedim ve bunu başardım. Kılıç vücuduna saplanırken yuvarlanarak adamdan uzaklaştım. Kendi vücudunun ağırlığıyla yere düştü. Kılıç kabzasına kadar vücuduna saplandı ve gırtlğından ıslak sesler çıktı. Sonra planlamadığım bir şey oldu. Pasco, kardeşinin yaralı bacağı üzerine düştü ve et dalgası yüzünün üzerine aktı. Kız kardeşinin eti kendi etini kaplarken çığlık bile atacak vakti olmadı. Bedeni Rozenwyn'inkinde erimeye başladı. Elleriyle yeri döverken başı kız kardeşinin vücudunun alt kısmından arda kalan et yığını tarafından yutuldu.

Rozenwyn bıçağımı gırtlğından çekip çıkarttı. Yara hemen iyileşti ve çığlık atmaya başladı. Pembe elini bana doğru uzattı. "Meredith, Prenses, bunu yapma, sana yalvarıyorum!"

Sırtımı duvara verdim ve seyrettim çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, bir kazaydı. Rozenwyn ve Pasco ikizdi, bir zamanlar aynı rahmi paylaşmışlardı ve belki de sebebi buydu. Her açıdan korkunç bir kazaydı. Nereden başlayacağımı bilsem durdurmaya çalışırdım. Kimse bunu hak etmiyordu.

Bakışlarımı kardeşiyle bütünleşen Rozenwyn'in korkunç görüntüsünden alıp Siobhan ve Kitto'ya baktım. Siobhan kana bulanmıştı, çizikler içerisindeydi ve birçok yerinden ısırılmıştı fakat ciddi bir hasar almamıştı. Dizlerinin üzerindeydi ve kılıcı önünde duruyordu. Silahını sunarak teslim oluyordu. Kitto yanında yerde yatıyordu. Göğsündeki delik şimdiden kapanmaya başlamıştı. Ben Rozenwyn ve Pasco'yu seyrederken Siobhan beni öldürebilirdi ama kâbuslardan yapılmış Siobhan korku dolu gözlerle iki sidhenin pembe ve mor etlerinin birbirinin içine geçişini izlemişti. Ölümcül bir darbe indirecek kadar yakına girmeye korkmuştu. Benden korkuyordu.

En son Rozenwyn'in yüzü kayboldu, çılgınlık atıyor, sanki başını bir bataklıktan çıkartmaya çalışıyordu. Fakat yüzü de yerdeki et ve organ yumağı tarafından yutuldu. Çılgınlıklarını duyabiliyordum. İki ses vardı ve ikisi de etlerin içinde kapana kısılmıştı. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Duyduğum, hissettiğim ve gördüğüm tek şey sebep olduğum korkunç manzaraydı. Korkan sadece Siobhan değildi.

Rhys sendeleyerek ayağa kalktı, elinde kendi kılıcı vardı. Sonra yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve yerdeki etlere baktı. "Lord ve Leydi bizi korusun."

Başım la onayladım. Sesim ağzımdan çıktığında kısık ve kabaydı. "Siobhan'ın silahını al ve bu şeyi öldür."

“Nasıl?” diye sordu.

“Parçala. Rhys, hareket etmeyene kadar parçala.” Rozenwyn’in kılıcına baktım. Eşsiz bir parçaydı, özel olarak yapılmıştı. Kabzasında bahar çiçekleri vardı. Kılıç elimde en yakındaki kapıya döndüm.

Rhys, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“İletmem gereken bir mesaj var.” Büyük bronz kapılar bir el tarafından itilmiş gibi önümde açıldı. İçlerinden geçtim ve kapı arkamdan kapandı. Sithen etrafımda nabız gibi atıyor ve fısıldıyordu. Cel’i bulmaya gidiyordum.

Çıplaktı, karanlık bir odanın zeminine zincirlenmişti. İşkencecimiz Ezekial yanındaydı. Cerrah eldivenlerini giymişti ve elinde bir şişe Branwyn’in Gözyaşları vardı. İşkence henüz başlamamıştı. Demek ki üç aylık süre devreye girmemişti, bu yüzden Cel’in hayatını talep edemezdim.

Beni önce Kraliçe gördü, bakışları elimdeki kılıca kaydı. Doyle ve Buz yanındaydı. Oğlunun utancına şahit oluyorlardı. “Ne oldu?” diye sordu.

Kılıcı Cel’in çıplak göğsüne koydum. Kılıcı tanıdı. Gözlerinde görebiliyordum. “Sana Rozenwyn ve Pasco’dan birer kulak getirmek isterdim ama artık aralarında bir kulak bile mesafe kalmadı.”

“Onlara ne yaptın?” diye fısıldadı.

Sol elimi bedeninin üzerine kaldırdım. Kraliçe, “Meredith, hayır, yapma,” dedi.

“Bir zamanlar aynı rahmi paylaşmışlardı, şimdi de etlerini paylaşıyorlar. Senin Rhys ve Kitto’ya yapacağın gibi onları da Cehennem’e mi atsaydım? Sonsuza kadar içinde çılgınlıklar attıkları et topuyla düşmelerine izin mi verseydim?”

Bana baktı, gözlerinde korku vardı ama altında zekası parılıyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Onları ben göndermedim.”

Doğruldu ve Ezekial’e öne çıkmasını işaret ettim. “Başla.” Ezekial, Kraliçe’ye baktı. Kraliçe başıyla onayladı ve Ezekial yerdeki Cel’in yanına çömelip yağı vücuduna sürmeye başladı.

Andais’e döndüm. “Bunun için, burada altı ay kalmasını istiyorum, cezanın tamamını çekecek.”

Andais itiraz etmek istedi ama Doyle araya girdi. “Majesteleri, artık ona hak ettiği gibi davranmalısınız.”

Kraliçe başıyla onayladı. “Altı ay, söz veriyorum.”

“Anne, hayır, hayır!”

“İşin bitince odayı mühürle, Ezekial.” Cel hâlâ kendisi için çılgınlık atarken Kraliçe odayı terk etti.

Ezekial’in yağı Cel’in vücuduna sürüşünü seyrettim. Bedeni yağ sürüldükçe canlandı. Buz ve Doyle yanımda dikiliyordu. Bütün bunlar olurken Cel bana bakıyordu ve yüzü benim hakkımda iyi şeyler düşünmediğini belli ediyordu. “Seni öldüreceğim Meredith ama şimdi değil. Buradan çıkınca seni sikeceğim, benden bir çocuğun olana kadar. Taht benim, bunun için senin beyaz bedenine sahip olmam da gerekse, taht benim.”

“Seni yanımda görürsem Cel, öldürürüm.” Bunu söyledikten sonra arkama döndüm ve dışarıya çıktım. Doyle ve Buz, sadık iki koruma gibi yanımda yerlerini aldılar. Cel’in sesi koridorda bile bize ulaştı. İsmimi haykırıyor, sesi her defasında daha çaresiz geliyordu. “Merry, Merry!”

Ben çılgınlıklarını duyamayacak bir yere gittikten sonra bile sesi kulaklarımda yankılandı.

37

Pasco'nun ölümü Kraliçe'nin Los Angeles'a gönderecek yeni bir casus bulması anlamına geliyordu. Cel'in çıgıllıkları koridorda hâlâ yankılanırken kendinden emin gözükmüyordu. Kraliçe'nin evcil hayvanı olmayan korumalardan birini alana kadar baskı yaptım. Nicca, teyzemden korkuyordu. Bu yüzden ona rapor verecekti ama dikenler bizi kurutmaya çalıştıktan sonra bize yardım etmişti. Doyle, adama güveniyor, ben de Doyle'a güveniyordum. Kraliçe, Nicca'nın yaratıcı bir sevgili olmadığını ama ambalajının güzel olduğunu söyledi. Babası yarı-perilerden, kelebek kanatlı bir şeydi. Annesi sarayın leydilerinden biriydi ve safkan sidheydi. Kraliçe benim için Nicca'nın gömleğini çıkarttı ve omuzlarına, kollarına yapılan dev kelebek kanadı dövmelerini gösterdi. Dövmeler pantolonun içinde gözden kayboluyordu. Genetik insan

boyutunda da olsa Nicca'ya kanatlar vermeye çalışmıştı. Hiçbir dövme sanatçısı Nicca'nın sırtındakiler kadar zarif kanatlar çizemezdi. Kraliçe kanat tasarımının nereye kadar gittiğini göstermek için Nicca'yı çıplak soyamak istedi ama ben daha sonraya bir parça gizem kalmasını istedim. Bütün bunlar olurken Nicca korku içerisindeydi. Sakat bir serçenin yılanı baktığı gibi Andais'e bakıyor, ilk ısırığın etine ne zaman geçeceğini merak ediyordu. Mümkün olduğunca kibar olmaya çalışarak Nicca'yı Kraliçe'nin yanından uzaklaştırdım. Doyle, Kraliçe Andais yanında olmadığı sürece Nicca'nın iyi olacağını söyledi. Nicca'nın Kraliçe'den neden bu kadar korktuğunu bilmeyi istedim, ya da istemezdim. Ne kadar yaşlanırsam cahilliğin mutluluk olmadığını daha iyi anlıyordum ama bazen alternatifini kabul görüyordu.

İlk uçakla Los Angeles'a uçtuk. Polise haber verilerek gazetecileri kontrol altına almaları istendi. Buz ve Kitto ile resimlerim çoktan basılmıştı. Avrupa'da yayınlananlarda çıplak bedenlerin tamamen sergilendiği ve hiçbir şeyin üzerinin kapatılmadığı söyleniyordu. Herkesin cevabını bilmek istediği soru, yeni nişanlının Buz mu yoksa Kitto mu olduğuydu. Ben herkese hayır cevabı verdim ama zeki bir muhabir poliandriyi tercih edip etmediğimi sordu. Etrafımı yakışıklı erkeklerin kuşattığını söyledi. "Neden olmasın?" dedi. Herkese güldüm ve bu hoşuma gitti. Başka bir şey yapamayacağımız için oyunu seyrettik. Prenses Meredith kendisine bir veya iki tane koca alacaktı.

Jeremy bizi karşılamaya gelirken Uther'i de yanına almıştı. Uther ürkütücü bakışlarını kullanarak kalabalığı yıldı. Dört metre boyundaysanız, kaslıysanız ve yüzü-

nüzü fildişine benzer iki ürkütücü diş süslüyorsa basın bile size yol açardı. Jeremy, Prenses'in Grey Dedektiflik Ajansı için çalışıp çalışmadığı sorusuna evet cevabı verdi. Önceden telefonda konuşmuştuk çünkü Jeremy benim işe geri dönmemi hiç beklemiyordu. Fakat bir dedektif olmak kendimi bir peri prensesi olmaktan çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ayrıca, besleyecek çok sayıda ağız vardı. Ringo hastaneden çıkmış, ogre saldırısında aldığı yaralar neredeyse tamamen iyileşmişti. Roane deniz seyahatinden dönmüştü.

Bana soluk, beyaz, bir denizkulağı kabuğunun daha zarif ve pembe versiyonu gibi duran opal parıltılı bir deniz kabuğu verdi. Çok güzeldi ve benim için herhangi bir mücevherden daha çok şey ifade ediyordu çünkü Roane için çok değerliydi. Sevgilim olma vazifesinden emekliye ayrıldı. Yine de sidhe-hastalığına yakalandıysa seks yapabileceğimizi söyledim. İyi gibiydi, sidhe büyüsüne kapılmasına engel olan yeni derisi olmalıydı. Bunu duyduğum için mutluydum çünkü gerçekten hayatımda bir tane daha erkeğe ihtiyacım yoktu.

Her daim yanımda bir koruma vardı. Doyle, iki tane olmasını tercih ediyordu. Yedi gün yirmi dört saat korunacaktım. Vardiya belirlendi ve rotasyon sürekli değiştirildi. Bu sadece kimse yanımda ne zaman kimin olacağını önceden tahmin edemeyecekti. Detayları Doyle'a bıraktım çünkü bu onun işiydi. Beni korumadıkları zamanlarda onları içine çektiğim yeni dünyaya alışmaya çalışıyorlardı. Rhys, tabii ki, dedektiflik ajansı için çalışmak ve gerçek bir dedektif olmak istiyordu. Jeremy, ekibine safkan bir sidhe savaşçısının katılmasına itiraz

etmedi. Bu duyulunca, bölgedeki bütün ünlüler kendilerini korumak için bir sidhe istedi. İş o kadar rahat ve genelde o kadar kolaydı ki, ünlü birinin yanında dikip dekoratif görünmeye Galen ve Nicca da aday oldu. Doyle, benim dışımda kimseyi korumayacağını söyledi. Buz da aynı fikirdeydi. Kitto sadece benim yanımda olmak istiyordu ve izin versem bütün zamanını masamın altında geçirecekti. Yirminci yüzyıla ayak uydurmakta zorluk çekiyordu.

Zavallı goblin daha önce bir araba bile görmemişti ve şimdi günlerini dünyanın en modern şehirlerinden birinde bir gökdelende geçirmek zorundaydı. Gelişme göstermezse Kitto'yu Kurag'ın yanına geri gönderecektim. Goblin Kralı da Kitto'nun yerine birini gönderecekti. Buna bir önsezi diyebilirdiniz ama bir sonraki goblinin Kitto gibi nazik biri olacağını sanmıyordum.

Yarı-periler Galen'a ne yaptıysa, sıradan bir hasar vermemişlerdi. Çünkü belirli bir yeri özellikle iyileşmiyordu. Bir doktora ve şehirdeki en iyi büyü uzmanına götürdük ama hiçbirinin yardımı olmadı. Bilim ve büyü bizi yüzüstü bırakıyorsa belki de Kraliçe Niceven'le konuşup sorunun ne olduğunu sormam gerekiyordu. Bence başkalarını korumayı seçmesinin sebebi, bana çok yakın olduğu hâlde diğer herkes bana sahip olurken onun olamamasıydı. Bu durum hem Galen hem de benim için çok zordu. Bunca yıllık bekleyişin ardından hâlâ bekliyorduk.

Grey Dedektiflik Ajansı o kadar yüksek-profilli ve paralı müşterilerin ilgisini çekmeye başladı ki, Jeremy yeni insanlarla mülakatlar yapıp daha büyük bir ofise taşınmayı planladı. Korumalarla Jeremy arasında ufak tefek tatsız-

lıklar yaşandı çünkü korumalar Aydınlanma Sarayı'ndan geliyordu ve Jeremy hâlâ kin besliyordu. Galen ve Rhys, bir akşam Jeremy'yi içmeye götürdü. Ne dediklerini bilmiyordum ama gerginlik seviyesi ertesi gün azaldı. Erkekler birbirine bağlandı.

Alistair Norton'un dul eşi Frances Norton ve eski metresi Naomi Phelps iyiydi. Birlikte bir eve taşınmışlardı. Heteroseksüel bir çift iseler yakında evlilik planları yapmaya başlayacaklarını düşünüyordum. Mutlu gibiydiler ve hiçbiri Alistair için yas tutmuyordu. Polis, Alistair'in sidheye tapan dostlarının izini sürmüştü. İki tanesi polis bulmadan gizemli bir biçimde ölmüştü. Sidheye tapanların hayatta kalacaklarına dair çok ümidim yoktu. Kraliçe'nin veya Cel'in adamları pisliği temizliyordu. Kraliçe kendi stokundan sadece bir şişe Branwyn'in Gözyaşları'nın kaybolduğunu söyledi. Bu yüzden insan halkı için endişelenmeye gerek yoktu. Bu konuda bana yemin etti ve Andais bile yemininden dönemezdi. Sidheler arasında yeminini bozan olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Sonrasında kimse sizinle iş yapmaz, kimse yatağınıza girmez ve sizinle evlenmezdi. Andais'in konumu zaten yeterince sallantıdaydı. Daha fazla riski göze almazdı. Devrim fısıltıları kulağıma geldi ve bunun arkasında Cel'in takipçilerinin olduğunu biliyordum. Her ne kadar bazıları bunun Barinthus'un işi olduğunu, bir çocuk sahibi olsam da olmasam da beni kraliçe yapmak istediğini söylese de, bana böyle bir şey yapmadığına dair söz vermiş ama sarayda benim hakkımda iyi şeyler söyleyecek birine ihtiyaç olduğunu bahane ederek Los Angeles'a gelmeyi reddetmişti. Arkasından Kraliçe-

Yapan Barinthus diyorlardı. Belki de haklıydı ama ben yokken sarayda benim adıma neler söylediğini merak ediyordum.

Doyle ile yatağımı paylaşıyorduk ama bedenlerimizi paylaşmıyorduk. Birlikte uyuyor ama seks yapmıyorduk. Beklentinin daha iyi olacağını söylemişti. Ne planladığını bilmiyordum ama gözlerindeki bakıştan bir planı, bir amacı olduğunu biliyordum. Planının ne olduğunu sorunca, “Seni güvende tutmak ve teyzenden sonra kraliçe olmanı sağlamak,” demişti. Ah, beni güvende tutacağına emindim ve Andais’ten sonra kraliçe olmamı da istiyor olabilirdi ama daha fazlası vardı. Üzerine gidince sadece gülümsüyor ve başını iki yana sallıyordu.

Kraliçe’nin Karanlık’ı bir şeyleri sır olarak saklamak istiyorsa kendisi anlatana kadar üzerine gitmenin bir işe yaramayacağını biliyordum. Tamamen birlikte olana kadar, ben neler planladığını bilene kadar, benim değil Kraliçe’nin Karanlık’ıydı. Doyle’a tamamen sahip çıkmama engel olan şey seksin yokluğu değil sırlarının zenginliğiydi. Bedenine ve kalbine sahip değilsem Doyle’a nasıl güvenecektim? Cevabı basitti, güvenemezdim.

Yeniden Los Angeles’taydım ve gerçek ismimle dedektiflik yapıyordum. Sidhe âşıklarına erişimim vardı ve perilerin yanma istediğim zaman dönebilirdim. İstedğim her şeye sahiptim ama gerginliğim hiç azalmıyordu. Çünkü diğer ayakkabının düşmediğini biliyordum. Cel hâlâ hayattaydı, destekçileri tahtı ele geçirirsem kendilerini yok etmemden korkuyordu. Çok daha azı için devrimler yapılmıştı. Medya, sadece mahkeme emirleri ile benden uzak tutulan bir köpek balığı sürüsü gibiydi. Griffin bu-

lunamamıştı. Belki de ölmüş ve kimse bana söylememişti. Fakat teyzemi iyi tanıdığım için yakalanmış olsaydı birkaç parçasını bana postalayacağını gayet iyi biliyordum. Mutlu olmam gerekti, mutluydum ama huzurlu değildim. Fırtınadan önceki sessizlik gibiydi ve çok büyük bir fırtına kopacaktı. Ben etten ve kemikten yapılmış bir tekneyle kendimi fırtınanın ortasında bulacaktım. Her bir dokunuşta, her bir bakışta, korumalarıma olan bağlılığım daha da artıyordu.

Hayatımda yeterince insan kaybetmiştim. Bir defalık, kimseyi kaybetmemeyi denemek istiyordum. Ailemle birlikte dinimi de kaybetmiş sayılırdım fakat odamda bir sunak kurup yeniden dua etmeye başladım. Mümkün olduğunca dua ediyordum, dualarıma bir cevap alacağımı ama aldığım cevabın arzu ettiğim cevap olmayabileceğini herkesten iyi biliyordum. Arkadaşlarımla ve sevgililerimin cesetleri üzerine basmak zorunda kalacaksam tahtı istemiyordum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Hep aşkın güçten daha önemli olduğunu düşünmüştüm ama bazen güvende tutacak güç olmadan aşka sahip olamazdınız.

Değer verdiklerimin güvenliği için dua ediyordum. Belki de dua ettiğim şey güçtü, onları koruyabilecek kadar güç istiyordum. Onları güvende tutmak kraliçe olmam da gerekse olur, elimden ne geliyorsa yapardım. Teyzem ne derse desin Cel yaşadığı sürece kraliçe olamazdım. Sevdiklerimin güvende olması için dua ediyordum ama aslında gücü, tahtı ve kuzenimin ölmesini istiyordum. Çünkü tamamen güvende olmak için bu üçüne ihtiyacım vardı. Ne istediğinize dikkat edin, derlerdi. Dua ederken çok daha dikkatli olmalıydınız. Ettiğiniz

Meredith Gentry

duanın gerçekten ama gerçekten istediğiniz şey olduğundan emin olmalıydınız. Bir Tanrı, istediklerinizi eksiksiz olarak size ne zaman verir asla bilemezsiniz.

Sisters Planet